

Sophie
Kinsella

Mutlu evliliğin ve
sonsuz aşkın sırrı
sence nerede saklı?

Şaşırt Beni

**Şaşırt
Beni**

Şaşırt Beni

Özgün adı: *Surprise Me*

© 2018, Madhen Media Ltd.

Yazan: Sophie Kinsella

Çeviri: Bige Turan Zourbakis

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Intercontinental Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

İlk olarak Penguin Random House'un bir bölümü olan Transworld'un alt markası

Bantam Press'te basılmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2019

ISBN: 978-605-09-5879-9

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Sophie
Kinsella

Şaşırt Beni

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

Henry'ye

“Yirmili yaşlardaki jenerasyonun 100 yaşına ulaşma ihtimali, anneanne ve babaannelerinden üç kat, anne babalarındansa iki kata daha muhtemel.”
Ulusal İstatistik Müdürlüğü Raporu, 2011

“İnsan ömrünün uzama hızına bakınca ileriki yaşantılarımız hakkındaki algımızı radikal bir şekilde yeniden düşünmeliyiz...”
Sör Steven Webb, İngiltere Emeklilik Bakanı 2010-15

ÖNSÖZ

Kocam için yaptığım gizli bir sözlüğüm var. Sırf onu tarif edecek kelimeler icat etmişimdir. Hatta ona bile söylememişimdir, arada sırada aklımda belirirler. Mesela...

Buruluk: Kafası karıştığında yüzünü çok tatlı bir şekilde buruşturur, kaşları çatılır, bakışlarında sorgular suallerle adeta şöyle der: “Açıkla!” Dan kafasının karışmasından hiç hoşlanmaz. Her şeyin açık seçik olmasını sever. Net. Ortada.

Germik: Gündelik konuşmalarda babamın adı geçip mevzu açılınca ortaya çıkan o gergin, savunmadaki haline derim. (Fark etmediğimi sanır.)

Tıkmaç: Hayat birdenbire üstüne yürüyüp suratına bir yumruk attığında, gerçek anlamda bir anda nefesi kesilivermişse.

Aslında, bu kelime pek çok anlamı kapsıyor. Herhangi birisi için kullanılabilir. Bana uygun da olabilir. Şu anda hatta, bana uygun. Çünkü açıklıyorum: Şu anda tıkmaç oldum. Ciğerlerim tıkanı. Yanaklarım karıncalanıyordu. Kendimi gündüz pembe dizilerindeki aktörler gibi hissediyordum ve sebebi şuydu: 1- Dan’ın çalışma odasında bir panter gibi geziyordum ve 2- Dan isteydi, ne yaptığımdan bihaberdi ve 3- Çalışma masasındaki

gizli çekmeceyi açtım ve 4- Bulduğum şeye inanamıyordum; elimde tuttuğum şeye, gördüklerime inanamıyordum.

Elimdekine bakakalmış dururken omuzlarım inip kalkıyordu. Beynim bana panik dolu mesajlarla bağıırıyordu, mesela: *Ne? Ya da: Yoksa bunun anlamı?.. Ve: Lütfen. Hayır. Bu yanlış. Bu yanlış olmalı.*

Ve en beteri de: *Yoksa Tilda başından beri haklı mıydı? Bunu kendi ellerimle ben mi çektim?*

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu, hayretimle karıştığını hissedebiliyordum. İçimde dehşet yükseliyordu. Hangi hissimin kazandığından emin değildim. Aslında, evet, emindim. Hayretim kazanıyordu ve öfkeyle güçlerini birleştiriyorlardı. “Gerçekten mi?” diye bağırasım geldi. “*Gerçekten mi Dan?*”

Ama yapmadım. Telefonumla resmini çektim çünkü... öyle işte. İşime yarayabilirdi. Sonra bulduğum şeyi yerine koydum, çekmeceyi kapattım, dikkatlice kilitledim ve tekrar kontrol ettim (kilitli kapılar, kapalı çamaşır makinesi tarzı şeylerde biraz takıntılıyım; yani çok büyütülecek bir durum değil, *deli* değilim sadece biraz... anlarsınız ya) ve sanki bir suç mahalinden uzaklaşır gibi geri çekildim.

Kocam hakkında her şeyi bildiğimi, onun da benim hakkımdaki her şeyi bildiğini sanırdım. *Up* izlerken ağladığına şahit olmuşumdur. Uykusunda, “Seni yok edeceğim!” diye bağırışını duymuşumdur. Kocam tatilde beni elimde külot yıkarken görmüştür (çünkü otel çamaşırhane hizmeti dünyanın parası) ve hatta benim için havlu rayına asmıştır.

Biz her zaman *o parmakla gösterilen* çift olmuşuzdur. Uyumlu. İç içe geçmiş. Birbirimizin aklını okurduk. Başladığımız cümleyi tamamlardık. Birbirimizi daha fazla şaşırtamayız zannedirdim.

Eh, ne kadar az bildiğimin kanıtı olmuş oldu.

BİR BEŞ HAFTA ÖNCE

Hikâyemiz onuncu yıldönümümüzde başlıyor. Kim derdi ki?..

Aslında, ortada iki mesele vardı: 1- Kim derdi ki her şey bu kadar uğurlu bir günde başlasın? ve 2- Kim derdi ki on yıllık güzel bir birlikteliğimiz olacaktı?

On yıl derken, evliliği kastetmiyordum. İlk tanıştığımız günden bu yana on yıl olmuş. Benim arkadaşım Alison'ın doğumgünü partisindeydi. Hayatımızın sonsuza dek değiştiği gündü. Dan barbekü işini üstlenmişti ve ondan bir köfte istedim ve... *bum*.

Eh, ilk görüşte aşk bombası anlamında *bum* değildi. *Bum* içimden, *Mmm, şu gözlere bak. Şu kollara bak. Çok hoş bir tip,* diye düşünmemdi. Dan, göz rengini ortaya çıkaran mavi bir tişört giymişti. Beline bir şef önlüğü bağlamıştı ve çok becerikli hareketlerle burger köftelerini çeviriyordu. Son derece kendinden emindi. Sanki burger'lar kralıydı.

En komiğiye, "burger çevirme yeteneği" maddesinin, bir erkekte arayacağım çekicilik özelliklerinden biri olduğunu hiç bilmezdim. Ama oluyormuş.

O mangalda et pişirmesini izlerken, neşeyle gülüşünü görünce... etkilenmiştim.

Hemen gidip Alison'a kim olduğunu (üniversiteden bir arkadaşı, emlak sektöründe, çok iyi çocuktur) sordum ve onunla flörtöz bir muhabbete girdim. Buradan bir sonuç alamayınca Alison'dan bizi akşam yemeğine davet etmesini istedim. Bu da işe yaramayınca, Londra'da "kazara" ona rastladım, hem de iki kere, bir keresinde üstümde yakası derin dekolteli (fahişe görünümünü veren bir bluzdu ama çaresizlikten) bir bluzlaydım. İşte en sonunda, *nihayet*, beni fark etti ve bana çıkma teklif etti ve yaklaşık beşinci görüşte âşık olduk.

Dan kendini savunmak adına (şimdi der ki) başka bir ilişkinin yaralarını sarıyormuş ve kimseye "o gözle bakmıyormuş."

Ayrıca: Başkalarına anlatırken bu hikâyeyi biraz düzenledik. Mesela o derin dekolteli fahişe bluzu kısmı. Kimsenin bu ayrıntıyı bilmesi şart değildi.

Her neyse. Sadede geleyim: Mangalın başında göz göze geldik ve başlangıç o oldu. İnsanın hayatını sonsuza dek etkileyen, şanslı anlarından biriydi. Kutlanacak bir andı. Tarihe iz düşülmesi gereken, on yıl sonra the Bar'da öğle yemeğiyle taçlandırılması gereken bir an.

The Bar'ı seviyoruz. Yemekleri çok güzel, ortam şahane. Dan ve ben aslında birçok konuda aynı şeyi seviyoruz –filmler, stand-up komediler, yürüyüşler– öte yandan birçok farklı zevkimiz de var. Mesela hiçbir kuvvet, egzersiz adına beni bisiklete bindiremez. Aynı şekilde hiçbir kuvvet de Dan'e Noel alışverişi yaptıramaz.

Hediyelerle alakası yoktur, kendi doğumgünü bile bir itiş kakış haline gelmiştir. (Ben: "Muhakkak istediğin bir şey vardır. *Bir düşün.*" Dan dalgın ötesi: "Bana bir... eee... şey al, galiba pesto sosu bitmiş. Bana bir kavanoz ondan al." Ben: "Pesto sosu mu? *Doğumgünü* hediyesi olarak?")

Siyah elbiseli bir kadın bizi masamıza götürdü ve bize iki büyük gri dosya verdi. “Menümüz yenilendi,” diye açıkladı. “Garsonunuz birazdan geliyor.”

Yeni bir menü! Kadın yanımızdan ayrılırken kafamı kaldırıp Dan’e baktım ve gözünün içindeki hınzır parıltıyı gördüm.

“Ya, gerçekten mi?” dedim şakacıkta. “Ne dersin?”

Dan başıyla onayladı. “Çok kolay.”

“Çok bilmiş,” diye karşı çıktım.

“Varım. Kâğıt var mı?”

“Tabii ki.”

Çantamda her zaman kâğıt kalem taşırdım çünkü hep bu oyunu oynardık. Dan’e bir tükenmez kalem ve defterimden kopardığım bir sayfa uzattım, kendim de aynısını yaptım.

“Tamam,” dedim. “Başlasın.”

İkimiz de sessizce oturup menüyü gözlerimizle taradık. Hem çipura, hem kalkan vardı, biraz zorlu bir seçim olacaktı... ama yine de, Dan’in ne sipariş edeceğini *biliyordum*. Bana blöf yapmaya çalışacaktı, yine de yemezlerdi. Ben Dan’in ciğerini bilirdim, aklından geçenleri okurdum.

“Bitti.” Dan sayfaya birkaç kelime yazıp sayfayı ikiye katladı.

“Bitti!” Cevabımı yazıp sayfayı ikiye katlarken garson kız yanımıza geldi.

“İçecek sipariş etmek ister misiniz?”

“Evet, yiyecek de lütfen.” Kıza gülümsedim. “Ben bir Negroni, sonra da deniz tarağı ve tavuk istiyorum.”

“Benim için bir cin tonik,” dedi Dan, kız yazmayı bitirince. “Sonra ben de deniz tarağı ve çipura alayım.”

Garson kız yanımızdan ayrıldı ve duyamayacağı kadar uzağa gitmesini bekledik. Arkasından:

“Tam isabet!” Önümdeki kâğıdı Dan’e doğru ittirdim. “Gerçi ben cin tonik yazmamışım. Şampanya alırsın diye düşünmüştüm.”

“Bendeki her şey tastamam. On ikiden.” Dan bana yazdığı notu uzattı ve düzgün el yazısıyla *Negrone, deniz tarağı ve tavuk* seçeneklerini gördüm.

“Kahretsin!” dedim. “Langoustine sipariş etmemi tahmin edersin sanmıştım.”

“Polenta’yla mı? Rica ederim.” Dan sırtarak suyum tazeledi.

“Sen de az kalsın kalkan balığı isteyecektin.” Gösteriş yapmadan duramadım, onun ciğerini bildiğimi göstermek zorundaydım. “Onunla çipura arasında kaldın ama çipuranın yanında gelen safranlı rezeneden canım çekti.”

Dan daha çok sırttı. Yakalamıştım.

“Bu arada,” dedim peçetemi silkeleyip açarak. “Şeyle konuştum...”

“Ah, iyi! Ne dedi...”

“İyiymiş.”

“Harika.” Dan suyundan bir yudum içerken kafamdaki konu maddelerinden birine tik attım.

Bizim sohbetlerimizin çoğu böyle. Üst üste binen cümleler, yarıda kalan düşünceler ve kısa kısa notlar halinde geçer. Uzun uzun, “Bakıcımız Karen’le çocuklara bakma konusunu konuştum,” dememe hiç gerek yoktu. Dan anlamıştı. Psişik güçlerimiz olduğundan değildi ama karşımızdakinin ne diyeceğini çok iyi sezebiliyorduk.

“Ah, bir de annemin şeyini konuşalım...” dedi içkisini yudumlayarak.

“Biliyorum. Bence direk şeye geçelim...”

“Evet. Çok iyi fikir.”

Yine: Uzun uzun annesinin doğumgünü toplantısını konuşmamız gerektiğini ve kızların bale dersinden sonra direk oraya geçebileceğimizi anlatmak zorunda değildik. İkimiz de biliyorduk. Ekşi mayalı dilimi alacağını bilerek ekmek sepetini ona

uzattım, çok bayıldığından değil ama ben foccaccia ekmeğini sevdiğimden Dan diğerini seçecekti. Dan öyle bir adamdır. En sevdiğiniz ekmeği size bırakan biridir.

İçeceklerimiz gelir gelmez kadeh tokuşturduk. Bu öğle yemeğinde ikimiz de gayet gevşektik çünkü öğleden sonramız boştu. Sağlık sigortamızı yeniliyorduk, o yüzden ikimiz de kontrolden geçecektik ve randevumuz daha geç saatlerdeydi.

“Evet, on yıl.” Kaşlarımı kaldırdım. “*On yıl.*”

“İnanılmaz.”

“Başardık!”

On yıl. Büyük bir başarıydı. Adeta zirvesine tırmanmayı başardığımız bir dağ. Yani, on yıllık zaman zarfından bahsediyorduk. Üç taşınma, bir nikâh, bir ikiz çocuk doğumu, yaklaşık yirmi farklı kutu Ikea raf... resmen bir ömür. Hâlâ burada ve beraber olduğumuz için çok şanslıydık. Farkındaydım. Bizimle aynı anda çıkmaya başlayan, tanıdığımız birkaç çift o kadar talihli değildi. Arkadaşım Nadia evlendi ve üç yıl sonra boşandı. Olmadı işte.

Dan’ın yüzüne sevgiyle baktım, ezbere bildiğim, çıkık elmacık kemikli, çilli ve bisiklete binmekten yüzü sağhkla parlayan Dan’e baktım. Kumral, dik saçlarına. Mavi gözlerine. Öğle yemeğinde otururken bile içinden yayılan dinamik enerjiye.

Şu anda cep telefonuna bakıyordu, ben de benimkine baktım. Yemeğe çıktığımızda telefona-bakmak-yok kuralı koymazdık çünkü kim telefonuna bakmadan bütün bir yemek boyunca oturabilirdi ki?

“Ah, sana bir şey aldım,” dedi birden. “Gerçek yıldönümümüz değil biliyorum ama...”

Hediye paketine sarılı uzun bir kutu çıkardı ve ne zamandır okumak istediğim, evinizi toplu tutmakla ilgili bir kitap olduğunu anladım.

“Vay canına!” diye sevinerek paketi açtım. “Teşekkürler! Ben de sana bir şey aldım...”

Dan paketin ağırlığını hissedince, bilmiş bilmiş gülmeye başladı. Dan kâğıt ağırlığı koleksiyonu yapardı, o yüzden her doğumgünü ya da özel günde ona bir tane alırdım. (Bir de bir kavanoz pesto sos, doğal olarak.) Güvenli bir hediye idi. Yok, güvenli demeyelim, böyle diyince sıkıcı gibi görünüyorduk ve biz kesinlikle sıkıcı bir çift değildik. Sadece... Eh. Beğeneceğini biliyordum ve riske girip paramı boşa harcamak istemedim.

“Beğendin mi?”

“Bayıldım.” Dan eğilip beni öperken, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de Dan’i seviyorum,” diye fısıldadım.

Saat 3.45’te doktorun odasında oturuyorduk, hemen hemen her şey muhteşemdi, insan sadece işten yarım gün izin almışsa, çocukları okul çıkışı oyun oynamaya gitmişse ve mideniz nefis yiyeceklerle doluyorsa ancak bu kadar keyifli olabilirdi.

Dr. Bamford’la daha önce hiç tanışmadık, sigorta şirketimiz onu seçti, çok enteresan bir karakterdi. İkimizi de birlikte içeri aldı, birincisi bu sıradışıydı. Tansiyonumuza baktı, ikimize de bir sürü soru sordu ve daha önceden yaptığımız fitness testinin sonuçlarını inceledi. Ardından formlarımızı doldururken teatral bir sesle dışından okudu.

“Bayan Winter, otuz iki yaşında, sağlıklı yeme içme alışkanlıklarına sahip, sigara kullanmayan, hoş bir bayan...”

Dan “sağlıklı yeme içme alışkanlıkları”nı duyunca bana komik bir bakış fırlattı ve görmezden geldim. Bugün yıldönümümüzdü, sayılmazdı. O çikolatalı musu yemek zorundaydım. Camlı bir dolaptan yansımana baktım ve anında daha dik oturup karnımı içime çektim.

Ben sarışınım, uzun, dalgalı saçlıyım. Cidden çok uzun yani. Belime kadar. Rapunzel stili. Çocukluğumdan beri uzundur, o kadar alışmışım ki, kestirmeye dayanamıyorum. Bana has bir

özellik oldu artık, uzun sarı saçlarım. Beni ben yapan bir şey. Babam da bayılırdı. O yüzden.

İkiz kızlarımız da sarışın ve onlara İskandinav tarzı çizgili tişörtler ve önlük tipi elbiseler giydirerek hakkını veriyorum. En azından bu seneye kadar yapıyordum, birdenbire futbolu sevdiklerine karar verdiler ve koyu mavi naylon Chelsea tişörtleri içinde yaşamaya başladılar. Dan'i hiç suçlamıyorum. Hem de hiç.

“Bay Winter, otuz iki yaşında, güçlü bir adam...” Dr. Bamford, Dan'in sağlık raporunu yazmaya başladı ve gülmek için kendimi zor tuttum. “Güçlü.” Dan'in çok hoşuna gitmiş olmalıydı.

Yani, Dan vücut çalışıyordu; ikimiz de çalışıyorduk. Ama Dan'e çok yapılı denemezdi. Sadece... tam kıvamındaydı. Dan için. Tam olması gerektiği kadardı.

“...işte bitti. Aferin size!” Dr. Bamford yazmayı bitirip dışlarını göstererek sırtıttı. Kafasına peruk takmıştı ki, içeri girer girmez dikkatimi çekmişti ama bakmamaya özen gösterdim. Benim işim Londra'nın merkezinde minicik, çok kuytuda kalan Willoughby House adlı bir müze için bütçe bulmaktı. Çoğunlukla yaşlı, varlıklı insanlarla çalışıyordum ve böyle peruklara sık sık rastlıyordum: Kimileri güzeldi, kimileri değildi.

Hayır, geri alıyorum. Hiçbirisi güzel değildi.

“Ne tatlı, sağlıklı bir çift.” Dr. Bamford bizi onaylıyor gibiydi, sanki bize karnemizi veren bir okul müdürüydü. “Ne zamandır evlisiniz?”

“Yedi yıldır,” dedim. “Ondan önce de üç yıl çıktık. Aslında tanıştığımızdan bu yana on yıl geçti!” Ani bir aşk duyarak Dan'in eline yapıştım. “Tam bugün on yıl oluyor!”

“Birlikte on yıl,” diye onayladı Dan.

“Tebrikler! Güzel bir aile ağacı kurmuşsunuz.” Dr. Bamford belgelerimize bakıyordu. “İki tarafın da anne babası hayatta ya da geç yaşta vefat etmiş.”

“Doğru.” Dan başını salladı. “Benimkiler hâlâ zıpkın gibi ayakta ve Sylvie’nin ikilisinden biri turp gibi sağlıklı, güney Fransa’da.”

“Pernod’da,” dedim Dan’e gülümseyerek.

“Ama anne babanızdan üç kişi kalmış?”

“Babam trafik kazasında vefat etti,” diye açıkladım.

“Ah.” Dr. Bamford üzüntüyle gözlerini kıstı. “Fakat ondan önce sağlıklıydı?”

“Evet, tabii canım. Son derece. Sağlık abidesiydi. Muhteşemdi. Benim babam...”

Elimde değildi, cep telefonuma uzandım. Babam çok yakışıklıydı. Dr. Bamford görmek, idrak etmek zorundaydı. Babamı tanımayan insanlarla tanıştığım zaman içimden neredeyse onlara kıızıyordum, onu hiç görmedikleri, o sımsıkı, ilham verici tokalaşmasını hissetmedikleri, kaybın ne olduğunu anlamadıkları için.

Babam Robert Redford’a benzerdi, herkes öyle derdi. Öyle bir ışıltısı vardı. Öyle bir karizması. Altın bir adamdı, yaşlanınca bile öyleydi ama artık elimizden alınmıştı. Üstünden iki yıl geçmesine rağmen, hâlâ bazı sabahlar uyanıyorum ve birkaç saniyelğine unutmuş oluyorum, sonra mideme bir yumruk yiyorum.

Dr. Bamford babamla benim fotoğrafımızı inceledi. Çocukluğumdan kalma bir fotoğraftı bu. Babam vefat ettikten sonra bulmuş ve tarayarak telefonuma aktarmıştım. Annem çekmiş olmalıydı. Babam ve ben eski aile evimizin terasında, manolya ağacının altında oturuyorduk. Hiç hatırlamadığım bir espriye gülüyorduk, benek benek düşen yaz güneşi ikimizin de sarı kafasına vurmuştu.

Dr. Bamford’ı dikkatlice süzüp tepkisini bekledim, “Ah, dünya için ne büyük bir kayıp, nasıl dayanıyorsunuz?” diye haykırmasını bekledim.

Tabii ki öyle yapmadı. Kaybınızın üstünden ne kadar uzun zaman geçerse, karşınızdaki yabancından alacağınız tepki de

bir o kadar küçülüyordu. Dr. Bamford kafa sallamakla yetindi. Telefonu bana geri verip, “Çok hoş,” dedi. “Eh, ikiniz de sağlıklı akrabalarınıza çekmişsiniz, belli. Kazalar afetler bir yana, ikiniz için uzun bir ömür öngörüyorum.”

“Mükemmel!” dedi Dan. “Biz de bunu duymak istiyorduk!”

“Ah, artık insan ömrü uzadı.” Dr. Bamford yüzünde güller açarak bakıyordu. “Benim ilgi alanım bu aslında, ömrü uzatma. İnsan hayat süresi her sene uzuyor. Ancak dünya henüz bu gerçeklere uyum sağlamadı. Hükümetler... endüstri... sigorta şirketleri... henüz bunu kavrayamadılar.” Nazıkçe kahkaha attı. “Mesela siz ikiniz, kaç yaşına kadar yaşayacağınızı tahmin ediyorsunuz?”

“Ah.” Dan duraksadı. “Şey... bilmem. Seksen? Seksen beş?”

“Bence doksan,” diye cesurca lafa girdim. Büyükannem doksan yaşında ölmüştü, o yüzden ben de bir onun kadar yaşadım herhalde?

“Ah, bence siz yüz yaşını geçersiniz,” dedi Dr. Bamford, kendinden emin bir tavırla. “Yüz iki olabilir. Siz...” Dan’i süzdü. “Belki daha kısa süre. Belki yüz yaşına kadar.”

“İnsan ömrü henüz o kadar uzamadı,” dedi Dan kuşkuyla.

“Ortalama ömür uzamadı, doğru,” diye katıldı Dr. Bamford. “Ancak siz ikiniz sağlık koşullarınız göz önüne alınırsa, ortalamanın üstündesiniz. Kendinize iyi bakıyorsunuz, genleriniz sağlam... İkinizin de yüz yaşınızı göreceğine inanıyorum. En az.”

Hediyeler dağıtan iyi kalpli bir Noel Baba misali bize gülmüseddi.

“Vay canına!”

Kendimi 102 yaşında hayal etmeye çalıştım. Hiç o kadar uzun yaşayacağımı düşünmezdim. İnsan ömrü uzunluğuna hiç kafa yormadım ki. Akışına bırakmış, yuvarlanıp gidiyordum.

“Bayağı büyük bir rakam!” Dan’in gözü parladı. “Yüz yaşında olmak!”

“Ben yüz iki yaşında olacağım,” diye karşılık verdim kahkaha atarak. “Süper uzun hayatıma bak sen!”

“Ne zamandır evliyiz demiştiniz?” diye sordu Dr. Bamford. “Yedi yıl mı?”

“Doğru.” Adama gülerek baktım. “Beraberliğimiz on yıllık.”

“Eh, düşünsenize ne kadar iyi bir haber.” Dr. Bamford zevkten dört köşeydi. “Mutlu evliliğinizde bir altmış sekiz yıl daha sizi bekliyor!”

N...

Ne?

Gülüşüm dondu. Havaya bir sis indi. Düzgün nefes alabildiğimden emin değildim.

Altmış sekiz?

Doktor az önce...

Altmış sekiz yıl daha evlilik mi dedi? Dan’le? Yani, Dan’i çok seviyorum filan ama... *altmış sekiz yıl daha?*

“Umarım canınız sıkılmasın diye çözecek bir sürü bulmacanız vardır!” Doktor şen şakrak güldü. “Konuşmalarınızın bazılarını sonraya saklamak isteyebilirsiniz. Gerçi televizyon da bizim dostumuz!” Doktora çok komik geldiği belliydi. “DVD kutu setleri var!”

Ben de zayıfça gülümseyerek şakayı tatlı buldu mu diye Dan’e doğru baktım. Ancak o da transa geçmiş gibiydi. Boş plastik su bardağını yere düşürmüştü ve farkında değildi. Suratı bembeyazdı.

“Dan.” Ayağını dürttüm. “Dan!”

“Evet!” Kendine geldi ve bana kaskatı güldü.

“Harika bir haber değil mi?” diyebildim. “Birlikte altmış sekiz yıl daha! Bu kesinlikle... Yani... ne kadar şanslıyız!”

“Aynen,” dedi Dan, boğuk ve çaresiz bir ses tonuyla. “Altmış sekiz yıl. Ne... şanslıyız.”

İki

Elbette bu iyi haberdi. Harika haberdi. İkimiz de son derece sağlıklıydık, uzun yaşayacaktık... kutluyor olmalıydık!

Ancak altmış sekiz yıl daha evlilik sürdürmek mi? Cidden mi? Yani...

Ciddi ciddi?

Arabada dönüş yolunda ikimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Dan'e küçük bakışlar atıyordum ve onun da çaktırmadan aynı-sını yaptığını hissettim.

"Eee, bunu duymak güzeldi, değil mi?" diye konuşmaya başladım sonunda. "Yüz yaşına kadar yaşayacağımızı, uzun..." Sayıyı dışımdan söyleyemedim, söyleyemezdim. "Yıllar daha evli olacağımızı duymak," diye toparladım.

"Ah," dedi Dan, başını bile çevirmeden. "Evet. Muhteşem."

"Sen de... böyle mi hayal etmiştin?" diye bir cesaretle sordum. "Evlilik kısmını yani? İı... uzunluğunu?"

Muazzam bir sessizlik oldu. Dan beyni ne zaman çok büyük ve kördüğüm bir sorunla uğraşsa yaptığı gibi sessizce uzaklara dalarak durdu.

“Yani, bayağı uzun bir süre,” dedi sonunda. “Sence de öyle değil mi?”

“Uzun.” Başımınla onayladım. “Bayağı uzun.”

Dan bir kavşaktan dönerken yine sessizlik oldu ve ona sakız uzattım, çünkü arabada hep sakız veren kişi ben olurdum.

“Ama iyi anlamda uzun, değil mi?” diye ekledim.

“Kesinlikle,” dedi Dan, biraz fazla hızlı. “Elbette!”

“Harika!”

“Harika. Evet.”

“Evet.”

Yine sessizlik çöktü. Normalde Dan’ın aklından ne geçtiğini çok iyi bilirdim ama bugün tam emin olamıyordum. Yaklaşık yirmi beş defa ona baktım, o üstü kapalı, düşünce gücüyle yazılmış mesajları yolladım. *Bana bir şey söyle. Ve Hadi bir konu aç. Ve Bir kerecik benden tarafa baksan ölür müsün be adam?*

Ama hiçbirisi zihnine işlemedi. Dan tamamıyla kendi düşüncelerine dalmış durumdaydı. O yüzden de son çare olarak hiç ama hiç yapmadığım bir şey yaparak, “Ne düşünüyorsun?” diyerek noktaladım.

Der demez de, pişman oldum. Ben hiçbir zaman kocasına, “Ne düşünüyorsun?” diye soran bir eş olmadım. Şimdi kendimi ilgiye muhtaç hissedip kendime kızdım. Dan iki dakika sessizce durup düşünemez miydi? Niye onu kurcalıyordum? Onu rahat bırakamaz mıydım?

Ancak öte yandan: Ne düşünüyordu yahu?

“Ah.” Dan dalmış gitmişti. “Hiç. Borç sözleşmelerini düşünüyordum. Ev kredisini.”

Krediyi!

Dışarıdan katıla katıla gülmek istedim. Tamam, işte erkeklerle kadınlar arasındaki fark. Aslında böyle şeyler demeyi hiç sevmem çünkü seksist bir yapım yoktur ama cidden. Ben kalk-

mış evliliğimizi düşünüyorum, onun aklındaysa sadece mortgage ve krediler var.

“Mortgage ödemelerimizde bir aksama mı var yoksa?”

“Yo,” dedi Dan dalgın dalgın, navigasyon aletine bakarak. “Bu rota hiçbir yere varmıyor.”

“Eee, neden o zaman kredileri düşünüyorsun?”

“Hı, eee...” Dan kaşlarını çattı, navigasyon ekranına odaklanmıştı. “Şeyi düşünüyordum, bir kredi çekerken...” Direksiyonu çevirdi, U dönüşü yaptı ve öfkeyle kornaya basanlara aldırmadı, “...borç döneminin uzunluğunu tam olarak biliyorsun. Yani evet, yirmi beş sene diyelim ama sonra bitiyor. Kurtuluyorsun. Özgürsün.”

Midemde bir şey buruldu ancak dilimi tutamadan yumurtladım, “Ne yani, sence ben mortgage mıyım?”

Artık onun hayatının aşkı değildim. Külfet olmuş bir finansal sözleşmeydim.

“Ne?” Dan hayretle bana doğru döndü. “Sylvie, senden bahsetmiyoruz. Konu *sen* değilsin.”

Aman Tanrım. Yine, seksist olmak için demiyorum ama... şu erkekler.

“Öyle mi düşünüyorsun? Ağzından çıkanı kulağın duydu mu?” Dan taklidi yaparak gösterdim. “Sittin sene evli kalacağız. Kahretsin. Hey, mortgage aslında iyi bir şey çünkü yirmi beş yılın sonunda kurtuluyorsun. Özgürsün.” Kendi sesime döndüm. “Sence bu sıradan bir düşünce silsilesi miydi? Sence ikisi arasında hiçbir bağlantı yok muydu?”

“Ben öyle...” Dan kendi de fark ederek sustu. “Ben öyle demek istemedim,” diyerek en baştan başladı. “Doktorla yaptığımız konuşmayı unutmuştum aslında,” diye ekledi, iyice inandırmak için.

Dan’e şüpheli bir bakış fırlattım. “Unutmuş muydun?”

“Evet. Unutmuştum.”

O kadar inandırıcılıktan uzaktı ki, haline neredeyse acıdım.

“Birlikte geçireceğimiz altmış yedi yıl daha olduğunu unutmuştun?” Küçük bir tuzak eklemeyi duramadım.

“Altmış sekiz,” diye hemen düzeltti, ardından kendini ele veren o kızarma bozarma sesiyle devam etti. “Aman her neyse işte. Dediğim gibi, gerçekten hatırlamıyorum.”

Yalancının daniskasıydı. Beynine kazınmıştı. Tıpkı benimkine kazındığı gibi.

Wandsworth’a geri döndük, eve çok uzak olmayan bir park noktası bulduk ve içeri girdik. Evimiz bitişik nizam evlerden üç katlı, küçük sayılabilecek, giriş kapısına yürünerek geçilen ve arkada bahçesi bulunan bir evdi, eskiden arka bahçemizde otlar ve çiçekler olurdu ancak şu sıralar annemin kızlara dördüncü yaş günlerinde aldığı, iki koca oyuncak evin istilasına uğruyordu.

Sadece benim annem birbirinin aynı iki büyük oyuncak ev alabilirdi. Ve kızların doğum günlerinin orta yerinde, sürpriz olarak eve göndertebilirdi. Misafirlerimizin hepsi küçük dilini yutarak izlerken üç nakliyatçı, çizgili şekerden duvarlı, çatılı ve minicik şirin pencereci evleri sırtlanmış taşıdı ve herkesin çenesi yerlere düşerken bahçeye kurdular.

“Vay, anne!” dedim doya doya teşekkür ettikten sonra. “Yani harikalar... çok şahaneler... ama... iki tane mi? Sahiden mi?” Annemse o çakı gibi mavi gözlerini kırıp cevap vermişti, “*Paylaşmak* zorunda kalmasınlar diye tatlım,” sanki barizmiş gibi.

Neyse. Annem böyledir. Çok tatlıdır. Çok tatlı ve sinir bozucudur. Hayır, belki sinir bozucu derecede tatlıdır demek daha doğru olurdu. Ayrıca ikinci oyuncak ev, aerobik matımı ve ağırlıklarımı saklamak için çok iyi depo olmuştu. O yüzden.

Eve girdiğimizde ikimizin de diyecek pek bir şeyi yoktu. Posta kutusuna gelenleri karıştırırken Dan’ın, sanki evi ilk kez görüyormuş gibi mutfakta etrafa bakındığını yakaladım. Adeta

mahpus hücrelerini tanımaya çalışıyor, diye geçirdim içimden.

Hemen kendimi azarladım: Saçmalama, öyle düşünmez.

Sonra kendimi akladım, çünkü esasında, tam da öyle görünüyor. Bir kaplan gibi volta atıyor, mavi boyalı dolapları somurtukça süzüyordu. Birazdan duvara çizik atmaya başlayacaktı. Önümüzdeki altmış sekiz yıl boyunca sürecek, biteviye, yorgun yürüyüşümüzün ilk gününü işaretlemeye başlayacaktı.

“Ne?” dedi Dan, gözümü üstünde hissederek.

“Ne ne?” diye karşılık verdim.

“Hiç.”

“Ben bir şey demedim.”

“Ben de.”

Of Tanrım. Bize ne oldu böyle? İkimizin de sinirleri zıplamıştı, bitmiştik. Hep o gerizekâh doktorun verdiği müjdeli haber yüzündendi.

“Bak, bildiğin sonsuza dek yaşayacakmışsınız,” diye yumurtladım. “Bununla *baş etmeliyiz*, tamam mı? Etraflıca konuşalım.”

“Neyi etraflıca konuşacağız?” Dan ilgilenmiyormuş ayaklarına yattı.

“Bırak bu ayakları!” diye patladım. “Ne düşündüğünü biliyorum: Hay aksi, biz o kadar uzun süre nasıl sağ kalacağız? Yani, ilişkimiz harika ama...” Ellerimle daireler çizdim. “Anlarsın işte. Bu... bu zorlu bir görev.”

Yaslandığım mutfak dolabından aşağı yavaşça kaydım ve sonunda popo üstü oturdum. Bir saniye sonra, Dan de aynısını yaptı. “Gözüm korktu gibi,” diye onayladı, itiraf ederken yüz hatları gevşeyip “Ben biraz... şey... kafayı sıyrır gibi oldum.”

Artık nihayet bakla çıkmıştı. Dürüst, en derinde yatan gerçek ortadaydı.

Bir anda içinde kaldığımız bu destansı, *Yüzüklerin-Efendisi* uzunluğunda sürecek evlilikten ikimizin de ödümüz bokumuza karışmıştı.

“Yani sen ne kadar evli kalırsın diye düşünmüştün?” diye sordum bir süre sonra.

“Bilmiyorum!” Dan sabrını taşırmış gibi ellerini havaya kaldırdı. “Kim bunu düşünür ki?”

“Peki tamam da, kilisede karşılıklı ayakta dururken, ‘ölüm bizi ayrındaya dek’ derken,” diye ısrar ettim, “kafanda... yuvarlak hesap bir rakam var mıydı?”

Dan yüzünü buruşturdu, sanki zihnini o güne geri götürmeye çalışıyordu. “Yemin ederim yoktu,” dedi. “Sadece hayalimde... anlarsın ya. Puslu bir gelecek günler hayali vardı.”

“Benim de.” Omuz silktim. “Hiç kesin bir planım yoktu. Herhalde günün birinde gümüş evlilik yıldönümümüzü kutlarsınız diye hayal etmişimdir. İnsanlar yirmi beşinci evlilik yıldönümlerine gelince, ‘Vay anasını’ dersin ya hani. Başardılar! Oradalar!”

“Biz gümüş evlilik yıldönümümüze ulaştınca,” dedi Dan kasvetle, “daha yolu yarılammış olacağız. Yarılammış olacağız.”

İkimiz de yine sus pus kesildik. Bu keşfin doğurduğu sonuçlar üstümüze gelmeye devam ediyordu.

“Sonsuza dek sandığımdan da uzun bir zamanmış,” dedi Dan, karamsarca.

“Benim de.” Dolaba yaslandım. “Çok daha uzunmuş.”

“Bir maraton.”

“Bir süper maraton,” diye düzelttim. “Ultra maraton.”

“Evet!” Dan kafasını kaldırıp baktı, aniden canlanmıştı sanki. “İşte bu. Biz 10 kilometre koşacağımızı sanıyorduk, oysaki şimdi ansızın Sahra Çölü’nde yüz yirmi kilometrelik, manyak ultra maratonlardan birinde koştuğumuzu öğrendik ve çıkış yok. Hoş, çıkmak istediğimden demiyorum,” diye çabucak ekledi, gözlerindeki bakışı görüp. “Ama aynı zamanda... anlarsın ya. Koşarken aniden felç geçirip yığılmak da istemiyorum.”

Dan nasıl benzetme yapacağını çok iyi bilirdi. Önce evliliği-

miz bir mortgage oldu. Şimdiyse ona felç geçirtcek bir şeydi. Ve bu arada bu metafordaki Sahra Çölü kimdi? Ben miydım?

“Tempomuzu ona göre ayarlamadık.” Bu temaya gayet ısınmıştı bakıyorum. “Yani, ben o kadar uzun yaşayacağımı bilseydim, muhtemelen bu kadar erken evlenmezdim. İnsanlar madem yüz yaşına kadar yaşayacak, o zaman kuralları değiştirmemiz lazım. Bir kere, en az elli yaşına gelene kadar kimseye bağlanmamalı...”

“Ve elli yaşında mı çocuk sahibi olmalı?” dedim, biraz sivri bir dille. “Biyolojik saati duydun mu?”

Dan bir an afalladı.

“Tamam, öyle olmaz,” diye sonuca vardı.

“Her neyse, zamanı geri alamayız. Olduğumuz yerdeyiz. Bu da iyi bir yer zaten,” diye ekledim, olumlu olmaya kendimi adayarak. “Yani annelerimizin evliliklerini düşün. Otuz sekiz yıldır evliler ve günleri sayıyorlar. Onlar başarabildiyse, biz de başarabiliriz!”

“Benim annemle babam pek iyi bir örnek değil,” dedi Dan.

Haklıydı. Dan’ın annesiyle babasının evliliği biraz kaypak bir zemindi.

“Eh, İngiltere Kraliçesi o zaman,” dedim, tam kapı çalarken. “Bir milyon yıldır evli.”

Dan kulaklarına inanamayarak bakakaldı. “Kraliçe mi? Tek aklına gelen örnek bu mu?”

“Tamam, Kraliçe’yi unut,” diye savunmaya geçtim. “Hadi bunu sonra konuşalım.” Ön kapıya doğru yürüdüm.

Kızlar şen şakrak eve koşarken altmış sekiz yıl mıdır nedir, bir anda gözümünden silindi. Esas önemli olan *buydu*. Şu kızlar, şu an, şu pembe yanaklar, şu çın çın çınlayan seslerle bağırışları, “Sticker kazandık! Pizza yedik!” İkisi de kolumdan çekiyor, bana hikâyeler anlatıyorlardı ve arkadaşım Annelise’e

hoşçakal demeye çalıştıkça beni kendilerine geri çekiyorlardı, onları arkadaşım bırakmıştı ve çoktan neşeyle el sallayarak arabasına geri dönüyordu.

Kızlarıma sımsıkı sarıldım, o çok iyi bildiğim yerinde duramayan kollarının ve bacaklarının kıpırtısını hissettim, okul ayakkabılarıyla ayağımı çiğnediklerinde dişimi sıktım. Topu topu iki saatlik bir oyun gününe katılmışlardı, hiçbir şeydi. Ancak onları bağrıma basarken sanki yıllardır görmemiş gibiydim. Anna büyümüştü sanki? Tessa'nın saçları daha değişik kokuyordu, emindim? Peki Anna'nın çenesindeki o çizik ne zaman olmuştu?

İkisi neredeyse gizli bir ikiz dilinde aynı anda, birbirinin lafını kese kese konuşuyordu, sarı saçları birbirine dolanmış, Tessa'nın elindeki pırlıtlı deniz atı sticker'ına hayran hayran bakıyorlardı. Yanlış duymuyorsam, bunu sonsuza dek, büyüünceye dek saklayıp paylaşma planları kuruyorlardı. Çıkartmayı elinden çıkardığım saniye paramparça olacağı için dikkatlerini dağıtmam lazımdı, yoksa feryat figan kopacaktı. Beş yaşındaki ikizlerle yaşamak Komünist bir devlette yaşamaya benziyordu. Her şey eşit olsun diye her sabah kâselerine koyduğum gevrek tanelerini saymıyordum ama...

Aslında var ya, bir keresinde kâselerine koyduğum tanecikleri saymıştım. Daha çabuk olmuştu.

“Evet!” dedi Dan. “Banyo zamanı? Banyo zamanı!” diye hemen düzeltti. Banyo zamanı pek soru değildir. Olmazsa olmazdır. Mıknatıs gücü olan bir manyetit taşıdır desek yeridir. Evimizin tüm yapısı özünde ve kökünde bu banyo rutininin etrafında dönerdi.

(Bu arada sadece biz böyle değildik, küçük çocukları olan tanıdığım her ailede bu kural aynıydı. Genel algı şu yöndeydi, banyo saati biterse, her şey biterdi. Kaos çökerdi. Medeniyet parçalanırdı. Çocuklar yırtık pırtık kıyafetlerle sokaklarda do-

lanır, anneleri dar sokaklarda sallanıp ağıtlar yakarken onlar çöpten buldukları kemikleri kemirirdi. Gibi bir şey.)

Her neyse, sonuçta banyo saatiydi. Akşam rutinimiz başlayınca sanki bugünkü tuhafliklar hiç yaşanmamış gibi hissettik. Dan ve ben yeniden bir ekip olduk. Birbirimizin her düşünce-sini önceden tahmin ettik. Neredeyse psişikleşmiş ebeveynlik kodlarıyla iletişim asgariydi.

“Önce Anna’ninkini mi...” diye başladı Dan, bana saç kremi-ni uzatıp.

“Bu sabah dolaşıkları açtım.”

“Peki şeyi...”

“Evet, onu da.”

“Eee, Bayan Blake’in mesajı.” Dan kaşlarını kaldırdı.

“Biliyorum.” Şu anda Anna’nın saçlarındaki dolaşıkları par-mağımla tarıyordum ve ağzımı oynatarak: Çok komik, dedim. Bayan Blake okulun müdiresiydi ve Anna’nın iletişim defterine bir not yazmıştı. Bütün anne babalara gönderilen, bilgisayar çıktısı bir nottu, lütfen malum haber hakkında “okul kapıları önünde dedikodu yapmayalım” ya da tartışmayalım diyordu çünkü olay “ASILSIZMIŞ.”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, o yüzden di-ğer ebeveynlere e-posta attım ve meğer en büyük sınıfa ders veren öğretmen Bayan Christy, sınıftaki bilgisayarda çocuk-lardan birinin babasını Google’da araştırırken görülmüş, bilgi-sayarın akıllı tahtaya bağlı olduğunun farkında değilmiş.

“Şeyi versene...”

Dan bana duş başlığını uzattı ve Anna’nın başına ılık su döktüm, kızım çılgık çılgıla, “Yağmur yağıyor!” diye bağırdı.

Biz hep böyle medyum muyduk? Bu kadar uyumlu muyduk? Emin değildim. Bence kızların doğumundan sonra değişmiştik. İnsanın ikiz kızları olunca kendini aynı cephede savaşa buluyor-du. Durmadan, dönüşümlü olarak bebekleri elden ele geçiriyor,

besliyor, alt değiştiriyor, gaz çıkarıyorduk. Rutinlerini düzenli-yordun. Kelimeleri boşa sarfetmiyordun. Ben Anna ve Tessa'ya emzirirken, konuşamayacak kadar yorgunken Dan yüz ifademe bakıp şu aşağıdakilerden hangisi kastettiğimi anlayabiliyordu:

1. Biraz daha su alabilir miyim? Bir sürahi yeter, sağol.
2. İki tane de gofret lütfen? Ağzımı açıyorum, içine tık; ben emerek hazmederim.
3. Televizyonda kanal değiştirir misin? Ellerim bebekle dolu ve on üç saattir aynı kanalı izliyorum.
4. Tanrım, yorgunluktan ölüyorum. Bugün beş yüz defa söyledim mi?
5. Yani, bahsettiğim yorgunluk seviyesini algılayabildin mi? Kemiklerim vücudumun içine göçtü, o kadar yorgunum. Böbreklerim karaciğerlerime yapışmış, içli içli ağlıyorlar.
6. Ah, memem. Ah. Off.
7. Aaaaaaaahh.
8. Biliyorum. Doğal bir eylem. Çok güzel. Hı hı.
9. Bunlardan başka çocuk yapmayalım, olur mu?
10. Duydun, değil mi? Beni dinliyor musun, Dan? BAşKA BE-BEK İSTEMİYORUM.

“Ah!” Tessa suyu banyonun dışına var gücüyle sıçratıp beni tepeden tırnağa ıslatınca düşüncelerim birden kesildi.

“Tamam!” diye çıktı Dan. “Bitti. Banyodan çıkıyorsunuz, ikiniz de.”

Kızlar anında inlemeye başladı. Bizim evde inleme dolu bağırışlar çok sık olurdu. Tessa, beni o kadar çok ıslatmak istemediği için inliyordu. Anna da Tessa ne zaman inlese, inlemek istediği için inliyordu. İkiisi de Dan sesini yükselttiği için inliyordu. Elbette ikisi de yorgunluktan öldüğü ama asla kabul etmeyecekleri için inliyordu.

“Sticker’ım,” dedi Tessa hıçkırıklar içinde çünkü her an ortama her türlü felaket senaryosunu dahil edebilirdi. “Sticker’ım koptu. Ve baş parmağım acıdı.”

“Onu sticker hastanesine götüreceğiz, hatırladın mı?” dedim, yatıştıran bir sesle, çocuğu havluya sararak. “Parmağını da ben öperim, geçer.”

“Buzlu lolipop yiyebilir miyim?” Fırsatı kollayan gözlerini bana doğru çevirdi.

Dramatik rolüne hayran olmamak mümkün değildi. Güldüğümü belli etmemek için kafamı çevirdim ve omzumun üstünden, “Şimdi olmaz. Belki yarın,” dedim.

Dan hikâye okuma görevini üstlenirken ben ıslak giysilerimi değiştirmeye gittim. Kurulandım, sonra aynanın karşısına geçip çıplak vücuduma baktım.

Altmış sekiz yıl. Altmış sekiz yıl sonra nasıl görünecektim acaba?

Dikkatlice üst bacağımın derisini sıkıp buruşturdum. Aman Tanrım. Bu buruşukluklar benim geleceğimdi. Sadece vücudumun her yerinde olacaktı. Bacaklarım buruşuk, göğüslerim buruşuk ve... ne bileyim... kafa derim buruşuk olacaktı. Buruşuklarımı bırakıp kendimi tekrar inceledim. Biraz daha güzelliğe yönelik bir şeyler mi yapsaydım? Mesela derinlemesine nemlendirici. İyi de, cildim 102 yaşına kadar nasıl dayanacaktı? Kuru deriyi atmak yerine, katman katman biriktirmem daha mantıklı değil miydi?

İnsan yüz yıl boyunca fiziğini nasıl korurdu? Dergilerde neden bunu anlatmıyorlardı?

“Tamam, kızlar yattı. Ben koşuya çıkıyorum.” Dan içeri girdiğinde gömleğini çıkarmaya başlamıştı ancak beni aynanın karşısında çıplak görünce durdu.

“Mmm,” dedi gözü parlayarak. Gömleğini yatağa attı, yanıma gelip elini belime koydu.

Aynada, yanımdaydı. Benim yakışıklı, gençlik dolu kocam. Peki ama altmış sekiz yıl sonra nasıl görünecekti? Birdenbire Dan'in ihtiyarlamış, beyazlamış görüntüsü gözümde canlandı, elindeki bastonla beni kovalıyor, "Çekilsene, kadın, çekilsene!" diye bağıırıyordu.

Bu da çok saçmaydı. Dan sadece yaşlanacaktı. Huysuz ihtiyara dönüşmeyecekti.

Bu görüntüyü silmek için kafamı iki yana salladım. Tanrım, şu doktor neden gelecekten bahsetti ki?

"Düşünüyordum da..." Birden sustum.

"Kaç kere daha seks yapacağımızı mı?" Dan başını salladı. "Ben hesapladım bile."

"Ne?" Aniden dönüp yüzüne baktım. "Ben onu düşünmüyordum! Şey düşünüyordum..." Durdum, ilgim uyanmıştı. "Kaç kere çıktı?"

"On bir bin. Aşağı yukarı."

"On bir bin mi?"

Şoktan dizlerimin bağı çözüldü. Fiziksel olarak nasıl mümkündü? Yani ben nemlendirip derinlemesine temizlemekten derim incelemek sanıyorsam, o zaman bu...

"Biliyorum." Dan pantolonunu çıkarıp astı. "Daha çok olacağını zannetmiştim."

"Daha çok mu?"

Daha çok olacağını nasıl düşünebilmişti? Sayıyı duyunca benim dudağım uçukladı. On bir bin kere daha sevişmek, hepsi de Dan'le. Hoş, elbette Dan'le olmasını *isterim* istemesine de... *on bir bin defa?*

O kadar vakti nereden bulacaktık? Yani yemek yememiz lazımdı. İşimizi kaybetmemeliydik. Peki sıkılmayacak mıydık? Google'dan yeni pozisyonlar mı araştırmalıydım? Tavana bir televizyon mu taktırmalıydım?

O rakam doğru olamazdı. Bir sıfır fazla eklemişti kesin.

“Nasıl hesapladın?” diye şüpheyile hesap sordum ama Dan bana aldırmadı. Ellerini sırtımda gezdirip popomu avuçladı, gözlerinde o yoğun, aklımda-tek-şey-var bakışı belirdi. Dan’le seks hakkında ancak otuz saniye konuşabilirdiniz, çünkü hemen konuşmak değil, yapmak isterdi. Hatta seks hakkında konuşmayı genel anlamda vakit kaybı olarak görürdü. (Bense bundan bahsetmeyi severdim ama *sonrasında* yapmayı öğrendim. Kollarında uzanıp düşüncelerimi onunla paylaşırdım... Eh, her şeyi işte, Dan’sen, “Mmm, hımmm,” derdi ve sonunda uyuyakaldığını anlardım).

“Belki koşuyu ertelerim,” dedi, boynumu öperek. “Ne de olsa yıldönümümüz...”

Öyleydi. Seks de harikaydı, bu alanda da medyum gibiydik artık ve sonrasında yatakta uzanıp, “Çok güzeldi,” ve “Seni seviyorum,” gibi mutlu çiftlerin söylediği şeyler söylerdik.

Ve harikaydı da.

Ve onu seviyordum da.

Ancak –tamamen, kesinlikle dürüst olalım– kafamın içinde minicik bir ses daha konuşmuştu. Şöyle dedi: *Bir tanesi gitti. Geriye kaldı 10.999 kere.*

ÜÇ

Erkenden kalktım ve gördüm ki, Dan bana fark atmıştı. Çoktan yataktan çıkmış, cumbalı pencеремizin önündeki küçük hasır sandalyeye oturmuş, hayata küsmüş gibi dışarıya bakıyordu.

“Günaydın.” Bir gıdım bana doğru döndü.

“Günaydın!” Doğrudum, cin gibi ayılmıştım, kafamda düşünceler cirit atıyordu. Galiba şu sonsuza dek beraber yaşama işini çözdüm. Uyumadan önce epey kafa patlatmıştım ve cevabı buldum!

Dan’e söylemek üzereydim ama önce o başladı.

“Evet, uzun lafın kısası, doksan beş yaşına kadar çalışmam gerekiyor,” dedi tam bir kasvet içinde. “Toplama çıkarma yaptım.”

“Ne?” diye sordum anlamayarak.

“Eğer sonsuza dek yaşayacaksak, o halde sonsuza dek çalışacağız demektir.” Bana meşum bir bakış attı. “İhtiyar, dinazor ömrümüzün giderleri için. Yani altmış beş yaşında emekli olmayı unut. Hatta emekli olmayı tümünden unut. Rahata kaçmayı unut.”

“Bu kadar perişan olma!” diye çıkıştım. “Bu iyi haberdir, unuttun mu?”

“Sen doksan beş yaşına kadar çalışmak istiyor musun?” diye yapıştırdı Dan.

“Olabilir.” Omuz silktim. “İşimi seviyorum. Sen de işini seviyorsun.”

Dan burun kıvırdı. “*O kadar* çok sevmiyorum. Babam elli yedi yaşında emekli oldu, biliyor muydun?”

Tavrına ciddi anlamda kıl olmaya başladım.

“Bu kadar negatif olmayı kes,” dedim buyurganca. “Elindeki fırsatları düşün. Önümüzde on yıllar, on yıllar var! İstedığimizi yapabiliriz! Şahane! Sadece planlamalıyız.”

“Ne demek istiyorsun?” Dan bana şüpheli şüpheli baktı.

“Tamam, işte sana bazı fikirler.” Yatakta öne yaklaşıp gözlerimi ona diktim ve ilham verici olmaya çalıştım. “Hayatımızı on yıllara böleceğiz. Her on yılda farklı ve havalı bir şey deneyeceğiz. Yenilikler başaracağız. Sınırlarımızı zorlayacağız. Mesela bir on yıl boyunca birbirimizle sadece İtalyanca konuşabiliriz.”

“Ne?”

“Birbirimizle sadece İtalyanca konuşuruz,” diye tekrar ettim, savunmaya geçerek. “Neden olmasın?”

“Çünkü *biz İtalyanca bilmiyoruz* da ondan,” dedi Dan, kafayı yemişim gibi.

“Öğreniriz! Hayatımıza bir renk katar. Çok...” Muğlak bir el işareti yaptım.

Dan bana dümdüz baktı. “Diğer fikirlerin neler?”

“Yeni işe girmeyi denemek.”

“Yeni işe girmek mi?”

“Ne bileyim işte! Bizi geliştiren şahane, tatmin edici işler buluruz. Ya da farklı yerlerde yaşarsınız belki. Mesela bir on yıl Avrupa’da, bir on yıl Güney Amerika’da, bir on yıl Amerika’da

yaşamaya ne dersin..." Parmaklarımla saydım. "İstediğimiz yere gidebiliriz!"

"Seyahat edebiliriz," diye gevşedi Dan. "Seyahat etmeliyiz. Ben hep Ekvator'a gitmek istemişimdir. Galapagos Adaları'nı görmek."

"Al işte! Ekvator'a gideriz."

Bir an ikimiz de sustuk. Dan bu fikirleri sindiriyordu.

Gözlerinin içi güldü ve birdenbire kafasını kaldırıp baktı. "Yapalım o zaman. Siktir et, Sylvie, haklısın. Bu bize bir uyan-dırma servisi. Hayatımızı *yaşamalıyız*. Ekvator'a bir uçak bile-ti alalım, kızları okuldan alalım ve cuma günü oradayız... *Hadi* yapalım."

O kadar heyecanlanmıştı ki, coşkusuna limon sıkmak iste-miyordum. Ama beni dinlemiyor muydu? Ben önümüzdeki on yıldan söz ediyordum. Ya da ondan sonrakinden. Uzaklarda, belirsiz bir zamandan. Önümüzdeki *haftadan* değil.

"Ekvator'a gitmeyi çok istiyorum," dedim kısa bir sessizlik-ten sonra. "Kesinlikle. Ama çok masraf eder..."

"Hayatımızda bir kere yapacağımız bir deneyim." Dan iti-razlarımı kenara itti. "İdare ederiz. Yani, *Ekvator* diyorum, Sylvie."

"Aynen!" Dan kadar heyecanlanmaya çalıştım. "Ekvator!" Kısa bir duraklamanın üstüne ekledim, "Sadece Bayan Kend-rick önceden belirtmeden tatile çıkmamdan hoşlanmıyor."

"Bir şey olmaz."

"Bir de kızların okulda gösterisi var. Kaçıramazlar, provala-ra katılmaları gerek..."

Dan küçücük, sabrı taşmış bir ses çıkardı. "Tamam o za-man, önümüzdeki ay gideriz."

"Annenin doğumgünü var," diye altını çizdim. "Ayrıca Richardson'lar bize yemeğe geliyor ve kızların spor günü ola-cak..."

“Tamam,” dedi Dan, sanki sakın kalmak için özel çaba gösteriyordu. “Ondan sonraki ay gideriz. Ya da yaz tatilinde gideriz.”

“Yazın Lake District’e gideceğiz ya,” diye hatırlattım ve yüzünü görünce sindim. “Yani, iptal edebiliriz ama depozitoyu ödedik...” Derken sustum.

“Dur şunu bir anlayayım.” Dan gayet sakın ve seviyeli bir sesle konuşsa da, patlamak üzere gibiydi. “Önümde uçsuz bucaksız yıllar var ama anlık bir kararla, hayatımı güzelleştirecek bir Ekvator gezisine çıkamıyorum, öyle mi?”

Sessizlik oldu. Aklımdan geçenleri söylemek istemedim: *Herhalde yani* anlık bir kararla, hayatımızı güzelleştirecek bir geziye çıkamayız çünkü bizim bir hayatımız var.

“İstersen bir Ekvator restoranında yemeğe gideriz?” diye neşeli neşeli önerdim.

Dan’ın bana fırlattığı bakışı görünce, dilim kopsaydı daha iyiydi diye hissettim.

Kahvaltı sofrasında kendime ve Dan’e müsli koyup içlerine ay çekirdeği ekledim. Altmış sekiz yıl daha yaşayacaksak cildimiz güzel olmalıydı.

Botoks yaptırmaya mı başlasam?

“Yirmi beş bin kahvaltı daha,” dedi Dan birdenbire, kâsesinin içine bakarak. “Şimdi hesapladım.”

Tessa kızarmış ekmeğini yerken gözlerinin içi gülerek baktı, her zaman şakaya hazırды. “Eğer yirmi beş tane kahvaltı yersen, miden patlar!”

“Yirmi beş bin,” diye düzeltti Anna.

“Ben dedim ki yirmi-beşi-bin,” diye hemen itiraz etti Tessa.

“Cidden Dan, hâlâ bunu mu düşünüyorsun?” Dan’e şefkatle baktım. “Bunu gerçekten kafandan çıkarmalısın.”

Yirmi beş bin kahvaltı ha. Kahretsin. *Bunu* nasıl ilginç kılmayı başaracağım? Belki yumurtalı pirinç filan yemeye başla-

malıyız. Ya da bir on yılı Japon yemekleri yiyerek geçirmeliyiz. Tofu. Öyle şeyler.

“Neden dudağını büktün?” Dan gözlerini bana dikti.

“Sebebi yok!” Pembe çiçekli eteğimi hızlıca silkeledim. İşe giderken sık sık çiçekli etek giyerdim çünkü öyle bir ortamdı. Resmi bir giyinme kuralı yoktu ama ne kadar güllü dallı ya da patronum Bayan Kendrick’in görünce, “Ah ne şeker! Ne şekersin, Sylvie!” diye heyecanlanacağı güzel bir şey bulursam giyiyordum.

Patronunuz işyerinin sahibiyse ve mutlak güce sahipse, insanları ‘uyumsuz’ oldukları gerekçesiyle işten atmasıyla meşhursa, ondan ‘Ne şeker’ dediğini duymak isterdiniz. O yüzden orada çalıştığım altı yıl boyunca gardırobum renklenip küçük kız etekleriyle dolmuştu.

Bayan Kendrick limon sarısı, menekşe mavisi, minik çiçekli desenler, fırfırlar, inci düğmeler ve ayakkabılarınızın üstünde hoş fiyonk tokalar severdi. (Bunları satan bir internet sitesi buldum.)

Siyahı, parlak kumaşları, dekolte bluzları, tişörtleri ya da dolgu topuk ayakkabıları *hiç* sevmezdi. (“Oldukça ortopedik canım, sence?”) Ayrıca dediğim gibi, patron oydu. Geleneklere aykırı bir patron olabilirdi ama... patron oydu. Dediğim dedik, çaldığım düdüktü.

“Ha.” Dan homurdanır gibi kısaca güldü. Posta kutusundan çıkan zarfları açıyordu ve bir davetiyeye baktı.

“Ne oldu?”

“Bunu seveceksin.” Bana alaycı bir bakış fırlatıp kartı tersine çevirdi ve okudum. Yeni bir sağlıkla ilgili hayır kuruluşunun açılış davetiyesiydi, babamın David Whitall adlı eski bir arkadaş tarafından gönderilmişti ve Sky Garden’da yapılacaktı.

Sky Garden’ı biliyordum. Otuz beş kat yüksekliğinde ve tamamen camdan yapılma, Londra manzarasına hâkim bir bi-

neydi. Düşüncesi bile sandalyeme tutunmama ve düşmemek için kendimi yere mıhlamama sebep oldu.

“Tam benlik sanki,” dedim gözlerimi devirerek.

“Ben de öyle düşündüm.” Dan yamuk yamuk sırıttı çünkü adı gibi biliyordu.

Yükseklik korkum vardı, abartı derecede, gülerdiniz. Yüksek balkonlara çıkamazdım. Cam asansöre binemezdim. İnsanların serbest atlama yaptığı ya da kablolarla asıldığı televizyon programları izlersem, koltukta güvenle oturuyor olsam da, paniğe kapılırdım.

Hep böyle değildim elbet. Eskiden kayak yapar, yüksek köprülerden geçerdim, sorun yoktu. Ancak çocuklarım olduktan sonra, beynime ne oldu bilmiyorum ama portatif bir merdivene bile çıksam, başım dönüyordu. İlk birkaç ay yakında geçer sandım ama geçmedi. Kızlar on sekiz aylıkken Dan’ın bir iş arkadaşı çatı terası olan yeni bir ev almıştı, ev partilerine gittik ve manzaraya bakmak için terasa çıkamadım. Bacaklarım dondu. Eve dönünce Dan, “Sana ne oldu?” dedi, ben de “Bilmiyorum!” dedim.

Şimdiye dek halletmiş olmam gerekirdi, farkındaydım. (Hipnozla mı? Kognitif Davranışsal Terapi mi? Maruz bırakılma terapisi mi? Arada sırada Google’den araştırıyordum.) Ancak öncelik sıralamasında yer almıyordu. İlgiyenmem gereken başka, daha baskıcı meseleler vardı. Mesela...

Eh. Tamam. Benimle ilgili kilit bir gerçek: İki yıl önce, babam öldüğünde büyük olay oldu. Ben pek iyi “kaldıramadım.” İnsanlar öyle diyordu. Onları duydum. Bir köşede fısıldaşırlardı: “Sylvie pek kaldıramadı.” (Annem, Dan, eve getirdikleri doktor.) Bu da sinirimi bozmaya başladı aslında. Şu soru sorulmalıydı: Kaldırabilmek ne demekti? İnsan babasını, kahramanını, hiçbir uyarı olmadan, ansızın bir trafik kazasında kaybedince nasıl “kaldırabilirdi?” Bence iyi kaldırabilen insanlar ya

kendilerini kandırıyordu ya da benim gibi bir babaları yoktu ya da belki de duyguları yoktu.

Belki ben kaldırmak *istemiyordum*. Bunu hiç düşündüler mi?

Her neyse, biraz zıvanadan çıktım. İşten izin almak zorunda kaldım. Bir iki tane... aptalca hareket yaptım. Doktor bana ilaç yazmaya çalıştı. (Hayır, teşekkürler.) Tüm bunların arasında yükseklik korkusu, çok mühim bir sıkıntı gibi görünmedi.

Artık iyiyim, gayet iyiyim. Yükseklik korkusu meselesi dışında tabii, onunla da bir ara vaktim oluca uğraşacağım.

“Fobinle ilgili birileriyle görüşmelisin bence,” dedi Dan, o tüyler ürpertici biçimde aklımdan geçenleri okuyarak. “PS?” diye ekledi, ben hemen cevap vermeyince. “Beni duydun mu?”

“PS” Dan’ın bana taktığı lakaptı. Açılımı “Prenses Sylvie”ydi.

Dan’ın en beylik lafı, biz ilk tanıştığımızda ben nasıl bir prensesmişim ve Dan zavallı bir işçiymiş hakkındaydı. Nikah konuşmasında benden “Prenses Sylvie” diye bahsetmişti ve babam lafını kesip, “Bu durumda ben de Kral oluyorum herhalde!” demişti ve herkes tezahürat yapmıştı, Dan babama reverans yapmıştı. Doğrusu, babam sahiden bir kral gibi *görünürdü*, o kadar dikkat çekici ve yakışıklıydı.

Şimdi gözümde canlandı, o altın sarısı saçları ışıkların altında pırıl pırıl, smokiniyle iki dirhem bir çekirdekti. Babam hayatımda tanıdığım en iyi giyinen erkekti. Ardından babam Dan’e, “Devam et, Prens Daniel!” demiş ve o şeytan tüyü olan etkileyciliğini konuşturmuştu. Sonrasında, sağdıç bizimkinin “kraliyet düğünü” olduğu esprisini yapmıştı. Sahiden çok komikti.

Ancak zaman geçtikçe –belki de artık yaşıma da büyüdüğü için– bana “Prenses Sylvie” diye hitap edilmesinden sıkıldım. Sinirime dokunmaya başladı, tadı kaçtı. Dan’e bir şey demeye çekiniyordum çünkü sözlerime dikkat etmeliydim. Geçmişte

olanlardan dolayı. Bazı alınganlıklardan dolayı.

Yok, aslında “alınganlık” demeyelim. Biraz fazla abartı olurdu. Sadece... Of Tanrım ya. Nasıl anlatsam?..

Tamam. Benimle ilgili bir başka kilit gerçek: Ben oldukça ayrıcalıklı koşullarda büyüdüm. Şımartılmış demeyelim, tam olarak öyle değil... ama bir dediğim iki edilmezdi. Babamın kıızıydım. Paramız vardı. Babam bir uçuş firmasında üst düzey yöneticiydi, sonra şirketi başkaları tarafından satın alınınca yüklü miktarda paraya kondu ve kendi danışmanlık şirketini açtı. Çok da başarılı oldu. Tabii ki oldu. Babam manyetik bir kişilikti, insanları ve başarıyı çekerdi. Bir ünlüyle birinci sınıf uçuyorsa, o uçuşun sonunda o ünlünün kartı ve bir şeyler içme daveti cebinde olurdu.

O yüzden, çok paramız yoktu ama böyle lükslerimiz vardı. Pahalı uçuşlar. Özel muamele. Çocukluğumda uçakların kokpitinde, kaptan pilot şapkasıyla çekilmiş o kadar çok fotoğrafım vardı ki. İlk çocukluk yıllarımda Los Bosques Antiguos'da, hani Hello' dergisinde meşhur golfçülerin gidip evlendiği, İspanya'daki etrafı çevrili kasabada evimiz vardı. Hatta o meşhurlardan bazılarıyla bile takılırdık. Öyle bir hayatımız vardı işte.

Oysaki Dan'in... yoktu. Dan'in ailesi çok tatlıdır, gerçekten çok iyi insanlar ama aklıselim, alçakgönüllü bir aile. Dan'in babası muhasebeciymiş, para biriktirmeye çok önem verir. Çok hem de. On sekiz yaşındayken, alacağı evin depozitosu için para biriktirmeye başlamış.

Dişini tırnağına takarak on iki yıl çalışmış ama başarmış. (Onunla ilk tanıştığımda bana bu hikâyeyi anlatıp bireysel emekliliğim olup olmadığını sormuştu.) Hiçbir zaman babamın bir kere yaptığı gibi, kafasına esip bütün aileyi Barbados'a tatile götürmez ya da Harrods'dan alışveriş yapmazdı.

Sakin yanlış anlamayın: Ben Barbados gezileri ya da Harrods'ta alışveriş çılgınlıkları istemiyordum. Dan'e bir milyon

defa söyledim. Ama yine de Dan hâlâ biraz... doğru kelime nedir? *Huyluydu*. Evet, aynen. Geçmişimi düşününce huylanıyordu.

En sinir bozucu olansa ilk çıktığımız dönemde böyle değildi. Babamla Dan gayet iyi anlaşırdı. Yelkenliyle açılırdık, sadece dördümüz olur ve çok iyi vakit geçirirdik. Yani elbette babam yelkende Dan'den daha iyiydi, Dan hayatı boyunca hiç yapmamıştı ama sorun değildi, birbirlerine saygı duyarlardı. Babam, Dan'ın kartal gözüyle muhasebecilerine bakmasını isterdi ve samimi bir şekilde birkaç kez Dan'ın tavsiyelerini istemişti. Hepimiz rahat ve gevşektik.

Her nasılsa, zaman geçtikçe Dan'e bir haller oldu. Yelkenliyle açılmak istememeye başladı. (Hakkını yememeliyim, kızlar doğduktan sonra çok zor oldu bizim için.) Sonra üç yıl önce evimizi satın aldık –benim babaannemden kalan toplu parayı verip krediye girdik– ve babam gerisini ödemeyi teklif etti ancak Dan kabul etmedi. Birdenbire tuhaflaştı ve benim aileme yeterince sırtımızı yasladığımızı söyledi. (Dan'ın babasının evi görmeye gelmesi ve “Demek aileden gelen zenginlikle alınan ev buymuş,” demesi de cabasıydı, sanki Wandsworth'da üç oda bir salon kredili bir evde değil, sarayda yaşıyormuşuz gibi.)

Babam vefat ettikten sonra, her şey anneme kaldı ve annem bize tekrar para teklif etti ama Dan ona da dokunmadı. Daha bir huylu oldu. Hatta bu yüzden kavga bile ettik.

Dan'ın gururlu olmasını anlıyordum. (Bir yere kadar. Aslında, hiç empati kuramıyorum ama belki erkeklere has bir şeydir.) Fakat hiç anlamadığım şey, babam konusu açılınca bu kadar savunmaya geçmesiydi. İlişkilerinde bir gerginlik seziyordum, babam hayattayken bile öyleydi. Dan hep bana kafandan uyduruyorsun derdi ama uydurmuyordum. Sadece *ne* olduğunu ya da Dan'ın neden bu kadar germik kesildiğini (bu kelimeyi o zaman icat ettim) anlayamıyordum. Sanki babama içerlemiş gibiydi.

Şimdi bile, Dan hâlâ kendini tehdit altında hissediyordu. Hiçbir zaman oturup babamla ilgili anılara dalmaz, adamakıllı yani. Ben oturup eski fotoğrafları karıştırırım, Dan hiç odaklanmaz. Bir süre sonra da, muhakkak bir bahane bulup uzaklaşır. İçime bir sızı oturur çünkü babamı anmak istediğimde bunu kocamla yapamıyorsa, kiminle yapabilirdim? Yani annemle... Ama o annem zaten. Dünya tatlısıdır ama onunla herhangi bir konuda konuşulmaz. Kardeşim de yok.

Tek çocuk olmak eskiden canımı sıkardı. Ben çocukken bir kız kardeşim olsun diye annemin başının etini yedim. ("Hayır, tatlım," derdi annem tatlı tatlı.) Sonra kendime bir hayali arkadaş bile bulmuştum. Adı Lynn'di, simsiyah kahküllü, uzun kirpikliydi, naneli şeker kokardı ve eskiden gizli gizli onunla konuşurdum. Ama gerçek kardeşin yerini tutmazdı.

Tessa ve Anne doğduklarında onları seyredirdim, birbirlerine dönük yatarlardı ve daha o zaman bile, kimsenin araya sızamadığı bir ilişkileri vardı, onlara baktıkça içimde ilkel bir kıskançlık sızısı duyardım. Çocukken her şeyim vardı ama, bir buyum eksikti.

Neyse. Yeter. Tek çocuk olmanın üzüntüsünü çoktan aştım; hayali arkadaşımı çoktan bıraktım. Dan ve babama gelince... Eh. Her ilişkide bir kusurlu çizgi olur ve bizimki de buydu diye düşünüp kabullendim. En iyisi bu konudan tamamen uzak durmak ve Dan bana "PS" diye hitap ettiğinde gülümseyip geçmekti çünkü ne fark ederdi canım?

"Evet," dedim, ayılarak. "Ben bu konuda terapiye gideyim. İyi fikir."

"Bu davete de hayır deriz." Dan Sky Garden davetiyesini işaret etti.

"Ben David Whitall'a cevap yazarım," dedim. "Anlayış gösterir."

Sonra Tessa sütünü döktü ve Anna tokasını kaybetmişti ve

üstünde çiçek olduğu için ille de o tokayı takacağım diye tutturdu ve sabah rutinimiz ağır bastı.

Biz tanıştığımızdan beri Dan iş değiştirmişti. İlk tanıştığımızda büyük bir gayrimenkul yatırım şirketinde çalışıyordu. Kazancı iyiydi ama işi ruhunu emiyordu, o yüzden Dan her sene kenara para atmıştı (al babasını, vur oğluna) ve sonunda kendi şirketini açacak miktarda parası olmuştu. Dan'ın şirketi, kendi kendine yetebilen, prefabrik, sürdürülebilir ofis üniteleri yapıyordu. Ofisi doğu Londra'da nehrin üstündeydi ve genelde kızları okula o arabayla bırakıyordu çünkü yolunun üstüydü.

Ön kapıya çıkmış el sallarken komşumuz Profesör Russell'ı gördüm, sabah gazetesini alıyordu. Onu her görüşümde beni güldüren, komik, pişmaniye gibi beyaz saçlıydı, gerçi bana döner dönmez, ciddi ve bir yetişkine yaraşır bir ifade takındım.

Profesör Russell bu senenin ilk aylarında buraya taşındı. Yetmişli yaşlardaydı tahminimce. Oxford Üniversitesi'nden emekliydi, botanik dersi veriyordu ve duyduğuma göre, bir tür eğrelti otu konusunda dünya çapında uzmandı. Elbette bahçesinde dev gibi bir serayla yer alıyordu ve onu çoğunlukla içeride yeşil yaprakların arasında oyalanırken görürdüm. Bizimle sadece Owen diye tanıştırılan, başka beyaz saçlı bir adamla yaşıyordu ve sanırım ikisi çiftti ama tam olarak emin değildim.

Aslında onlara biraz temkinli yaklaşıyordum çünkü buraya taşınır taşınmaz bir olay yaşamıştık, Tessa futbol topuna ayağıyla hızlı vurmuş, çitin üstünden diğer tarafa göndermişti ve top adamın serasının çatısına inmişti. Dan gidip almak zorunda kalmış, seraya tırmanırken camların biri çatlamıştı. Yenisinin takılması için masrafları ödemiştik ama yine de, pek de güzel bir başlangıç olmamıştı işte. Şimdiyse her an kızların çılgınlıklarından şikâyet etmelerini bekliyordum. Oysa belki de biraz sağırlardı. Umarım.

Yok, üstünü çiziyorum. Sağır olmalarını ummuyordum. Tabii ki hayır. Sadece... Çok işimize gelirdi demek istedim.

“Merhaba!” dedim neşeyle.

“Merhaba.” Profesör Russell bana nazık bir tebessümle baksa da, gözlerinde dalgın ve mesafeli bir bakış gördüm.

“Canville Road’u sevdiniz mi?”

“Ah, çok, hem de çok.” Başıyla onayladı. “Çok sevdik.”

Bakışları tekrar başka tarafa kaydı. Belki de sıkılmıştı. Ya da belki de akli gidip geliyordu. Cidden, aradaki farkı ayırt edemezdim.

“Garip geliyordur ama Oxford’dan sonra?” Profesör Russell’i üstünde yerleri süpüren siyah bir cüppeyle, çok eski bir avluda dolaşırken ve bir grup öğrenciye ders verirken hayal edebiliyordum. Doğrusunu isterseniz, o görüntü şimdiki görüntüden daha uygundu: Wandsworth’teki evinin kapısı önünde dikilmiş, bugün günlerden nedir diye sorsam unutmuş gibi bir hali olmasından.

“Evet.” Sanki bunu ilk kez düşünüyormuş gibi göründü. “Evet, biraz garip. Ama daha iyi. Hayat devam ediyor.” Gözlerini aniden bana dikti ve cin gibi bakışları içime işledi. “O arkadaşlardan çoğu gereğinden fazla kalıyor. Eğer hayat devam ederken sen de ayak uydurmazsan, sönüp kalırsın. *Vincit qui se vincit.*” Kelimelerin havada nefes almasını beklercesine durdu. “Sen de biliyorsundur.”

Tamam, beyni tamamen uçmuş başka diyarlara gitmişti.

“Kesinlikle!” diye kafa salladım. “*Vincit...* eee...” Tekrar etmeye kalkışmanın bir hata olduğunu geç fark ettim. “Aynen ondan,” diye toparlamaya çalıştım. *Vincit*-bilmemne ne anlama geliyor diye merak ediyordum, çabucak Google’dan baksa mıydım derken başka bir ses duyuldu.

“Toby, beni dinliyor musun? Çöpü çıkarman lazım. Bana yardım etmek istiyorsan, öğle yemeğine salata malzemesi al-

maya gidebilirsin. Bütün kupalarımız nerede ayrıca? Dur, ben söyleyeyim. Senin odanda, yerde.”

Kafamı çevirince komşumuz Tilda’nın evden çıktığını gördüm. Uçsuz bucaksız görünen, etnik desenli bir atkıyı boynuna sarmakla ve aynı anda da oğlu Toby’yi paylamakla meşguldü. Toby yirmi dört yaşındaydı ve iki sene önce Leeds Üniversitesi’nden mezun olmuştu. O günden beri annesinin yanında oturuyor, teknolojik bir şirket kurulumunda çalışıyordu. (Bana tam olarak ne olduğunu her açıklamaya çalıştığında beynim kopuyordu ama “dijital kapasite” hakkında bir şeydi. O da her neyse işte.)

Toby kapının eşiğine yaslanmış, elleri ceplerinde, yüzünde dalmış gitmiş bir ifadeyle sessizce annesini dinliyordu. Toby aslında çok yakışıklı olabilecek bir tipti ama şu garip sakal stiline sahipti. Bir seksi duran sakallar vardır, bir de aptal duran sakallar. Toby’ninki çalı gibiydi, biçimsizdi ve görünce nefesimi tutuyordum. Elime makası alıp kısaltmak geliyordu içimden. Şekil vermek. Bir şey yapmak...

“...ayrıca para konusunda da konuşacağız,” diye lafını bitirdi Tilda meşum bir havayla, sonra bana otuz iki dişyle güldü. “Sylvie! Hazır mısın?”

Tilda ve ben sabahları Wandsworth Common istasyonuna kadar hep birlikte yürürdük, son altı senedir böyleydi. Tilda aslında trene binmiyordu, evden çalışan, beş altı kişinin özel asistanıydı ama sabah yürüyüş yapıp sohbet etmeyi seviyordu.

Üç yıldır kapı komşusuyuz ancak Dan ile evimizi almadan önce sokağın karşı tarafında, bir apartman dairesinde oturuyorduk ve Tilda ile o zaman tanışmıştık. Hatta bize bu evin satılık olduğunu söyleyen ve gelip yan evde oturmamız için yalvaran Tilda’ydı. Tilda böyledir. Anlık dürtüleriyle hareket eder, canlı ve hareketlidir, her konuda bir fikri vardır (iyi anlamda) ve en yakın arkadaşım olup çıkmıştır.

“Hoşçakalın!” Profesör Russell ve Toby’ye el sallayıp yürümeye başladım. Ayağımda spor ayakkabılarım vardı ve minik topuklu-larım-la, ofiste takacağım kadife turkuvaz saç bandım çantamday-dı. Bayan Kendrick kadife saç bantlarını çok seviyordu ve bana Noel’de hediye etmişti. O yüzden de, evde takacağıma ölürüm daha iyi dememe rağmen... onu mutlu edecekse, neden olmasın?

“Gölgelerin çok güzel olmuş,” dedim, Tilda’nın saçını süze-rek. “Bayağı... göz alıcı.”

“Biliyordum.” Kederle kafasını tuttu. “Çok abartı oldu.”

“Yo!” dedim hemen. “Ten rengini çok açmış bence.”

“Hı.” Tilda şüpheyle saçlarını çekti. “Belki geri dönüp bir ton koyulturum.”

Tilda’nın dış görünüşü biraz tezatlar ülkesiydi. Saçını boya-madan durmazdı ama makyaj yaptığı çok nadirdi. Her zaman renkli bir atkı ya da şal takar, ancak takı sevmezdi çünkü eski kocasının bir halt yedikten sonra ona aldığı hediyeler aklına geliyormuş. En azından, bir halt yediği için aldığını şimdi an-lyordu. (Bir keresinde sinirle, “Keşke mutfak aleti alsaymış bari!” demişti. “Belki de bir Kitchen Aid’im olurdu!”)

“Eee,” dedim köşeyi dönerken. “Şu bilgi yarışmasından bah-sedelim.”

“Aman Tanrım.” Tilda dehşetle gözlerini devirdi. “Ben hiç-bir şey bilmem.”

“Ben hiçbir şeyden bile az bilirim!” diye cevap verdim. “Yan-dık.” Tilda, Dan ve ben bir hayır derneğinin düzenlediği bilgi yarışmasına katılmak için gönüllü olduk, yarın akşam. Bizim sokağın sonundaki pub’da olacak, her sene düzenleniyor zaten. Karşı sokakta oturan Simon ve Olivia bizim takımı kurdu ve standartlarının “son derece kolay” sorulardan oluştuğunu an-latarak bizi kandırdılar.

Ancak dün sabah Simon, yolda Tilda ve bana rastladığında tamamen ağız değiştirmişti. Bazı turların “zorlayacağı” benze-

diğini ama merak etmememizi söyledi, biraz “genel kültürle” yapabilirmişiz.

Adam yürüyüp gider gitmez, Tilda ve ben dehşetle bakıştık. “Biraz genel kültür” derken?

Bir zamanlar belki biraz genel kültüre sahiptim. Hatta bir keresinde okuldaki yarışma için yüz ülkenin başkentini bile ezberlemiştim. Ancak bebekler dünyaya geldiğinden bu yana, belleğimde tutabildiğim bilgiler: 1- Annabel Karmel’in tavuk kroket tarifi, 2- *Peppa Pig* çizgi filminin şarkıları ve 3- kızların yüzme dersinin gününden (sah) ibaretti. Yalan yok, hatta bazen *Peppa Pig*’le *Charlie and Lola*’nın müziğini bile karıştırabiliyordum. Yani. Ümitsiz vakaydık.

“Toby’ye sen de takıma girmelisin dedim,” diye ekledi Tilda. “Aslında the Bell’deki yemekleri sevdiğinden pek ısrara gerek duymadı. Müzik konusunda filan bilgilidir. En azından evden çıkmış olur bir de. Ah, şu çocuk.” Çok bilindik, sabrı taşmış bir ses çıkardı.

Tilda ve Toby’nin birbirlerinin sinirlerine dokunduğunu söylemek, gerçeği hiç yansıtmazdı. İkisi de evden çalışıyordu ama anladığım kadarıyla, çalışma kültürleri çatışıyordu. Tilda’nın kültürü: evdeki ofisinde düzenli bir biçimde çalışıp dışarılara yayılmamaktı. Oysaki Toby’nin kültürü: Bütün ıvır zıvırını evin her yanına yay, ilham gelsin diye bangır bangır müzik çal, geceyarısı iş ortağınla mutfağın ortasında görüşmeler yap ve pek para kazanma. Henüz.

Henüz Toby’nin beylik lafıydı. Hayatta yapmadığı her ne varsa, kesinlikle yapmayı planlıyordu, sadece *henüz* yapmamıştı. Partinin ortasında, duvarın diğer tarafından bas bas bağırdığını bile duymuştum: “Mutfak henüz toplamadım! *Henüz!* Of anne ya!”

İşini kurmak için gereken bütçeyi *henüz* bulmamıştı. Başka kariyerlere *henüz* kafa yormamıştı. Kendi dairesine taşınmayı

henüz düşünmemişti. Lazanya yapmayı *henüz* öğrenmemişti.

Tilda'nın bir kızı daha vardı, oğlundan büyüktü, Gabriella ve yirmi dört yaşındayken bir bankada çalışıyor, erkek arkadaşıyla yaşıyor ve Tilda'ya Lakeland katalogundan kullanışlı aletler hakkında tavsiyelerde bulunuyordu. Belli oluyordu. Bir şeyler.

Ancak Tilda'yla arkadaşlığımdan öğrendiğim bir şey varsa, o da şuydu: Bir Toby'den şikâyet konuşmasına başladı mı, hemen konu değiştirilmeliydi. Zaten ona başka bir şey sormak istiyordum. Şu evlilik meselesinde başka birisinin fikrine ihtiyacım vardı.

"Tilda, sen evlendiğin zaman," dedim gayet sıradan bir şekilde, "ne kadar süreceğini hayal etmiştin? Yani, 'sonsuz dek' dedin biliyorum da." Havada tırnak işareti yaparak konuştum. "Ve sonradan boşandın, onu da biliyorum, o yüzden..." Duraksadım. "O yüzden sırf nikah gününü soruyorum, daha geleceği göremezken, o 'sonsuz dek' dediğimiz zamanın ne kadar süreceğini düşünmüştün?"

"Dürüst cevabımı istiyor musun?" dedi Tilda, bileğini sallayarak. "*Kahretsin*. Fitbit'im durmuş."

"Eee... evet. Sanırım."

"Pili mi bitti bunun?" Tilda sinir olarak dilini cıklattı. "Kaç adım attık?" Fitbit'ine vurdu. "Fitbit'ime yazılmazsa, saymıyor. Hiç zahmet etmesem yeriymiş."

Tilda'nın Fitbit'i son takıntısıydı. Bir ara Instagram'a sarmıştı ve sabah yürüyüşlerimiz durmadan yaprakların üstündeki su damlacıklarını çekmesiyle yavaşlardı. Şimdi de adım sayısı revaçtaydı.

"Tabii ki sayar! Ben sana istasyona varınca kaç adım attığımızı söylerim, tamam mı?" Onu konuya geri çekmeye çalıştım. "Eee, ilk evlendiğinde diyordum..."

"Ben ilk evlendiğimde," diye tekrar etti Tilda, soruyu unutmuş gibi.

“Sonsuza dek’ dediğin zamanın ne kadar süreceğini düşünmüştün? Mesela otuz yıl mı?” diye ortaya attım. “Yoksa... elli mi?”

“*Elli yıl mı?*” Tilda yarı burun kıvrırma, yarı kahkaha dolu bir ses çıkardı. “Adam’la elli yıl? İnan bana, on beş yetti de arttı ve iyi dayandık.” Bana uyanık bir bakış fırlattı. “Neden sordun?”

“Ah, bilmem,” dedim belirsizlik içinde. “Evlilikleri düşünüyordum da, ne kadar sürüyor, falan filan.”

“*Gerçekten* fikrimi duymak istiyorsan,” dedi Tilda, daha kısa adımlarla ve hızlı yürümeye başlayarak, “sistem temelinden kusurlu. Yani sonsuza dek nedir? Kim sonsuza dek kendini adayabilir? İnsanlar değişir, hayatlar değişir, koşullar değişir...”

“Eh...” Cümleye başlayamadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ben Dan’le sonsuza dek birlikte olmaya kendimi adamıştım.

Öyle değil mi?

“Peki ya birlikte yaşlanmak istemek?” dedim sonunda.

“Hele onu hiç anlamamışımdır,” dedi Tilda empatiyle. “Hayatta düşünebileceğim en iç karartıcı hedef. ‘Birlikte yaşlanmak’. Bir de ‘takma dişlerimizi aynı suya koymak’ diyelim de olsun bitsin.”

“Aynı şey değil!” diye karşı çıktım gülererek ama beni duymadı. Tilda kaptırmıştı.

“Neden sürekli saçma bir ‘sonsuza dek’ vurgusu yapıyor. Eh, olabilir. Ama ‘ölüm bizi ayıracaya dek’ demek biraz fazla hırslı değil mi? Bir kumar sayılmaz mı? Başka olası senaryolar da var. Mesela ‘ayrı yollara sapıncaya kadar’ diyemez miyiz? Ya da ‘can sıkıntısı bizi ayıracaya dek?’ Benim durumumda, ‘Kocamın ortalıkta gezinen penisi bizi ayıracaya dek.’”

Yamuk bir gülüşle güldüm. Tilda, eski kocası Adam’dan pek bahsetmezdi ama bir keresinde bana tüm hikâyeyi anlatmıştı, komik, kırıncı ve çok üzücüydü.

Adam tekrar evlenmişti. Yeni karısından üç küçük çocuğu vardı. Duyduğuma göre, sürekli yorgunluktan ölmüş gibi görünüyordu.

“Eh, işte geldik.” Metro istasyonuna vardığımızda Tilda tekrar bileğindeki Fitbit’e vurdu. “Aptal salak şey. Bu sabah programın ne?”

“Ah. Sadece destekçilerimizden biriyle kahve.” Tilda’ya telefonumu gösterdim, adım sayacı uygulamasını açtım. “Al işte: 4.458 adım.”

“Evet ama sen muhtemelen yola çıkmadan önce altı kere evde merdiven inip çıktın,” diye itiraz etti Tilda. “Nerede kahve içeceksiniz?” diye ekledi, bana kaşlarını kaldırmış, alaycı bir ifadeyle baktı ve güldüm. “Nerede, söylesene?” diye tutturdu. “Sakin Starbucks’taymış gibi yapma.”

“Claridge’s,” diye itiraf ettim.

“Claridge’s!” diye haykırdı Tilda. “Tahmin etmiştim.”

“Yarın görüşürüz.” Tilda’ya gülüp istasyona girdim. Oyster kartıma uzanırken arkamdan hâlâ sesi geliyordu:

“Bir sen zaten Sylvie! Claridge’s! Yani, *Claridge’s*!”

Çok ballı bir işim vardı. İnkâr edemezdim.

Gerçek anlamda ballıydı. Claridge’s’da masada oturmuş, bir tabak dolusu hamur işi ve kruvasan, yanında da kayısı reçeli ve balı süzüyordum. Tam karşımda Susie Jackson denen bir kız vardı. Birkaç kez buluşmuştuk ve ona sıradaki sergimizden bahsediyordum, on dokuzuncu yüzyıl yelpazelerinden oluşacaktı.

Willoughby House denen çok küçük bir hayır kuruluşu yararına çalışıyorum. Uzun yıllardır Kendrick ailesine ait bir dernek ve Marylebone’da, George döneminden kalma bir kentevinde, içerisi sanat eserleri, değerli objeler ve biraz tuhaf bir biçimde klavsenlerle doluydu. Sör Walter Kendrick klav-

sen çok seviyormuş ve 1894'te koleksiyon yapmaya başlamış. Hatta bütün aile saplantı derecesinde hiçbir şeyi atamayan tiplermiş. Ancak tabii onların biriktirdiklerine "çöpçülük" demiyorduk. Bunlara "paha biçilemez sanat eserleri, ulusal ve tarihi değere sahip nesneler koleksiyonu" adını veriyor, hatta bunların çevresinde küçük sergiler, sohbetler ve mini konserler düzenliyorduk.

Bu iş benim için biçilmiş kaftandı, çünkü sanat tarihi okumuştum. Üniversitede bu bölümden mezundum ve güzel ya da tarihi açıdan değeri olan ya da her ikisi birden olan nesnelerle çevrili olmaktan mutluluk duyuyordum, ki Willoughby House'taki çoğu şey öyleydi. (Aynı zamanda bir sürü çirkin ve tarihle alakası olmayan eşya da vardı ama *duygusal* değerlerinden dolayı, onları da sergilemeyi bırakmıyorduk. Bayan Kendrick'in dünyasında manevi değer her şeyden mühimdi.)

Willoughby House'tan önce prestijli bir müzayede evinde çalışıyordum, katalog hazırlanmasına yardım ediyordum ama müzayedelerden başka bir binadaydım ve eserleri ne görmüş, ne dokunmuşluğum olmuştu. O yüzden daha küçük bir kuruluştaki çalışma, daha işin içinde olma ve geliştirmeci rolümle daha çok deneyim kazanma fırsatına balıklama atladım. Geliştirme demek, para toplamak demekti ama biz böyle ifade etmiyorduk. "Para" kelimesini duymak bile Bayan Kendrick'e "tuvalet" ya da "internet sitesi" demişiz gibi limon yemiş bir ifade veriyordu. Bayan Kendrick'in çok kendine has bir çalışma "yöntemi" vardı ve Willoughby House'ta geçirdiğim altı yıldan sonra, kurallarını avucumun içi gibi öğrenmiştim. "Para" kelimesini kullanma. İnsanlara ön adıyla hitap etme. Kumbaraları insanların burnuna sokarak sallama. Bütçe ve yardım isteyen konuşmalar yapma. Onun yerine: İlişki kur.

Bugün tam da bunu yapıyordum. Susie ile ilişki kuruyordum, kendisi Wilson-Cross Fonu adlı büyük bir hayır yatırı-

mında çalışıyordu, görevi kültür ve sanatı desteklemektir. (“Büyük” derken 275 milyon pound büyüklüğünden söz ediyordum ve her sene müzelere okkalı bir miktar bağış yapıyorlardı.) Onu yavaş yavaş Willoughby House dünyasına alıştırıyordum. Bayan Kendrick hep oyunu uzatmalı oynamaktan ve çaktırmadan yönlendirmekten yanaydı. İlk başta bağış yapar mısınız diye sormamızı yasaklamıştı. Onun davası: Destekçiyi ne kadar uzun zaman tanırırsan, vakit gelince sana vereceği yardım o kadar büyük olurdu.

Gizli hayalimiz bir başka Bayan Pritchett-Williams bulmaktı. Willoughby House’un efsanesiydi. On yıl boyunca her davetimize geldi. Şampanya içti, kanepe yedi, konuşmaları dinledi ve bize bir kuruş bile vermedi.

Sonra, ölünce bir de baktık ki, buraya beş yüz bin pound bırakmış. Yarım milyon!

“Biraz daha kahve alsana.” Susie’ye gülümsedim. “Antika yelpaze sergimizin açılışına davetiyen burada, Yekpare Yelpazeler. Umarım katılabilirsin.”

“Şahane görünüyor.” Susie başıyla onayladı, ağzı kruvasanla doluydu. Yirmilerinin sonlarındaydı bence ve ayağında hep yeni bir çift ayakkabı olurdu. “Sadece aynı gece V&A’de bir etkinlik var ve ona da davetliyim.”

“Ya, sahi mi?” Tebessümüm hiç değişmediyse de, içten içe köpürdüm. Hep de kahrolası V&A’de bir şey oluyordu. Destekçilerimizin yarısı V&A müzesini de destekliyordu, hatta yarısından fazlası. Biz de hayatımızın yarısını, çalışmamak için etkinlik takvimimizi değiştirmekle geçiriyorduk. “Neymiş?” diye ekledim gayet rahat. “Hiç duymadım.”

“Bir tekstil sergisi daveti. Sanırım bütün gelenlere şal dağıtacaklarmış,” diye ekledi, bana bir bakış fırlatarak. “Hediye paketi gibi bir şey.”

Şal mı? Kahretsin. Hızlı düşünmeliydim.

“Ah, söylemedim mi yoksa?” diye gayet sıradan ekledim. “Biz de açılışımızda destekçilerimize harika hediyeler veriyoruz. Aslında bizimki de... el çantası.”

Kız kafasını kaldırdı. “El çantası mı?”

“Sergiden ilham alarak yapılmış elbette,” diye ekledim, kuyruklu yalanı atarak. “Bayağı güzeller.”

Antika yelpaze sergisinden ilham almışa benzeyen otuz tane çantayı nereden bulacağımıysa, şu noktada sadece Tanrı biliyordu. Fakat Susie Jackson’ı V&A’e kaptırmak istemiyordum, diğer destekçilerimizi de tabii.

Susie’nin seçeneklerini kafasında tarttığını görebiliyordum. V&A’dan şal mı, Willoughby House’tan çanta mı? Çanta kazanmak zorunda. Değil mi?

“Eh, belki araya sıkıştırabilirim,” diye tenezzül etti.

“Harika!” Ağzım kulaklarıma vardı. “Daveti kabul ettiğini not alırım. Güzel bir akşam olacak.”

Hesabı isteyip kruvasanımı bitirdim ve bu görüşmeye kafamda bir B artı puan verdim. Ofise dönünce raporumu yazacak ve Bayan Kendrick’e çıkışan programdan bahsedecektim. Ve dağıtacak otuz çanta bulacaktım.

Belki V&A’in mağazasından bakardım.

“Evet!” dedi Susie, birdenbire garip ve ani bir heyecanla. “Çocuklar nasıl? Ne zamandır anlatmadın. Yanında resimleri var mı? Bakabilir miyim?”

“Ah,” dedim biraz şaşırarak. “İyiler, sağol.”

Hesaba şöyle bir bakıp kartımı garsona uzattım.

“İkiz sahibi olmak çok tatlıdır!” Susie geveledikçe geveliyordu. “Ben de ikizim olmasını isterdim, biliyor musun, günün birinde. Tabii önce bir adam bulmam lazım...”

Yarım kulakla dinlerken telefonumda kızların resmini bulmaya çalışırken bir şey beynimi kurcalıyordu... Ve birden kafama dank etti. Hesap ne kadar gelmişti? Yani Claridges’da

olduğumuzun farkındaydım ama yine de...

“Hesaba bir daha bakabilir miyim?” dedim garsona. Geri alıp listeyi okudum.

Kahve. Tamam.

Minik turtalar. Herhalde.

Elli pound tutarında kahveli gateau pasta? *O ne?*

“Ah,” dedi Susie garip bir sesle. “Ah. Ben de şey... ııı...”

Yavaşça başımı kaldırdım. Susie yanakları pembe pembe olarak bana arsız arsız bakıyordu. Hâlâ ne olduğunu anlamış değildim ki, o sırada bir garson elinde kurdelelerle bağlanmış, kocaman bir pasta kutusuyla yaklaştı ve kutuyu Susie’ye verdi.

“Pastanız, hanımefendi.”

Nutkum tutulmuştu.

Yok artık.

Oradan bir pasta seçip bizim hesaba mı yazdırmıştı? Koskoca *Claridges*’da?

Yüzsüzlük. Hem de yüzsüzlüğün daniskası. Demek o yüzden geveleyip duruyordu: Hesaba bakmayayım diye dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Neredeyse başaracaktı.

Gülüşüm yüzüme yapışmıştı. Gerçek dışı bir ortamdaydım sanki. Ancak bir saniye bile tereddüt etmedim. Bayan Kendrick’in yanında altı yıl çalışmak, bana nasıl devam etmem gerektiğini öğretmişti. PIN numaramı girip Susie’ye sııttım ve garson kız bana fişi uzattı.

“Yeniden görüşüp sohbet etmek çok hoştu,” dedim elimden geldiğince etkileyici bir sesle. “Yekpare Yelpaze açılışında görüşürüz öyleyse.”

“Tamam.” Susie huzuru kaçmış gibi durdu. Pastayı süzdü, sonra temkinli bir sesle devam etti. “Eee, şu pasta... senin hesabına eklemişler, neden bilmiyorum!” Hiç ikna edici olmayan bir kahkaha patlattı.

“Ne olacak canım!” dedim ben de, sanki mevzubahis etmesine bile şaşırmışım gibi; sanki insanlara elli pound’luk pastalar almak gündelik akışımızın bir parçasıymış gibi. “Lafı mı olur! Bizdensin. Afiyet olsun.”

Claridges’dan çıktığımda öfkeden burnumdan soluyordum. Biz hayır kuruluşuyduk! Bildiğin hayır kuruluşu! Ancak yirmi dakika sonra tekrar Willoughby House’a döndüğümde sakinleşmiştim. Komik tarafından bakabiliyordum. Artı yanıysa, Susie artık bize bir iyilik borçluydu.

Ön kapıda durdum, kadife saç bantımı takıp dudaklarıma pembe rujumu sıvadım. Ardından ferah fayanslı hole girdim, içeride Isobel ve Nina adında iki gönüllümüz vardı. Ben girdiğimde sohbetleri koyuydu, o yüzden sadece elimi kaldırıp selam verdim ve en üst kattaki odama çıktım.

Çokça gönüllümüz vardı, özellikle de belli bir yaştaki kadınlardı. Burada oturup çay içer, sohbet eder, arada sırada da kafalarını kaldırıp ziyaretçilere sergideki ürünler hakkında bilgi verirlerdi. Kimileri yıllardır gönüllüydü, harika dostlardı ve burası onların sosyal hayatıydı. Hatta bazen içerisi gönüllülerle o kadar dolup taşardı ki, bazılarını eve göndermek zorunda kalırdık çünkü ziyaretçilere yer kalmazdı.

Çoğu salonda takılırdı, burada Gainsborough’nun meşhur tablosu ve muhteşem, altın varaklı bir pencere bulunurdu. Ancak benim en sevdiğim oda kütüphaneydi, tıklım tıklı eski kitaplarla ve aile fertleri tarafından yazılmış günlüklerle doluydu. Yıllar içinde neredeyse hiç değişmemişti, o yüzden içeri girmek zamanda yolculuk yapmaktan farksızdı, etraf vitrinli kitaplıklar ve orijinal gaz lambası apliklerle doluydu. Ayrıca bir de bodrum katımız vardı ki, eski hizmetli mutfağı bozulmadan korunmuştu, eski püskü tencere tavalara, uzun bir masa ve korkutucu görünümlü bir tezgâh. Buraya bayılıyordum, bazen hususi inip burada oturuyor, böyle bir evin aşçısı olmak

nasıl bir duygudur diye düşünüyordum. Hatta bir keresinde hizmetlilerin hayatı adlı bir sergi açmayı önermişim fakat Bayan Kendrick, “Hiç sanmıyorum, canım,” demişti ve konu kapanmıştı.

Merdivenler hiç bitmeyecekmiş gibi gelebilirdi insana, beş kat vardı ama artık alışmıştım. Gıcırdayan küçük bir asansörümüz vardı fakat gıcırdayan asansörlere çok meraklı değildim. Özellikle de arada bir bozulan, sizi asansör boşluğunun en tepesinde iniş yolu olmadan mahsur bırakanlara...

Her neyse. O yüzden her gün merdivenle çıkıyordum, kardiyo egzersizi sayılıyordu. En tepeye vardım, açık renk döşenmiş, alçak tavanlı ofise girip Clarissa’ya günaydın dedim.

Clarissa benim çalışma arkadaşım, yirmi yedi yaşında. Buranın yöneticisi, aynı zamanda benim gibi bütçe bulma işleri de yapıyor. Sadece ikimizdik, bir de Bayan Kendrick, dolayısıyla büyük bir ekip değildik ama sempatik hislerimizden dolayı burada çalışıyorduk. Bayan Kendrick’in yolunu yordamını biliyorduk. Clarissa’dan önce bir süre Amy diye bir kız bize katılmıştı ama biraz gürültücüydü. Biraz fazla havalıydı. Yapılanları sorguluyor, yöntemlerimizi eleştiriyordu ve “bize uyum sağlayamadı,” Bayan Kendrick’in deyişiyle. O yüzden kellesi uçuruldu.

Öte yandan Clarissa, çok uyumluydu. Sürekli kokteyl elbisesi ve dans dükkânlarından aldığı tokalı ayakkabılar giyerdi. Uzun siyah saçlı, iri gri gözlüydü ve çok akli başında, duygusal bir yanı vardı. Ben içeri girdiğimde bitkilerin yapraklarına su püskürtüyordu, her gün yapmamız gereken işlerden biriydi bu. Unutursak Bayan Kendrick çok bozuluyordu.

“Günaydın Sylvie!” Clarissa dönüp bana ıslıl ıslıl gülümsedi. “Ben de kahvaltı toplantımdan şimdi döndüm. Çok başarılıydı. Vasiyetlerinde Willoughby House’a yer ayıracaklarına söz veren altı muhtemel bağışçıyla tanıştım. Çok naziktiler.”

“Müthiş! Aferin!” Kıza havadan çak yapardım ama öyle eli-
ni kaldırıp birbirine vurmak *hiç* Bayan Kendrick tarzı değildi
ve her an içeri girebilirdi. “Maalesef, benimki o kadar verimli
değildi. Wilson-Cross Fonu’ndan Susie Jackson’la kahve içtim
ve bana Yekpare Yelpaze açılışımızla aynı akşam V&A’nın bir
daveti olduğunu söyledi.”

“Hayır!” Clarissa üzülererek yüzünü buruşturdu.

“Olsun. Ona hediye el çantası dağıtacağımızı söyledim ve
bizimkine geleceğine söz verdi.”

“Muhteşem,” diye nefes verdi Clarissa. “Nasıl çantalar?”

“Bilmiyorum. Bir yerden bulmamız lazım. Nereden olabilir
sence?”

“V&A’nın mağazasından?” diye önerdi Clarissa, bir saniye
düşünüp. “Çok hoş şeyler satıyorlar.”

Başımla onayladım. “Ben de öyle düşündüm.”

Ceketimi asıp kahve fişimi Kutu’ya attım. Kutumuz, bir
rafin üstünde yaşayan büyük bir ahşap kutuydu ve Kırmızı
Kutu ile karıştırılmamalıydı. Kırmızı Kutu onun tam yanında
duran, bir zamanlar üstü kırmızı çiçekli paket kâğıdıyla kaplı
olan karton bir kutuydu. (Kutunun kapağında desenden hâlâ
bir parça kalmıştı ve kutu adını buradan alıyordu.)

Kutu, faturaların saklanması içindi, Kırmızı Kutu ise faksılar
için. Bunlara ek olarak bir de, Küçük Kutu vardı, Post-It notlar
ve zimbalar içindi fakat ataşlar oraya *giremezdi*, çünkü ataşla-
rın yeri Tabak’tı. (Hemen yandaki rafta duran seramik çay ta-
bağı.) Öte yandan, kalemlerse Kâse’den başka yere konamazdı.

Galiba kulağa biraz karmaşık geliyordu ama insan alışıyor-
du işte, karışık değildi.

“Faks kâğıdımız bitmek üzere,” dedi Clarissa, dudağını bü-
kerek. “Bir ara çıkıp almalıyım.”

Bizim ofiste çok fazla faks kâğıdı tüketiyorduk çünkü Bayan
Kendrick bazen evden çalışıyordu ve bizimle faks aracılığıyla

iletişim kurmayı seviyordu. Günümüzde faks mı kaldı diyebilirsiniz. Evet, kalmadı zaten. Ama Bayan Kendrick öyle seviyordu.

“Eee, kim bu bağışçıların?” diye sordum, oturup raporumu yazmaya başlarken.

“HSBC’den altı tatlı adam. Bayağı gençler aslında.” Clarissa gözlerini kırpıştırdı. “Üniversiteyi yeni bitirmişler. Ama çok şekerler. Hepsi bizi varisi yapacaklarını söyledi. Bence binlerce pound bırakırlar!”

“Çok iyi!” dedim ve yeni bir belge açtım. Tam yazmaya başlamıştım ki, merdivenlerde tanımadığım bir ayak sesi duydum.

Bayan Kendrick’in adımlarını biliyordum. Ofise doğru çıkıyordu. Ama yanında birisi daha vardı. Daha ağır. Daha ritmik bir ayak sesiydi.

Tam içimden, *Bir erkek* diye düşünürken kapı açıldı.

Ve bir adamdı.

Otuzlu yaşlardaydı. Siyah takım elbise, mavi gömlekliydi, kocaman kaslı bir göğsü ve kısacık siyah saçları vardı. Bileklerinden kıl fışkıran ve biraz fazla aftershave sürmüş bir tipti. (Buradan bile kokusunu alabiliyordum.) Muhtemelen günde iki kere tıraş oluyordu. Muhtemelen spor salonunda ağırlık kaldırıyordu. Jilet gibi takım elbisesine bakınca, buna eş bir de süslü bir spor arabası vardır diye tahmin yürüttüm. Buralara pek uğramayan bir tip olduğu için ağzım açık kaldı. Pırıl pırıl ayakkabılarıyla soluk yeşil halımıza basan, hatta kafası kapının eşiğine değen bu adam burada son derece iğreti duruyordu.

Doğrusu, buraya erkek geldiği pek görülmezdi. Gelenler de zaten gönüllülerin beyaz saçlı kocaları olurdu. Açılışlara Nuh Nebi’den kalma kadife takım elbiseler giyerlerdi. Barok müzik hakkında sorular sorarlardı. Şerilerini yudumlardı. (Bütün davetlerimizde şeri servisi vardı. Yine Bayan Kendrick’e has bir uygulama.)

En üst kata hiç çıkmazlardı ve kesinlikle bu adam gibi, sağa sola bakmazlar ve “Ofis dediğiniz yer burası mı oluyor?” diye inanamayarak sormazlardı.

Hemen dikildim. Burası ofis “dediğimiz” yer değildi, ofisin kendisiydi.

Yüksek fırfırlı yakalı, çiçekli bir elbise giymiş olan Bayan Kendrick’e baktım, gri saçlarını her zamanki gibi düzgün dalgalar halinde taramıştı. Adama haddini bildirmesini, kısa ve öz bir cümle etmesini bekledim. (“Sevgili Amy,” demişti bir keresinde, Amy buraya bir kutu kola getirip masasında açınca. “Burası bir Amerikan lisesi değil.”)

Ancak her zamanki taşı gedğine koyan havası yoktu. Eli titreyerek her zaman taktığı mor cameo desenli broşunu tuttu ve adama doğru bakışlarını kaldırdı.

“Eh,” dedi gergin bir gülüşle. “Bizim işimizi görüyor. Personeli tanıştırayım. Kızlar, bu yeğenim Robert Kendrick. Robert, bu Clarissa, bizim yöneticimiz, bu da Sylvie, geliştirme uzmanımız.”

Tokalaştık fakat Robert hâlâ eleştirel gözlerle etrafı süzüyordu.

“Hımmm,” dedi. “Burası biraz fazla eşya dolu, değil mi? Boş masa ilkesini benimsemelisiniz.”

Anında biraz daha huylandım. Bu adam kendini ne sanıyordu? Neden boş masa ilkesini benimseyecekmişiz? Zoraki bir yorum yapmak için ağzımı açtım fakat tekrar kapattım, gözümler korktu. Belki önce neler olduğunu anlamakta fayda vardı. Clarissa, ağzı kocaman açılmış, boş bir ifadeyle, bir bana, bir Bayan Kendrick’e bakıyordu ve Bayan Kendrick hemen hiçbir şeyden habersiz olduğumuzu hatırladı.

“Robert, Willoughby House’a ilgi göstermeye karar verdi,” dedi zorlama bir gülüşle. “Elbette bir gün burası onun mirası olacak, onun ve iki abisinin.”

İçime bir yumruk oturdu. Adam, halasının müzesini kapatmaya ve burayı iki artı bir dairelere çevirmeye gelmiş, kötü kalpli yeğen miydi?

“Nasıl bir ilgi?” diye sordum.

“Tarafsız bir ilgi,” diye kestirip attı adam. “Halamın göstermekten aciz olduğu türden.”

Aman Tanrım, adam kötü kalpli yeğenin *ta kendisiydi*.

“Burayı kapatamazsınız!” diye yumurtladım, akıllıca olup olmadığını ölçüp biçmeden. “Kapatmamalısınız. Willoughby House tarihten bir kesittir. Kültürden hoşlanan Londralılar için bir sığınaktır.”

“Daha çok dedikoduyu seven beleşçilerin sığınağı olmuş, baksana,” dedi Robert. Derin ve eğitilmiş bir ses tonuyla konuştu. Hatta bu kadar tahammülsüz konuşmasa çekici bile olabilirdi. Şimdiyse hiç dostça olmayan bir çatık kaşlı ifadeyle beni süzüyordu. “Buranın kaç tane gönüllüye ihtiyacı var? Çünkü gördüğüm kadarıyla Londra’nın emekli kadınlarının yarısı alt katta oturuyor.”

“Gönüllüler burayı canlı tutuyor,” diye altını çizdim.

“Gönüllüler, burada eşek yüküyle bisküvi yiyor,” diye karşılık verdi. “Hem de Fortnum bisküvileri. Bir hayır kuruluşu için fazla savurgan değil mi? Aylık bisküvi faturanız ne kadar?”

Hepimiz sus pus olmuştuk. Bayan Kendrick manşet düğmesini inceliyordu ve Clarissa’yla çaktırmadan bakiştık. Fortnum bisküvileri biraz lükse kaçıyordu ama Bayan Kendrick onları “medeni” buluyordu. Bir süre Duchy Originals almayı denediysen de, yine Fortnum’a dönmüştük. (Teneke kutularını da çok seviyorduk.)

“Bütün muhasebe defterini görmek istiyorum,” dedi Robert. “Nakit akışı, masraflar... Faturalarınızı saklıyorsunuz değil mi?”

“Tabii ki saklıyoruz!” dedim buz gibi.

“Hepsi Kutu’da,” diye teyit etti Clarissa, hevesle başını sallayarak.

“Efendim?” Robert şaşkın şaşkın bakarken Clarissa kitaplığa doğru koştu.

“Bu bizim Kutu’muz...” Gösterdi. “Bu da Kırmızı Kutu ve Küçük Kutu.”

“Ne, ne ve ne?” Robert bir Clarissa’ya, bir bana baktı. “Bunlardan bir mana çıkarmam mı gerekiyor?”

“Bir manası var,” dedim ama Robert yine ofiste volta atıyordu.

“Neden sadece bir bilgisayar var?” Aniden bunun hesabını sordu.

“Birlikte mi kullanıyoruz,” dedim.

Yine, biraz sıradışı bir yöntemdi ama bize uyuyordu.

“Birlikte kullanıyorsunuz?” Adam suratıma bakıyordu. “Bir bilgisayarı nasıl birlikte kullanabiliyorsunuz? Saçmalık.”

“Paylaşıyoruz işte.” Omuz silktim. “Sırayla çalışıyoruz.”

“İyi de...” Robert küçük dilini yutmuştu. “Birbirinize nasıl e-posta gönderiyorsunuz?”

“Kızlarla evden iletişim kurmak istersem, faks yolluyorum,” dedi Bayan Kendrick, biraz meydan okur gibi. “En uygun yöntem bu.”

“Faks mı?” Robert acı çeken bir suratla bana ve Clarissa’ya baktı. “Şaka yapıyor der misiniz?”

“Biz çok faks atarız,” diye faks makinesini işaret ettim. “Destekçilerimize de faks yolluyoruz.”

Robert faks makinesine doğru yürüdü. Bir süre makineye bakıp derin derin nefes aldı.

“Yazarken de kaz tüyü kalem mi kullanıyorsunuz yoksa?” dedi sonunda, kafasını kaldırıp. “Mum ışığında mı çalışıyorsunuz?”

“Biliyorum, çalışma uygulamalarımız biraz farklı görünebilir,” dedim savunmak isteyerek, “ama işimizi görüyorlar.”

“Nah görüyorlar,” dedi Robert tersleyerek. “Modern bir ofisi böyle işletemezsiniz.”

Bayan Kendrick'e bakmaya yüzüm yoktu. Kullandığı kelime son derece Bayan Kendrick olmayan bir kelimeydi.

"Bizim sistemimiz bu," dedim. "Kendine has."

Savunmaya geçtim ama alttan alta, biraz rahatsızdım. Çünkü Willoughby House'a ilk geldiğimde ve bana Kutularla faks makinesi gösterildiğinde ben de aynı böyle tepki vermiştim. Hepsini kaldırıp atmak, kâğıtsız düzene ve başka bir sürü şeye geçmek istemişim. Bir sürü öneride bulundum. Fakat tıpkı şimdi olduğu gibi, o zaman da Bayan Kendrick'in düdüğü ötmüştü. Öne sürdüğüm her fikir geri çevrilmişti. Dolayısıyla ben de zamanla Kutulara ve faks makinesine ve diğer işleyişe alışmışım. Sanırım yumuşatılmışım.

Tamam, diğer yandan, ne fark ederdi? Biraz eski modaysak ne fark ederdi? Bu adam ne hakla içeri girip sağa sola bakıyor ve bize ofisi nasıl yöneteceğimizi söylüyordu? Başarılı bir hayır derneğiydik biz, değil mi?

Robert bakışlarıyla yine odayı dolaştı. "Ben yakında yine döneceğim," dedi, felaket tellalı gibi. "Burayı bir elden geçirmek lazım. Yoksa karışmam."

Yoksa ne?

"Evet!" dedi Bayan Kendrick, bir savaş gazisi şokuyla. "Evet. Robert ve ben şimdi öğle yemeğine çıkıyoruz, daha sonra oturup konuşuruz. Her şeyi."

İkisi dönüp çıkarken Clarissa ile ben arkalarından sessizce seyrettik.

Ayak sesleri duyulmaz olunca Clarissa kafasını kaldırıp bana baktı. "Yoksa ne olacaktı?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Haliya baktım, üstünde hâlâ adamın kürek gibi ayakkabısının izi duruyordu. "Ayrıca hangi hakla girip bize emirler yağdırabildiğini de anlamış değilim."

"Belki Bayan Kendrick emekliye ayrılacak ve o adam patronumuz olacaktır," diye ortaya attı Clarissa.

“Hayır!” Dehşete düştüm. “Aman Tanrım, gönüllülerimizle konuştuğunu hayal edebiliyor musun? ‘Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz, şimdi hepiniz defolup gidin.’”

Clarissa kıkırdamaya başladı ve duramadı, bana da gülme krizi geldi. Ancak içimdeki daha karanlık fikri paylaşmadım, yani Robert burayı yönetmek falan istemiyordu, burası aslında Londra gayrimenkulleri arasında paha biçilemez bir binaydı ve günün sonunda her şey paraya bakardı.

Clarissa sonunda sakinleşip kahve yapmaya gideceğini söyledi. Ben de masama oturup sabahki olayları geride bırakmaya çalışarak raporumu yazmaya başladım. Fakat beceremedim. Dolmuştum. Endişeli korkularım, onlara kafa tutan sesimle savaşıyordu. Burası neden dünyanın sonuncu nevi şahsına münhasır köşesi olarak kalamasın? Neden konformist olup zamana ayak uyduralım? Bu adamın kim olduğu ya da Willoughby House’taki payı umrumda değildi. Bu özel, kıymetli mekânı mahvedip dairelere çevirmek istiyorsa, önce beni çiğnemek zorundaydı.

İşten sonra, destekçilerimizden biri tarafından verilen İtalyan tabloları hakkındaki bir panele katılmak zorundaydım, dolayısıyla eve döndüğümde saat sekize geliyordu. İçeride sessiz bir atmosfer vardı, demek ki kızlar yatmıştı. Üst kata çıkıp yanaklarından öptüm, üstlerini örttüm ve Anna’yı yatağın düz yönüne çevirdim. (İlle de her akşam Pippi Uzunçorap gibi ayakları yastığına dönerdi.) Sonra tekrar alt kata inip Dan’i mutfakta önünde bir şişe şarapla otururken buldum.

“Selam,” dedim. “Günün nasıldı?”

“Güzel.” Dan omuz silkti. “Seninki?”

“Muhasebe kayıt polisinin teki geldi, bize patronluk taşıyor,” dedim olumsuz bir tonla. “Bayan Kendrick’in yeğeniymiş. Görünüşe göre, müzeyle ‘ilgilenmek’ istiyormuş. Ya da bir diğer deyişle, müzeyi kapatıp apartman dairelerine çevirmek.”

Dan telaşlanarak kafasını kaldırıp baktı. “Öyle mi dedi? Yok artık.”

“Hayır, demedi de,” diye itiraf ettim. “Değişmemiz gerek, yoksa karışmam dedi.” Ses tonumla son iki kelimedeki huysuz tınıyı aktarmaya çalıştım ancak Dan yüzünü gevşetmişti.

“Muhtemelen ‘Yoksa size Noel partisi yok’ demek istemiştir,” dedi. “İster misin?” Cevap vermeme kalmadan bana bir kadeh şarap doldurdu. Masada önüme doğru ittiği sırada onu süzdüm, sonra da şişeyi süzdüm. Yarısı boştu. Dan’ın aklı başka yerlerdeydi.

“Hey,” dedim, dikkatlice. “İyi misin?”

Dan birkaç saniye boyunca uzaklara dalıp durdu. Birdenbire sarhoş olduğunu fark ettim. Kesin iş çıkışı pub’a uğramıştı. Ben dışarıda olacaksam ve Karen çocuklara bakıyorsa, bazen takılırdı öyle. Sonra da eve gelip şarabı açmıştı.

“Bugün işyerinde oturdum,” dedi sonunda. “Ve düşündüm: Altmış sekiz yıl daha bunu mu yapacağım? Ofis inşa et, ofisleri sat, ofis inşa et, ofisleri sat, ofis inşa et...”

“Anladım.”

“...ofisleri sat.” Birden bana baktı. “Sonsuza dek.”

“Sonsuza dek değil.” Ortamı yumuşatmak amacıyla güldüm. “Ayrıca ölüm döşegine kadar çalışmak zorunda değilsin.”

“Bana sonsuza dekmiş gibi geliyor. Biz ölümsüzüz, baksana, Sylvie.” Ruhu kararmış halde beni süzdü. “Ölümsüzler nedir bilirsin.”

“Kahraman mıdır?” diye ortaya attım.

“İçine edilmiştir. Hepsi öyledir.”

Masaya uzanıp şarap şişesini önüne çekti ve kadehini doldurdu.

Tamam, durum iyi değildi.

“Dan, orta yaş krizi mi geçiriyorsun?” dedim, dilimi tutamadan.

“Nasıl orta yaş krizi geçirebilirim ki?” diye patladı Dan. “Orta yaşına yaklaşmadım bile! Daha yaklaşmadım bile! Daha dağın eteklerindeyim!”

“Tamam, bu iyi bir şey!” dedim anlayışla. “Daha çok *vaktimiz* var.”

“Peki biz o vakti nasıl *değerlendireceğiz*, Sylvie? Beyin uyuşturan, monoton işimizi yaparak o bitmek bilmez, ruhsuz yılları nasıl dolduracağız? Hayatımızın neşesi nerede?” Sorgulayan bakışlarını mutfakta gezdirdi, sanki üstünde “zerdeçal” yerine “neşe” etiketi olan bir kavanozda bulacaktı.

“Bu sabah dediğim gibi! Plan yapmamız lazım. Hayatımızın kontrolünü elimize geçirmeliyiz. *Vincit qui se vincit*,” diye ekledim göğsüm kabarak. “Anlamı: Kendini fetheden her şeyi fetheder.” (İşe gidince, bilgisayarda çalışma sırası bana geldiğinde Google’dan araştırdım.)

“Eee, kendimizi nasıl fethedeceğiz?”

“Bilmiyorum!”

Şarabımı yudumladım, tadı o kadar güzeldi ki, bir yudum daha aldım.

Dolaptan tabak çıkardım, tencereden tavuklu yemeği kepçe kepçe koydum, üstüne taze maydonoz serptim. Bu arada Dan de çatal bıçak çekmecesini açtı.

“Nerede kaldı... anlarsın ya.” Çatal bıçakları tak diye masaya attı.

“Ne?”

“Anlarsın.”

“Anlamıyorum!”

“Seks,” dedi, bariz ortadaymış gibi.

Tanrı aşkına. Yine mi seks? *Cidden?*

Dan’le her lafın ucu neden sekse değiyordu? Yani tamam seks önemliydi ama hayatta önemli olan başka şeyler de vardı, Dan’in *görmediği* ya da *takdir etmediği* şeyler. Mesela perdele-

ri köşeden bağlamak. Ya da *Great British Bake-Off* programı.

“Ne demek yani *seks*?” diye karşılık verdim.

“Şu demek...” Durdu.

“Ne?”

“Sonsuza dek aynı insanla seks demek. Sonsuza dek. Ve ebediyen. Bir milyon yıl.”

Sessizlik oldu. Tabaklarımızı masaya getirdim, koydum ve beynimde huzursuz düşünceler dönmeye başladığından durdu. Dan böyle mi görüyordu? Bir milyon yıllık evlilik? Tilda aklıma geldi: “Ölüm bizi ayırmaya dek, demek biraz fazla hırslı oluyor mu? Biraz kumar işi değil mi?”

Dan’i tepeden tırnağa süzdüm, ben kumarı bu adama oynamıştım. O sırada ihtimaller yüksek görünmüştü. Ancak şimdi, karşıma geçmiş sonsuza dek benimle seks yapmak sanki ona verilmiş bir cezaymış gibi davranınca, o iyi ihtimaller düşüşe geçiyordu.

“Dinlenme yılı filan yapabiliriz,” dedim, ne demek istediğimi ben de tam bilmeden.

Dan kafasını kaldırıp suratıma baktı. “Dinlenme yılı mı?”

“Bir ilişki arası. Ayı vakit geçirme. Başka insanlarla olma. Bir on yılımız da bu olabilir.” Soğukkanlı konuşmaya çalışarak omuz silktim. “Yani, öyle bir fikir işte.”

Aslında içimde hissettiğimden daha cesur konuşuyordum. Dan’ın on yıl boyunca başka insanları *düdüklemesini* istemiyordum. Benden başka kimseyle beraber olmasını istemiyordum. Öte yandan, üstüne turuncu tulum giydirilmiş, müebbet hapis cezasına bakan bir mahkum gibi hissetmesini de istemiyordum.

Dan inanamayarak bana bakmayı sürdürdü. “Ne yani, bir on yıl İtalyanca konuşacağız, bir on yıl başka insanlarla yatacağız, sonra... sonuncusu neydi? Güney Amerika’ya taşınacağız?”

“Ne bileyim işte!” Savunmaya geçer gibi çıktım. “Yardımcı olmaya çalışıyorum!”

“Sen ara mı vermek istiyorsun?” Dan daha dikkatlice odaklandı bana. “Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?”

“Hayır!” Sabrım taşarak sesimi yükselttim. “Senin mutlu olmanı istiyorum! Mutlusun sanıyordum. Ama artık bizi terk etmek istiyormuşsun...”

“Hayır, istemiyorum!” diye alevlendi Dan. “Asıl sen *benim* terk etmemi istiyorsun! Şimdi yapmamı ister misin?”

“Terk etmeni istemiyorum!” Resmen ciyak ciyak bağırdım.

Bu konuşma nasıl böyle ters yola sapmıştı? Şarap kadehimi kafaya dikip şişeye elimi attım, zihnimde konuşmayı geri sardım. Tamam, belki ben biraz fazla aceleci sonuçlara varmıştım. Ama belki o da.

Bir süre sessizce yemeğimizi yedik, şarabımı hızlı hızlı yudumladım, kafamı toplamama yardım etmesini umdum. İçerken de, ılık bir hisle doldum ve gittikçe daha sakin hissettim. Gerçi daha “sakin” derken, daha “sarhoş” demek istiyordum. Konuşma esnasında içtiğim iki Prosecco, üstüne bu şarap etkisini gösteriyordu ama ikinci şarap kadehini de bana mısın demeden yuvarladım. Şu anda lazımdı. *Tedavi* amaçlıydı.

“Ben sadece uzun ve mutlu bir evlilik istiyorum,” dedim sonunda, dilim peltekleşerek. “İkimiz de sıkılmadan ve kendimizi hapishane tulumu giymiş, duvara çizik atar gibi hissetmeden. Ara verdiğimiz yıllar da istemiyorum,” dedim kafa tutarak. “Sekse gelince, bize düşen...” Ümitsizce omuz silktim. “Yani, istersen yeni iç çamaşırları alabilirim...”

“Özür dilerim.” Dan başını iki yana salladı. “Öyle demek istemedim... Seninle seks gerçekten çok güzel, biliyorsun.”

Gerçekten çok mu güzel?

Beynimi oynatacak kadar iyi demesini tercih ederdim ama şimdi didiklemeyselim.

“İyi,” dedim. “Yeniliklere açığız, değil mi? Mutlu olabilirsiniz, değil mi?”

“Tabii ki mutlu olabilirsiniz. Of Tanrım, Sylvie. Doğrusu şu ki, seni o kadar çok seviyorum, kızları o kadar çok seviyorum ki...” Dan coşkulu-sarhoşluktan duygusal-sarhoşluğa geçmişti. (Bunun için de bir kelimem vardı: *efkarımsı*.) “İkizlerin doğduğu gün, hayatım... ah...” Dan doğru kelimeyi arar gibi sağa sola bakındı. “Hayatım genişledi. Yüreğim *genişledi*. Bir insanı bu kadar çok sevebileceğimi hiç bilmiyordum. Ne kadar miniktiler, hatırlasana? O küçücük plastik beşiklerinde?”

Bir sessizlik oldu, ikimizin de Tessa’nın nefes almak için desteğe ihtiyaç duyduğu o korkunç ilk yirmi dört saate geri döndüğümüzü biliyordum. Sanki bin yıl önceydi. Tessa gayet sağlam, sağlıklı bir kızdı. Yine de.

“Biliyorum.” Aniden gözlerimle sarhoşluk yaşları oldu. “Biliyorum.”

“Bebekken giydikleri o mini minnacık çoraplar nasıldı?” Dan şarabından bir yudum daha içti. “Sana bir sır vereyim mi? O minik çorapları özlüyorum.”

“Hâlâ saklıyorum!” Hevesle masadan kalktım, sandalyenin bacağına yarı takıldım. “Geçen gün giysileri düzenliyordum ve bir grup kıyafeti kenara ayırdım, şey... ne bileyim. Belki kızların da bir gün çocuğu olur...”

Koridora girdim, merdiven altındaki dolabı açtım ve bebek giysisiyle dolu naylon poşeti dışarı sürükledim. Dan bir şişe şarap daha açmış, bana dolu kadehi uzatırken ben birkaç tane uyku tulumu çıkardım. Fairy marka bebek deterjanı kokuyorlardı ve o kadar bebe-dünyası bir kokuydu ki, kalbimin en derinine işledi. Bir zamanlar tüm dünyamız bebekler çevresinde dönüyordu ve artık bitmişti.

“Aman Tanrım.” Dan transa geçmiş gibi baktı uyku tulumlarına. “Çok minikler.”

“Biliyorum.” Kocaman bir yudum şarap içtim. “Baksana, ördekli olan.”

Üstünde sarı ördek yavruları olan bu uyku tulumu benim her zaman favorimdi. Bazen kızlara minik ördeklerimiz verdik. Onları yuvalarına koyalım derdik. İnsan neleri hatırlıyor, ne komik.

“Ninni çalan yavru ayıcık şeklindeki dönenceyi hatırlıyor musun?” Dan sakarca şarap kadehini havada döndürdü. “Nasıldı müziği?”

“La-la-la...” Anımsamaya çalıştım ama melodiyi çıkaramadım. Kahretsin. Bir dönem bu melodi ruhumuza işlemişti.

“Videoya çekmiştim.” Dan dizüstü bilgisayarını açtı ve ardından *Kızlar: Bir Yaş* adlı bir video dosyasına tıkladı. Bir anda Dan’ın beş yıl önceki halinin görüntülerini izlemeye başladım ve o kadar etkilendim ki, konuşamadım.

Dan ekranda koltuğumuzda oturmuş, çıplak göğsünde bir haftalık Anna’yı sallıyordu. O kurbağamsı yenidoğan pozisyonundaki Anna çırpı bacaklarıyla o kadar sıksa görünüyordu ki. Çok kırılgandı. “Ne kadar küçük olduklarını unutacaksın,” derlerdi, inanmazdık ama öyleymiş. Dan ne kadar şefkatli, ne kadar korumacıydı. Ne kadar gururluydu. Ne kadar babacandı.

Dan’e doğru şöyle bir baktım, yüzünde duygular cirit atıyordu. “İşte bu,” dedi, her an ağlayacakmış gibi sesi dolu dolu. “Hayatın anlamı bu. Tam burada.” Ekrana dokundu. “Tam orada.”

“Tam orada.” Gözlerimi sildim.

“Tam orada,” diye tekrar etti, gözünü bebek Anna’dan ayırmayarak.

“Haklısın.” Empatiyle başımı salladım. “O kadar, o kadar, o kadar, o kadar, o kadar...” Birden beynim durdu. “Aynen. Aynen.”

“Yani, bundan daha önemli bir şey var mı?” Şarap kadehiyle narin jestler yaptı. “Hiç yok.”

“Hiç hem de,” diye onayladım, dünyanın dönmesini durdurmak için sandalyeme tutunarak. Sadece hafiften... Şöyle açıklayayım, karşımda oturan iki tane Dan vardı sanki.

“*Hiç.*” Dan bu noktanın altını çok iyi çizmek istiyordu. “Dün-yada başka hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin.”

Başım la onayladım. “Hiçbir şeyin.”

“O yüzden ne var biliyor musun? *Daha çok* yapmalıyız.” Dan empatiyle ekranı işaret etti.

“*Evet,*” diye canı gönülden ona katıldım, neden bahsettiğini tam kavrayamadan. “Daha çok ne?”

“Hayatımıza *böyle* anlam vereceğiz. *Böyle* dolduracağız o bitmek bilmez uzun yılları.” Dan gitgide daha da gaza geliyordu. “Daha çok bebeğimiz olmalı. Bir sürü, Sylvie. Mesela...” Et-rafına baktı. “*On tane* daha.”

Küçük dilimi yuttum. Daha çok bebek.

Şimdi yine gözlerim doluyordu. Aman Tanrım, ne kadar haklıydı, her şeyin cevabı buydu.

O sarhoş kafasıyla on şirin bebeğin, birbirine eş beşiklerde sıra halinde uyduğunu hayal ettim. Tabii ki daha çok be-beğimiz olmalıydı. Neden daha önce düşünmemiştik? Ben de Tabiat Ana olurdum. Bisikletlerle onları gezmeye çıkarırdım, takım giysiler giyer, gürbüz şarkılar söylerdik.

Zihnimin bir köşesinde minik bir ses bir şeye itiraz eder gibiydi ama tam duyamıyordum, zaten duymak istemiyordum. Ben minik ayaklar ve ördek tüylü kafalar istiyordum. Bana “anne” diye seslenen bebekler ve en çok da, beni seven bebekler istiyordum.

On kat daha.

İçgüdüsel bir hareketle ördekli uyku tulumunu aldım, havaya kaldırdım ve bir süre buna baktık. İkimizin de içinde yepyeni bir bebeğin kıvrım kıvrım döndüğünü hayal ettiğimizi biliyordum. Sonra tulumu masaya bıraktım.

“Hadi yapalım,” dedim nefes nefese. “Hemen burada, şu anda.” Eğilip Dan’i öpmeye kalktım ama yanlışlıkla sandalyeden kayıp yere düştüm. Kahretsin. *Ah*.

“Hemen burada, şu anda.” Dan hevesle yerde yanıma gelip kıyafetlerimi çıkarmaya başladı.

Tam burada fayanslı yerin üstünde pek rahat değildik ama bana ne, yeni bir hayat başlatacaktık! Yeni bir sayfa açıyorduk. Bir amacımız, hedefimiz vardı, küçük sepetinde yatan şirin bir bebeğimiz olacaktı... Her yer gül pembesiydi.

DÖRT

Aman Tanrım, biz ne yaptık?

Hamile miydim?

Öyle miyim?

Ertesi sabah beynim zonklayarak yatakta yatıyordum. Midedem bulanıyordu. Ödüm pathyordu. Gebe hissediyor muydum? Of Tanrım, gebe miydim?

Bu senaryoyla uyandığıma inanamıyordum. Kendimi ergenleri kazara hamile kalmaya karşı uyaran bir videonun başrol kahramanı gibi hissediyordum. Dün gece hiçbir korunma kullanmadık.

Bir dakika, kullandık mı yoksa?

Yok. Yok. Kesinlikle kullanmadık.

Dikkatlice elimi karnıma götürdüm. Karnım değişmemişti. Bu bir şey kanıtlamaz tabii. Tam içimde mucizevi bir rahme düşme olayı yaşanmış olabilirdi. Ya da yaşanıyor, tam şu anda, Dan hayatımız az önce mahvolmamış gibi, yastığın sarılmış, mışıl mışıl uyurken oluyordu belki de.

Hayır, mahvolmuş demeyelim.

Evet, *mahvolmuş*. Hem de, çok, birçok açıdan.

Sabah bulantıları. Sırt ağrıları. Uykusuzluk. Hamilelik kiloları. Belden lastikli o iğrenç hamilelik kotları. Parasızlık. Uykusuzluk.

Biliyorum, uykusuzluk noktasına taktım. Çünkü uykusuz kalma bir çeşit işkencedir. Bir daha uyumama olayına geri dönecektim. Artı: Yaş farkı altı olacaktı. O yüzden bebeğe arkadaşlık etmesi için dördüncü çocuğu da yapmamız gerekecekti. Tamam da dört mü? *Dört çocuk?* O zaman nasıl bir arabaya ihtiyacımız olacaktı? Canavar gibi bir insan taşıyıcı. Bizim küçük sokağa dolmuş boyutunda bir aracı nasıl sığdıracaktık? Kâbus.

Yeni yavrulara bakmak için işi bırakmak zorunda kalacaktım mıydım? Ama işi bırakmak istemiyordum. Rutinim oturmuştu, güzeldi, herkes mutluydu...

Yepyeni, dehşet bir düşünceyle nefesim kesildi. Ya bir bebeğimiz daha olunca, bir tane daha yapalım diye denersek... ve üçüzümüz olursa? Olur olur. Hayat bu. Stoke Newington'daki bir aileye olmuştu, Tilda tanışmıştı. Üç tek çocuk doğurmuşken birden bom! Üçüzler. Ölürdüm herhalde. Cidden çökerdim. Of Tanrım ya, neden etraflıca düşünmedik? Altı çocuk mu? *Altı?* Onları nerede yatıracaktık?

Kesik kesik nefes alıyordum. İki kız annesiyken, başımı suyun üstünde zor tutarken birden suyun dibine batmış altı çocuk annesi olmuş çıkmıştım, sönük saçlarım tepeden toplanmış, hamilelikte sadece parmak arası giyebilen, ayakları şişmiş ve rezil halde, bir yorgunluk abidesi şeklinde...

Bir dakika. Tuvalete girmem lazım.

Yataktan çıktım, Dan'i uyandırmadan parmakucunda banyoya yürüdüm ve anında kafama dank etti: Hamile değilim. Hiç hamile değilim.

Ki bu da, of Tanrım, büyük bir oh. Klozete oturdum ve sön-düm, başımı ellerimin arasına aldım. Tam uçurumun kenarından aşağı savrulacakken aniden durmuş gibi hissediyordum.

Ben halimizden memnundum. Sadece dördümüz. Mükemmeldi.

Peki ya Dan ne diyecekti? Ördekli uyku tulumu ve o minik çoraplar falan ne olacaktı, 'Hayatın anlamı budur'lar? Ya Dan altı çocuk istiyorsa ve daha önce bana hiç söylememişse?

Bir süre oturup kaldım, Dan'e bu çocuğun tutmamakla kalmadığını, bundan başka da çocuk yapmayacağımızın haberini nasıl verecektim?

"Sylvie?" Yatak odasından seslendi. "İyi misin?"

"Ah, selam! Uyanmışsın!" Sesim tiz ve yapmacıktı. "Ben de tam... ııı..."

Dan'ın yüzüne bakamadan odaya girdim.

"Evet... hamile değilim," dedim yere.

"Ah." Dan boğazını temizledi. "Tamam. Eh, bu..."

Meşum bir sessizliğe büründü. Nefesimi tuttum. Kendimi bir nevi "Tamam mı, Devam mı?" yarışmasında gibi hissettim. O cümleyi bakalım nasıl bitirecekti?

"Çok... yazık olmuş," dedi sonunda.

Ben de ona katılıyormuş gibi bir ses çıkardım, oysaki tam tersiydim. Midem düğümlenmeye başladı. Yoksa bu evliliğimize inen büyük bir darbe mi olacaktı? Yeşil kadife koltuktan daha mı büyük? (Tam bir destan. Sonunda gride anlaştık. Ama yeşil olsa bin kat güzel duracaktı.)

"Önümüzdeki ay tekrar deneriz," dedi Dan bir süre sonra.

"Evet." Güçlkle yutkunurken şöyle düşündüm: Kahretsin, kahretsin, demek altı çocuk istiyor...

"Herhalde şeye de başlaman lazım... söyle adını," diye ekledi. "Folik asit."

Hayır. Fazla hızlı gidiyoruz. Folik asit mi? Hazır başlamışken bebek bezi de alayım isterse?

"Olur." Dresuara gözlerimi diktim. "Yani evet. Yapabilirim."

Dan'e haberi patlatmak zorundaydım. Havuza atlamaya benzeyecekti. Derin bir nefes al ve dal.

“Dan, üzgünüm ama ben başka çocuk *istemiyorum*,” dedim bir anda. “Çorapları görüp ani bir duygusallık yaşadık farkındayım ama günün sonunda, çorap çoraptır, oysaki yeni bir bebek dünyaya getirmek, ömür boyu sürecektir muazzam bir bağlılıktır, bense hayatımı yeni düzene soktum, bir de sonra dördüncüyü yapmamız gerekecek, derken altı da olabilir ve altı çocuğa hayatımızda yer yok! Yani var mı sence?”

Nefesimi tüketip dururken Dan’ın de konuştuğunu, aynı benim gibi son sürat sıraladığını, tam karşımda kendi havuzuna daldığını gördüm.

“...finansal açıdan bak,” diyordu. “Yani üniversite harcı falan? Ya yeni bebek odası? Arabamız?”

Bir dakika.

“Ne diyorsun?” Allak bullak suratına baktım.

“Üzgünüm, Sylvie.” Dan çok gerilmişti. “Dün gece kendimizi kaptırdığımızın farkındayım. Sen daha büyük bir aile istiyor olabilirsin ama bunu etraflıca konuşmalıyız, senin görüşüne saygım sonsuz ancak uzun lafın kısası...”

“Ben daha büyük bir aile istemiyorum!” Lafını kestim. “Altı çocuk isteyen sensin!”

“Altı mı?” Dan kalakaldı. “Delirdin mi? Bir kere korunmadan seks yaptık altı üstü. ‘Altı çocuk’ nereden çıktı?”

Cidden. Aradaki bağı göremiyor mu? Çok açık halbuki!

“Bir çocuk daha yapacağız, sonra bebeğe arkadaşlık etsin diye dördüncü olsun diyeceğiz ve üçüzümüz olacak,” diye açıkladım. “Oluyor böyle şeyler. Stoke Newington’da yaşayan o aileye bak mesela,” diye hatırlattım.

Dan “üçüz” kelimesini duyunca aklını oynattı. Göz göze geldiğimizde bakışlarında hakikati gördüm: Üçüz istemiyordu. Büyük araba istemiyordu. Hiçbirisini istemiyordu.

“Bence bir başka bebek bir başka yük demek,” dedi sonunda. “Hiçbir şeyin cevabı olmaz.”

“Bence ikimiz de dün akşam bayağı kafayı bulmuştuk.” Du-dağımı ısırdım. “Üreme organlarımızın hâkimiyeti elimizde ol-malı.”

Aklıma o minik ördek yavrulu uyku tulumu geldi. Dün gece kendimi çok kaptırmıştım. İçinde yeni bir bebek görmek için yanıp tutuşmuştum. Şimdiyse tulumu katlayıp kaldırmak isti-yordum. Nasıl bu kadar çabuk fikir değiştirmiştım?

“Peki ya ördekli uyku tulumu?” diye bastırdım, Dan içinde yanan derin bir arzusunu saklamıştır, başka bir zaman, iş iş-ten geçmişken, saçımız ağarmış yaşlı bir çift olarak İtalya’da bir göl kenarında oturmuş, evliliğimiz nerede bozuldu diye dü-şünürken ani bir pişmanlıkla dışa vurur mu diye emin olmak için sordum. (Kitap kulübümüzde yeni bir Anita Brookner ki-tabı bitirdik.)

“Uyku tulumu işte.” Omuz silkti. “Nokta.”

“Peki ya önümüzdeki altmış sekiz yıl?” diye hatırlattım. “Bizi bekleyen bitmek bilmez bomboş on yıllar?”

Sessizlik oldu, ardından Dan yamuk bir gülüş çaktı.

“Eh, doktorun da dediği gibi... kutulu DVD setleri var.”

Kutulu DVD setleri. Bence kahrolası DVD setinden daha iyisini yapabilirdik.

Aynı akşam bilgi yarışmasına katılmak için the Bell Pub’a vardığımda her yerimden enerji fışkırıyordu. Adrenalinim ta-van yapmıştı, neredeyse buhar çıkaracaktım. Bu halim, doğru-sunu söylemek gerekirse, sadece Dan ile sonsuza dek (ve daha fazla) evli olacağımız haberini sindirmek değil, başka birçok olaydan dolayıldı.

Öncelikle işyerinde geçirdiğim gün canımı sıkıyordu. Willo-ughby House’a ne olduğunu anlamıyordum. Hayır, düzeltiyor-um, tam olarak ne olduğunu çok iyi biliyordum: hain yeğen olmuştı. Demek istediğim şu: Adam, Bayan Kendrick’e ne dedi

bilmiyordum çünkü kadın bir gecede dönüşüm geçirmişti, üstelik daha iyiye doğru değildi.

Bayan Kendrick eskiden standartları olan biriydi. Ona göre Doğru olan neyse, sabit ve değişmez bir ölçüttü. Bilirdi işte. “Kendi Usulü” vardı, bundan hiç şüphe duymazdı ve hepimiz uyum sağlardık.

Şimdiyse o demir ibresi titriyordu. Diken üstündeydi, sinirleri gergindi. İlkelerinden emin değildi. Bu sabah yaklaşık yarım saat boyunca ofiste dolaşıp sanki ilk kez görüyormuş gibi bakındı. Kutu’yu eline aldı, baktı, sanki birdenbire hiç memnun değildi. *Country Life*’ın eski sayılarını geri dönüşüme attı. (Sonradan dışarı çıkardı ama, gördüm.) Bir süre özlemle faks makinesini seyretti. Sonra arkasını döndü, bilgisayara yaklaştı ve umutlu bir ses tonuyla, “Bilgisayar da aynı faks makinesi gibidir, değil mi Sylvie?” dedi.

İçini rahatlattım, evet, bir bilgisayar da birçok açıdan faks makinesine benzer ve insanlarla iletişim kurmak için harika bir araçtır dedim. Ancak bu da müthiş bir hataydı çünkü bu sefer oturup bir cengaver gibi, “Sanırım biraz e-posta atacağım,” dedi ve iPad ekranı gibi ekranı yukarı itmeye çalıştı.

Dolayısıyla işimi gücümü bırakıp ona yardıma gittim. Birkaç dakika sonra Bayan Kendrick alınıp bozularak, “Sylvie, canım, dediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyor,” diye çıkışınca Clarissa el attı.

Aman Tanrım. En sonunda anladık –herkes payına düşen sabır tüketme ve şaşkınlığı yaşadktan sonra– meğer Bayan Kendrick konu başlığının kendisini *e-posta* zannetmiş. Ona her e-postayı açıp içindekilerin okunduğunu göstermek zorunda kaldım. O da hayretler içinde bakadurdu ve “Ah, anladım,” dedi. Sonra e-postayı kapatıp nefessiz kaldı ve sordu, “Ah, ne-reye gitti bu?”

Yirmi defa.

Sonlara doğru iyice çıldırmaya yaklaşıyordu, o yüzden ona bir fincan çay hazırlayıp bir destekçimizden gelen teşekkür mektubunu gösterdim. (Kağıda, dolma kalemle yazılmış mektup.) Bu onu mutlu etti. Yeğeni ona kesin, “Programa uy, Margaret Hala, sen de e-posta kullanmaya başla,” demişti, tahmin edebiliyordum ama ben olsam şöyle karşılık verirdim: “Tanrı aşkına, bırak bütün arkadaşlarına mektup ve faks göndersin, ne olmuş?”

Anlaşılan tekrar gelip gidişatı “ölçüp değerlendirecekmiş.” Tek değerlendirecek kişi o olmayacak elbet. Eğer ben de onun boşu boşuna halasını çıldırttığını “değerlendirirsem,” inanın bana, haber veririm.

(Muhtemelen o ofisten çıktıktan sonra nazik bir e-posta aracılığıyla. Yüzleşmeler ve hesap sormalar pek uzmanlık alanım değildir.)

Saçımı çabucak düzelttim, sonra pub’a girip girer girmez de, hata yaptığıma kanaat getirdim fakat artık geri dönüş yoktu, elden bir şey gelmezdi.

İçerisi bu akşama has değiştirilmişti, tepede simli bir afişte “ROYAL TRINITY HOSPICE BİLGİ YARIŞMASI” yazıyordu ve köşeye küçük bir sahne kurulmuştu. İnsanlar gruplar halinde şaraplarını ve biralarını almış oturmuş, kâğıtları okuyordu. Simon ve Olivia’nın Tilda ve Toby ile yan yana oturduğunu görüp masalarına gittim ve herkesi öptüm.

“Dan yolda,” dedim, sandalye çekerek. “Bakıcının gelmesini bekliyor.”

Bebek bakıcısı masrafı, artı bilet ve içkiler derken bu deşetle beklediğimiz gece bize bayağı tuzluya patlamıştı. Tam evden çıkarken Dan, “Keşke bağış olarak 50 pound gönderip evde oturup dizi seyretseydik?” bile dedi.

Fakat bunu kimseye çaktırmaya niyetim yoktu. Olumlu görünmeye çalıştım.

“Eğlenceli olacak!” dedim neşeyle.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Olivia hemen. “Bu tür etkinlikleri çok ciddiye almaya gerek yok. Eğlenmeye geldik.”

Simon ve Olivia’yı çok yakından tanıımıyordum. Tilda yaşlarındaydı ve üniversiteye giden çocukları vardı. Adam babacan ve şen şakrak bir tipti, kıvrıkcık saçlı, gözlüklüydü ama kadın bayağı sinirli ve yoğun bir tipe benziyordu. Genelde yumrukları sıkılı, beyaz derili parmak boğumları bembeyaz dururdu. Bir de tam konuşmanın ortasında gözlerini kaçırıp aniden sanki ona bir tane vuracaktıysınız gibi başını öne eğme hareketi vardı ki, karşıdakinin huzurunu kaçıırıyordu.

Dedikodulara göre, geçen sene boşanmanın eşiğinden dönmüşlerdi, güya Simon asistanıyla yasak ilişki yaşamıştı ve Olivia onu bir haftalığına Cotswolds’da bir evlilik terapisine götürmüştü, birlikte mumlar yakıp özel mistik kıl süpürgelerle “adamin sadakatsizliğini süpürmüşlerdi.” Toby’ye göre tabii, o da bunu komşunun au pair bakıcısından duymuştu.

Gerçi elbette ben dedikodulara kulak kabartan biri değilim. İkisinin, adamin sadakatsizliğini kıl süpürgelerle süpürüp temizleyişlerini de gözümde canlandırmam. (İnanın bana, Dan’ın sadakatsizliği olsaydı, kıl süpürgeyle süpürmekten daha fazlasını yapmak isterdim. Tokmakla havanda dövüp ezmek filan mesela.)

“Uzmanlık konun nedir, Sylvie?” diye öğrenmek istedi Tilda ben oturunca. “Ben başkentleri yalayıp yuttum.”

“Hayır!” dedim. “Başkentler benim alanım.”

“Letonya’nın başkenti,” diye devam etti Tilda, bana bir kadeh şarap uzatarak.

Küçük bir iyimserlik kıvılcımı çaktı beynimde. Biliyor muydum? Letonya. Letonya. Budapeşte miydi? Hayır, o Prag’daydı. Yani *Macaristan’da*?

“Tamam, başkentler senin alanın olsun,” dedim cömert bir edayla. “Ben sanat tarihine odaklanırım.”

“Güzel. Simon da futbol konusunda bilgili.”

“Geçen sene jokerimizi futbol alanında kullansaydık, kazanacaktık,” diye aniden yorum yaptı Olivia. “Ama Simon erken- den kullanalım diye *tutturmuştu*.” Simon’a beton gibi bir bakış attı ve Tilda ile göz göze geldik. Olivia buraya resmen sadece eğlenmeye *gelmemişti*.

“Bizim takımın adı Canville Fatihleri,” dedi Tilda. “Canville Road’da oturduğumuz için.”

“Çok güzel.” Şaraptan bir yudum aldım, tam Tilda’ya işye- rindeki günümü biraz anlatacakken Olivia öne doğru eğildi.

“Sylvie, şu meşhur binalara baksana.” Önüme bir kâğıt koy- du. Üstünde net çıkmamış, yaklaşık yirmi tane resim vardı. “İsimlerini biliyor musun? Birinci raunt bu.”

Kaşlarımı çatarak baktım. O kadar kötü basılmıştı ki, hiç- bir şey göremiyordum, nerede kaldı tespit etmek...

“Eyfel Kulesi!” dedim, aniden görüp.

“Herkes Eyfel Kulesi’ni yazdı,” dedi Olivia sabrı tükenerek. “Bak, altına yazdık zaten. *Eyfel Kulesi*. Diğerlerini çıkarabili- yor musun?”

“Eee...” Sayfaya belli belirsiz baktım, Stonehenge ve Ayers Rock’ı buldum, onların da adı yazılmıştı. “Şu Chrysler Binası mı?”

“Hayır,” diye yapıştırdı Olivia. “Chrysler Binası’na benziyor ama o değil.”

“Tamam,” dedim tevazuyla.

Histerik hislere kapılıyordum. Hiçbir şey bilmiyordum, Til- da da bilmiyordu ve Olivia gitgide dudaklarını büzmüş bir okul müdiresine dönüşüyordu. Birden dimdik oturup Simon’ı dür- tükledi. “Şunlar kim?”

Mor tişört giymiş bir grup adam içeri girip oturdular. Yarı- sakallıydı, çoğu gözlüklüydü ve insanı korkutacak kadar zeki- ye benziyorlardı.

“Bilgi yarışmasına katılmasak mı?” dedim Tilda’ya şakayla karışık. “Seyirci mi olsak?”

“Hoş geldiniz, herkese merhaba!” Bıyıklı, orta yaşlı bir adam minik platforma çıkıp mikrofonla konuşmaya başladı. “Ben Dave, bu akşamki bilgi yarışması sunucunuzum. Daha önce hiç yapmamıştım ancak Nigel hasta olduğu için iş başa düştü, o yüzden sürçü lisan edersek affola...” Garip bir gülüş çaktıktan sonra boğazını temizledi. “Evet, adil oynayalım, öğrenmeyi bilelim ve... lütfen cep telefonlarınızı kapatın...” Ciddi ciddi etrafına baktı. “Google’a sormak yok. Arkadaşa mesaj atmak yok. *Verboten.*”

“Toby!” Tilda oğlunu dürttü. “Kapatsana!”

Toby gözlerini kırpıstırdı ve telefonunu cebine koydu. Hips-ter sakalını biraz kesmişti, dikkatimi çekti. Müthiş. Tek yapması gereken o binlerce iğrenç deri bilekliğinden kurtulmaktı.

“Hey, bu Iguazu Doğal Parkı,” dedi birdenbire, silik resimlerden birini işaret edip. “Gitmişim.”

“Şşş!” dedi Olivia, kızarak. “Çaktırma! Çok bağırma ki herkes duymasın!”

Yandaki masada birisinin, “Iguazu Doğal Parkı yazsana,” dediğini duydum ve Olivia resmen sinirden infilak etti.

“Gördün mü?” dedi Toby’ye. “Duydular! Bildiğin bir cevap varsa, yaz!” Sinirli sinirli kâğıda parmağını vurdu. “Buraya yaz!”

Toby ise kadının varlığını fark etmemişçesine, “Ben cips almaya gidiyorum,” dedi. Toby yerinden kalkarken Tilda’ya manalı manalı güldüm ama karşılık alamadım.

“Ah bu çocuk,” dedi. Ellerini yanaklarına sertçe bastırdı, sonra nefes verdi. “Ne yapacağım onunla? En son marifetini tahmin edemezsin. Asla.”

“Ne yaptı?”

“Boş pizza kutuları. Termosifon dolabının içinde biriktiri-

yormuş, inanabiliyor musun? Termosifon dolabında! Kurusun diye astığım temiz çarşaflarımızla koyun koyuna!" Tilda'nın yüzü o kadar pembe ve çığrından çıkmıştı ki, gülmek istedim ama bir şekilde ifadesiz durmayı başardım.

"İyi değil," dedim.

"Haklısın!" diye hararetlendi. "Hiç iyi değil! Termosifon dolabını her açışında burnuma baharat kokusu geliyordu. Kekik mesela. İçimden diyordum, herhalde yeni yumuşatıcımızdan. Bugün artık bozuk ve leş kokmaya başlayınca biraz karıştırıyorum dedim, bir de ne göreyim?"

"Pizza kutuları mı?" diye cesaret edebildim.

"Aynen öyle! Pizza kutuları." O sırada masaya oturup üç paket cips koyan Toby'ye azarlar gibi bir bakış fırlattı. "Aşağı inmeye üşendiği için termosifon dolabına istifleyerek kurtuluyormuş onlardan meğer."

"Kurtulmuyordum," diye vurdumduymaz bir şekilde cevap verdi Toby. "Anne, açıkladım ya. Bu bir tutma sistemi. Hepsini geri dönüşüme götürecektim."

"Hayır, götürmeyecektin!"

"Tabii ki götürecektim." Toby de annesine hınçla baktı. "Sadece henüz götürmemiştim."

"Eh, bir tutma sistemi bile olsa, pizza kutuları termosifon dolabında tutulmaz!" Tilda'nın sesi sinirden en tiz tınısına yükseldi. "Çamaşır kurutma dolabı orası!"

"Evet, Uzay ve Zaman raunduna başlıyoruz." Dave'in şen şakrak sesi mikrofondan gürledi. "İlk sorumuz şu: Aya üçüncü çıkan adam kimdi? Tekrar ediyorum: Aya üçüncü çıkan kimdi?"

Pub'da bir hışırtı ve fısıldaşmalar oldu. "Bilen var mı?" dedi Olivia, masada oturanlara bakarak.

"Aya çıkan üçüncü adam?" Tilda'ya yüzümü buruşturarak sordum.

“Neil Armstrong değil.” Tilda parmaklarıyla kısaca saydı. “Buzz Aldrin değil.”

Boş boş birbirimize baktık. Etrafımda yirmi kadar insanın fısır fısır konuştuğunu duydum, “Neil Armstrong değil...”

“Onlar olmadığını biliyoruz!” diye çıkıştı Olivia. “Kimdi? Toby, sen matematik ve bilimle ilgilisin. Biliyor musun?”

“Aya çıkış çekimleri sahteydi, dolayısıyla soru geçersizdir,” dedi Toby hiç istifini bozmadan ve Tilda sabrı taşarak ciyakladı.

“Sahte değillerdi. Sen ona aldırma, Olivia.”

“İstedğin kadar inkârla yaşayabilirsin.” Toby omuz silkti. “Kendi kapalı fanusunda yaşa. Yalanlara kan.”

“Neden sahte olduklarına inanıyorsun?” diye merakla sordum ve Tilda bana doğru kafasını iki yana salladı.

“Körükleme şunu,” dedi. “Her konuda bir komplo teorisi var. Dudak nemlendiricisi, Paul McCartney...”

“*Dudak nemlendiricisi* mi?” Bakakaldım.

“Dudak nemlendiricisi, dudaklarınızı çatlatır,” dedi Toby, coşkuyla. “Bağımlılık yapar. Daha fazla satın almanızı sağlamamak için üretilmiştir. Dudak nemlendiricisi mi sürüyorsun, Sylvie? Büyük İlaç Firmaları seni kukla olarak kullanıyor.” Tekrar omuz silkti ve huzurum kaçarak önüme baktım. Her zaman çantamda bir dudak nemlendiricisi bulundururdum.

“Peki ya Paul McCartney?” Sormadan edemedim.

“1966’da öldü,” dedi Toby kısa ve öz. “Yerine ona çok benzeyen biri geçti. Bütün Beatles şarkıları bunun ipuçlarıyla doludur, tabii bakmayı biliyorsan.”

“Gördün mü?” Tilda bana baktı. “Nelere katlanmak zorundayım, görüyor musun? Pizza kutuları, komplo teorileri, evdeki her şeye yeniden kablo çekilmesi...”

“Yeniden kablo çekilmedi,” dedi Toby sabırla. “Yeniden düzenlendi.”

“İkinci soru!” dedi Dave mikrofondan. “Harrison Ford, *Star*

Wars serisinde Han Solo karakterini canlandırmıştı. Peki ya 1985 tarihli *Tanık* filminde hangi karakteri oynamıştı?”

“Amiş adamdı!” dedi Simon, canlanarak ve parmaklarıyla sayarak. “Yok... bir dakika. O Amiş değildi, kız Amiş’ti.”

“Of Tanrım.” Olivia hırladı. “Tarihten bir yaprak olmuş film. Hatırlayan var mı?” Toby’ye döndü. “Sen doğmadan önceydi Toby. Konusu şeydi... neydi sahi?” Alnını kırıştırdı. “Tanık koruma programıyla ilgiliydi. Öyle bir şey.”

“Tanık koruma programı,” diye tekrar etti Toby alaycı alaycı, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

“Toby, tanık koruma programı hakkında da başlama hemen,” dedi Tilda, ruhu karararak. “Sakin başlama.”

“Ne?” dedim, meraklanarak. “Sakin tanık koruma programı hakkında da bir komplo teorim var deme.”

“Sorunun cevabını bilen var mı aramızda?” Olivia tersleyerek hesap sordu ancak kimsenin umrunda değildi.

“Bilmek istiyor musun?” Toby bana doğru döndü.

“Evet! Anlat.”

“Eğer sana tanık koruma programına dahil olacaksınız diye para teklif ederlerse, derhal kaç ve canını kurtar.” Toby gözü-nü bile kırpmadan konuşuyordu. “Çünkü seni ortadan kaldıracaklar demektir.”

“Nasıl yani?” diye sordum. “Kim?”

“Hükümet, tanık koruma programına dahil edilen herkesi öldürüyor.” Omuz silkti. “Ekonomik açıdan daha mantıklı.”

“Öldürüyor mu?”

“O kadar çok insanı ‘korumaya’ paraları yetmezdi bir kere.” Yine parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. “Bu bir efsane. Bir masal. İnsanları ortadan kaldırıyorlar, oluyor bitiyor.”

“İyi de insanlar ‘ortadan kaldırılamaz’! Aileleri...” Lafımın ortasında durdum. “Ah.”

“Anladın mı?” Mühim bir mesaj vermiş gibi bana kaşları-

nı kaldırdı. “Her koşulda, sonsuza dek sırra kadem basıyorlar. Aradaki farkı kim anlayacak?”

“Saçmalığın daniskası,” diye yapıştırdı Tilda. “Sen internete çok vakit geçiriyorsun, Toby. Ben lavaboya gidiyorum.”

Sandalyesini geriye iterken ben de kollarımı göğsümde birleştirip Toby’yi alıcı gözüyle inceledim. “Elbette bu zırvalıkların tümüne inanmıyorsundur. Anneni gıcık etmek için yapıyorsun.”

“Olabilir.” Göz kırptı. “Olmayabilir de. Sırf sen paranoyaksın diye, sana karşı kurulmuş bir komplo teorisi yok demek değildir. Hey, senin kızlar origami sever mi?” Kâğıtlardan birini önüne çekip hızla katlamaya başladı. Bir saniye sonra bir kuş yapmıştı, nefesim kesildi.

“Şahane!”

“Anna’ya ver. Al bir tane de Tessa’ya yapayım.” Şimdi bir kedi yapıyordu, küçücük sivri kulakları olan. “Tobes yolladı dersin.” Aniden bana gülümsedi ve içim eridi, severdim bu çocuğu. Ergenlik yıllarında okul üniformasıyla gezen ve koskoca bir trombonu her gün okula götürüp getiren hallerini biliyordum.

“Harrison Ford!” Olivia dikkatimizi çekmek için masaya yumruk attı. “Dikkatinizi verin, millet! Hangi karakteri oynamıştı?”

“Ah, Dan geldi, şimdi gördüm.” Kaçmak için fırsat kollayarak ayaklandım. “Ben bir gidip... eee... Bir saniye sonra dönerim!”

Tamam, bir daha hayatta pub bilgi yarışmasına katılmam, bitti. Şeytan işi, safi kötülük. Alın size bir komplo teorisi.

İki saat geçti. Yüzlerce başka soru (bana öyle geldi) soruldu ve nihayet cevaplama kısmındayız.

Herkes yorulmuş ve baymış vaziyette. Ancak arada kavga çıktığı için ilerleyiş sekteye uğradı. Soru: “Rachmaninov nasıl

yazılır?” sorusuydu ve Rus bir kız Kiril alfabesiyle yazmıştı. Şimdiyse Dave, onunla mor polo yaka tişörtlü takımdan bir adam arasındaki ağız dalaşını durdurmaya çalışıyordu: pub’da hiç kimse Kiril alfabesi okumayı bilmiyorsa, doğru olup olmadığını kim yargılayabilirdi?

Tanrı aşkına ama ya, *ne fark eder ki?* Verin kıza puan, bit-sin gitsin işte. Verin, on puan verin. Neyse ne. Devam edelim.

Sonsuza dek sürecek olan tek şey evliliğimiz değilmiş. Bu bilgi yarışması da bitmek bilmiyordu. Ebediyen bu masada esir kalıp berbat Chardonnay içeceğiz ve 2008 yılında Wimbledon’ı kim kazanmıştı, hatırlamaya çalışacağız, saçlarımız ağarana ve derimiz büzüşüp kalana kadar.

“Bu arada Sylvie, mahallenin gazetesinde babanla ilgili bir haber gördüm,” dedi Simon bıyıkaltından. “Yardım toplama başarılarıyla ilgiliydi. Gurur duyuyor olmalısın.”

“Evet.” Minnetle gülümsedim. “Çok gurur duyarım.”

Babam karaciğer kanseri için çok yardım toplama kampanyasına katılmıştı. En büyük projesiydi. Tabii ki babam, huyu kurusun, müthiş ağ kurardı, bu yüzden bu işi de muhteşem yapmıştı. Dorchester’da her sene bir balo düzenler ve bir araba dolusu ünlüyü çekmeyi becerir, hatta ufak çapta kraliyet ailesi fertlerini de katardı.

“New London Hastanesi’nde kurulan bir tarama birimine onun adı verilecek dediler?”

Başımla onayladım. “Evet öyle. Harika bir şey. İki hafta sonra büyük bir açılış töreni olacak. Haber sunucusu Sinead Brook kurdeleyi kesecek. Büyük bir onur. Hatta ben de konuşma yapacağım.”

Yazmayı bitirmeliyim, şimdi kafama dank etti. Durmadan yapacağım konuşmayla övünüyordum, oysaki şu ana kadar tek yazdığım, “Sayın belediye başkanı, bayanlar ve baylar, bu özel güne hepiniz hoş geldiniz,” cümlesinden ibaretti.

“Eh, anlatılanlara bakılırsa, çok etkileyici biriymiş,” dedi Simon. “O kadar parayı toplamak, her yıl insanları oradan oraya taşımak...”

“Ayrıca iki kere de Everest Dağı’na tırmanmıştı.” Coşkuyla başımı salladım. “Fastnet yelken yarışlarına katıldı. Bunu yaparak çok bağış toplamıştı.”

Simon kaşlarını kaldırdı. “Vay canına. Etkileyici.”

“Okuldan en yakın arkadaşı karaciğer kanserinden öldü,” dedim kısaca. “Babam da hep o hastalıktan muzdarip insanlar için bir şeyler yapmak istedi. Şirketinde çalışan hiç kimsenin başka bir dava için bağış toplamasına izin vermezdi!”

Şaka yapıyormuş gibi kahkaha attım, oysaki şaka değildi. Babam bazen çok şey olabilirdi... tam nasıl nitelendirebiliriz? Sabit fikirli. Mesela on üç yaşındayken saçlarımı kestirmeyi önerdiğimde. Aklımdan geçirdiğim için bile küplere binmişti. Sürekli, “Saçın senin şanın, Sylvie, şanın,” der dururdu. Aslında haklıydı. Ben de kesin sonradan pişman olurdum.

İçgüdüsel bir hareketle uzun, sarı dalgalarımı elimle yokladım. Artık asla kestiremiyordum. Babama ihanet ediyordum gibi geliyordu bana.

“Onu özlüyorsundur,” dedi Simon.

“Evet. Gerçekten yokluğunu hissediyorum.” Gözlerimin yaşlarla parladığını hissettim ama gülüşümü devam ettirdim. Şaraptan bir yudum içtim, sonra istemsizce Dan’e doğru baktım. Tam tahmin ettiğim gibi, germik duruyordu. Çenesini sıkıyordu. Alnında kırışıklar çıkmıştı. Babamla ilgili muhabbetin kapanmasını, bir bulutun çekilmesini bekler gibi bekliyordu.

Tanrı aşkına, bu kadar mı ezik hissediyordu? Zihnimi durduramadan bu düşünce aklımdan geçiverdi. Ki haksızlıktı, biliyordum. Babam her zaman çok yüksek oktavlı bir karakterdi. Çok etkileyiciydi. Onun damadı olmak ve insanların sürekli ona hayranlıklarını dinlemek çok zor olmalıydı, insan kendi de...

Hayır. Dur. Kendi *de* demek istemiyordum. Dan hiçbir şey değildi ki.

Ancak babamla kıyaslanırsa...

Tamam, eğri oturalım, doğru konuşalım. Burada, kendi beynimin mahrem alanı içinde söyleyebilirdim: Dış dünyanın gözünde Dan, babamla aynı kulvarda değildi. O ışık, o para, o statü, o hayırsever başarılar Dan'de yoktu.

Zaten ben de onda olmasını *istemiyordum*. Dan'i tam da olduğu gibi seviyordum. Gerçekten. Ancak bir kerecik babamdaki bu muhteşem özelliklerin varlığını tanısa ve bu gerçeğin, onu tehdit etmediğini fark etse olmaz mıydı?

Her seferinde aynı tepki, hiç şaşmıyordu. Şimdi artık konu sağ salım kapandığına göre rahatlayabilir ve sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını gerebilir, o küçük esnemeyle karışık sesi çıkarabilirdi...

Ufak bir şaşkınlık içinde Dan'in tam da bu sırayla bu hareketleri yaptığını gördüm. Üstüne şarabını yudumladı, tam da yapacağını tahmin ettiğim gibi. Sonra bir fıstık aldı, tam tahmin ettiğim gibi.

Bara ilk geldiğinde de, tam tahmin ettiğim gibi kendine bir kuzu burger sipariş etmişti. Mayonez koymamalarını rica etmişti, tam tahmin ettiğim gibi ve barmene "Gerçek Londra kuzusu mu?" esprisini yapmıştı, tam yapacağını tahmin ettiğim gibi.

Tamam, kendimi bile korkutmaya başladım. Letonya'nın başkentini ya da bir kulaç kaç fit eder gibi soruların cevaplarını bilmeyebilirdim ama Dan hakkında her şeyi biliyordum.

Ne düşündüğünü, neyi önemsedğini, alışkanlıklarını biliyordum. Hatta tam şu anda, şu pub'da otururken sıradaki hareketini bile biliyordum. Toby'ye iş güc nasıl diye soracaktı, ki onu her görüşünde aynısını yapardı. Biliyordum, biliyordum, biliyordum...

"Eee, Toby," dedi Dan kibar kibar. "Teknolojik kurulum işi nasıl gidiyor?"

Ahhh! Aman Tanrım. Her şeye hâkimdim.

Kafamda tuhaf bir şeyler oluyordu. İttiğim Chardonnay miydi, kahrolası Çin işkencesi bilgi yarışması mıydı, huzursuz geçen günüm müydü... ama gerçeklerden kopmaya başlamıştım. Pub'daki sohbet ve kahkahalar geri çekiliyordu sanki. Işıklar kararıyordu. Dan'e bir tünel görüntüsüyle, bir farkındalık, bir aydınlanma ile bakıyordum.

Çok fazla şey biliyoruz.

Sorun buydu. Mesele buydu. Kocam hakkındaki her şeyi biliyordum. Her şeyi! Beynini okuyabiliyordum. Tahmin edebiliyordum. Onun yerine yemek siparişi verebilirdim. Yarım cümlelerden oluşan diyaloglar kurabiliyordum ve bir kere bile durup, "Ne kastettin yani?" diye sorması gerekmiyordu. Zaten biliyordu.

Evliliğin Groundhog Day döngüsünde yaşıyorduk. Bitmek bilmez, monoton geleceğimizi neden kaldıramayacağımız belli oluyordu. Kim ayakkabılarını çıkarınca hep, her gün her gece, her gece aynı yere koyan birisiyle altmış sekiz yıl daha geçirmek isterdi?

(Gerçi ayakkabılarını oraya koymayıp başka ne yapsındı? Oraya buraya atmasını hiç istemezdim. O yüzden en iyi örnek olmayabilir bu. Ama neyse, özünde durum bu.)

Bir yudum şarap aldım, beynim girdap gibi dönerek bir neticeye varıyordu. Çünkü aslında çok kolaydı. Bize sürprizler lazımdı. İhtiyacımız olan buydu. Sürprizler. Yerimizden sıçramalıydık, eğlenmeliydik, küçük sürprizlerle alışkanlık zincirini kırmalıydık. Böylece önümüzdeki altmış sekiz yıl su gibi akıp geçerdi. Evet. Buydu!

Aklımdan geçenlerden bihaber, Toby'yle sohbet eden Dan'e doğru şöyle bir baktım. Biraz dertli görünüyordu sanki. Yorgundu. Onu hareketlendirecek, gülümsetecek, hatta kahkahalarla güldürecek bir şeye gereksinim duyuyordu. Sıradan olmayan bir şeye. Eğlenceli bir şeye. Ya da komik bir şeye.

Hımm. Peki ama neye?

Bir striptizci çağırmak için çok geçti (ki bu arada Dan nefret ederdi). Ben bir şey yapamaz mıydım? Tam şu anda? İkimizi de ataletimizden kurtarıp silkeleyecek bir şey? Şarap kadehimi tekrar dudaklarıma götürdüm ve cevap kafama dank etti. Aman Tanrım, çok zekiceydi. Basit ama zekice, tıpkı tüm iyi planlar gibi.

Bir sayfa kâğıdı önüme çekip küçük bir aşk şiiri yazmaya koyuldum.

Şaşırabilirsin.

Sakın ola.

Seni istiyorum, hep isteyeceğim.

Küçük bir an bulalım.

Sadece biz olalım.

Sadece ikimiz olalım.

Sadece...

Durdum, kâğıda baktım. İlham kaçıyordu. Zaten şiir yeteneğim sıfırdır. Nasıl bitirsem?

Sadece kendimiz olalım, dedim sonunda. Küçük bir kalp çizdim, üstüne de öpücük resimleri ekledim. Sonra kâğıdı katlayıp minicik bir rulo yaptım.

Sıra geldi teslimata. Dan diğer tarafa bakana kadar bekledim, sonra kâğıdı sandalyesinin arkasına astığı takım elbisesinin cebine atıverdim. Daha sonra bulacaktı, bu ne diye merak edecek, kâğıdı yavaşça açacaktı ve ilk başta anlamayacaktı ama sonra yüreği hop edecekti.

Eh, yani hop ederdi belki.

E şiir yeteneğim daha iyi olsaydı, daha çok hop ederdi tabii ama ne olmuş, önemli olan düşünmek değil mi?

“Bir karamela şekeri alsana,” dedi Toby, torbadan ikram ederek. “Kendim yaptım. Çok güzeller.”

“Teşekkürler.” Toby’ye gülümsedim ve şekeri ağzıma attım. Birkaç saniye sonra da pişman oldum. Dişlerim kenetlenmişti. Çiğneyemiyordum. Konuşamıyordum. Bütün suratım felç geçirmişti. Bu neydi böyle?

“Ah, çok yapışkandır,” dedi Toby, halimi fark edip. “Bunlara ‘çenekilitleyen’ deniyor.”

“Toby!” diye çıkıştı Tilda. “İnsanları baştan uyarmalısın. Merak etme. On dakikaya eriyecek.”

On dakika mı?

“Pekâlâ millet!” dedi sunucumuz Dave, herkesin dikkatini çekmek için mikrofona vurarak. Akşamın ilerleyen saatlerinde o neşesi biraz sönmüştü; hatta bir an önce bitse de gitsem diye gözleri kapıya dönüyordu. “Devam edelim, bir sonraki soru neydi: Doktor Who rolünde kaç aktör oynamıştır? Cevap: On üç.”

“Hayır, değil,” dedi mor polo yaka tişörtlü şişman bir adam. “Kırk dört.”

Dave adamı temkinlice süzdü. “Olamaz,” dedi. “Çok büyük bir rakam.”

“Doktor Who sadece BBC dizisi değil ki,” dedi mor tişörtlü adam tumturaklı bir edayla.

“Asıl sayı on dört olacak,” diye lafa karıştı yan masadan bir kız. “Bir de fazladan doktor vardı. Savaş Doktoru. John Hurt.”

“Anladım,” dedi Dave, hizaya gelerek. “Eh, benim cevap anahtarımda öyle yazmıyor...”

“Hiçbirisi,” dedi Toby, yüksek sesle. “Bu şaşırtmacalı bir soruydu. ‘Doktor Who’ karakterin adı değil, karakterin adı ‘Doktor’. *Boom kanani*,” diye ekledi, halinden gayet memnun. “Haha. Bu da bir sayı yazan herkese kapak olsun.”

“Çok yaygın bir yanlış anlaşılmalıdır,” dedi mor tişörtlü adam Toby’ye pis pis bakarak. “Dediğim gibi, cevap kırk dört. Tam listeyi ister misin?”

“On üç yazan olmuş muydu?” Dave azimle devam etti ama kimse onu takmıyordu.

“Hem sen kimsin ki?” diye karşılık verdi çiçekli gömlek giymiş, suratı kıpkırmızı bir adam. Mor polo yaka tişörtlüler ekibine elini salladı. “Burası mahalle sakinlerine açık, dostcanlısı bir yarışma, sizse o uyuz tişörtleri çekmiş, içeri girip daylanıyorsunuz...”

“Ah, yabancıları sevmiyorsun, öyle mi?” Mor tişörtlü adam diğerine dik dik baktı. “Affedersin *Adolf*.”

“Sen bana ne dedin?” Çiçekli gömlekli adam sandalyesini geri itip ayağa kalktı, kesik kesik nefes alıyordu.

“Beni duydun.” Mor tişörtlü adam da ayaklandı ve çiçekli gömlekle doğru horozlanarak adım attı.

“Daha fazla tahammül edemeyeceğim,” dedi Olivia. “Ben çıkıp bir sigara içeceğim.” Dan’ın ceketine elini atıp giydi, sonra Simon’ın ceketine baktı, ki onda da aynı ceketten vardı, sonra da üstündeki cekete tekrar baktı. “Bir dakika. Simon, bu senin ceketin mi?”

“Sen Simon’ın ceketini giydin,” dedi Dan rahat rahat. “Az önce yer değiştirdik. Sırtı alçak sandalyeleri seviyormuş.”

Meselenin ehemmiyeti kafama dank ettiğinde beş saniye geçmişti. Simon’ın ceketini mi? O Simon’ın ceketini mi? Ben Simon’ın ceketine mi aşk şiiri koymuştum?

“Çakmağın var mı?” Olivia ceketin cebine elini sokup rulo kâğıdı çıkardı. “Bu neymiş?” diyerek kâğıdı açtı. Kalp şeklini görünce beti benzi attı.

Hayır. Yooo. Açıklamam lazım. Konuşmak için dişlerimi ayırmaya çalıştım ama lanet olası karamela çok güçlüydü. Başaramadım. Olivia’ya çılgınlar gibi ellerimi salladım ama mi-desi bulanarak şiirime bakıyordu hala.

“Simon, *gene mi*?” dedi sonunda.

“Ne *gene mi*?” dedi mor tişörtlü adamla çiçekli gömlekli ada-

mın hakaretler savurmasını izlerken.

“Söz vermiştin hani!” Olivia adamı bir kaşık suda boğmak üzereydi, ben bile tırstım. “Söz verdin, Simon, bir daha yok dedin.” Şiiri Simon’ın suratına doğru salladı ve Simon şiiri okuyunca bembeyaz oldu.

Kağıdı ellerinden almak, dikkatlerini çekmek istediysem de, Olivia beni fark etmedi bile. Gözlerinden alevler saçıyordu ve bayağı korkunçtu. “Bunu hayatımda ilk kez görüyorum!” Simon kekeliyordu. “Olivia, inan bana! Hiçbir fikrim yok, ne... kim...”

“Bence hepimiz biliyoruz,” dedi Olivia bir hışımla. “Bu uyduruk edebiyat parçalamasından belli değil mi, o eski ‘dostunun’ marifeti. *Seni istiyorum ve hep isteyeceğim*,” diye ağzını yayarak alaycı alaycı okudu. “*Küçük bir an bulalım. Sadece biz olalım*. Hallmark kartından mı kopyalamış, ne yapmış?”

O kadar alaya vurdu ki, suratım kıpkırmızı oldu. Sonunda, son bir gayretle dişlerimi birbirinden ayırdım ve kâğıdı Olivia’nın elinden çektim.

“Aslında bu benim şiirimdi!” dedim canlılıkla ve umursamadan. “Dan’e gönderecektim. Yanlış cekete atmışım. Evet. Bu aslında... bizimdi. Benim. Simon’ın değil. Olivia, endişeleneceğin hiçbir şey yok. Ya da... Neyse. Evet.”

Nihayet gevelemeyi kestim ve masada oturan herkesin çenesi yere düşmüş, izlediğini gördüm. Olivia’nın yüzündeki dehşet ifadesi paha biçilemezdi, utançtan yerin dibine girmemiş olsaydım, katıla katıla gülebilirdim.

“İmmm, evet, al bakalım, Dan,” diye beceriksizce ekledim, kâğıdı kocama uzatarak. “Şimdi okuyabilirsin... ya da istersen daha sonra... Bayağı kısa zaten,” diye ekledim, savaş ya da herhangi bir şey üzerine altı kıtalık, metaforlarla dolu bir edebiyat beklemesin diye.

Açıkçası, Dan ona bir aşk şiiri uzatmamdan havalara uç-

madı. Şöyle bir baktı, boğazını temizledi ve okumadan cebine soktu.

“Sylvie, çok özür dilerim...” Olivia ellerini buruyordu. “O dediklerime alınma. Seni kırmak istemezdim.”

“Önemli değil, gerçekten...”

“Bilgi yarışmasının yüz karasisin sen!” Çiçekli gömlekli adamın sesi yükselince hepimiz yerimizden fırladık. “Başından beri cep telefonun masanın altındaymış demek!”

“Hayır, değildi!” Mor tişörtlü adam bağırarak cevap verdi. “İftira bu, düpedüz iftira!”

Masalardan birini kabaca çiçekli gömlekli adamın üstüne itti ve bütün kadehler sallanıp şingırdadı.

“Kavga! Kavga! Kavga!” diye bağırıp el çırpıttı Toby.

“Sessiz ol, Toby!” diye çıkıştı Tilda.

“Evet!” Dave hâlâ çaresizce mikrofondan uğultuyu bastırmaya çalışıyordu. “Devam edelim. Bir sonraki soru: Hangi sporcumuz buz pateninde altın madalya...”

Çiçekli gömlekli adam mor tişörtlü ekibin üstüne saldırınca Dave sustu. Gruptan birisi, rugby oynuyormuş gibi adama el ense çekti ve diğerleri de tezahürat yapmaya başladı. Pub’ın içinde insanlar bağırmaya, haykırmaya başladı. Hatta Rus kız bile birisi onu bıçaklamış gibi çığlık attı.

“Millet!” Dave dil dökmeye başladı. “Millet, sakın olalım! Lütfen!”

Aman Tanrım, bayağı bayağı itişiyorlardı. Bildiğin, yumruklarını konuşturuyorlardı. Hayatımda hiç pub kavgası görmemişim.

“Sylvie,” dedi Dan kulağıma. “Gidelim mi?”

“Evet,” dedim hemen. “Evet.”

Eve yürürken Dan aşk şiirimi cebinden çıkardı. Okudu. Daha devamını bekler gibi sayfayı çevirdi. Sonra tekrar okudu.

Arkasından cebine koydu. Duygulanmıştı. Biraz da afallamıştı. Tamam, belki duygulanmaktan çok afallamıştı.

“Dan, dinle,” dedim hızla. “Sana uzun bir açıklama yapmak istiyorum.”

Dan bana soru sorar gibi baktı. “Şiirinle ilgili mi?”

“Evet! Tabii ki şiirimle ilgili!” Yok, daha ne, ısıl-yanma üzerine mi olacaktı?

“Açıklamana gerek yok. Anladım. Çok hoş,” diye ekledi bir daha düşünüp. “Teşekkür ederim.”

“İlle de şiirle ilgili değil,” dedim sabırsızlanarak. “Yani şiirin konsepti hakkında. Şiirin gerçeği hakkında. Her şeyi çözecek yepyeni, parlak bir fikrimin parçasıydı.”

“Anladım.” Dan başıyla onayladı, sonra şiiri çıkarıp sokak lambası altında bir daha okudu ve kaşlarını çattı. “İkinci bir kıta daha mı var?”

“Hayır,” diye savunmaya geçtim. “Kısa ve öz.”

“Hımmm.”

“Bu sadece başlangıç. İşte fikrimi açıklıyorum, Dan. Birbirimize sürprizler yapmalıyız. Ortak şeyimiz olabilir. Adına da...” Bir an düşündüm. “Şaşırt Beni Projesi diyebiliriz.”

Dan çok şükür, şaşırmış gibi göründü. Ha! İşte başladı! Dan bu fikre hemen dört elle sarılır sanmıştım ama biraz kararsız duruyordu.

“Peki...” dedi. “Neden?”

“Bitmek bilmez, sıkıcı on yılları geçirmek için tabii! Evliliğimizi epik bir film olarak hayal et. Eh, kimse film izlerken sıkılmaz, değil mi? Neden? Çünkü her köşede bir sürpriz gizlidir.”

“Ben *Avatar* izlerken uyuyakalmıştım,” dedi Dan.

“Heyecanlı bir filmi kastediyorum,” diye açıkladım. “Her neyse, tam ortasında uyuyakaldın zaten. Bir de yorgundun.”

Ön kapıya gelmiştik, Dan anahtarlarını hazırladı. Sonra, omzumun üstünden içeriye bakınca yüzünde bir dehşet ifadesi

oldu. “Of Tanrım. Aman Tanrım. O ne öyle? Sylvie, sakın bakma, berbat...”

“Ne var?” Yüreğim ağzıma gelerek arkamı döndüm. “Ne olmuş?”

“Sürpriz!” dedi Dan ve kapıyı ardına kadar açtı.

“Öyle bir sürpriz demiyorum!” diye kızdım. “Öyle değil canım!”

Cidden ya. Dilimde tüy bitti, hâlâ anlayamamış. Ben güzel sürprizleri kastetmiştim, saçma sapan aksaklıkları değil.

Bu akşam çağırdığımız bakıcı kızın adı Beth’ti ve onu ilk kez deniyorduk. Mutfağa girdiğimizde kız neşeli neşeli gülümsedi fakat ben karşılık veremedim. İçerisi oyuncak bombası patlamış gibiydi. Her yer oyuncaktı.

Yani, biz de dünyanın en tertipli ailesi değiliz ama evimde biraz yerleri görmek isterdim.

“Eee... selam, Beth,” dedim incecik bir sesle. “Her şey yolunda mıydı?”

“Evet, harika!” Kız ceketini giyiyordu. “Kızlarınız çok tatlı. Uyuyamadılar, o yüzden biraz oyun oynamalarına izin verdim. Çok eğlendik!”

“Anladım,” diyebilirdim. “Demek öyle... yaptınız.”

Dört bir yana Lego parçaları saçılmıştı. Oyuncak bebek kıyafetleri mi ararsın... Sylvanian Family mobilyaları mı ararsın...

“Görüşürüz öyleyse,” dedi Beth uzatmadan, Dan’in uzattığı parayı alırken. “Teşekkürler.”

“Evet. Eee... görüşürüz...”

Lafımı bitirmeme kalmadan kapı kızın arkasından kapandı.

“Vay canına,” dedim sağa sola bakarak.

“Olduğu gibi bırakalım,” dedi Dan. “Sabah erkenden kalkarsın, kızlar da yardım eder...”

“Hayır.” Başımı sağa sola salladım. “Sabahları çok koştur-

maca oluyor. En azından bir kısmını şimdi toplamak istiyorum.”

Yere çömelip Sylvanian masa ve sandalyeleri toplamaya başladım. Yan yana koydum, minik gevrek kutularını ekledim. Dan bir saniye sonra derin bir nefes verdi ve üstüne sanki pranga zincirine vurulmuş bir hayata teslim olur gibi bir ağırlık çökerek Lego parçalarını toplamaya başladı.

“Hayatımızın kaç saatini...” diye başladı.

“Sakın.”

Minicik ocağın üstüne üç minik tavayı koydum ve parmaklarımla okşadım. Sylvanian Family oyuncaklarını bayağı severdim. Sonra topuklarımın üstüne oturdum.

“Ciddiyim,” dedim. “Birbirimize küçük küçük sürprizler hazırlayalım. Evliliğimizin ateşi sönmesin.” Dan’ın Lego kutusunu dolaba koymasını bekledim. “Ne dersin? Var mısın?”

“Tam olarak neye var mıyım?” Dan bana en *buruluk* ifadeyle baktı. “Hâlâ benden tam olarak ne beklendiğini anlamış değilim.”

“Amaç da bu işte! Herhangi bir ‘beklenen’ yok. Sadece... hayal gücünü kullan. Oyunlar yap. Eğlen.” Dan’e doğru yürüdüm, kollarımı boynuna doladım ve sevecen bir şekilde gülümsedim. “Şaşırt beni.”

BEŞ

Bayağı heyecanlıydım.

Dan öyle damdan düşer gibi bir sürprizler silsilesine giremeyeceğini, önce düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. O yüzden bir hafta hazırlanma süreci belirledik. Biraz Noel gibi oldu. Bir şeylerin peşindeydi, biliyordum çünkü sık sık Google'daydı. Bu arada ben de bu projeyi yalayıp yuttum. Kafama kazıdım adeta! Özel bir defter bile yaptım, adı Şaşırt Beni Projesi. Dan neye uğradığını şaşıracaktı.

Şaşırt Beni: Ana Plan sayfasına bakarken ağzım kulaklarıma vardı, aynı sırada Bayan Kendrick'in ayak sesleri merdivenlerde duyuldu. Çabucak defterimi kapattım, ofisin bilgisayarına döndüm ve Yekpare Yelpazeler broşürü için başlıklar yazmaya başladım. Broşürü krem rengi kâğıda basıp eser adlarını mavi-siyah dolmakalemle elle yazacaktık. (Rollerballs tarzı tükenmez kalem keskinlikle Bayan Kendrick tarzına aykırıydı.)

Parisli sanatçı tarafından elle boyanmış, on dokuzuncu yüzyıldan yelpaze (isimsiz).

“Günaydın Bayan Kendrick.” Kafamı çevirip gülümsedim.

“Günaydın, Sylvie.”

Bayan Kendrick uçuk mavi döpiyes giymiş, cameo broşunu ve alameti farikası çatık kaşlı endişe ifadesini takınmıştı. Hain yeğeni geldiğinden beri alameti farikası yani. Görünüşe bakılırsa, adam halasıyla kalıyormuş, demek bu yüzden Bayan Kendrick böyle süngüsü düşük geziyordu. Eminim her sabah kadıncağız kızarmış ekmeğini yerken adamın modern çalışma ortamı uygulamaları hakkında çektiği nutuklardan başı şişmişti. İçeriye her zamanki kaygılı ifadesiyle bakıp şöyle bir süzdü, sanki “burada bir terslik var ama ne olduğunu bilmiyorum” der gibiydi. Sonra bana döndü.

“Sylvie,” dedi. “Sen hiç ‘Müzedeki Selfie Günü’ diye bir şey duydun mu?” Sözcükleri tane tane telaffuz etti, yabancı bir dille konuşur gibiydi.

“Evet,” dedim yavaşça. “Duydum. Niye?”

“Ah, hiç, Robert bahsetti de. Biz de katılmalıyız.”

“Tamam.” Omuz silktim. “Katılırız. Bizim destekçilerin deneyeceği bir şeye benzemiyor pek bence, siz ne dersiniz? Bence belli bir kesime hitap ediyor. Hatta bence doğrusu, selfie çekmek bazı destekçilerimizi itebilir.”

“Ah.” Bayan Kendrick başıyla onayladı. “Doğru. Doğru. Çok yerinde bir noktaya parmak bastın.” Sonra durdu, daha endişeli göründü. “Sylvie, bir şey sorabilir miyim...” Sesini alçaltıp fısıldadı. “‘Selfie’ nedir? Sürekli bu kelimeyi duyuyorum, herkesin dilinde ama ben pek... Robert’a ne demek olduğunu da soramadım...”

Aman Tanrım. Bayan Kendrick’in, selfie’nin anlamını bilmeden uzun uzadıya bir “Selfie Günü” hakkında konuştuğunu düşününce dudağımı ısırdım.

“Bir çeşit fotoğraf,” dedim kibarca. “Bir yerde çekilmiş bir resminiz. Telefonunuzla kendiniz çekiyorsunuz.”

Bayan Kendrick'e pek anlam ifade etmeyeceğini biliyordum. Onun dünyasında, telefon bir sehpanın üstünde yaşayan, kıvrır kıvrır bir kablo olan aletti. Ofisten dışarı çıktı, yürüdü ve muhtemelen bu günlerde ikram ettiğimiz Tesco marka indirimli bisküvilere sıkın sıkın baktı ve ben bir resimaltı yazı daha yazdım.

Tüylü yelpaze.

Yazarken kendimle çeliştim. Elbette, şu Robert denen karaktere gıcık olmuştum, bizim dünyamıza rap rap giriyor, halasını çileden çıkarıyordu. Ancak olumlu yanından bakarsak, eğer Müzede Selfie Günü düzenlememizi teklif ediyorsa, demek ki bizi apartman dairesine çevirmeyecekti? Belki gerçekten yardımcı olmak istiyordu?

Müzede Selfie Günü yapmalı mıydık?

Düzenli üyelerimizden herhangi birini özçekim yaparken hayal ettim, başaramadım. Robert'ın dayanağını çok iyi anlıyordum, ben anlayabiliyordum ama buradaki ortamı solumamış mıydı? Müşteri profilimize hiç mi göz atmamıştı?

Hal böyleyken bile, bir not kâğıdına *Müzede Selfie Günü?* yazıp kenara ilıştirdim ve iç geçirdim. Willoughby House'a ilk katıldığımda duyup heyecanlanacağım türde bir öneriydi. Hatta ilk geldiğimde boş vakitlerimde bir Dijital Strateji dokümanı bile hazırlamıştım. Dün gece kıydan köşeden bulup çıkardım, içinde faydalı bir şeyler var mı diye baktım. Ancak etraflıca okuyunca yüzümü buruşturdum. Her şey çok *eskiydi*. Artık var olmayan internet sitelerinden bahsediyordu.

Söylemeye gerek yok, Bayan Kendrick o dönem buna tumturaklı bir "Hiç sanmıyorum, hayatım" cevabıyla karşılık vermişti. O yüzden hiçbir fikrimi kullanmamıştık. Willoughby House kendine has, şirin yöntemiyle işlemeye devam etmişti. Ve iyiydik. Mutluyduk. Değişmemiz şart mıydı? Dünyada her yer gibi olmayan bir tanecik mekâna bile yer kalmamış mıydı?

Bir daha iç geçirip Bayan Kendrick'in evcil hayvan uzmanlarından birinin derlediği daktiloyla yazılmış notlara baktım, bu yelpaze hakkında bir şey eklememişti. Cidden ya. Bunun hakkında söylenecek hiçbir şey yok muydu? Sadece *Tüylü yelpaze* yazıp kalmayacaktım. Çok ezik duruyordu. V&A olsa, kesinlikle *Tüylü yelpaze* yazıp bırakmazdı, emindim.

Yelpazenin fotoğrafına baktım, gayet geniş ve rengarenkti, sonra altına *muhtemelen zengin hanımlardan biri tarafından kullanılmıştı* yazdım.

Doğru olduğunu tahmin ediyordum. Derken telefonum çaldı ve ekranda *Tilda* adını okudum.

"Selam!" Telefonumu kulağımın altına sıkıştırıp yazmaya devam ettim. "Ne var ne yok?"

"Senin için bir varsayımım var," dedi Tilda, hiç giriş yapmadan. "Diyelim ki, Dan sana sürpriz bir giysi aldı ve beğenmedin?"

Beynimde hemen zikzak şeklinde şimşekler çaktı. Dan bana bir şey almıştı! Tilda'nın haberi vardı. Nasıl? Çünkü ondan tavsiye istedi. Eee, ne olmuş? Nesi kötü olabilirdi?

Aldığı şey *neydi* acaba?

Hayır. Bilmek istemiyordum. Amaç sürpriz yapmaktı. Sürprizin esprisini bozmayacaktım.

Her neyse, ben bir hediye kutusuna delik açıp içine bakmaya çalışanlardan değildim, sırf "mükemmel" değil diye tavrımı değiştirmezdim, her ne gelirse gelsin. Kötü huylu bir kontrol delisi değildim. Dan'ın enikonu oturup bana bir şey seçmesi fikri hoşuma gitti, her neyse eminim şahaneydi.

"Her ne aldıysa, beğenirdim," dedim, biraz fazla iyi kalplilikle. "Bana bir şey aldığı için minnettar olur, verdiği emeği ve ince düşüncüyü takdir ederdim. Çünkü hediyeler bunun içindir. İçinden çıkan değil, ardında yatan duygu önemlidir."

Büyük bir çalımla cümlemi yazmayı bitirdim ve böylesi ma-

teryal hırsları olmayan bir insan olduğum için kendimi çok asil hissettim.

“Tamam,” dedi Tilda, hiç ikna olmayarak. “Anladım. Ama diyelim ki çok pahalı ve çok çirkin bir şey almış?”

Bilgisayara *işlemeli* yazarken parmaklarım aniden dondu. “Ne kadar pahalı?” dedim biraz sonra. “Ne kadar çirkin?”

“Eh, çok fazla ipucu vermek istemiyorum,” dedi Tilda dik-katlice. “Sürpriz olması gerek.”

“Azıcık ver işte,” diye önerdim, içgüdüsel olarak sesimi alçaltarak. “Çaktırmam.”

“Tamam.” Tilda sesini alçalttı. “Kaşmir olduğunu düşün ama çok tuhaf bir renk?”

Yine beynim zikzaklar çizdi. Kaşmir! Dan bana kaşmir almış! Ama Tanrım, ne renk acaba? Tilda renk konusunda çok yeniliklere açıktır, o yüzden o kötü diyorsa...

“Ne renk olduğunu sen nereden biliyorsun?” diye araştırdım.

“Dan teslimatı benim almamı istedi, kutu hafif aralıktı, ben de pelür kâğıdın arasına baktım ve...” Derin bir nefes verdi. “Emin değilim... bence pek beğenmeyeceksin.”

“Ne renk?”

Tilda tekrar iç geçirdi. “Garip bir petrol mavisi. İğrenç. Sana linki göndereyim mi?”

“Evet!”

E-postanın gelmesini sabırsızlıkla bekledim, linke tıkladım ve dehşetle gözlerimi kapatıp açtım. “Aman Tanrım.”

“Biliyorum,” dedi Tilda. “Berbat.”

“Bu rengi nasıl üretmişler?”

“Ne bileyim!”

Kazak aslında güzeldi, pek bir özelliği yoktu. Ama o mavi. İnternet sitesinde Asya kökenli bir kıza giydirmişler, pembe de ruj sürmüşlerdi ve kızın üstünde güzel durmuştu, idare eder-

di. Ama bende? Benim bembeyaz tenim ve sarı saçlarımla? O kazak?

“Dan’i ikna etmişler,” diye bastırdı Tilda. “Eminim onlar seçtirmiştir. Bana telefonda ‘çok yardımcı’ olduklarını söyledi çünkü. Eminim öyleydiler. Ellerinde bir kamyon dolusu kusmuk mavisi kazak kalmıştı, bir anda Dan masum bir kuzu gibi, elinde kredi kartı, beyninde fikir olmaksızın çıkageldi...”

“Ne yapacağım, Tilda?” Panikleyerek sesim çatladı. “Ne yapacağım?”

Kendimi hiç asil hissetmiyordum. Yani, önemli olan düşünmek vesaire vesaire... ama dolabımda her giymediğimde bana suçlayarak bakan, gerçekten çok pahalı, petrol-mavisi bir kaşmir kazak istemiyordum. Ya da her yemeğe çıkışımızda üstüme geçirmek zorunda olduğum bir kazak.

Ya da beğendiğimi söylemek ve sonra Dan’ın tutup ona takım atkı ve eldiveni de Noel hediyesi olarak alması, onları da beğendiğimi söylemek ve Dan’ın “Bak senin rengin,” diyerek bana ileride aynı renk bir kaban alması...

“Değiştirirsin?” diye önerdi Tilda.

“Ah, iyi de...” Yüzümü buruşturdum. “Şey diyemem ki, ‘Dan çok beğendim, mükemmel, gidip değiştireceğim’.”

“Dan’e bir şey desem mi?”

“Der misin?” Rahatlayarak çöktüm.

“Eh, gözüme ilişti derim, bu markayı biliyorum, Sylvie’ye daha çok yakışacak başka bir ürününü görmüştüm derim. Arkadaşça bir öneri.”

“Tilda, sen benim yıldızımsın.”

“Hangisini almasını önersem peki?”

“Aaah! Bilmem ki. Bu siteye daha önce hiç bakmamıştım.”

Aslında Dan’ın ilk iş buraya gitmesini beğendim. İndirimli kaşmir değildi, kaliteli, sık İskoç kaşmiriydi.

Sayfaları çevirdim ve birdenbire Nancy isimli bir hırka kar-

şıma çıktı. Olağanüstüydü. Uzun ve hoştu, kemeri vardı. Kotla şahane olurdu.

“Hey, Nancy hırkaya baksana,” dedim heyecanlanarak.

“Tamam, tıklıyorum...” Bir duraklama oldu, sonra Tilda bağırdı, “Ah, mükemmel! Dan’e bunu sipariş etmesini söylüyorum. O pis mavisini değil. Hangi renk istersin?”

Renk seçeneklerine bakarken kendimi şekerci dükkânında bir çocuk gibi hissettim. İnsanın kendi sürpriz hediyesini seçmesi çok eğlenceliydi.

“Deniz köpüğü,” dedim sonunda.

“Muhteşem. Beden?”

“Ah.” Emin olamadım. “38 olabilir. Ya da 40. Kazak kaç beden?”

“36,” diye bildirdi Tilda. “Ama biraz küçük görünüyor. Bak, ne diyeceğim, Dan ikisini de sipariş etsin, biz seninle bakıp karar veririz. Diğerini iade eder. Yani, madem en doğrusunu alacaksın, en doğrusunu al bari.”

“Tilda, çok sağol!”

“Ah, ne olacak canım. Böyle eve gelen gizli paketler eğlenceliymiş...” Duraksadı, ardından ekledi. “Dan’ın sana durup dururken kaşmir bir kazak hediye etmesi çok hoş. Bir şeyin şerefine mi?”

“Eee...” Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Küçük projemizden hiç kimseye bahsetmemiştim. Ama belki Tilda’ya içimi dökebilirdim. “Öyle de denebilir,” dedim sonunda. “Görüşünce anlatırım.”

Aynı gün Tilda’dan başka haber almayı beklemiyordum ama iki saat sonra, bülteni yazarken tekrar telefon etti.

“Geldiler!”

“Neler geldi?” dedim kafam karışarak.

“Hırkaların! Dan siparişi değiştirdi, motorlu kuryeyle getirdiler ve kazağı geri götürdüler. Güzel bir kurye hizmeti, söylemeden geçemeyeceğim.”

“Vay canına. Eee, ne düşünüyorsun?”

“Muhteşem,” dedi Tilda. “Tek derdim, hangi bedeni? Seçemiyorum. Şöyle düşündüm, hemen uğrasan ve üstüne dene-sen?”

Üstüme denesem mi? İkilemde kalarak telefon elimde durdum. Bana alınan sürpriz hediye-yi seçmem bir şeydi. Peki sa-hiden gidip denemem fazla ileri gitmek değil miydi?

“Bir parça gizem kalsa mı acaba?” dedim.

“Gizem mi?” Tilda burun kıvırdı. “Gizemi mi kalmış artık! Dene, üstüne olanı seç, bitsin gitsin. Yoksa ben yanlış hırkayı seçeceğim, sonra bir daha uğraşacağız.”

O kadar pratik konuştu ki, ikna oldum.

“Tamam.” Kol saatime baktım. “Öğle arası yaklaşıyor zaten. Çıkıyorum.”

Tilda’nın evine vardım, üst kattan güçlü ayak sesleri geldi. Tilda kapıyı açtı, bana sarıldı, sonra omzunun üstünden arkaya seslendi, “Ne yapıyorsun?”

Bir saniye sonra, Toby merdivenlerdeydi. Üstünde eski bir beyaz tişört, siyah kot ve elinde bir çekiç vardı.

“Merhaba, Sylvie, nasılsın?” dedi kibarca. Sonra ben cevap verme fırsatı bulamadan Tilda’ya döndü. “Ne demek, ‘Ne yapıyorum?’ Ne yaptığımı biliyorsun. Konuştuk ya.”

Tilda’nın ağır ağır nefes alıp verdiğini gördüm.

“Yani,” dedi, “neden bu kadar çok ses çıkarıyorsun?”

“*Kolonları* bağılıyorum,” dedi Toby, başka açıklamaya gerek olamazmış gibi.

“Neden bu kadar uzun sürüyor?”

“Anne sen hiç ses sisteminin kolonlarını taktın mı?” Toby sinir olmuştu. “Hayır. Konu kapanmıştır. Bu kadar sürer bu iş. Böyle sesler çıkar. Hoşçakal Sylvie, görüşürüz,” diye ekledi, nazik Toby tavrıyla ve ona gülümsedim. Arkasını dönüp tekrar

sert adımlarla yukarı çıktı ve Tilda arkasından ters ters baktı.

“Duvara zarar verme!” diye seslendi. “Tek istediğim bu. Sakın duvara bir şey olmasın.”

“Duvara zarar vermeyeceğim,” diye bağırdı Toby de, çok alınmış gibi. “Neden duvarı kırayım?”

Bir kapı kapandı ve Tilda başını elleriyle tuttu. “Of Tanrım, Sylvie. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok, bir yerlerden tamir aletleri almış...”

“Merak etme,” diye onu yatıştırdım. “Eminim bir şey olmaz.”

“Evet.” Tilda hiç inanmamıştı. “Evet, olabilir. Neyse.” Beni ilk kez görmüş gibi odaklandı. “Hırkalar.”

“Hırkalar!” Sevinçle tekrar ettim. Tilda’nın peşinden ofisine girdim, duvarlar sarıya boyalıydı, her taraf kitap doluydu ve camlı kapılar bahçeye bakıyordu. Tilda masasının altına uzanıp dümdüz, sade ve pahalı görünümlü bir kutu çıkardı.

“Mükemmeller,” dedi, ben kutunun kapağını açarken. “Sadece bedeni bulmalıyız.”

Hırkaları çıkarıp zevkle iç çektim. Rengi nefisti, kaşmiri yumuşacıktı. Dan nasıl o iğrenç maviyi seçebilmişti.

Neyse. Dağılmayalım.

Üst kattan güçlü, vızır vızır bir matkap sesi geldi ve Tilda yerinden sıçradı. “Şimdi ne yapıyor acaba?” Çaresizce tavana doğru baktı.

“Bir şey olmaz!” dedim, içini rahatlatmak için. “Herhalde bağlantı parçası filan asıyordur.

38 bedeni denedim, sonra 40’ı, sonra tekrar 38’i giyip Tilda’nın boy aynasında görüntüme hayran hayran baktım.

“Nefes kesici.” Tilda beni merakla süzdü. “Ama hâlâ ne için olduğunu anlatmadın. Doğumgünün değil, Noel değil, evlilik yıldönümünüz değil, hatırladığım kadarıyla?”

“Ah.” İncelemeyi bırakıp durdum. Tilda’ya anlatmamın bir sakıncası olmazdı herhalde, her ne kadar özel bir şey olsa da.

“Şey, doğrusunu istersen Dan ve ben birbirimize küçük sürprizler yapmaya karar verdik.”

“Gerçekten mi?” Tilda’nın meraklı bakışı hiç değişmedi. “Niye?”

68 yıllık evlilik meselesine hiç girmemeye karar verdim. Kulağa biraz tuhaf gelebilirdi.

“Çünkü... neden olmasın?” diye uydurdum. “Evliliğimizi canlı tutmak için. Biraz çeşni katmak için. Eğlencesine.”

“Eğlencesine mi?” Tilda küçük dilini yuttu. “Sürprizler eğlenceli değildir.”

“Evet, öyledir!” Yüzünün aldığı şekli görünce güldüm.

“Evliliği canlı tutmayı anlıyorum. Onu anlıyorum. Ama sürprizler, hayır.” Anlayışla başını iki yana salladı. “Sürprizler bir şekilde ters gider.”

“Yo, gitmez!” diye karşılık verdim bozularak. “Sürprizleri herkes sever.”

“Hayat sana yeterince ani bombalar fırlatıyor zaten. Bir de yenilerini eklemek? Bunun sonu hayırlı bitmez,” diye ekledi içimi karartarak ve yaklaşımına sinir oldum.

“Neden hayırlı bitmesin? Bak, sırf sen sürprizleri sevmiyorsun diye...”

“Haklısın.” Başını salladı. “Hiç sevmem. Benim deneyimlerime bakılırsa, insan bir sürpriz hazırlarken bambaşka bir sürprizle kalakalır. Yirmi sekiz yaşındayken erkek arkadaşım Luca, İtalyan’dı, bana sürpriz bir parti verdi. Ancak asıl büyük sürpriz, sonunda kuzenimle kırıştırmasıydı.”

“Ah,” dedim zayıfça.

“Herkes bana mutlu mutlu iyi ki doğdun derken, onlar arkada yiğışıyordu.”

“Tanrım.”

“Beraberlikleri devam da etmedi he. İki kere yatıp kalkmışlardır en fazla.”

“Anladım.” Ciddileştim. “Bu sahiden...”

“Ve o güne kadar gayet mutluyduk,” diye istifini bozmadan devam etti. “Birlikte üç güzel yıl geçirmiştik. Bana o sürpriz partiyi vermeseydi, belki de Adam yerine Luca ile evlenmiş olacaktım ve hayatım şu sahip olduğum bok yığını olmayacaktı. Sonradan öğrendim, Luca İtalya’ya geri dönmüş. Facebook’tan gizlice baktım. *Toskana*, Sylvie. Bence 38 bedeni al,” diye ekledi nefes almadan. “Üstüne daha iyi oturdu.”

“Evet.” Söylediklerini aynı anda algılamaya çalıştım. Tilda aynı anda pek çok iş yapmakta uzmandır ama bazen konuşmaları da aynı anda çok yola sapar. “Adam’la evlenmeseydin, Gabriella ve Toby’yi doğurmayacaktın,” diye belirttim. Tam bu konuyu irdelemeye devam edecektim ki, merdivenlerden bir gümbürtü geldi. Çalışma odasının kapısı ardına kadar açıldı ve Toby suçlayan bir bakışla annesini süzdü. Saçında kocaman bir kartonpiyer parçası, sakallarında alçı tozu ve elinde elektronik matkap vardı.

“Duvarlar çok dandik,” diye ilan etti üzüntüyle. “İnsanın elinde kalıyor. Bu eve ne kadar ödedin?”

“Ne yaptın?” diye hesap sordu Tilda hemen.

Toby soruyu duymazdan gelip surat astı. “Uyduruk yapmışlar. Duvar dediğin sağlam olur. Tabaka tabaka dökülüp çıkmaz.”

“Dökülüp çıkmak mı?” Tilda telaşlanarak tekrar etti. “Ne demek tabaka tabaka dökülüp çıktılar? Ne yaptın sen?”

“Benim suçum değil, tamam mı?” diye haykırdı Toby, savunmaya geçip diklenerek. “Bu ev daha iyi inşa edilmiş olsaydı...” Matkabıyla kapının eşiğini işaret etti ve herhalde yanlışlıkla açma düğmesine bastı çünkü matkap gürültülü bir şekilde eşiği delmeye başladı.

“Toby!” diye çığlık attı Tilda gürültünün arasında. “Dur! Kapat şunu!” Toby çabucak matkabı kapattı ve az önce kapının doğramasında açılan delikten uzaklaştı.

“Bu nasıl oldu, anlamadım,” dedi, ruhsuzca matkabı süzerek. “Olmamalıydı.”

“*Ne yaptın sen?*” dedi Tilda üçüncü sefer ve bu kez sesi çelik gibi çıktı.

“Biraz... delik açıldı,” dedi Toby. Tilda ile göz göze geldi ve yutkunduk, eskisi kadar kendinden emin değildi. “Kapatabiliyorum diye umuyorum. Kapatacağım. Gidip üstünü kapatayım. Hoşçakal Sylvie,” diye ekledi ve hızlıca geri geri kaçtı.

“Hoşçakal!” diye seslendim dudağımı ısırarak. Gülmemeliydim, biliyordum. Fakat Tilda’nın yüz ifadesi çok komikti.

“Hayatım ne kadar farklı olabilirdi,” dedi, duvarla konuşarak. “Toskana’da olabilirdim. Kendi zeytinyağımı yapardım.”

“Hey, Dan bizim garaj yolundan geliyor,” diye seslendi Toby üst kattan. “İçeri alayım mı?”

Şoka girdim. Dan mı? Dan? *Burada?*

Tilda ve ben çılgınlar gibi bakıştık. Sonra Tilda boğuk bir sesle oğluna seslendi, “Sen zahmet etme, Tobes!” Bana dönüp dişlerini sıktı. “Sen yukarı çık! Ben onu def ederim.”

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, yüreğim ağzımdaydı, umarım Tilda’nın dalgalı cam kapısının arkasından geçtiğimi fark etmez ya da şeffaf kapı üstü penceresinin arasından bakmaz diye umdum. Burada ne arıyordu?

“Selam Dan!” Sahanlıktaki bakış noktamdan Tilda’nın alt katta onu karşıladığını gördüm.

“Clapham’a bir şantiyeye gidiyorum,” dedi Dan, “Sylvie etrafta yokken paketi alayım dedim.”

“İyi düşünmüşsün!” dedi Tilda, samimi bir şekilde. “Çok iyi fikir. Burada, ofisimde, bu taraftan...”

Kalp atışlarım yavaşladı. Tamam. Paniğe lüzum yoktu. Dan kutuyu alıp gidecekti ve burada olduğumu hiç bilmeyecekti. Aslında ikimizin birbirimizin etrafında böyle sessizce yürümemiz bayağı komikti.

Tilda, Dan’i ofise götürdü, ben de kulak kabartmak için parmakucunda birkaç basamak aşağı indim.

“...çok güzel,” diyordu Dan, zar zor duyduğum bir sesle. “Haklısın, mavi olan biraz fazla... maviydi. Eee, sence hangi bedeni vermeliyim?”

“Kesinlikle 38 beden olanı,” dedi Tilda. “Sylvie’ye daha iyi olacağından eminim.”

“Harika.” Kısa bir sessizlik oldu, sonra Dan şaşkınlıkla sordu, “Eee, nerede 38 beden olan?”

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin!

Aniden içim daralarak üstüme baktım. 38 beden benim üstümdeydi.

“Ah!” dedi Tilda, karga gibi bir ses çıkararak. “Ah! Tabii ya. Ben yukarı çıkarmıştım... Toby’ye sormak için. Hemen alırım. Sen orada kal!” diye ciyaklayarak ekledi.

Hole çıktı ve ses çıkaramadan çaresizce bana el salladı. Çılgınlar gibi, parmaklarım birbirine dolana dolana hırkanın düğmelerini çözdüm ve Tilda’ya attım.

“Git, git!” diye ağzını oynattı.

Tekrar üst kattaki sahanlığa çıkarken Dan elinde kutuyla hole yürüdü ve midem düğümlendi. Kıl payı. “İşte burada,” dedi Tilda, kaskatı bir tebessümle hırkayı ona uzatarak.

“Sıcak.” Dan iyice şaşırmıştı, ki haklıydı.

“Güneşin altında kalmış,” dedi Tilda, gözünü bile kırpmadan. “Çok güzel bir hediye. Sylvie bayılacak kesin. Ama maalesef benim işe dönmem lazım.”

Arkamda bir hareketlenme sezdim, Toby’nin kalın bir alçı tozuyla kaplı halde odadan çıktığını gördüm.

“Ah,” dedi şaşırıp. “Merhab...”

“Sylvie,” demesine izin vermeden bir soyguncu gibi elimle ağzını kapattım.

“Sakin!” diye kulağına fısıldadım ve sesimdeki hiddeti duyunca gözlerini kırptırdı. Biraz mücadele etti ama onu bırakmaya niyetim yoktu. Ortalık güvenli olana kadar tutacaktım.

“Tamam,” dedi Dan, aşağıda holde. “Eh, tekrar teşekkürler, Tilda. Çok yardımcı oldun.”

“Ne zaman istersen.” Tilda ona sorgular gibi baktı. “Özel bir gün için mi? Yoksa öylesine bir sürpriz mi?”

“Öylesine bir sürpriz.” Dan ona gülümsedi. “İçimden geldi.”

“İyi fikir! Güzel sürprizler gibisi yoktur.” Tilda benden tarafa hızlıca, alaycı bir bakış fırlattı. “Görüşürüz Dan.” İki yanından yarım yamalak öptü, kapıyı kapattı ve nihayet Toby’yi sıkın elimi gevşettim.

“Ah!” Bana canı acımış gibi bakıp ağzını ovuşturdu. “Of!”

“Özür dilerim,” dedim yarım ağızla. “Ama beni ele vermene göz yumamazdım.”

“Ne bunlar böyle?” diye öğrenmek istedi.

“Sadece... bir şey,” dedim alt kata inerek. “Sürpriz bir hediyeye. Beni gördüğünü Dan’e söyleme.” Kapının üstündeki penceleden gözlerimi kısarak baktım. “Ne yapıyor? Gitti mi? Görebiliyor musun?”

“Arabayla uzaklaşıyor,” diye bildirdi Tilda, posta kutusu deliğinden bakarak. Doğruldu, abartılı bir of sesi çıkardı. “Amma palavra. Gördün mü? Başına çorap örmekten başka bir şey yaptığın yok.”

“Hayır, hiç de değil!” diye itiraz ettim. “Eğlenceli.”

Tilda gözlerini devirdi. “Peki sen Dan için ne yapacaksın? Ona kaşmir çorap mı alacaksın?”

“Ah, ben bir sürü şey yapıyorum.” Aklımdan yarın için kurduğum planları geçirdim ve memnuniyetle güldüm. “Bir sürü şey.”

ALTI

Sürpriz kampanyam sabah ilk iş başladı ve çok şükür, bedenim benden yanaydı çünkü Dan'den önce uyandım. Kızların odalarında sessiz sessiz konuştuklarını duyuyordum ama birbirlerine ayıcıklarını fırlatıp ciyaklamalarından önce yarım saatimiz olduğunu düşündüm.

Çaktırmadan alt kata indim, ön kapıda dikildim ve motosikletle yanaşan Londra Oda Servisi görevlisini gördüm.

“Merhaba!” diye sessizce seslenip el salladım. “Buradayız, teşekkürler!”

Kendimden çok memnundum. Herkes kahvaltı hazırlayabilirdi. Herkes bir tabağa kruvasan, iki yumurta ve pastırma koyabilirdi. Oysaki ben, çıtayı yükseltmişim. Dan’e aklını başından alacak sürpriz bir uluslararası kahvaltı tepsisi hazırlamıştım.

Tamam, “hazırladım” demek abartıydı. “Sipariş ettim” demek daha doğru olurdu. Oda servisi menüsünde görür gibi yiyecekleri tıklayıp seçiyordunuz ve iki ısı geçirmez (sıcak ve soğuk) kutuda evinize getiriyorlardı, hem de gümüş tepside.

(Tepsi için depozito ödeniyordu çünkü görünüşe bakılırsa, bir sürü insan tepsileri iade etmiyordu.)

“Şşş!” dedim, kurye çocuk başında motosiklet kaskıyla ön kapıya yürürken. Üstünde “Londra Oda Servisi” yazan iki kutuyu ve sarılmış tepsiyi üst üste dengede tutuyordu. “Bu bir sürpriz!”

“Evet.” Çocuk duygusuzca başını salladı ve elindeki yükü koyup bana imzalayacağım kâğıdı uzattı. “Biz genelde sürpriz için çağırılırız.”

“Ya.”

“Evet, güney-batı Londra’da oturan pek çok eş kocalarına kahvaltı sipariş eder. Kırkıncı yaş günü mü?”

“Yo!” dedim ve adama alınganca baktım. Birincisi: Kendimi çok bireysel ve tek tip bir şey yapıyor sanmıştım, “güneybatı Londra’da oturan” herhangi bir eş değildim. İkincisi: Kırkıncı yaş günü mü? Ne? Ben neden kırk yaşında biriyle evli olayım? Daha otuz iki yaşındaydım ve daha genç gösteriyordum. Hem de çok daha genç. Biliyorsunuz, ikiz doğurduğum filan göz önüne alınırsa.

Acaba, “Yo aslında yirmi yaşındaki genç sevgilim için,” mi deseydim?

Hayır. Çünkü ben olgun bir yetişkinim ve kuryecilerin hakkımda ne düşündüklerine önem vermem. (Artı, Dan birdenbire sabahlığıyla kapıda bitebilirdi.)

“Büyük sipariş.” Çocuk kutuları başıyla gösterdi. “En sevdikleri mi?”

“Hayır, değil,” dedim, neredeyse tersleyerek. “Kişiye özel, uluslararası bir kahvaltı aslında.”

Ha. Artık o kadar da güneybatı Londralı klişesi olmadığımı anladın.

Kuryeci motosikletine geri döndü ve kutuları mutfağa taşıdım. Tepsinin paketini açtım, içinden en tepesine “LOS” basıl-

mış çok güzel, mat gümüş bir tepsi çıktı; bütün yiyecekleri üstüne dizmeye koyuldum. Her şey dümdüz beyaz porselendeydi (bunlara da depozito ödeniyordu), hatta çatal bıçak ve peçete bile hazırды. Hepsi olağanüstü görünüyordu ve içimi kurcalayan tek minik ayrıntı, hangi tabak hangi yemekti, ondan emin değildim.

Neyse, önemli değildi. Güzel menüyü sabahlığımın cebine sokup yerken bakarız diye karar verdim. Yiyecekler hâlâ sıcakken üst kata çıkmak en önemlisiydi. Tepsiyi üst kata taşımak bayağı bir mücadele gerektirdi ama döküp saçmadan, devrilmeden yatak odamıza girmeyi başardım.

“Sürpriz!”

Dan yastıklara gömülü kafasını kaldırıp baktı. Beni elimde tepsiyle görünce yüzü güldü. “Yok artık.”

Zevkten dört köşe başımı salladım. “Kahvaltı! Sürpriz kahvaltı!”

Dan’e doğru yaklaşıp tepsiyi istediğimden daha sert bir şekilde yatağa bıraktım çünkü kollarım kopmak üzereydi.

“Şuna bak!” Dan tepsiyi devirmeden yatakta kalkıp oturdu ve üstündekileri süzdü, uyku mahmuru gözlerini ovuşturdu. “Amma ziyafet.”

“Sürpriz kahvaltı bu,” dedim *sürpriz* olmasının altını çizerek çünkü bence bu etken göz önüne alınmalıydı.

“Vay.” Dan tabakları şöyle bir süzdü ve pembe meyve suyuyla dolu bardağa odaklandı. “Bu mesela...”

“Nar suyu,” diye açıkladım, halimden memnun. “Çok moda. Portakal suyu artık içilmiyor.”

Dan bardaktan bir yudum aldı ve dudaklarını büzüştürdü. “Çok... immm... dinçleştirir.”

İyi anlamda mı dinçleştiriyor?

“Bir tadına bakayım,” diyerek bardağı aldım. Bir yudum içmemle dudaklarım büzüştü. Amma *mayhoştu*. Edinilmiş bir

lezzetti bu. Eminim biz de çabucak edinebilirdik.

“Eee, neler var burada?” Dan beyaz tabaklara bakıyordu. “Bir tema mı yaptın?”

“Füzyon kahvaltı,” dedim gururla. “Uluslararası. Yiyecekleri ben seçtim. Bazıları Avrupa, bazıları Amerika, bazıları Asya’dan...” Menüyü cebimden çıkardım. “Marine balık, özel Alman tütsülenmiş et yemeği...”

“Kahve mi bu?” Dan fincana uzandı.

“Hayır!” diye kakhaha attım. “Kahve olsa, sürpriz olmazdı, değil mi? Enginarlı hindiba çayı bu. Güney Amerika’dan.”

Dan fincandan elini çekip tatlı kaşığına uzandı. “Şimdi bu...” Lapamsı görünüşlü bir şeyi didikledi. “Müsli değil galiba?”

“Hayır.” Listeme başvurdum. “Bunun adı ‘congee’. Çin mutfağından pirinç lapası.”

Beklediğim kadar iştah açıcı görünmüyordu. Özellikle de en üstte yüzen o jelatinimsi görünümlü yumurta –itiraf ediyorum– midemi kaldırmıştı. Ama Çinliler her sabah bunu yiyor-muş. Bir milyar insan yanıyorsa olamazdı ya?

“Tamam,” dedi Dan, başka bir yemeğe dönerek. “Peki bu?”

“Galiba o Hint mutfağından mercimekli et suyu.” Tekrar menüye baktım. “Peynirli mısır değilse tabii.”

Tepsiye adamakıllı ilk kez bakınca bir şey dikkatimi çekti: Bir kâse dolusu bulamaça benzeyen çok çeşit sipariş etmiştim. Peki nasıl ayırt etmem gerekiyordu? İnternet sitesine insan bir “bulamaç” algoritması koyardı. Bir de yardım kutusu olmalıydı: *Bu kadar çok bulamaç benzeri yiyecek sipariş etmek istediniz mi?* Bir e-posta yazıp öneride bulunabilirdim.

“Daha hiçbir şey yemedin!” dedim Dan’e, yuvarlak şekilli, hamura benzeyen bir obje uzatarak. “Bu bir *idli*. Hint mutfağından. Fermente hamur karışımından yapılıyor.”

“Anladım.” Dan *idli*’ye baktı, sonra tepsiye koydu. “Vay canına. Bunlar gerçekten...”

“Farklı, değil mi?” dedim hevesli hevesli. “Beklediğin gibi değil.”

“Kesinlikle değil,” dedi Dan, samimiyetle. “Hiç beklediğim şeyler değil.”

“Eee, hadi yumul!” Ellerimi iki yana açtım. “Hepsi senin!”

“Yiyeceğim, yiyeceğim!” Dan üst üste defalarca başını salladı, sanki kendini ikna etmesi lazımdı. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Hepsi çok...” Sustu. “Bu ne?” Alman et yemeğini dürtükledi.

“*Leberkäse*,” diye okudum. “Tam çevirisiyle ‘karaciğer peyniri’.”

Dan yutkunma sesi çıkardı, bense onu cesaretlendirmek istercesine güldüm, oysaki ben bile şu “karaciğer peyniri”ni dışımdan söylediğime pişman olmuştum. Sabah kalkar kalkmaz ilk duymak isteyeceğiniz şey değildi ya, karaciğer peyniri?

“Bak,” dedim. “Çavdar ekmeğini seversin, ondan başlamak ister misin?”

İskandinav yemeğini önüne ittim. Çavdar ekmeği ve ekşi kremalı marine balıktı. Mükemmel. Dan çatalını doldurdu ve bir lokma ağzına atarken umutla suratına baktım.

“Aman Tanrım.” Elini ağzına götürdü. “Ben hiç...” Maalesef öğürüyordu. Çıkarmak üzereydi. “Ben galiba...”

“Al.” Eline bir peçete tutuşturdum. “Tükür түkür.”

“Özür dilerim, Sylvie.” Dan ağzını silerken içi titredi. Yüzü bembeyaz olmuştu ve alnı terlemişti. “Yiyemedim, kusura bakma. Tadı bir çeşit çürümüş, kokuşmuş... Neydi bu?”

“Al, karaciğer peynirinden dene, ağzın tatlansın,” dedim, çaresizce tabağı önüne iterek ancak Dan tekrar öğürecek gibi oldu.

“Bir dakika sonra olabilir,” dedi, gözleri fıldır fıldır tepsidekilere bakarak. “Acaba şey var mı... anlarsın ya? Normal bir şeyler?”

“Eee... eee...” Menüü taradım, aradım. Çilek sipariş ettiğimden emindim. Nereye girmişti?

Menünün en altına eklenmiş küçük bir kutucuk dikkatimi çekti: Özürlerimizi kabul edin. Çilek tabağı şu anda elimizde bulunmadığından yerine Mısır’dan ful mudammas koyduk.

Ful mudammas mı? O iğrenç ful mudammas yemeğini istemiyordum. Tepsiye bakıp çileden çıktım. Bu kahvaltının tümü iğrençti. Bulamaç gibiydi, garipti. Kruvasan almalıydım. Pankek yapmalıydım.

“Üzgünüm.” Dudağımı ısırđım. “Dan, çok üzgünüm. Berbat bir kahvaltı bu. Sakın yeme.”

“Berbat değil!” dedi Dan hemen.

“Öyle öyle.”

“Sadece...” Kelime seçimine dikkat etti. “Sıradışı. Alışkın olman lazım.” Yüzüne tekrar renk gelmişti ve içimi rahatlatmak için bana sarıldı. “Düşüncesi çok güzeldi ama.” Bir *idli* alıp ısırđı. “Ve ne var biliyor musun? Bu güzelmış.” Enginarlı hindiba çayından bir yudum içip yüzünü buruşturdu. “Ama bu çok fena.” Suratını o kadar komik yaptı ki, güldüm.

“Sana kahve yapayım mı?”

“Kahve burnumda tütüyor.” Beni tekrar bağrına bastı. “Ve çok teşekkürler. Gerçekten.”

Kahve demleyip iki dilim kızarmış ekmeğe reçel sürmem beş dakika sürdü. Tekrar yukarı çıktığımda Tessa ve Anna yataкта babalarına eşlik ediyordu ve yiyecek tepsisi odanın bir köşesinde kenara itilmişti, kimse bakmak zorunda değildi.

“Kahve!” diye heyecanlandı Dan, ıssız bir adada kalmış bir adamın uzaktan gemi görmesi sevinciyle. “Kızarmış ekme de var!”

“Sürpriz!” Bir dilim kızarmış ekmeğı ona doğru salladım.

“Evet, benim de sana bir sürprizim var,” diye sırtıttı Dan.

“Bir kutu,” diye yumurtladı Tessa hemen. “Gördüm. Üstünde kurdeleler olan bir kutu. Yatağın altında.”

“Anneme söylememen gerekiyordu!” Anna hemen bozuldu. “Baba ya! Tessa söyledi!”

Tessa da pespembe oldu. Daha beş yaşında olabilirdi ama kızım tam bir ateş parçasıydı. Asla açıklama yapmaz, özür dilemez ya da teslim olmazdı, cebren zorlanmadıkça. Oysa ki Anna, Anna ilk bakışla yerle bir olurdu.

“Eh, annem zaten biliyordu,” diye cesurca bildirdi Tessa. “Annem ne olduğunu biliyordu. Değil mi anne?”

Yüreğim hop etti, Tessa’nın kendini savunmak için bir anda bir şeyler uydurmaya başladığını fark edince. (On beş yaşına gelince onu nasıl zapt edecektik? Aman Tanrım. Neyse bu düşünceyi şimdilik kenara koyalım.)

“Neyi biliyordum?” Sesim kendi kulağıma bile yapmacık geldi. “Amanın, bir kutu mu? İçinde ne olabilir acaba?”

Neyse ki Dan yatağın altına eğilmişti ve yeteneksizce rol keşen suratımı görmedi. Kutuyu çıkardı, kurdelesini açtım ve tepkilerimin sahici olması için dikkatle hareket ettim, Tessa’nın boncuk gözlerle beni izlediğinin bilincindeydim. Çocuklarımın içime işleyen bakışları Dan’ın güven dolu gözlerinden daha çok geriordu beni.

“Aman TANRIM!” diye haykırdım. “Vay canına! *Kaşmir mi?* Yoksa bu... hırka mı? Ne kadar... Aman Tanrım. Rengi mükemmel, *hele* kemeri...”

Çok mu ileri gittim?

Yo, hiç değil. Dan mutluluktan dört köşeydi ve daha büyük sevinç gösterileri yaptıkça, Dan daha çok mutlu oluyordu. Çantada keklikti. İçimden ona karşı yeniden bir sevgi fışkırdı, elinde kızarmış ekmeğiyle oturmuş, tek ayak üstünde yalan söylediğimden bihaber beni izliyordu.

Başka türlü olabileceğini cidden düşünemezdim bile. Dan’ın içi dışı birdi. İyi niyetliydi. O yalan söylese, ben anlardım. Anlardım işte, hemen.

“Tilda seçmeme yardım etti,” dedi tevazu göstererek.

“Yok canım!” Ağzım açık kaldı. “Tilda? Sen ve Tilda beraber hareket ettiniz? Sen yok musun sen!” Kolunu hafifçe ittim.

Abartmış mıydım?

Yo, hiç değil. Dan daha da keyiflendi. “Beğendin mi?”

“Bayıldım. Ne şahane bir sürpriz böyle.”

Dan’i kocaman öptüm ve kendimle gurur duydum. Yapıyorduk işte! Plan işe yaramıştı! Evliliğimize çeşni katıyorduk!

Tamam, kahvaltı biraz yüzüme gözüme bulaşmıştı ama diğer şeyler iyiydi. Her sabah Dan bana kaşmir bir kazak hediye edecekse, altmış-sekiz yıl evliliği *havada karada* sürdürürdüm.

Hayır, tamam, geri sarıyorum, gerçek anlamda öyle demek istemedim. Dan bana her gün kaşmir kazak veremezdi, çok gü-lünç. (Her altı ayda bir olabilirdi mesela? Bu da bir fikir işte. Kenarda dursun.) Demek istediğim, her gün böyle başlayacaksa altmış sekiz yıllık evliliği sürdürürdüm. Mutlu ve birbirine bağlı.

Evet. Aslında buradan nereye vardığımızdan emin değildim ama sanki Sorunlarımızı Etraflıca Düşünüyoruz gibi hissettim, bu da iyi bir şeydi, değil mi?

“Evet.” Dan kahvesini bitirip dinamik bir tavırla fincanı koydu. “Gitmem lazım. Tamamlamam gereken gizemli bir işim var.” Gözlerinden bana ışık saçtı, ben de ona güldüm.

“Eh, benim de gizemli bir görevim var. Öğle arasında eve dönecek misin?” diye ekledim öylesine. “Pesto soslu makarna yeriz diye düşündüm, sade ve basit...”

Ha! Ha! Yo.

Dan başıyla onayladı. “Ah tabii. Öğle arasında dönerim.”

“Harika!” Dikkatimi Tessa ve Anna’ya çevirdim. “Tamam. Kim kahvaltı etmek istiyor?”

Cumartesi sabahları sıkıcı ev işlerini tamamlarım, bu ara-

da Tessa ve Anna haftaici vakit bulamadıkları oyuncaklarıyla oynarlar. Sonra erkenden öğle yemeğimizi yeriz ve kızları bale dersine götürürüm.

Bugün değil ama!

Dan evden çıkar çıkmaz, kolları sıvadım. Ne zamandır mut-fak perdelerini değiştirmeyi düşünüyordum ve mükemmel ba-haneyi bulmuştum. Aynı zamanda perdelere uyumlu bir masa örtüsü, yeni mumluklar ve bir lamba satın aldım. Mutfağımızı baştan yaratacaktım, tıpkı yatmadan önce Dan rugby izlerken benim yatakta izlediğim dekorasyon programlarındaki gibi. Mutfağımızın yeni çehresi aydınlık, temiz ve yeni olacaktı ve Dan çok sevecekti.

Her şey bittiğinde terlemiştim. Tahminimden daha uzun sürmüştü ve sonunda kızlara teslim olup televizyon izlemele-rine izin vermiştim ama içerisi şahane olmuştu. Perdeler John Lewis'ten orijinal bir desendi, fosforlu plastik mumluklar da etrafa renk katıyordu. (Bunu televizyon programından öğren-miştim. Her şey "renk katmaktan" ibaretti.)

Bakıcımız Karen gelince hiçbir şey olmamış gibi tezgâha yaslandım ve hayranlıkla bağırmasını bekledim. Karen tasa-rıma falan çok meraklıydı. Her zaman ilginç renklerde spor ayakkabılar giyer ya da oje sürerdi ve benden sonra *Livingetc* dergimi okurdu. Yarı İskoç, yarı Guayana'lıydı ve gür siyah kı-vırcık saçlıydı ki, Anna minik tokalarla süslemeyi çok severdi. Tam tahmin ettiğim gibi, değişimi hemen fark etti.

"Şahane!" Etrafına bakıp bütün detayları inceledi. "Perdele-re bayıldım. Gerçekten şahane olmuş!"

Karen her hafta bir kelimeyi evlatlık edinir, her yere kul-lanır, sonra yeni bir kelime bulurdu. Geçen haftanın kelimesi "eklektik"ti, bu hafta "şahane."

"Şahane mumluklar!" dedi bir tanesini alıp inceleyerek. "Bunlar Habitat'tan mı? Geçen hafta bakıyordum."

“Bir renk patlaması kattılar,” dedim gayet sıradan.

“Şahane.” Karden başını sallayıp mumluğu yerine koydu. “Eee, bugün ne oluyor burada?”

Biraz şaşırmıştı, ona hak veriyordum. Normalde cumartesi-leri onu çağırmazdık, ayrıca normalde ona *Sana mesaj attığımı Dan’e söyleme!* diye başlayan mesajlar da atmazdım.

“Dan’e sürpriz yapmak istedim,” diye açıkladım. “Onu özel bir yere götürmek istedim.”

“Evet.” Karen bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. “Anladım. Şahane.”

“Sen kızlara öğle yemeğini verip bale dersine, sonra da belki parka götürebilir misin? Biz dört civarı döneriz.”

“Tamam,” dedi Karen yavaşça. Yine bir şeyler daha söyleyecekmiş de, nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi göründü. Saatini değiştirmek filan istemeyecekti, değil mi? Çünkü gerçekten vaktim yoktu.

“Neyse!” dedim kısaca. “Gidip hazırlanmam lazım. Teşekkürler Karen!”

Çabucak duş alıp kapri pantolon ve yeni hırkamı giydim. Çok geçmeden kapının önünde bir taksi bitti ve içim içime sığmadı. Dan çok şaşıracaktı! Hatta eve döndüğünü duyuyordum sanki. Harekete geçmeliydim.

Makyajımı yapmak dört dakika, saçımı topuz yapmak da bir dakika sürdü. Koştur koştur alt kata indim ve sahanlığın penceresinden dışarıya bakarak durdum. Birinci taksinin yanına ikinci bir taksinin park ettiğini şaşkınlıkla izledim.

İki mi?

Aman Tanrım. Lütfen şey olmasın...

Ben taksilere bakakalırken Dan oturma odasından çıktı. Üstünde şık mavi bir gömlek, keten ceket vardı ve gözlerinin içi gülüyordu.

“Çok hoş görünüyorsun!” dedi. “Bu da iyi haber çünkü... dı-

rim-dırım-dırım... evde makarna yemeyeceğiz!”

“Dan,” dedim yavaşça. “Bir şey mi hazırladın? Çünkü ben de hazırlamıştım.”

“Nasıl yani?” Dan afallamıştı.

“Dışarı baksana,” dedim, merdivenlerden tamamen inerek. Dan ön kapıyı açtı ve iki taksiyi görünce gözlerini kırıştırdı. İkisinin de hep kullandığımız aynı şirketten, Asis Taksi’den olduğundan emindim.

“Nasıl yani?”

“Birisi benim,” dedim. “Sakın diğerinin senin olduğunu söyleme. İkimiz de mi plan yaptık?”

“Ama...” Dan taksilere bakakaldı, tam anlamıyla *buruluk* görünüyordu, kaşları çatılmıştı. “Ben öğle yemeğini ayarlamıştım,” dedi sonunda.

“Yo, sen değil, ben ayarladım!” diye onu neredeyse tersleyerek karşı çıktım. “Sürprizdi. Taksi çağırdım, Karen’i aradım...”

“Ben de Karen’i aradım!” dedi Dan celallenerek. “Günler öncesinden mesaj attım.”

“İkiniz de bana mesaj attınız!” Karen arkamızdan konuşunca ikimiz de aynı anda döndük. Bize uzun uzun bakıyordu ve biraz korkmuştu. “İkiniz de bana ayrı ayrı cumartesi günü çalışabilir misin ve bunu ‘gizli tutabilir misin’ diye mesaj attınız. Ne olduğunu çözemedim. Ben de bir gidip bakayım dedim...”

“Anladım,” dedim. “Haklısın.”

Bunun olacağını tahmin etmeliydik. Bir plan yapmalıydık. O zaman sürpriz olmazdı gerçi.

“Eh, ikisini birden yapamayız, orası kesin...” Dan aniden bana odaklandı. “Senin sürprizin ne?”

“Hayatta söylemem! *Sürpriz*.”

“Eh, ben de benimkini söylemem,” diye inatlaştı Dan. “Esp-risi kaçır.”

“Eh.” Hiç geri adım atmadan kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Ne yapalım o zaman? Yazı tura atalım mı?”

“Yazı tura atmam!” diye itiraz ettim. “Bence benim sürprizimi yapalım. Gerçekten çok güzel. Seninkini başka zaman yaparız.”

“Olmaz!” Dan alınmıştı. “Ne yani, senin fikrin benimkinden daha güzel mi sanıyorsun?”

“Barbican Komedi Festivali’nde Tim Wender’ın biletleri tükenmiş öğle yemeği gösterisi mi?” demek istedim. “En sevdiğimiz komedyeni izlemek ve öğle yemeği yemek? Bunu geçebilir misin?”

Ama elbette görgümden dolayı böyle demedim. Hafifçe gülümseyip omuz silktim ve “Benimki bayağı iddialı,” dedim.

“Eh, benimki de.” Dan gözlerini dikti.

“Ben karar vereyim hadi!” diye önerdi Karen birden. “Siz bana planlarınızı anlatın, ben de hangisini yapmanız gerektiğine karar vereyim.”

Ne? Saçmalık.

“Harika bir fikir!” dedi Dan. “İlk ben.” Can atarak konuşmasına bakınca ilk kez merak ettim: Ne planlamıştı? “Oturma odasına geçelim,” diye ekledi Karen’e dönüp, “sana fikrimi orada sunarım, Sylvie duyamasın. Kapıyı dinlemek yok!” diye ekledi bana doğru.

Sunmak derken? *Dragons Den* yarışmasında mıydık?

Karen’le ikisi oturma odasına girip gözden kaybolduğunda Dan’e güvenmeyerek baktım. Ardından süngüsü düşük bir şekilde mutfığa girdim, kızlar kesilmiş havuçları görmezden gelerek pesto soslu makarnalarını silip süpürüyordu.

“Anne ‘bakire’ ne demek?” dedi Tessa hemen.

Bakakaldım. “Bakire mi?”

“Bakire.” Gözlerini bana doğru çevirdi. “Ne demek olduğunu bilmiyorum.”

“Of. Tanrım. Evet.” Yutkundum, beynim dönüyordu. “Eh, bunun anlamı... hiç şey yapmamış bir insan... eee...” Cümlemi ta-

mamlamadım ve zaman kazanmak için ağzıma bir havuç attım.

“Bir insan olamaz,” diye karşı çıktı Tessa. “İçine nasıl sığacaklar?”

“Çok büyük olurdu,” diye onayladı Anna. Elleriyle kendi genişliğini ölçtü, sonra ellerini sıktı. “Gördün mü?” Bariz bir noktayı kanıtlamış gibi baktı. “Çok büyük.”

“Sıgmak? Çok büyük?” Aklımdan bu yorumların çekilebileceği çeşitli yorum biçimleri geçti. Aynı zamanda Tessa neden bakirelerden bahsediyordu?

“Tessa,” dedim yavaşça. “Oyun parkındaki çocuklar... büyüklerle ilgili konuları mı konuşuyordu?”

Bütün konuşmayı bugün mu yapmak zorundaydım, şimdi, şuracıkta? Hem o konuşma neydi zaten? Aman Tanrım. Herhalde erken yaşta başlayıp Hollandalılar gibi açıksözlü olmayıydık ama beş yaşındaki çocuğuma “prezervatif” kelimesini kullanamazdım, yok şimdi...

“Bence domates demek,” diye ortaya attı Anna.

“Domates değil,” dedi Tessa ukalaca. “Yeşil renk. *Yeşil.*”

Birdenbire neye baktıklarını fark ettim. Masada duran “ekstra virgin” zeytinyağı şişesi.

“Ah, bu mu!” dedim, rahatlamaktan kıkırdayan bir sesle. “Ekstra virgin zeytinyağı! Bunun anlamı şey... çok yeni. Taze yeni zeytinler. Mmm. Leziz. Hadi yiyin bakalım, kızlar.”

Zamanı gelince açıksözlü olacaktım, diye kendi kendime söz verdim. Hollandalılar gibi. Hatta “prezervatif” bile diyecektim. Ama bugün değil.

“Tamam, bitti!” Dan, tıpkı *Dragon’s Den* yarışmasına katılıp milyon dolarlık yatırımı kazanmış biri havasıyla uzun adımlarla mutfğa girdi. “Sıra sende.”

Oturma odasına girdim, Karen sırtı yüksek bir sandalyeye oturmuş, elinde bir tükenmez kalem ve A4 boyutunda not defteri tutuyordu.

“Merhaba Sylvie,” dedi hoş ve nazik bir sesle. “Hoş geldin. Hazır olduğun zaman anlatmaya başlayabilirsin.”

İçim içimi yedi. Kendi oturma odama mı hoş geldim? Hem bu arada, ne yazıyordu oraya? Daha başlamamıştım bile.

“Hazır olduğun zaman,” diye yineledi Karen ve aceleyle düşüncelerimi topladım.

“Evet,” diye başladım. “Ben bugün Dan’i hayatımızda bir kere yakalayacağımız bir fırsata götürmek istiyorum. Barbican Komedi Festivali’nde en sevdiğimiz komedyen Tim Wender’i izleyecek ve öğle yemeği yiyeceğiz. Şarap ve menü fiyata dahil.”

Kendimi gündüz kuşağı yarışmalarına katılmış biri gibi hissediyordum. Birazdan Londra’nın seçkin West End bölgesinde beş yüz dolarlık kupon teklif edecektim.

“Çok güzel,” dedi Karen, aynı nazik, belirsiz ses tonuyla. “Hepsi bu mu?”

Hepsi bu mu mu? “O biletleri almak için kaç dereden su getirdim haberin var mı?” diye çıkışmak istedim ama davamı desteklemesine yardım etmezdi. (Hem ayrıca bin dereden su getiren Clarissa’ydı çünkü eskiden Barbican’da çalışan ve tanıdıkları olan oydu.)

“Evet. Hepsi bu,” dedim.

“Pekâlâ. Birazdan fikrimi açıklayacağım.” Gülümseyerek çıkmamı işaret etti ve tekrar hole yürüdüm, tepem atmıştı ve sinir olmuşum. Çok saçmaydı bu.

Dan bir çubuk havuç çiğneyerek mutfaktan çıktı. “Nasıl geçti?”

Omuz silktim. “Güzel.”

“Harika!” Bana yine can atarak güldü ve kapı açıldı. Karen dışarı çıkıp ciddi bir yüzle bir Dan’e, bir bana baktı.

“Bir karar vermek zorundayım.” Etkiyi arttırmak için durdu, sanki televizyondaki jürilerden biriydi. “Ve bugün... Dan’in planını uygulayacağız. Üzgünüm, Sylvie,” diye ekledi. “Ama

Dan'ın planında o küçük nüans vardı."

Dan'ın planında vardı?

Dan'ın planında vardı?

İnanamıyordum. Hatta inanmıyordum. Benimkinde ekstra nüans vardı. Ancak tam da bir televizyon yarışmacısı gibi, gerçek hislerimi aşırı canlı gülüşümün altına sakladım.

"Tebrikler!" Dan'i öptüm. "Eminim hak etmişsindir."

"Keşke ikiniz de kazanabilseydiniz," dedi Karen yüce gönüllü biri gibi. "Ancak Dan ayrıntılara bir parça daha titizlenmişti."

"Tabii tabii!" Gülüşüm daha da büyüdü. "Eh, eyleme geçmiş halini görmek için sabırsızlanıyorum."

Baskı yoktu. Ama ben çıtayı epey yükseltmiştim.

"Sylvie bu sabah kahvaltıyla beni şaşırttı," diye anlattı Dan. "O yüzden benim de öğle yemeğinde onu şaşırtmam adil oldu."

"Hey, diğer sürprizimi es geçtin?" dedim birden fark edip. Dan az önce mutfağa girmişti. Yeni dekoru görmüştü. Neden heyecanla yorum yapmamıştı?

"Hangi diğer sürpriz?"

"Mutfak?.." dedim ama Dan boş boş baktı. "Mutfak!" diye yapıştırdım. "Mutfak!"

"Affedersin, mutfakta bir şey mi bulmam gerekiyordu?" Dan hayretler içindeydi.

Derin bir nefes aldım, derin bir nefes verdim.

"Perdeler?" dedim sakın sakın.

Dan'ın gözlerinden geçen panik bakışını yakaladım. "Tabii," dedi hemen. "Perdeler. Tam şimdi diyecektim."

"Başka?" Kıpırdayamasın diye kolunu sıkıca tuttum. "Orada başka neyi değiştirmişim söyle."

Dan yutkundu. "Şey... ııı... dolapları mı?"

"Hayır."

"Masa... ııı... masa örtüsü?"

“Şanslı tahmin.” Ters ters baktım. “Hiçbirini fark etmedin, değil mi?”

“Dur bir daha bakayım,” diye yakardı Dan. “Şu öğle yemeği meselesi dikkatimi dağıttı.”

“Tamam.” Peşinden mutfağa girdim, ki söylemeden geçemeyeceğim, baştan yaratma dekorum göz kamaştırıcıydı. Nasıl fark etmezdi?

“Vay canına!” diye kuru kuru heyecanlandı. “Perdeler ne güzel olmuş! Hele masa örtüsü...”

“Başka?” İnsaf etmeden bastırdım. “Başka ne farklı?”

“Immm...” Dan allak bullak olarak etrafa baktı. “Bu!” Birdenbire masada duran Nigella yemek kitabını gördü. “Bu yeni.”

Tessa koptu. “O yeni değil, baba!”

“Mumluklar yahu,” dedim. “Mumluklar.”

“Tabii!” Dan birden mumluklara odaklandı ve diyecek bir şey aradı. “Kesinlikle! En baştan şey yapmalıyım... Çok canlılar!”

“Renk kattılar,” diye açıkladım.

“Kesinlikle,” dedi Dan emin olamayarak, sanki “renk katmanın” ne anlama geldiğini kestiremiyor ve sormaya çekiniyordu.

“Neyse, burayı biraz renklendirmek istedim işte. Beğenirsin diye umdum...” Büyük fedakârlıklara katlanmış kadın sesiyle konuşmuştum.

“Çok sevdim. Çok sevdim,” diye tekrar etti Dan. “Şimdiyse, leydim...” Önümde hafifçe eğildi. “Arabanız beklemekte.”

Şansıma, Barbican Komedi Festivali görevlisi adam telefonda çok anlayışlı karşıladı, sırada bekleyen başka bir çift varmış ve Tim Wender bileti buldukları için havaya uçmuşlar. (Uçmazlar mı!) İkinci taksi iptal edildiğini öğrendiğine pek sevinmedi ama hep kullandığımız bir firma olduğu için bizden para almadılar.

Olumlu tarafından bakarsak, Dan'ın coşkusu bulaşıcıydı ve onun ayırttığı takside yolculuk ederken ben de ciddi ciddi heyecanlanmaya başladım. Biliyorum, muazzam bir bomba patlatacaktı.

Öte yandan, ne garipti ki, şehir merkezine doğru yol almıyorduk, aslında ben öyle hayal etmiştim. Clapham'ın hiç bilinmedik bir bölgesine doğru gidiyorduk. Burada ne oluyordu?

Taksi ara sokakta küçük bir restoranın önünde durdu. Restoranın adı Munch'tı ve şüpheyle dışarıya baktım. Munch? Bura'yı duymuş olmalı mıydım? Hani şu minicik yerler vardır ya, son derece rahatsız sandalyelerde oturursunuz ama yemekleri ödül kazanmıştır?

"Evet." Dan bana yüzünde güller açarak, hevesle, ümitle dönüp baktı. "Şaşırmak istiyordun, değil mi?"

"Evet!" Yüzünü görünce gülmeye başladım. "Evet!"

Tamam, şu anda içim içime sığmıyordu. Neydi konu? Neydi?

Şoförümüz kapıyı açtı ve Dan dışarı çıkmam için bekledi. Taksiciye parasını öderken ben de kaldırımdaki menüyü inceledim ve buranın bir vegan restoranı olduğunu gördüm. İlginç. Beklenmedikti. Tabii eğer...

"Aman Tanrım." Aniden uyanarak Dan'e baktım. "Vegan olmaya mı karar verdin? Sürprizin bu muydu? Yani, öyleyse, harika!" diye ekledim çabucak. "Aferin!"

Dan güldü. "Hayır, vegan olmaya karar vermedim."

"Ah, anladım. Sadece... sağlıklı beslenmek içinden geldi?"

"O da değil."

Dan beni içeri soktu ve kapıyı açtım. Toprak ana, tabiat ana tarzı yerlerden biriydi, hemen anladım. Bol bol terakota. Ahşap tavan pervaneleri. "Kendi nane çayınızı koparın," yazan bir saksı. (Aslında eğlenceliydi. Belki akşam yemeklerinde uygulamak için bu fikri çalabilirdim.)

"Vay canına!" dedim. "Bu çok..."

"Ah, sürpriz bu değil." Dan lafımı kesti, gururdan patlamak üzereydi. "Sürpriz bu."

Uzak köşedeki bir masayı işaret etti ve bakışını takip ettim. Orada bir kız oturuyordu. Uzun kahverengi saçlı, incecik bacaklarıyla siyah kot giymiş bir kız. Kimdi? Onu tanıyor muydum? Gözüm bir yerden ısıırıyordu galiba...

Aman Tanrım. Elbette. Üniversiteden. Şey mi okuyordu... kimya? Biyokimya? Adı neydi?

Birdenbire, Dan'ın benden bir tepki beklediği dikkatimi çekti. Herhangi bir tepki de değil ama.

"Yok artık!" dedim, tüm enerjimi toplayıp. "Dan! Ne yaptın sen?"

"Yaptım işte!" Dan bana sıırttı, bana hayallerimi gerçek kılp önüme sunuyormuş gibi baktı.

Kafam çılgınlar gibi çalışıyordu. Neler oluyordu? Üniversiteden sıradan bir tip neden bizim masamızda oturuyordu? Peki adını nereden öğrenecektim?

"Evet!" dedim, kulağında yaklaşık on altı küpe olan bir kıza ceketlerimizi verirken. "Çok iyi! Sen nasıl... ne..."

"Bana kaç kere keşke Claire'le hiç kopmasaydık dedin, hatırlamıyor musun?" Dan zevkten dört köşeydi, kızarıyordu. "Ben de ne düşündüm? Dedim ki: Hadi bunu gerçek kılalım."

Claire. Adı Claire'di demek. Tabii ki. Ama çılgınlık bu! Üniversiteden mezun olduğumdan beri Claire bir kere bile aklıma gelmemişti. Bu nereden çıkarmış...

Aman Tanrım, *Claire*.

Dan, sanat kursundan Claire'i kastediyordu.

Garson kız bizi köşedeki masaya doğru yönlendirirken gülümsememi sürdürmeyi başardım. Yıllar önce bir resim kursunda tanıştığım, Claire diye bir kız vardı. Gerçekten harika biriydi, çok espriliydi, tathydı, beraber birkaç kere öğle yemeği yemiştik ama zamanla arkadaşlığımız kopmuştu. Benim bahsettiğim kişi *oydu*.

Bu Claire değildi.

Kahretsin, kahretsin...

Masaya varınca yüzüme felç inmişti sanki. Ne yapacaktım? “Nihayet tanıştık!” Dan, Claire ile eski bir dost gibi selamlaştı. “Benim bütün saklı gizli planlarıma ayak uydurduğun için çok teşekkürler...”

“Rica ederim,” dedi Claire sade bir tonla. Bu Claire hep böyle dümdüz bir tipti zaten. “Merhaba Sylvie.” Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı, benden uzun boyluydu ve makyajsızdı. “Çok uzun zaman oldu.”

Dan’e baktım. Sevgi dolu bir ifadeyle ikimizi izliyordu, her an sahibini yeniden gören aslanların YouTube’daki videoları gibi birbirimize koşup sarılmamız beklediği belliydi.

“Claire!” Ben de elimden geldiği kadar duygusal bir sesle haykırdım. “Bu ne kadar... Ah çok zaman oldu!” Kızın dirençli, kemikli vücuduna sarıldım. “Ben işte... Buradasın! Ne diyeceğimi bilemiyorum!”

“Eh.” Claire omuz silkti. “Üniversite biteli yıllar oldu.”

“Masada bir şişe köpüklü içki olmalı,” dedi Dan titizlenerek. “Ben gidip halledeyim... Claire seçti bu restoranı,” diye ekledi bana dönüp. “Şahane değil mi?”

“Müthiş!” dedim, son derece rahatsız, boyalı ahşap sandalyeye yerleşirken.

“Bu bir sürprizdi,” dedi Claire duygusuzca.

“Evet! Neler oldu bakalım?” Ben de gelişigüzel konuşmaya çalıştım. “Nasıl ayarladınız?”

“Kocan bana Facebook’tan mesaj atıp benimle takılmayı çok istediğini söyledi.” Claire beni süzüyordu. “Temasımızın kopması ne kadar yazık olmuş diyip duruyormuşsun.”

“Anladım.”

Hâlâ gülümseyen yüzümün ardında beynim, seçenekleri sıralıyordu. Kıza gerçeği anlatsam, gülüşsek ve çaktırma mı de-

seydim? Hayır. O tarz bir tip değildi. Bir saniye sonra Dan'e her şeyi yumurtlardı, adımı basardım ve Dan'ın hayalleri suya düşerdi.

Ayak uydurmalıyım.

Bir şekilde.

"Açıkçası bana biraz garip geldi," dedi Claire. "Senden haber almak."

"Eh, anlarsın ya!" dedim fazla neşeli. "İnsan bir yaşa gelince geri dönüp düşünüyor ve eskileri hatırlayıp... acaba Claire ne yapıyordur... millet nerededir?"

"Millet?" Claire anlamayarak kaşlarını çatı.

"Anlarsın ya!" dedi. "Herkes! Bizim arkadaşlar! Mesela... eee..." Claire'in tanıyabileceği bir kişinin bile adı aklıma gelmedi. Farklı gruplarla takılırdık. Evet, derslerimiz aynı amfilerde olurdu, bir kere beraber voleybol oynamıştık, beni de takıma almışlardı. Belki Dan bu yüzden şaşırmişti. Belki internette bir fotoğraf görmüştü. Tek ortak noktamız bu kadardı ama. Biz bu kızla *arkadaş falan değildik*.

"Ben Husky ile görüşüyorum," dedi Claire.

"Husky!" dedim sesim incelerek. "Nasıl?"

Kız mı? Adam mı? Husky kimdi ya? Facebook'a daha çok girmeliydim. Doğruya doğru, ikizler doğduğundan beri Facebook sayfamdaki 768 "arkadaşıma" daha yakından bakmaya vaktim yoktu. Gerçek arkadaşlarımla zar zor görüşebiliyordum.

"Ben Sam'le görüşüyorum... Phoebe... Freya... sanat tarihi takımı," diye ekledim. "Hatta Phoebe yeni evlendi."

"Evet," dedi Claire, ilgisini kaybederek. "Ben onlarla pek anlaşılamazdım."

Aman Tanrım. Acı çekiyorduk. Nerede şu köpüklü içkimiz?

"Sen ve kocan, bir şey satmıyorsunuz, değil mi?" Claire beni aniden şüpheyile süzmeye başladı.

"Hayır!"

“Ya da beni bir dine mensup yapmaya çalışmayacaksınız? Mormon musunuz?”

“Hayır.” Yarı ağlamak, yarı histerikçe kakhaha atmak istedim. *Tim Wender’a biletimiz vardı...* “Bak, Dan şişeyi getiriyor. Hadi bir kadeh içelim.”

Tam bir çileydi. Yemek (çoğu kuru bakliyattı) kuru ve tatsızdı. Şarap asitliydi. Konuşmalar zorlama ve tek tük, kaya gibi sert toprakta havuç aramak gibiydi. Claire pek çenesi düşük değildi. Yani ortamı iyice zorlaştırıyordu. GlaxoSmithKline’da bir araştırma ekibini nasıl motive ediyordu sahiden, hiç anlamadım? Bu tecrübeden edindiğim tek artı, bütün *gerçek* arkadaşlarımı arayıp büyük bir minnetle hoşsohbetlerinin kucağına düşme isteğim oldu.

Sonunda Dan’ın eve dönmemiz için çağırdığı taksiye bindik ve kıza el salladık. (Claire’i de bırakmayı teklif ettik, çok şükür, geri çevirdi.) Ardından Dan tatminle koltukta arkasına yaslandı.

“Çok harikaydı,” dedim aceleyle. “Harikaydı!”

Dan sırtıttı. “Sevdin yani?”

“Kafayı yedim,” dedim dürüstçe. “Ne kadar zahmete girmişsin... çok duygulandım.” Eğilip onu öptüm. “Aklımı oynatacaktım.”

Gerçekten de öyle. Bir yeniden kavuşma ayarlamak en düşünceli hareketti. Daha iyi bir hediye düşünemezdi. (Sadece içtenlikle sevdiğim birisiyle olsa daha iyi olurdu.)

“Kız hiç beklediğim gibi biri çıkmadı,” dedi Dan meraklı meraklı. “Üniversitede de böyle vegan mıydı?”

“Şey...” Hiçbir fikrim yoktu. “Bu kadar hararetle değildi.”

“Ve kompost yapma hakkındaki fikirler.” Dan gözlerini kocaman açtı. “Bayağı başına buyruk bir kız mı?”

Dan küçücük bir yorum yaptı ve hiç şakadan anlamayan, sıkıcı bir cevabı dinlemek zorunda kaldı, ki hiç bozulmadan kaldırdı. Hepsi benim içindi. Claire’e uzun uzun baktığını, için-

den Sylvie ne diye bu kızla tekrar görüşmek istedi acaba diye merak ettiğini çok iyi anlıyordum.

İçimde yükselen kahkahalarla gülme isteğini bastırmak için dudağımı ısırdım. Bir gün ona doğruyu söyleyecektim. Bir yıl sonra filan. (Belki beş yıl sonra.)

“Her neyse,” dedi Dan, taksi köşeyi dönerken. “Geriye bir sürprizim kaldı.”

“Benim de.” Dizine dokundum. “Benimki seksi bir sürpriz. Seninki de mi?”

“Bayağı seksi.” Dan gözlerimin içine baktı, gözündeki ışığı gördüm ve birdenbire eskiden, arka koltuk tamlamasının anlamı “iki oto koltuğu ve ne olur ne olmaz, ıslak mendil paketi” demek değilken hep yaptığımız gibi taksinin ortasında öpüşmeye başladık, bayağı bayağı, tutkulu bir öpüşmeydi.

Benim sürprizim iç gıcıklayan bir masaj yağıydı. Süper uyarıcı bir yağ diye satılıyordu, hoş, Dan’ın bugün ekstra uyarıcıya ihtiyacı yoktu ya, neyse. Acaba onun sürprizi neydi? İç çamaşırı mıydı? Agent Provocateur’dan mı?

“Sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandım ve eve dönene kadar koyun koyuna durduk.

Eve girerken kızlar koşarak bizi kapıda karşıladı, bale gösterisiyle ilgili ciyak ciyak yorumlarını sıraladılar ve o sırada Karen arkalarından gözleri umutla parlayarak geldi.

“Harika mıydı?” diye sordu, sonra bana döndü. “Şimdi anladın mı neden Dan’ın sürprizini seçtiğimi. Yeniden kavuşma! Yani, arkadaşına kavuşma!”

“Evet!” Kızın ses tonuna uyum sağlamaya çalıştım. “Beni... benden aldı!”

Dan’ın telefonuna mesaj geldi ve gözleri parladı. “Ne çabuk!” dedi ve kafasını kaldırıp baktı. “Karen sen çıkabilirsin. Yardımın için çok teşekkürler.”

“Ne demek,” dedi Karen. “Ne zaman isterseniz!”

Dan birden yerinde duramamaya başladı, hiç gözümünden kaçmazdı. Gerçekten duramıyordu. Karen hoşçakalın diye el sallarken ve kapıyı arkasından kapatırken Dan cep telefonuna mesaj yazmaya başladı. Seksi sürprizle ilgili miydi?

“Evet, günün geri kalanını planlayalım mı?” dedim. “Yoksa?..”

“Bir dakika sonra,” dedi Dan, beni duymuyormuş gibi. “Bir dakika sonra.”

Atmosfer çok garip bir şekilde gergindi. Dan ağzını yamultup gülüyordu. Eğilip telefonuna bakıyor, ön kapıya yürüyüp geri geliyordu. O kadar kıpır kıpırdı ki, ben de heyecanlandım. Neymiş bu çok gizli seksî sürprizi bakalım? Bu kadar destansı bir şeyse, bir otel odasına falan mı gitmeliydik?

Ansızın kapı çaldı ve ikimiz de yerimizden fırladık.

“O ne?” dedim.

“Kargo.” Dan’ın ağzı seğirmeyi kesti. “Çok özel bir kargo.” Kapıyı açtı ve siyah montlu bir kuryeci ona kısaca başını salladı.

“Nasılsınız? Dan Winter siz misiniz?”

“Evet,” dedi Dan. “Her şey hazır.”

“O zaman aracı yaklaşıyoruz. Yeriniz müsait mi, hazırladınız mı?”

Dan başını salladı. “Öyle sanıyorum. Holden geçirebilirsiniz.”

Şok içinde çenem yerlere düştü. Neyi holden geçireceklerdi? Agent Provocateur’dan bir iç çamaşırı takımı değildi bu, değil mi? İki adamın kaba kuvvetle bir araçtan kaldırıp taşımalarını gerektiren bir şeydi.

Aman Tanrım, bir çeşit... *alet* miydi? Ömürleri boyunca hafızalarında silinmeyecek yaralar açmaması için kızları dışarı mı çıkarsaydım?

“Kızları yukarı çıkarabilir misin, Sylvie?” dedi Dan, anlayamadığım bir tonla ve kalbim hop etti. “Ben indirebilirsin diye ne kadar bekleyin.”

“Tamam!” dedim, sesim boğuk çıktı. Dan ne yapmıştı?

Kızları odalarına sokup diken üstünde bir sesle *Winnie-the-Pooh* hikâyesini okudum, fakat kafamda seçenekleri diziyordum: Erotik bir koltuk muydu? Erotik ikili koltuk? Erotik... of Tanrım, başka ne vardı? Seks salıncağı mı? (Yok artık, Dan bunu sipariş etmiş olamazdı. Bizim kirişlere salıncak asılamazdı.)

Araçla teslim edilmesi gereken büyük seks gereçleri yazıp Google'dan araştırmak için yanıp tutuşuyordum ama telefonumu çıkarırsam kızlar elimden kapabilirdi. (Çocukların okumayı öğrenmesinin sorunu buydu.) O yüzden burada oturmak, Heffalump'lardan bahsetmek, kafamdaki senaryoları ve hayalleri takip etmek zorundaydım... en sonunda, ön kapı kapandı ve Dan'ın ayak sesleri merdivenlere yaklaştı.

“Aşağı gelsenize,” dedi kapıdan kafasını uzatarak, yüzü pırıl pırıldı. “Size bir sürprizim var.”

“Sürpriz!” diye neşeyle bağırırdı Tessa ve Dan'e telaşla baktım.

“Dan, sence kızlar...” Manalı bakışlar attım. “Bu onlara uygun mu?”

“Tabii ki!” dedi Dan. “Mutfağa girin kızlar. Gözlerinize inanamayacaksınız!”

Mutfak mı?

Tamam, sanırım ben yolu kaybettim.

“Dan,” diye sorguladım aşağı inerken, kızlar önden koşuyordu. “Anlamıyorum. Bu senin seksi sürprizin mi?”

“Kesinlikle öyle.” Dan güleryüzle başını salladı. “Sadece seksi değil, aynı zamanda o çok... güzel. Çok güzel.”

O mu? *Kim?*

“Aaaah! Yılan var!” Tessa mutfaktan bomba gibi çıkıp bacağıma sarıldı. “Mutfakta yılan var!”

“Ne?” Yüreğim ağzıma gelerek mutfağa girdim, arkamı dön-

düm ve aynı anda üç metre geri kaçtım. Aman Tanrım. Aman Yarabbi.

Eskiden oyuncak kutumuzun durduğu duvara dayanmış cam bir tank. Cam tankın içinde de bir yılan. Turuncu ve kah-verengiydi ve siyah yılan gözlüydü ve sanırım kusacaktım.

“N... N...” Geveledim. Kelimeleri çıkarmaktan acızdım. “N...”

“Sürpriz!” Dan arkamdan içeri girdi. “Çok güzel değil mi? Bu bir mısır yılanı. Evde yaşaması için üretilmiş, o yüzden sıkılıp kızmasından korkmana gerek yok.”

Benim endişelendiğim bu değildi.

“Dan.” Nihayet sesimi buldum ve koluna yapıştım. “Evde yılan besleyemeyiz.”

“Biz evde yılan besliyoruz.” Dan beni düzeltti. “Adını ne koyalım, kızlar?”

“Yılancık,” dedi Tessa.

“Hayır!” Kesik kesik nefes alıyordum. “Ben yılan kabul edemem. Evde olmaz. Yok, Dan, yapamam!”

Dan sonunda bana durup doğru düzgün baktı. Masum masum kaşlarını kaldırdı. Sanki mantıksız davranan bendim. “Neden bu kadar abarttın?”

“Sen *seksi* bir şey aldım dedin!” Burnumdan soluyordum. “*Seksi* dedin, Dan!”

“Bu yılan seksi. Egzotik... kıvrımlı... Kabul etmelisin.”

“Hayır!” İçim ürperdi. “Bakamıyorum bile ona. Bu şeye,” diye düzelttim. O yılan bir şeydi.

“Köpek alabilir miyiz?” diye lafa girdi Anna, sezgileri çok açık olan ve konuşmamızı uzaktan izleyen kızım. “Yılan yerine?”

“Hayır!” diye bağırdı Tessa. “Bu tatlı yılancığı tutmalıyız...” Cam tanka sarılmaya çalıştı ve yılan büzüşüp sindi.

Of Tanrım. Başka tarafa bakmalıydım. Dan bir yılanı nasıl seksi bir sürpriz zannedebilirdi? *Nasıl?*

Kızlar yattıktan sonra bir ortak noktada anlaşmıştık. Yılan bir şans tanıyacaktık. Gelgelelim, ben onu beslemek, tutmak ya da ona bakmak zorunda değildim. Onun yemeklerine ayrılmış buzluk rafına dokunmayacaktım bile. (Fare yiyordu, gerçek fareleri.) Ona Dora da demeyecektim, ki kızlar bu isimde karar kılmıştı.

O Dora değildi, benim için o Yılan'dı.

Saat sekizde yatağımızda oturuyorduk, günün yorgunluğu üstümüzdeydi. Kızlar sonunda "Dora iyi mi" diye bakmak için yataktan çıkıp durmayı kesmiş ve yatıp uyumuşlardı.

"Seversin sanmıştım," dedi Dan, somurtarak. Bence hakikat nihayet kafasına dank etmişti. "Yani bir kere eve yılan alalım diye konuşmuştuk..."

"Ben dalga geçiyordum," dedim dikkatlice. "Yüz defa daha açıkladığım gibi." Dan'ın ciddi olacağı aklımın ucundan geçmezdi. Yılan diyorum ya!

Dan derin bir iç geçirerek arkasına, yatak başına yaslandı ve başını ellerine yasladı. "Eh, seni yine de şaşırttım işte." Yavuk bir tebessümle yana baktı.

"Evet." Ben de ona güldüm. "Şaşırttın."

"Hırkanı da beğendin ayrıca."

"Nefes kesici!" dedim coşkuyla, yılanı sevinmeyişiimi telafi etmek isteyerek. "Cidden Dan, çok beğendim." Hırkayı okşadım. "Yumuşacık."

"Rengini sevdin mi?"

"Rengine *bayıldım*." Mümkün olduğunca sevgiyle başımı salladım. "Şeyden çok daha güzel..."

Birden toparlandım. *Kahretsin*.

"Nasıl yani?" diye sordu Dan yavaşça.

"Hiç, yok bir şey!" Otuz iki dişimle güldüm. "Eee, televizyon mu seyredelim, yoksa..."

"Maviden daha güzel diyecektin."

“Yo, nereden çıkarıyorsun!” dedim ama hiç inandırıcı değildim. Dan’ın jetonu düşmüştü.

“Tilda seni aradı.” Jeton düştü ve durumu çaaktı. “Tabii ki aradı. Sizin konuşmadığınız konu mu var sanki.” Dan bana suçlar gibi baktı. “Bu hırka hiç sürpriz değildi, değil mi? Muhtemelen kendin...”

Aniden durdu çünkü yeni bir fikir aklına geldi. Doğru olmasından ödüm patladı. “Hırka o yüzden mi sıcaktı?” Tıkmaç gibi kalmıştı, belli oluyordu. Gözlerini açarak bakıyordu, sanki tüm dünyası başına yıkılmıştı.

“Sen *Tilda’nın evinde* miydin?”

“Bak...” Burnumu ovaladım. “Bak... Çok özür dilerim. Hangi bedeni seçeceğini bilememiş, böylece sana tekrar zahmet olmasın diye... bana da mantıklı geldi...”

“İyi de sürpriz olması gerekti!” diye neredeyse böğürdü Dan. Haklıydı.

Bir süre ikimiz de sus pus, tavana baktık.

“Sürpriz kahvaltım hiç güzel değildi,” dedim mızızlanarak. “Mutfakta yaptığım değişiklikleri fark etmedin bile.”

“Fark ettim!” dedi Dan anında. “Şeyleri... ıı... mumlukları. Harika.”

“Sağol.” Yarım ağızla güldüm. “Ama numara yapma. Ben de hiç başka şey kalmamış gibi mutfağı değiştirirsem sevinirsin diye yanılmışım.”

Belki yanılmıştım, kendime karşı dürüst olmak zorundaydım... Ya da belki de mutfağı yenilemek için bahane arıyordum.

“Eh,” diye cevap verdi Dan, aklı başına gelerek ellerini iki yana açtı. İkimiz de ne düşündüğünü biliyorduk: Aynısı yılan için de geçerliydi.

“Tim Wender’a da gidemedik...” diye ekledim kederle.

“Tim *Wender* mı?” Dan bana doğru döndü. “Ne demek istiyorsun?”

Aman Tanrım. Yılandı, kargaşaydı derken, Dan'ın öğrenmediğini unutmuşum.

“Bilet bulmuştum!” Hüsrandan çatlamak üzereydim. “Özel bir öğle yemeği performansıydı! Çok şey olacaktı...” Birden sustum. Gözüne sokmak yersizdi. “Boş ver. Başka zaman gideriz.” Ansızın boğazımdan bir kahkaha çıktı. “Amma da fiyasko.”

“Belki sürprizlerin cılkı çıktı,” dedi Dan. “Fikir olarak eğleneliydi ama belki tadında bırakmalıyız.”

“Hayır,” diye karşı çıktım. “Bu kadar çabuk pes etmeyeceğim. Bekle, Dan, sana ne şahane sürprizler yapacağım.”

“Sylvie...”

“Ben pes etmiyorum,” diye tekrar ettim inatla. “Bu arada, son bir numaram kaldı.” Komodin çekmecemi açtım, masaj yağını çıkarıp Dan'e attım.

“Şimdi oldu işte.” Etiketleri okurken gözleri ışıldadı ve bir puan kazandığımı anladım. Dan'ın kalbine giden yol her zaman seksten geçmiştir. O yüzden...

Bir dakika. Bir durun.

Gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerim berraklaştı. Ben neden diğer şeylerle bu kadar uğraştım durdum? Dan'ın bir masa örtüsünü fark etmesini ya da kahvaltıda ne yediğini önemsemesini neden bekledim? Tam bir aptaldım. Cevap seksti. Ne derlerdi: Seks her şeydi, salak. Evliliğimizi böyle canlı tutacaktık.

Kafamda yeni fikirler fokurdamaya başladı. Yeni bir strateji belirlendi. Dan'e kusursuz sürprizi buldum. Kusursuz planı. Bayılacaktı, adım gibi eminim bayılacaktı.

YEDİ

Seks planına hemen atlamadım çünkü 1- Sürprizlere birkaç gün ara verip dinlenmeye karar vermiştik, 2- Önce halletmem gereken ufak tefek işler vardı. Kızlara kahvaltı hazırlamak, saçlarını örmek, bulaşık makinesini doldurmak ve tüm bunları yaparken yılanı bakmaktan kaçınmak gibi. Yılanı bakarsam, yılan kazanmış olacaktı, aynı böyle hissediyordum.

Mantıksızdı, biliyordum. Ama her daim mantıklı olacağız da ne olacak? Bence mantıklı olmak, her zaman haklı olmakla aynı şey değildir. Bu küçük özlü sözümü Dan'le paylaşmak üzereydim ama Dan dalgın dalgın pazar gazetesini okuyordu, o yüzden onu rahatsız etmedim.

Neden böyle canı sıkındı, biliyordum. Bu sabah annemle buluşacaktık. Artık bu hali tavrı beni yormaya başlamıştı. Babamla da böyleydi. Dan eskiden annemleyken rahattı ama artık, imkânsızdı. Annemi her ziyarete gidişimizin öncesinde Dan'ın başının tepesinde kocaman kara bir bulut peydah oluyordu. Ona sorun nedir diye sorarsam suratını düşürüp, “Ne demek istiyorsun? Sorun yok,” diyordu. Ben de ısrar ediyordum.

dum: “Evet, var, sende bir huysuzluk var,” diyordum, Dan de dişlerini sıkıp, “Hayal kurma, iyiyim,” diyordu. Ben de hiçbir zaman kavgaya tutuşmak istemiyordum çünkü kıymetli hafta sonumuzu (hafta sonu çok kıymetliydi) bozmak istemiyordum, o yüzden uzatmıyordum.

Tamam, mutluluğumuza düşen küçücük bir gölgeydi ama eğer bir milyon yıl daha evli kalacaksak, cidden bu pürüzü düzeltmeliydik. Ben her “Hadi hafta sonu anneme gidelim,” dediğimde Dan’ın suratını şekilden şekle sokması sonlanmalıydı. Yakında kızların dikkatini çekecek ve “Babam neden anneannemi sevmiyor?” demeye başlayacaklardı ve işte o zaman dananın kuyruğu kopacaktı.

“Dan,” dedim.

“Efendim?”

Kafasını kaldırıp baksa da, kaşları hâlâ çatıktı ve anında cesaretimi kaybettim.

Daha önce de söylediğim gibi, hesaplaşmalarda çok iyi değildim. Nereden başlayacağımı bile bilemezdim.

Neyse, belki bu konuda açık açık konuşmamalıydım, diye karar verdim. Belki de çaktırmadan işlemeliydim. Annemle Dan arasında ikisinin de fark etmeyeceği, gizli bir biçimde güven ve sevgi bağı kurmalıydım. Evet. Güzel plandı.

“Çıkmanız lazım,” dedim ve mutfaktan çıktım, hâlâ gözlerimi uzakta bir noktaya dikip yılana bakmaktan kaçıyordum.

Dan, arabayı Chelsea’ye sürerken gözlerimi yola çevirmiş, hayat, evlilik ve hiçbir şeyin adil olmayışı düşüncelerine dalmıştım. Uzun ve mükemmel evlilikleri olması gereken bir çift varsa, o da annemle babamdı. Yani, mükemmeldiler. Altı yüz yıl evli kalabilirlerdi, hiç sorun olmazdı. Babam anneme tapıyordu, annem de ona tapıyordu ve dans pistinde ya da pastel rengi polo yaka tişörtleriyle teknelerinde ya da okul aile birliği akşamlarında okula geldiklerinde ıslıl ıslıl, pırıl pırıl, herkese

gülen yüzleriyle en göz kamaştırıcı çift onlardı.

Annem hâlâ ışıltıyordu. Ancak her an tuzla buz olmaya yatkın, cafcacflı, sinir bozucu bir ışıltıydı bu. Herkes babamın vefatından sonra annemin dimdik durduğunu söylerdi. Kesinlikle benden, Paramparça-olan-Sylvie'den daha iyi durmuştu.

(Hayır. Daha iyi denmez. Bu bir yarış değildi. Benden farklı karşılaşmıştı, hepsi bu.)

Annem hâlâ babamdan bahsederdi, hatta babamdan bahsetmeyi severdi. İkimiz de severdik. Fakat sohbet onun istediği mecralardan akmalıydı. Mesela “yanlış” konuya değindiniz mi, gözleri dolardı, hızlı hızlı göz kırptırıp camdan dışarıya bakardı ve kendinizi berbat hissederdiniz. Sorun şu ki, “yanlış” konular rasgele ve beklenmedikti. Babamın renkli mendillerine, golf oynarken inandığı saçma batıl inançlarına, İspanya’da geçirdiğimiz o tatillere en ufak bir gönderme yapın: Son derece güvenli ve zararsız görünen konulara yani... ama yok. Her biri farklı bir göz kırptırarak camdan dışarıya bakma ve benim açımdan, çılgınlar gibi konuyu değiştirme çabasıyla sonlanmıştı.

Bu da yastı işte. Bence yas yenidoğan bebek gibiydi. Önce insanı alaşağı ediyordu. Durmadan ağlayarak beyninizi ele geçiriyordu. Uyumanızı, yemek yemenizi ya da günlük hayatı sürdürmenizi engelliyordu ve herkes, “Azıcık dayan, kolaylaşacak,” diyordu. İnsanların söylemediği şeydi, “Üstünden iki sene geçmiş, kolaylaşacak sanırsın ama birdenbire, bir bakmışsın, süpermarkette bir şarkı çalmış ve sen hıçkırıklara boğulmuşsun.”

Annem hıçkırıklara boğulmazdı, tarzı değildi, hıçkırarak ağlamazdı ama gözlerini kırptırırdı. Ben bazen hıçkırarak ağlardım. Öte yandan, bazen saatlerce ya da günlerce babamı hiç düşünmediğim olurdu. Sonra da tabii ki kendimi kötü hissedirdim.

“Neden brana gidiyoruz?” dedi Dan, trafik ışıklarında durunca.

“Bran yapmak için!” dedim, biraz fazla sivrilerek. “Aile olmak için.”

“Başka bir maksat yok yani?” Kaşlarını kaldırdı ve cayar gibi oldum. Başka bir maksat olduğunu sanmıyordum. Dün gece telefonda anneme en az üç defa, “Sadece branş, değil mi? Başka... bir şey değil?” dedim. O da bana, “Tabii canım, tabii!” dedi ve bozulmuş gibi konuştu.

Annemin geçmiş icraatları var ama. O da biliyor, ben de biliyorum ve Dan de biliyor. Hatta kızlar bile biliyor.

“Annen yine iş başında,” dedi Dan sakın sakın, evin dışında park yeri bulurken.

“Orası belli olmaz,” diye karşı çıktım.

Ancak annemin hangar gibi malikânemsi dairesine girerken gözlerim fıldır fıldırdı, etrafı kolaçan ettim, umarım bir ipucu bulmam dedim...

Derken çift kanatlı kapıların arkasında gördüm. Beyaz, mutfak tipi bir alet sehpanın üstündeydi. Kocamandı, gıcır gıcırdı ve annemin eski, çok karıştırılmış Empresyonist ressam-lar kitaplarının üstünde sırtıyordu.

Kahretsin. Dan haklıydı.

Bilerek bu aleti görmedim. Bahsetmedim. Annemi öptüm, Dan de öptü ve kızların paltolarını ve ayakkabılarını çıkarıp mutfaa girdik, sofraya hazırды. (Nihayet kızlar yanıımızdayken annemin bizi yemek odasında ağırlamasını önlemeyi başarmış-tım.) İçeri girer girmez, derin bir nefes alıp tuttum. Of, Tanrı aşkına. Annem neyin peşindeydi?

Elbette annem, tamamen masumu oynuyordu.

“Atıştırma!lık sebzelerden alsana, Sylvie!” dedi annem eskiden gerçek olan o cilalı, abartılı ses tonuyla –eskiden cilalanıp parlayacağı her şeyi vardı– oysaki artık biraz koftu. “Kızlar,

siz havuç seversiniz? Bakın nasıl kestim. Eğlenceli eğlenceli.”

Mutfak tezgâhında dört kocaman servis tabağı duruyordu, hepsinde tuhaf şekilli sebzeler vardı. Üstü zikzak desenli baston şeklinde kabaklar. İstiridye kenarlı salatalık diskleri. Yıldız havuçlar. Kalp şeklinde turplar. (İtiraf etmeliyim, çok şirinlerdi.) Ve ortada ana parça olarak çiçek şeklinde bir ananas.

Dan’le göz göze geldim. İkimiz de neler olacağını biliyorduk. Bir yanım kararlı ol, yufka gibi yumuşama diyordu, olağandışı şekilli sebzelerden bahsetme bile diyordu. Ama elimde değildi. Katılmak zorundaydım.

“Vay canına!” dedim görev bilinciyle. “İnanılmaz.”

“Hepsini kendim yaptım,” dedi annem zafer edasıyla. “Yarım saatimi bile almadı.”

“Yarım saat?” diye tekrar ettim, kendimi bir televizyon programında ikinci sunucu gibi hissederek. “Bravo. Nasıl başardın?”

“Eh.” Annemin yüzünde güller açtı. “Kendime çok harika bir makine aldım! Kızlar, anneannenizin yeni makinesi nasıl çalışıyor, görmek ister misiniz?”

“Evet!” diye bağırdı Tessa ve Anna, yeni maceralara sürüklenmeye dünden razı olarak. Eminim, onlara doğru ses tonuyla “KUANTUM FİZİĞİ çalışmak ister misiniz?” diye sorsam, bir ağızdan “EVET!” diye bağırırlardı. Sonra da kim ilk kuantum fiziği çalışacak diye kavga ederlerdi. Ben de onlara, “Kuantum fiziğinin ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sorardım ve Anna boş boş bakarken Tessa meydan okurcasına, “Paddington Bear gibi bir şey,” derdi çünkü onun her şeye verecek bir cevabı vardı.

Annem aceleyle mutfaktan çıkarken Dan bana içimi karartan bir bakış attı. “Her neyse, almayacağız,” dedi alçak sesle.

“Tamam ama sakın...” Ellerimle hareketler yaptım.

“Ne?”

“Negatif olma.”

“Ben negatif değilim ki!” Dan itiraz etti, kuyruklu yalandı çünkü daha negatif görünemezdi. “Ama annenin bir şeyine daha beş kuruş harcamam.”

“Şşş!” Lafını kestim.

“Bir saçmalığına,” diye lafını bitirdi. “O elma sosu makinesi neydi...”

“Biliyorum, biliyorum.” Yüzümü buruşturdum. “Hataydı. İtiraf ediyorum.”

Yanlış anlamayın sakın: Ben de herkes gibi retro Amerikan stili mutfak aletlerine bayılırım. Fakat o kahrolası “elma sosu makinesi” kocamandı. Zaten yılda bir kere elma sosu yiyoruz. Ayrıca annemin satıcı dil dökmeleri sırasında anlattığı “diğer bütün kullanışlı püreleri” de yapmıyoruz. (“Sıvı baharat” poşetlerine gelince... Üstlerini örtmek en doğrusu.)

Herkes yasla kendi yöntemiyle başa çıkar. Anlıyorum. Benim yöntemim, yıkılmaktı. Annemin yöntemi sinirli sinirli gözlerini kırpıştırmaktı. Bir diğer yöntemiyse, durmadan arkadaşlarına ve ailesine tuhaf ürünler satmaktı.

Annem mücevher partileri vermeye başladığında havalara uçmuştum. Eğlenceli bir hobi olur, üzüntüsünü unutturur sanmıştım. Ben de katıldım, arkadaşlarıyla şampanyalar içtim ve bir kolye ve bir bilezik aldım. Benim katılamadığım ama çok iyi gittiğini duyduğum ikinci bir parti oldu.

Sonra, annem bitki özlü masaj yağı partisi verdi ve Dan’ın ailesine Noel hediyeleri aldım, tamam, o da iyiydi. İspanyol ürünleri partisi de tamamdı. Tapas kâseleri aldım ve belki bir kere kullanmışımdır.

Sonra Trendie ürünleri partisi geldi.

Aman Tanrım. Hatırlayınca bile tüylerim diken diken oluyordu. Trendiware, “modern, canlı” (canı) desenli, esnek kumaşlarla dikilen kıyafetler satan bir şirket. Her bir ürünü on altı farklı biçimde giyebiliyorsunuz ve kendi kişiliğinizi

seçmeniz gerekiyor (mesela ben Bahar Yeniliği Dışadönük çıkmıştım) ve sonra satış sorumlusu (annem) sizi bütün eski giysilerinizi çöpe atıp sadece Trendiware giymeniz konusunda ikna etmeye çalışıyor.

İğrençti. Annem yaşına göre dal gibiydi, o yüzden tabii ki esnek bir tüpü etek diye giyip gezebilirdi. Peki arkadaşları? Hey, ne diyorum? İçerisi altmışlı yaşlarında kadınlarla doluydu ve zavallılar bir gayretle toplayıcı sutyenlerinin üstüne cart pembe streç bluzu geçirmeye ya da Üç-Türlü Ceket'in nasıl giyildiğini çözmeye (makine mühendisliği diploması gerektirir) çalışıyorlardı ya da ben hiç almayayım diye reddediyorlardı. Herhangi bir şey alan tek kişi bendim, Bize Has Elbise'yi almıştım ve bırakın on altı biçimi, bir biçimde bile giymemiştım.

Dolayısıyla annemin arkadaşları azaldıkça azaldı. Bir sonrakı takı partisinde bir elin parmağı kadar insandık. Kokulu mum partisinde sadece ben ve Lorna, ki annemin en kadim, en sadık dostuydu, katıldık. Annem odadan çıkınca Lorna'yla fısır fısır konuşup bu satıcılık furçasının yası atlatmak için bulduğu bir yol olduğuna ve zamanla kendiliğinden biteceğine kanaat getirdik. Ama bitmedi. Annem habire satacak yeni bir şeyler buluyordu. Onları almaya devam edecek kadar salak olan tek kişi de bendim. (Lorna artık "evinde yer kalmadığını" duyurdu, akıllıcaydı. Ben bunu yapsam, annem bize gelir, dolaplardan birini temizleyip boşaltır ve yer açardı.)

Biliyorum, bu gidişe bir dur demeliydik. Dan karşımıza alıp konuşalım dedi, tamam dedim ve kaç defa yatağımıza oturup kararlı kararlı, "Konuşacağız," dedik. Hatta en son sefer ziyarete geldiğimizde hazırlıklıydım. Ama anlaşılan annem kötü bir gün geçiriyordu. Gözlerini kırıştırmaktan bir hal oldu. Bakışlar camdan dışarıya daldı. O kadar yazık ve kırılgan görünüyordu ki, hayatını güzelleştirmeye can attım... o yüzden de bir elma sosu makinesi siparişi vermeden edemedim. (Daha kötü

de olabilirdi. Üç kiloluk retro bir salam dilimleyici de olabilirdi: *Her mutfağın olmazsa olmazı, eşsiz bir parça. Ne demezsiniz.*)

“Evet!” Annem daha önce dikkatimi çeken beyaz aleti kucaklamış, mutfağa döndü. Yanakları al aldı ve ne zaman bir ürün tanıtmaya başlayacak olsa, yüzünde beliren o odaklanmış ifadeyi takındı. “Bunu sıradan bir yiyecek öğütücü zannebilirsiniz. Ancak sizi temin ederim, Sebze Yaratıcısı kendi kulvarında tek.”

“Sebze Yaratıcısı mı?” diye tekrar etti Dan. “Sebzeler *yaratıldığını* mı söylüyorsunuz?”

“Hepimiz sebzelerden sıkılıyoruz,” diye devam etti annem, Dan’i duymazdan gelerek. “Ancak sebze ikram etmeyi yepyeni bir boyuta taşıyoruz! Elli iki farklı doğrama deseninin hepsi bu pratik makinenin içinde, ayrıca Mevsimlik Paketi’mize dahil on iki özel desenimiz de mevcut, eğer bugün sipariş vererseniz, bugüne özel!” Her kelimeyle sesi yükseliyordu. “Sebze Yaratıcı eğlenceli, sağlıklı, üstelik kullanımı çok basit. Anna, Tessa, denemek ister misiniz?”

“Evet!” diye bağırdı Tessa, tam tahmin ettiğim gibi. “Ben!”

“Ben!” diye inledi Anna. “Ben!”

Annem aleti tezgâha kurdu, bir havuç alıp üstteki delikten soktu. Hepimiz havuçların minik birer ayıcığa dönüşmesini nefesimizi tutarak izledik.

“Ayıcıklar!” diye hayran oldu kızlar. “Ayıcık havuçlar!”

Tipik. Kızları kendi tarafına çekeceğini tahmin etmeliydim. Ama kararlı duruşumdan vazgeçmeyecektim.

“Bence bizim evde çok fazla mutfak aleti var,” dedim üzülerek. “Güzelmış ama.”

“Bir araştırmaya göre Sebze Yaratıcısı olan evlerde çocuklar yüzde otuz daha fazla sebze tüketiyormuş,” dedi annem sevinçle.

Zırva! Hangi “araştırma” demiş? Yine de ona hesap sorma-

yacağım, yoksa Sebze Yaraticısı Gerçek Fen Laboratuvarı Gerçek Bilimadamlarından alınmış bir dizi uyduruk rakam sıralayacaktı.

“Çok israf ama,” diye gözlemledim. “Arta kalan şu havuç parçalarına bakın.”

“Çorbaya koy,” diye yapıştırdı annem ok gibi. “Çok besleyici. Şimdi de salatalıktan yıldız yapalım mı, kızlar?”

Almayacağım. Biliyorum, annemin tek müşterisi benim, yine de almayacağım. Kararlı bir tavırla arkamı dönüp konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Eee, daha daha ne var ne yok, anne?” dedim. Küçük ilan panosuna gidip oraya taktığı biletlere ve ilanlara baktım. “Ah, zumba dersi. Ne güzel.”

“Kullanılmayan bütün parçalar bu pratik alıcıda toplanıyor...” Annem hâlâ istifini bozmadan satış sunumuna devam ediyordu.

“Ah, *Yüksek Labirentin İçinden*,” diye heyecanlandım, tezgâhta bir kitap bulup. “Biz de kitap kulübümüzde bunu okuduk. Nasıl buldun? Biraz yavaş akıyor bence.”

Yalan yok, bu romanı yarısına kadar okuyabildim, her ne kadar herkesin okuduğu ve filmi çekilecek bir kitap olsa da, bitiremedim. Joss Burton adında bir kadınla ilgili, yeme bozukluğunu yenip Maze isimli bir parfüm şirketi kurma hikâyesi. Kısacık siyah saçlı, önden ona has beyaz bir meçi var, çok hoş bir kadın. Parfümleri de güzel, özellikle Kehribar ve Gül. Şimdi insanlara başarının sırrını açıkladığı etkinlikler düzenliyor, herhalde çok ilham vericidir ama insan da bir yere kadar ilham alabilir bence.

Böyle aşırı ilham veren insanları ne zaman okusam, onlara hayran olup şöyle düşünürüm: Of Tanrım, ben neden çölü yürüyerek aşmadım ya da belimi kıran çocukluk fakirliğimi yenemedim? Çok işe yaramaz biriyim.

Annem hiçbir oltama gelmedi, olumlu tarafından bakarsak kesme kısmıyla ilgili konuşmasını bitirdi, o yüzden ben devam ettim.

“Tiyatroya gidiyorsun bakıyorum!” diye bağırdım, panoya iğnelenmiş biletleri görünce. “*Dealer’s Choice*. Kumarla ilgili olandı değil mi? Lorna’yla mı gideceksiniz? Öncesinde yemek için indirimli menü de alabilirsiniz.”

Annemden hâlâ çıt çıkmıyordu, bu da beni şaşırttı ve etrafa bakınca şok içinde gözlerimi kırptırdım. Ne dedim ben? Ne vardı? Elleri hâlâ donmuş kalmıştı, yüzünde tuhaf bir ifadeyle sanki gülüşü asitle dondurulmuştu. Ben izlerken camdan dışarı baktı ve çok hızlı gözlerini kırpmaya başladı.

Hayda. Belli ki yine “yanlış” konuya dalmıştım. Peki ama neydi? Tiyatro muydu? *Dealer’s Choice* muydu? Onlar olamazdı. Yardım istercesine Dan’e baktım ve hayretler içinde, onun da donup kaldığını gördüm. Çenesini sıkmıştı, gözlerinde bir telaş. Anneme baktı. Sonra bana baktı.

Ne ya? Nedir bunlar? Bir notu mu kaçırdım?

“Neyse!” dedi annem ve muazzam bir çabayla kendini topladı. “Bu kadarı yeter. Acıkmışsmızdır. Ben ortalığı toparlayayım...”

Tezgahta duranları yorumsuz bir edayla kenara itti: Sebze Yaratıcısı’nı, ortaya çıkmış bir sürü Tupperware kap kacağı (sebze parçalarını doldurmak için) ve *Yüksek Labirentin İçinden* kitabını. Hepsini küçük temizlik odasına tıktı, sonra yüzü eskisinden de pembe olarak geri döndü.

“Buck’s Fizz isteyen?” dedi sesi çatlayarak. “Dan, sen bir Buck’s Fizz içersin eminim. Salona geçelim mi?”

Şaşkınlık içindeydim. Annem bana sebze doğrama şeyini satmaya çalışmayacak mıydı? Tam anlamıyla yoldan çıkmıştı ve sebebini çözmem mümkün değildi.

Salona doğru onu takip ettim, buz kovaları içinde şampanya ve portakal suyu şişeleri ceviz Art Deco kokteyl dolabının

önünde duruyordu. (Babam büyük kokteyl meraklısıydı. Altmışıncı yaş gününde neredeyse herkes ona bir kokteyl karıştırıcısı hediye etmişti. Çok komikti.)

Dan şampanyayı açtı, annem Buck's Fizz kokteylleri hazırladı ve kızlar cam kenarında duran büyük oyuncak bebek evine koştu. Her şey gayet normaldi ama değildi. Az önce tuhaf bir olay yaşanmıştı.

Annem Dan'e işiyle ilgili bir yığın soru sordu, adeta soru yağmuruna tuttu, sanki konuşmada boşluk kalmasın diye cırpınıyordu. İçkisini mideye indirdi, kendine bir tane daha koydu (Dan ve ben daha başlamamıştık), sonra bana otuz iki dişle sırtıp, "Birazdan pankekleri yaparım," dedi.

"Kızlar, gelin ellerinizi yıkayın," diye seslenip onları annemin banyosuna soktum, kızlar her zamanki gibi kim ilk yıkayacak kavgası yaptı, her tarafa gereğinden fazla sıvı sabun fişkırttılar. Tessa'nın saçı dolaşık bir yumak oldu ve çantamdan tarağımı almak için mutfığa döndüm. Mutfaktan çıkıp tekrar banyoya giderken salona şöyle bir gözücuyla baktım ve beni yavaşlatan... ve tamamen durduran bir manzaraya rastladım.

Annem ve Dan kafa kafaya vermiş, fısır fısır konuşuyordu. Elimde değildi, onlara görünmeden iki santim yanaştım.

"...Sylvie şimdi öğrenirse..." diyordu Dan ve midem takla attı. Benden bahsediyorlardı!

Annem o kadar kısık bir sesle cevap verdi ki, duymadım ama duymama gerek yoktu. Ne olduğunu anlamıştım. Şimdi çakmıştım. Dan'in bana hazırladığı sürprizlerden biriydi! Bir şey planlıyorlardı.

Dan kulak kabarttığımı öğrenirse ayvayı yerdim, o yüzden hemen koşa koşa banyoya döndüm. Bir sürpriz geliyordu. Ne tür bir sürprizdi acaba? Sonra jeton düştü. Dan ve ben mi *Dealer's Choice*'u izlemeye gidecektik? Annemin donuk ifadesinin açıklaması buydu herhalde. Muhtemelen dalgınlıkla biletleri panoya

iğnelemişti ve ben rastlayıp sorunca ne diyeceğini bilememişti.

Tamam, şu andan itibaren hiçbir ayrıntıya dikkat etmeyecektim. *Hiç.*

Tessa'nın saçını tarayıp düzelttim, sonra kızları koridora saldı ve koridordaki masanın üstünde bir bekçi gibi dimdik duran babamın fotoğrafına gözüm ilişti. Benim yakışıklı, dalayan gibi, hayranlık uyandıran babam. Ömrünün altın yıllarında ölmüştü. Torunlarının büyüdüğünü görmeden, o hayalindeki kitabı yazamadan, emekliliğinin keyfini süremeden...

Elimde değildi, kesik kesik nefes almaya başladım. Yumruklarımı sıktım. Biliyorum, akışına bırakmalıydım ve telefonunu kullanıp kullanmadığı hiç ortaya çıkarılamamıştı ama yine de Gary Butler'dan sonsuza dek nefret edecektim. *Sonsuza dek.*

M6 otoyolunda giden babamı öldüren kamyonun sürücüsünün adıydı. Gary Butler. (Sonunda hiçbir zaman mahkemeye çıkmadı. Delil eksikliği.) Şimdi hatırladım ki, o “en kötü döneminin” zirvesindeyken adamın ev adresini bulmuş, kapısına gitmiş, dışarıda dikilmiştim. Hiçbir şey yapmadım, orada öylece dikildim. Meğerse insanların evinin kapısı önünde sebepsiz yere dikilemezmişsiniz, onlara mektup yazamazmışsınız, yoksa karıları kendilerini “tehdit altında” hissedebilirmiş. (Benden dolayı? Şaka gibi.) Dan gelip beni almak zorunda kaldı, oradan gitmeye ikna etti. İşte o zaman herkes telaşlandı ve köşelerde toplaşıp mırıldandılar, “Sylvie yasını pek kaldıramadı.”

Dan ise kendi adına aşırı çalıştı. Doğal olarak korumacı bir tiptir, her zaman benim kapımı açar, ceketini bana verirdi ama bu farklı bir seviyeydi. İşten izin alıp kızlara baktı. Bayan Kendrick'le konuşup bana yasal hakkımdan daha uzun izin vermesini istedi. Beni bir terapistle yönlendirmeye çalıştı. (*Gerçekten* benim tarzım bir şey değildi.) Doktorun Dan'e uyumam gerektiğini söylemesini hatırlıyordum (tabii ki uyumuyordum, nasıl uyuyabilirdim?) ve Dan bunu kendi sorumluluğu benim-

sedi, kapkara perdeler taktırdı, sakinleştirici müzik CD'leri çaldı ve sokaktaki herkesten sessiz olmalarını istedi. Hâlâ her sabah iyi uyudum mu diye sorardı. Bir nevi uyku monitörüm gibi, alışkanlık haline getirdi.

Öte yandan annemse, bilmek istemedi. Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Kendi yasını tutuyordu, bir de beni mi düşünecekti? Hem neyse, o kendi yolunu uyguladı. Annem uçuk davranışlarla pek iyi başa çıkamazdı. Bir keresinde öğle yemeğine gelen bir misafirimiz o kadar çok içmişti ki, sarhoşluktan koltuktan aşağı düşmüştü, ki bence çok komikti (dokuz yaşındaydım). Ancak ertesi gün bahsettiğimde annem hemen konuyu kapatmıştı. Sanki hiç öyle bir şey olmamıştı.

Dolayısıyla Gary Butler'ın evinin kapısının önüne gittiğimde annem hiç etkilenmedi. ("El alem ne der?") İlaç içmemi heveslendirmeye çalışan annemdi. Ya da bir ay yurtdışına çıkıp düzeliş geri dönmemi isteyen.

(Annem kendi yasını kozasına kapanmış bir tırtıl misali atlattı. Cenazeden sonra yatak odasına kapandı ve iki hafta boyunca kimse içeri alınmadı, sonra annem giyinip süslenmiş halde, gözlerini kırpa kırpa bir gün odadan çıktı. Asla ağlamadı, sadece gözlerini kırptı.)

"Dede cennette," diye belirtti Tessa, babamın resmine bakarak. "Bir bulutun üstünde oturuyor, değil mi anne?"

"Olabilir," dedim dikkatlice.

Ben ne bilecektim ki? Belki babam sahiden oradaydı, bir bulutun üstünde oturuyordu.

"Ya aşağı düşerse?" diye kaygıyla sordu Anna. "Anne ya dedem oradan düşerse?"

"Sıkı tutunur," dedi Tessa. "Değil mi, anne?" Şimdi ikisi de merakla bana bakıyor ve cevabı çok iyi bildiğimden yüzde yüz emin olarak bana güveniyorlardı. Çünkü ben bu dünyada her şeyi bilen anneydim.

Birden gözlerim yandı. Keşke olduğumu sandıkları kişi olsaydım. Keşke aradıkları bütün cevaplar bende olsaydı. Olmadığını anladıklarında kaç yaşında olacaklardı? Kaç yaşında anlardı insan bunu? Sorgulayan küçük suratlarını incelerken günün birinde kızlarımın, dünyada var olan bütün boklukları öğreneceklerini ve bunlarla başa çıkmak zorunda olacaklarını ve ben hiçbir şeyi düzeltmeyeceğimi düşündüm ve buna dayanamadım.

“İyi misin, Sylvie?” dedi Dan, annemle salondan çıkıp. Çabucak babamın resmine baktı ve aklımdan geçenleri okuduğunu anladım. Babamın resimleri beni gafil avlardı.

Eh, açıkçası, her şey beni gafil avlıyordu.

“İyiyim!” dedim canlı canlı. “Eee, kızlar, pankeklerinize ne süreceksiniz?”

Dikkat dağıtmak hayati öneme sahipti çünkü en son istediğim şey, Tessa’nın, annemin yanında dedenin bir bulutun üstünde oturmasından bahsetmesiydi.

“Akçağaç şurubu!”

“Çikolata sosu!”

Anna ve Tessa, dedeleriyle ilgili her şeyi unutup mutfağa daldı. Peşlerinden gitmeden önce Dan’e şöyle bir baktım, hâlâ annemin yanında yürüyordu ve onları görünce birden neşelendim. Acaba Şaşırt Beni projesinin beklenmedik bir faydasını da görecektik miydik? Dan ve annemi birbirine yaklaştıracak mıydı? İkisini şu halleriyle görünce salonda kafa kafaya vermiş, bir çeşit gizlilik ve samimiyet yakalamıştım, aralarında daha önce hiç rastlamadığım bir samimiyet.

Yani, anlaşılır, anlaşılır. Bir sıkıntı yok. Sayılır. Sadece...

Eh. Daha önce dediğim gibi, Dan babam konusu açılınca bir tuhaflaşıyor. Ve para ve... bir sürü mevzu. Ama belki bunları bir kenara bırakmıştır, diye iyimser düşündüm. Belki bir şeyler değişmiştir.

Belki de değişmemiştir. Biz yemek yemeyi bitirince Dan iyice huylandı, özellikle de annem yılan aldığımızı öğrenip Dan'e takılmaya başlayınca Dan kasıldı. Kibarlığı elden bırakmamak için çaba gösterdiğini fark ettim ve ona hak verdim. Annem bir şakayı alır, suyunu çıkarana kadar yapardı. Ben bile o uyuz yılanı savunmak üzereydim. (Neredeyse ama.)

"Küçükken hep bir evcil hayvanım olsun istemişimdir," dedim kızlara, konuyu genişletmeye çalışarak. "Ama ben yılan istemezdim, yavru kedi isterdim."

"Yavru kedi," diye nefes verdi Tessa.

"Yılanın kedicigi yer yutardı!" dedi annem neşeli neşeli. "Yılanları bununla beslemiyor musunuz, Dan, canlı kedi yavrularıyla?"

"Hayır," dedi Dan gayet ciddi. "Beslemiyoruz."

"Saçmalama, anne," dedim, kızların ödünü kopartmadan önce kaşlarını çatarak. "Anneanneniz şaka yapıyor, kızlar. Yılanlar yavru kedileri yemez! Her neyse," diye devam ettim. "Benim evcil hayvan almama izin yoktu, kız ya da erkek kardeşim de olmadığı için... bilin bakalım ne yaptım? Kendime hayali bir arkadaş buldum. Adı Lynn'di."

Kızlara daha önce hiç hayali arkadaşımdan bahsetmemiştim. Nedenini bilmiyordum.

Tabii ki biliyordum. Çünkü annemle babam bu yüzden beni yüz karası ilan etmişti. Hatta şimdi annemin yanında konuyu açmak bile cesaret istemişti.

Geri dönüp düşününce, artık çocuk sahibi olmuş biri olarak, annemlerin hayali arkadaş meselesini iyi ele almadığını görebiliyordum. Harika ebeveynlerdi, sahiden öyleydiler ama o konuda yanılmışlardı.

Yani, anlıyordum. O zaman dönem başkaydı. İnsanlar o kadar açıkgörüşlü değildi. Artı annem ve babam son derece gelenekseldi. Muhtemelen kafamın içinde sesler duymam, de-

lirdiğime alamet filan sanmışlardı. Ancak hayali arkadaş kurmak çocuklar için son derece normal ve sağlıklı bir davranış. Google'dan baktım. (Çok defa hatta.) Bu kadar kınamalarına gerek yoktu. Ne zaman Lynn'den bahsetsem, annem donakalırdı ve babam anneme onaylamayan bir öfkeyle bakardı, sanki onun yüzündenmiş gibi olurdu ve bütün atmosfer toksik bir hal alırdı. Korkunçtu.

Dolayısıyla, bir süre sonra, ben de Lynn'i sır gibi saklamaya başladım. Ama onu terk etmedim. Annemle babamın onu duyunca abartılı tepki vermesi, hayali arkadaşıma daha çok tutunmama sebep oldu. Onu allayıp pulladım. Hatta bazen kafamda onunla konuştuğum zaman suçluluk duyardım, bazen kafa tutmak için konuşurdum ama hep içimde kötü bir utanç duygusu kalırdı. Otuz iki yaşındayım ama bugün bile "Lynn" adını sesli söyleyince bir huzursuzluk çöküyordu.

Hatta geçen gün rüyamda onu gördüm. Ya da belki onu hatırlamıştım? Gırtlaktan gelen o mutlu kahkahasını duydum. Sonra bana o çok sevdiğim şarkısını söylüyordu, "Kumbaya."

"Gerçek hayatta onunla konuştun mu?" diye sordu Tessa kafası karışarak.

"Hayır, sadece kafamdaydı." Kızıma gülümsedim. "Kendimi biraz yalnız hissettiğim için onu yaratmıştım. Son derece normal. Bir sürü çocuk hayali arkadaş kurar kafasında," diye ekledim imalı imalı, "büyüdükçe de unutulur."

Anneme son bir laf soktum fakat o hiç duymamış gibi yaptı, tipik tepkisiydi.

Bir gün annemin karşısına geçip eteklerimdeki taşları dökeçeğime kendime söz verdim. Diyecektim ki, "Beni ne kadar kendimden utandırdınız, farkında mısınız?" ve "Sorun neydi? Beni *deli* mi sandınız?" Cümlelerim hazırđı, sadece hiçbir zaman bunları dışımdan söyleyecek cesareti kendimde bulamamıştım. Dediğim gibi yüzleşme ve hesap sorma gibi alanlar-

da pek iyi değilim, özellikle babamın vefatından sonra daha zorlandım. Ailemizin gemisi zaten fırtınaya kapılmıştı, bir de benim sallamama hiç gerek yoktu.

Annem tam tahmin ettiğim gibi bu sohbetten tamamıyla uzak durdu ve şimdi konuyu değiştirdi.

“Bak geçen gün ne buldum,” dedi, duvara monte edilmiş televizyonu açarak. Birkaç saniye içinde aile videomuz çıktı. On altıncı yaş günümde çekilmişti, babamın ayağa kalkıp benimle ilgili konuşma yaptığı kısımdaydı.

“Ne zamandır bunu izlemedim,” diye nefes verdim ve hepimiz susup seyrettik. Babam, Hurlingham Kulübü’ndeki balo salonunda oturanlara hitap ediyordu, doğumgünümü orada yapmıştık. Babam simsiyah bir smokin giymiş, annem ıslıl ıslıl gümüş rengi bir tuvalet, bense annemin haftalarca her cumartesi fellik fellik aramama yardım ettiği kırmızı bir mini elbise.

(Şimdi bakıyordum da, aslında bana yakışmamıştı. Daha on altı yaşındaydım. Neyime öyle giymiştim?)

“Kızım Lizzy Bennet’ın zekâsını almış...” Babam o buyurgan havasıyla konuşuyordu. “Pippi Longstocking’in gücünü... Jo March’in cesurluğunu... ve Scarlett O’Hara’nın tarzını.” Ekrananda görülen seyirciler alkışlıyordu ve babam bana göz kırpmıyor, ben de dilim tutulmuş halde ona bakıyordum.

O anı çok iyi hatırlıyorum. Aklımı başımdan almıştı. Babam gizlice odamdaki bütün kitapları karıştırmış, en sevdiğim kahramanları bulmuş ve onların ekseninde bir konuşma yapmıştı. Şimdi anneme baktım, gözlerim yanıyordu, annemse bana titreyen çenesiyle gülümsedi. Annem beni çıldırttırdı ama bazen, kimse beni ondan daha iyi anlayamazdı.

“İyi konuşma,” dedi Dan birkaç saniye sonra ve ona minnetle baktım.

Öte yandan, biz seyrederken ekran bulanıklaştı ve birdenbire sesler bozuldu, video izlenmez oldu.

“Ne oldu böyle?” diye sordu Tessa.

“Ah aman!” Annem uzaktan kumandaya bastı ama görüntüyü düzeltemedi. “Bu kopya hasarlı artık. Neyse, boşverin. Herkes bitirdiyse salona geçelim, başka bir şey izleriz.”

“Düğün!” dedi Anna.

“Düğün!” diye ciyakladı Tessa.

“Gerçekten mi?” dedi Dan hayretle. “Aile DVD’lerinden nasibimizi almadık mı?”

“Düğünü izlesek ne olur ki?” dedim. Belki biraz gardımı almış gibiydim... çünkü öyleydim.

Ailem hakkında bir başka kilit nokta: Bizim düğün DVD’mizi çok sık izlerdik. Kızlar bayılıyordu, annem seviyordu ve itiraf ediyorum, ben de çok seviyordum.

Ancak Dan “hayatımızın bir gününü durmadan çalıştırmak garip,” diyordu. Hatta Dan düğün DVD’mizden nefret ediyordu, muhtemelen tam da annemin çok sevdiği sebepten ötürüydü. Çünkü çoğu düğün videosu mutlu çift hakkındayken bizimki özünde babam hakkındaydı.

İlk başta hiç fark etmemiştim. Bana göre hoş, iyi çekilmiş bir DVD’ydi. Ta ki düğünümüzden bir yıl sonra, bir toplantıdan eve dönerken Dan patlayıp, “Fark etmiyor musun, Sylvie? Bizim DVD’miz değil o, babanın!” demişti.

Bir sonraki izleyişimde tabii ki barizdi. Babamın gösterisiydi. Koca DVD’nin ilk görüntüsünde babam çıkıyordu, kiliseye gitmek için kiraladığımız Rolls Royce’un önündeydi. Sonra babamın gelinliğimle beni dışarı çıkarması... arabadan görüntüleri... ikimizin kilisede yürüyüşümüz...

Koca DVD’nin en duygusal anı, bizim yeminlerimizi söylediğimiz an değildi. Papazın, “Bu kadını evlenmesi için kim veriyor?” demesi ve babamın, boğuk ve gümbür gümbür bir sesle, “Ben,” demesiydi. Sonra biz yeminlerimizi okurken kamera durmadan babama yakın çekim yapmıştı, babam yüzünde gu-

rur ve özlem dolu en can alıcı ifadeyle izliyordu.

Dan, babamın montaj odasına girip başrolü kaptığından emin olduğunu düşünüyordu. Sonuçta kameramanın parasını o ödemişti, pahalı bir video ekibi tutalım diye tutturan oydu, istediği gibi çekertmek için yapmıştı.

Dan bunu ilk ortaya attığında çok kırılmışım. Sonradan olabilir diye kabul ettim. Babam... gösterişçi ve yapmacık değildi ama kendini çok yüce görürdü. İlgi odağı olmayı severdi, her zaman. Mesela şövalyelik unvanı almak için yanıp tutuşurdu. Arkadaşları arada bundan dem vurur, babam hafifser gibi bir espriyle karşılık verirdi ama hepimiz bunu çok istediğini bilirdik. Ayrıca yaptığı onca iyilikten sonra, neden olmasın? (Annem babamın bunu kaçırmaması konusunda hâlâ çok hassastı. Gazetede Onur Listesi'ni okurken gözlerini kırıştırdığını görürdüm. Şunu da kabul edelim, babam şövalye unvanı alsaydı, annem de şimdi "Leydi Lowe" olacaktı, çok hoş bir isimdi doğrusu.)

Hal böyleyken bile, bizim DVD hakkında benim farklı bir teorim vardı. Bence video ekibi doğal olarak babama doğru çekilmişti çünkü o bir film yıldızı gibi göz kamaştırırdı. O kadar yakışıklı ve nüktedandı ki, annemi öyle bir çalımla dans pistine çekmişti ki, kameraman ya da editör ya da her kim üstünde çalıştıysa, ona odaklanması çok doğaldı.

Uzun lafın kısası, Dan bu çekimin hayranı değildi. Ancak kızlar düğünümüzü izlemeye hastaydı, özellikle gelinliğime ve tabii saçlarıma hastaydı. Babam saçımı, 'iftiharımı' düğünde açık bırakmamı ve pırıl pırıl ve sarı, dalgalarımın arasında ör-güler ve çiçekler bezeli olursa prenses gibi görkemli duracağını ısrarla belirtmişti. Kızlar buna "düğün saçı" diyor, oyuncak bebeklerine bu saçı yapmaya çalışıyorlardı.

Neyse. O yüzden genellikle DVD'yi başlatıyorduk, Dan da-
lıp gidiyordu ve bir süre sonra kızlar sıkılıp oyun oynamaya

gidiyordu. Annem ve ben sessizlik içinde izlemeye devam edip babamın görüntülerini içimize çekiyorduk. Nasıl bir adamdı. Böyle keyif alıyorduk. Bu da bizim bir kutu çikolatamızdı.

Gelgelelim bugün annemle benim babamı tek başımıza izlememizi istemiyordum. Bir şeyler farklı olsun istiyordum. Birlikte ve gevşek ve biraz daha... ne bileyim. Birlik içinde. Aile gibi. Salona doğru geçerken Dan'ın koluna girdim.

"Bugün seyretsene," dedim dil dökerek. "Bizimle kal."

Annem Oynat tuşuna bastı, hiçbirimiz DVD'nin çoktan makinede olması hakkında yorum yapmadık, derken hemen babam ve Chelsea'de büyüdüğüm evden dışarı çıkan ben ekrana geldik. (Annem bir yıl önce bu evi satıp "yeni bir başlangıç" yapmak için bu daireye taşınmıştı.)

"Dün mahalle gazetesinden aradılar," dedi annem, babam Rolls Royce'un önünde benimle poz verirken. "Görüntüleme merkezindeki odanın açılışında fotoğraf çekmek istiyorlar. Saçlarını yaptırmayı ihmal etme, Sylvie," diye ekledi.

"Esme'ye haber verdin mi?" diye sordum. "Yapmalısın."

Esme, hastanedeki açılışı organize eden kızdı. İşinde yeniydi ve ilk büyük etkinliği gerçekleştirecekti, her gün ondan kaygılı bir e-posta alıyordum, şöyle başlayan: *Sanırım her şeyi planladım ama bir tek....* Dün şunu soruyordu: *Otoparkta kaç arabalık yere ihtiyacınız olacak?* Bugünse, *Konuşman için Powerpoint gerekecek mi?* Yani, Powerpoint diyor? Cidden mi?

"Dan, sen seremoniye gelecek misin?" diye sordu annem birden bize dönüp.

Dan'i dürttüm, kafasını kaldırıp baktı ve "Hı evet," dedi.

Daha hevesli konuşamazdı. İnsanın merhum kayınpederi her gün koca hastanenin görüntüleme koridorunun adı verilerek onurlandırılmazdı, değil mi ama?

"Babanın hayatı boyunca başardığı her şeyi muhabire anlatınca adam inanamadı," diye devam etti annem coşarak. "Sı-

fırdan işini kurması, bütün bütçe toplama işleri, o harika partilere ev sahipliği yapmak, Everest'e tırmanmak... Muhabir 'İz bırakan bir adam' başlığını atacağını söyledi."

"Tam olarak 'sıfırdan' değildi aslında," dedi Dan.

"Efendim?" Annem ona dimdik baktı.

"Eh, Marcus'un büyük miktarda hazır parası vardı, değil mi? O yüzden 'sıfırdan' diyemeyiz."

Dan'e sert bir bakış fırlattım ve hiç şaşırmadım, germik görünüyordu. Çenesi kasılmıştı. Sanki orada zapturapt altında tutuluyordu.

Ne zaman annem ve Dan'le beraber vakit geçirsem empati duygum kopuk bir sarkaç misali bir ona gidiyordu, bir buna. Şu anda anneme kaymıştı. Dan neden annemin azıcık geçmişi anmasına izin vermiyordu? Yüzde yüz gerçekçi değilse ne olmuş? Ölen kocasını biraz romantize etmişse, ne olmuş?

"Çok hoş, anne," dedim, Dan'i duymazdan gelerek. Elini sıktım ve aynı anda gözlerini kırıştıracak mı diye dikkatlice yüzüne baktım. Ancak annemin sesi hafifçe titrese de, toparlanmıştı.

"Bizi Yunanistan'a götürdüğü zamanı hatırlıyor musun?" dedi, hatıralar denizinde kaybolarak. "Çok küçüktün."

"Tabii hatırlıyorum!" Dan'e döndüm. "İnanılmazdı. Babam bir yelkenli tutmuştu ve bütün kıyı şeridini gezmiştik. Her gece sahilde mum ışığında şahane yemekler yerdik. Yengeçler... ıstakozlar..."

"Her gece yeni bir kokteyl icat ederdi," diye ekledi annem hülyalı hülyalı.

"Kulağa harika geliyor," dedi Dan tonlamasız bir sesle.

Annem birden ayılır gibi gözlerini kırıştırdı. "Siz bu sene tatilde nereye gidiyorsunuz?"

"Lake District," dedim. "Kendin pişir kendin ye tarzı konaklamalı."

“Çok güzelmiş.” Annem dalgın dalgın gülünce içimden iç geçirdim. Kasten kınamıyordu biliyordum ama bizim hayat tarzımızı pek anlamıyordu. Annem ayağını yorganına göre uzatmanın ya da kızları doğayla tanıştırmamanın ya da küçük şeylerden zevk almanın anlamını bilmezdi. Ona bir defasında gittiğimiz Fransa’daki kamp yerinin broşürünü gösterdiğim zaman beti benzi atmış ve, “Ah, canım benim, neden Provence’ta güzel bir villa kiralamadınız?” demişti.

(Eğer ona, “Para yüzünden,” deseydim hemen, “İyi de hayattım, ben size para veririm!” derdi. Sonra Dan de huylanırdı. O yüzden bunu hiç yapmıyordum.)

“Ah bakın.” Annem ekranı gösterdi. “Baban kiliseye girmenizden önce o garip küçük şakayı yapacak şimdi. Baban hep çok espriliydi,” diye ekledi hasretle. “Herkes onun konuşmasının davete damgasını vurduğunu söylemişti. Damgasını vurmuştu.”

Koltukta, yanımda bir hareket hissettim ve Dan aniden ayağa kalktı.

“Kusura bakma,” dedi ve gözlerimin içine bakmadan kapıya yürüdü. “Acilen bir iş görüşmesi yapmam lazım. Önceden unutmuşum.”

Ya tabii. Ona hak veriyordum. Bir yandan da vermiyordum. Bir kerecik bile katlanamaz mıydı?

“Olsun.” Keyfimi bozmadan konuşmaya çalıştım, aslında bu aramayı uydurmuş muydu, bilmiyordum. “Birazdan görüşürüz.”

Dan odadan çıktı ve annem bana doğru baktı.

“Amanın,” dedi. “Zavallı Dan, biraz gergin görünüyor. Neden acaba?”

Annem genellikle ondan böyle bahsederdi: “Zavallı Dan.” Bir de o kadar bilmiş tavırlıydı ki, –bilerek yapmasa da– hemen empati sarkacım karşı tarafa sallandı. Dan’ın arkasını

kollamalıydım. Çünkü mantıklı bir noktaya değinmişti.

“Bence Dan şey hissediyor... şey düşünüyor...” Bitiremedim, derin bir nefes aldım. Bir kereliğine de olsa, bunu halledecektim. “Anne, hiç dikkatini çekti mi, bizim düğün DVD’si daha çok, şey, babama odaklanmış?”

Annem gözlerini kırıştırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Başkalarına... nazaran.”

“İyi de, gelinin babasıydı.” Annem hâlâ allak bullaktı.

“Evet,” diye bastırdım, alevlenerek ve içim sıkılarak, “ama orada Dan’dan çok babam görünüyor! Üstelik bu Dan’ın düğünü!”

“Ah.” Annemin gözleri kocaman açıldı. “Ah, anladım. Demek zavallı Dan bu yüzden böyle huysuz?”

“Huysuz değil,” dedim, birden rahatım kaçarak. “Onun bakış açısını da anlamam lazım.”

“Anlamıyorum,” dedi annem empatiyle. “DVD düğün ruhunu kusursuz bir biçimde yansıtıyor ve beğenseniz de, beğenmeseniz de, baban partinin odak noktasıydı. Doğal olarak videoocular da en eğlenceli karaktere odaklanmayı seçmişler. Zavallı Dan çok tatlı bir insan, biliyorsun, onu çok severim ama pek neşe kaynağı bir tip değil?”

“Evet, öyle!” diye tepem attı, annemin ne kastettiğini çok iyi anlamama rağmen tepki verdim. Dan gerçekten çok komik ve eğlencelidir, onu tanımanız lazım ama çok göze batmayı sevmez. Babam gibi, herkes onu alkışlayıp tezahürat yaparken üç kadını alıp dans pistinde döndürmez.

“Ne kadar saçma bir noktayı kafasına takıyor,” dedi annem, küçümser bir sesle. “Ama zavallı Dan zaten biraz alıngan, özellikle Marcus ve başarıları konusunda öyle.” İç geçirdi. “Gerçi... onu suçlayabilir miyiz?” Bir saniye sessiz kaldı, uzaklara daldı ve yüzü yumuşadı. “Senin unutmaman gereken şu, Sylvie, baban iz bırakmış bir adamdı ve ona sahip olduğumuz için şanslıydık.”

“Biliyorum.” Başımla onayladım. “Öyle.”

“Elbette Dan’ın de birçok iyi yönü var,” diye ekledi, biraz duraklayıp. “Bir kere çok... sadık.” Annem kibar olmak için çaba gösteriyordu, oysaki resmen “sadık” sıfatı onun özellikler sıralamasında “iz bırakmaktan” çok daha aşağılarda yer alıyordu.

DVD oynamaya devam etti, sessizleştik ve babamın ekranında benim Dan’le evlenişimi izlemesini izlerken boğazım düğümlendi. Yüzü asil ve ağırbaşlıydı. Bir ışık huzmesi saçına tam en doğru noktadan vurmuştu. Babam kameraya bakıp o meşhur tavrıyla göz kırptı.

Bu DVD’yi yüz kere izlememe rağmen içimde aniden taze bir yara açıldı. Hayatım boyunca babam hep bana göz kırpmıştı. Okul konserlerinde, sıkıcı akşam yemeklerinde, iyi geceler diyip odadan çıktıktan sonra. Biliyorum, büyütülecek bir şeye benzemiyor, herkes göz kırabilir ama babamın göz kırpmışı özeldi. Kolunuzdan kurşun yemek gibiydi. Anlık bir moral yükselişiydi.

İçimdeki sarkaç ortada durdu. Dilimi yutarak ekrana baktım. Her şey beynimin kenarlarına düştü ve ortada bir tane manşet kaldı: Babam öldü ve onu bir daha asla göremeyeceğim. Diğer her şeyin önemi kaybolmuştu.

SEKİZ

Ertesi sabah, sarkacım yine koptu kopacaktı. Aslında her şey pamuk ipliğine bağılıydı. Dan ile bir altmış sekiz yıl daha evli kaldığımı düşünüp taşınmam imkânsızdı. En son altmış sekiz dakika yeterince kötüydü.

Dün annemin evinde Dan'e ne olmuştu anlamıyordum. O andan beri somurtuktu, aksiydi, dalgındı, titizdi ve genelde... ah. Dün gece arabada dönerken söylenmeye başladı, benim ailem amma maziye düşkünmüş, sürekli geçmişi düşünmek kızlar için sağlıklı değilmiş. Hatta hayali arkadaşımдан bahsetmek zorunda mıymışım diye bile çıkıştı. Hayali arkadaşımдан bahsetmemin nesi yanlış olabilirdi?

Dan'ın neden endişelendiğini, o itiraf etmese de, ben çok iyi biliyordum. Benim dengesiz olduğumdan endişeleniyordu. Ya da dengesizlik potansiyeline sahip olduğumdan. Sırf ben gidip bir kerecik Gary Butler'ın evinin önünde bekledim diye. Ve posta kutusuna küçücük bir mektup bıraktım diye. (Tamam, kabul ediyorum, yapmamalıydım.) Ama mesele şu ki, o özel bir durumdu. Yasımın zirveye çıktığı, “nöbet” geçirdiğim ya da

her ne ad veriyorsak onu yaşadığım dönemdi.

Halbuki Lynn'i kurgulamam çok uzun zaman önceydi, çocukken yaptığım bir şeydi ve normal, sağlıklıydı çünkü Google'dan bakmıştım, Dan de bunu biliyordu ve *onun asıl sorunu neydi?* Özetle, Dan'e böyle ifade ettim. Sadece kızlar duymasın diye dişlerimi sıkıyordum ve Dan'in bu ince ayrıntılı tartışmamın tümünü duyduğundan emin değildim.

Bu sabah uyandığımda şunu düşündüm: Boşver, bugün yeni bir gün, yeni bir başlangıç, mutlaka mutlu olacağım. Hatta yılana bile omzumun üstünden, gözlerim kapalı, günaydın dedim. Dan ise iyice kasvetin dibine vurmuştu. Kahvaltıda ağzını bıçak açmadı, telefonunu karıştırdı ve birden, "Avrupa'ya açılmamız için teklif aldık, biliyor musun?" dedi.

"Gerçekten mi?" Kızların heceleme testinden kafamı kaldırıp.

"Nane."

"Ne-aa-aa-ne," diye vurgulamaya başladı Anna.

"Kopenhag temelli bir grup var, bize benzer iş yapıyorlar. Birlikte ekip kurmak istedikleri bir sürü projelere sahipler, hepsi de Kuzey Avrupa'da. Ciromuzu üç katına çıkarabiliriz."

"Evet. Peki bu iyi bir şey olacak mı?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Biraz kumar." Dan'in yüzünde düğüm düğüm, mutsuz bir ifade vardı ki, beynimde alarm çanlarını çaldırdı. "Ama bir şey *yapmak* zorundayız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer şirketimizin büyümesini istiyorsak..."

Cümlesini tamamlamadı ve canım sıkılarak ona baktım. Dediğim gibi, Dan'i çok iyi tanıyordum. Aklında ne zaman yapılabilir, yeni fikirlerin mutluluğu var, ne zaman tıkanmış, anlıyordum.

Tam o anda, tıkanmıştı. Genişlemekten *memnun* görünmüyordu. Etrafı sarılmış gibi hissediyordu.

“Lale,” dedim Tessa’ya ve harfleri sıralamaya başladı: “Le-aa-le-ee.”

“Sen ‘büyümek’ derken,” diye başladım, kızımın sesi arasında, “tam olarak neyi...”

“Olduğumuzun beş katı daha büyük bir şirket olmalıyız.”

“Beş mi?” diye tekrar ettim hayrete düşerek. “Kim demiş? Sen gayet iyisin! Bir sürü projen var, gelirin iyi...”

“Yapma Sylvie,” diye hırladı Dan. “Kızların odası küçücük. Sen uzun zamandır yeni bir eve taşınmak istiyorsun.”

“Kim demiş? Dan, nereden çıkartıyorsun bunları?”

“Sırf ileriye baktığım için söylüyorum,” dedi Dan, göz göze gelmeden. “Sırf bir plan yapmak istediğim için.”

“Tamam, peki bu planın içine neler dahil olacak?” İyice huy-lanarak çıktım. “Seyahat etmek zorunda kalacak mısın?”

“Tabii ki,” dedi hırçınlaşarak. “Yepyeni bir seviyede kendi-mi adamam, yatırım yapmam gerekirdi...”

“Yatırım.” Bu kelimeyi kaptım. “Yani borç almak zorunda kalacaksın?”

Dan omuz silkti. “Başlangıç için yüklü bir kaldıraç gerekir.”

“Kaldıraç.” Bu kelimeden nefret ediyordum. Anlamı bozu-yordu. Kulağa çok basit geliyordu. İnsanın zihninde bir kaldı-raç canlanıyordu ve Tabii ya, çok mantıklı, diye düşünüyordun. Asıl anlamını çakmam uzun zaman aldı: “yüksek faizle bir ara-ba dolusu para borç al.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bana biraz riskli geldi. Şu Kopenhag’lı adamlar sana ne zaman yaklaştı?”

“İki ay önce,” dedi Dan. “Onları geri çevirdik. Ama tekrar düşünmeye başladım.”

İçimde öfkeli bir patlama meydana geldi. Neden şim-di tekrar düşünüyordu? Çünkü dün annemin evine gittik ve Yunanistan’da yelkenliyle tatillerden bahsettik diye mi?

“Dan.” Gözlerimi ona kenetledim. “Harika bir hayatımız

var. Güzel bir iş-boş zaman dengemiz var. Senin işinin beş kat daha büyük olmasına gerek yok. Kızlar seni evde görmekten hoşlanıyor. Senin Kopenhag'da olmanı istemiyoruz. Ayrıca bu evi seviyorum! Burası bizim yuvamız oldu! Taşınmaya ihtiyacımız yok, daha fazla paraya ihtiyacımız yok..."

Kaptırmış gidiyordum. Yirmi dakika daha konuşurdum ama Anna'nın küçücük sesi, "Yedi elli iki," dedi. Fırının saatini okuyordu, yeni hobisi buydu. Lafımı orta yerinde kesip bağır-dım, "Saat kaçmış? Hay aksi!" Sonrası kızları okula götürme telaşesiydi.

Kızların heceleme yeteneğini sınamayı da bitiremedim. Harika. Sınavdan on üstünden üç alırlardı. Öğretmen bu hafta ne oldu diye sorunca da, Tessa berrak bir sesle, "Kelimelerimizi öğrenemedik çünkü annemle babam para konusunu tartışıyor-du," diye duyuracaktı. Öğretmenler odasında bizi çekiştirecek-lerdi.

Derin bir nefes.

İki kere derin nefes.

"Sylvie!" diye heyecanla konuştu Tilda, evinin girişinde bana katılarak. "Ne oldu? Sana üç kere merhaba dedim. Dalmış gitmişsin!"

"Kusura bakma." Tilda'yı öperek selamladım ve her zaman-ki yürüyüşümüze başladık.

"Neyin var, canım?" dedi Tilda, Fitbit adım sayacını inceleyerek. "Pazartesi sabahı hüznü mü?"

"Anlarsın ya." Bir derin nefes daha verdim. "Evlilik."

"Ah, *evlilik*." Tilda burnundan bir ses çıkardı. "Pakette yazanları okumadın mı? 'Baş ağrısına, anksiyeteye, ruhsal gidiş gelişlere, uyku bozukluklarına ya da genel bir bir şeyleri bıçak-lama arzusuna sebep olabilir.'" Yüz ifadesi öylesine komikti ki, beni bir gülme aldı. "Ya da kurdeşen," diye ekledi Tilda. "Bana kurdeşen döktürmüştü."

“Bende kurdeşen yok,” dedim. “Bir artı.”

“Bir artı daha, diye tahmin ediyorum, güzel yeni kaşmir hırkan?..” Tilda gözleri parlayarak hatırlattı. “Her şey plana göre gitti mi?”

“Ah Tanrım.” Elimle alnıma şaplak attım. “Sanki aylar öncesiydi. Doğrusu, hiçbir şey plana göre gitmedi. Dan hırkayı üstüme denediğimi keşfetti. İkimiz aynı gün ayrı yerlerde öğle yemeği rezervasyonu yaptırdık. Ve sonunda evimize bir yılan alındı.”

“Yılan mı?” Tilda bakakaldı. “Bunu hiç beklemiyordum.”

Tilda’ya cumartesi yaşanan olayları en başından anlattım, ikimiz de gülmekten çatladık ve neşem yerine geldi. Fakat sonra Dan’ın aksiliğini hatırladım ve yine içim karardı.

“Eee, peki bu sabah neden böyle hüzünlüsün?” diye sorguladı Tilda, kendisi iyi olduğunuzdan emin olmak isteyen ve baştan savılmaktan hoşlanmayan, asla alınıp bozulmayan bir arkadaştı. Hatta en iyi arkadaş türüydü. “Yılan yüzünden mi?”

“Hayır, yılan yüzünden değil,” dedim dürüstçe. “Yılana alışabilirim. Sadece...” Ellerimi iki yana açıp sonra yana bıraktım.

“Dan mı?”

Düşüncelerimi sıraya dizmek için birkaç adım yürüdüm. Tilda akıllı ve sadıktı. Dostluğumuz boyunca ikimiz de hassas konularımızı paylaşmışız, birbirimize içimizi dökmüşüzdür. Durumu farklı bir gözle görebilirdi.

“Dan ve babam arasındaki ilişkiyi sana daha önce anlatmıştım,” dedim sonunda. “Ve bütün...”

“Finansal anlamda huylanmasını?” diye doğru kelimelerle ifade etti Tilda.

“Aynen. Finansal anlamda huylanması. Eh, zamanla düzelir sanmıştım ama kötüye gidiyor.” Sokak bomboş olmasına rağmen, sesimi alçalttım. “Dan şirketini genişletmek için plan

yapmış. Babamla aşık atmaya çalıştığı için tüm bunlar, biliyorum ve öyle yapmasını istemiyorum!” Kafamı kaldırıp baktım ve Tilda’nın cin gibi gözleriyle karşılaştım. “Sırf babamın bir versiyonu olacağım diye kasıp geberene kadar çalışmasını istemiyorum. O babam değil, o Dan! Onu o yüzden seviyorum. Dan olduğu için, şey olduğu için değil...” Nereye bağlayacağımı bilemediğimden sustum.

Konuşmadan yürüdük ve Tilda’nın söylediklerimi kafasında demlediğini gördüm.

“Bir süre önce aslanlarla ilgili bir belgesel izledim,” dedi şimdi. “Genç aslanlar, yaşlı neslin gururunu elinden alıyor-muş. Birbirlerine karşı çok acımasızlar. Feci yaralanıyorlar. Ancak dövüşe devam etmek zorundalar. Kimin patron olduğunu belirlemek zorundalar.”

“Eee, ne yani, Dan aslan mı?”

“Belki de dövüşecek kimsesi olmayan, yeni nesil aslandır,” dedi Tilda, bana muammalı bir bakış fırlatarak. “Bir düşün. Baban en verimli döneminde öldü. Hiçbir zaman yaşlanıp kırıl-ganlaşmayacak. Hiçbir zaman kenara çekilip Dan’e yer açma-yacak. Dan ise ormanın kralı olmak istiyor.”

“İyi de zaten bizim ormanımızın kralı o!” dedim, çıldırarak. “Ya da en azından... benimle beraber kral,” diye düzelttim çünkü bizim evliliğimiz kesinlikle eşit bir ortaklıktı, ben de bunu kızlara pozitif, feminist rol model şeklinde aktarmak istiyordum. (Dan’le tartışıp onların ödevlerini ihmal etmediğim zamanlarda tabii.) “İkimiz de kralız,” diye netleştirdim.

“Belki de Dan kendini kral gibi hissetmiyordur.” Tilda omuz silkti. “Bilemiyorum. David Attenborough’ya sorman lazım.” Sessizlik içinde yürüdü, sonra ekledi, “Ya da, anlarsın ya, Dan biraz büyüyüp bunları aşmalı. Açıksözlü olduğum için bağışla,” diyiverdi. “Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

“Anlıyorum,” diyip kafa salladım. Artık istasyona ulaştık ve

her sabahki gibi içeriye akın eden çalışanlar ve öğrencilerin arasına karıştık. “Neyse,” dedim Tilda’ya uğultunun arasında. “Yeni bir plan buldum ve Dan’e kendini kesinlikle ormanın kralı gibi hissettirecek. Yeni bir sürpriz,” diye ekledim ve Tilda inledi.

“Hayır! Bırak artık bu saçmalığı! Boyunun ölçüsünü aldın sanmıştım. Yoksa evine başka bir yılan gelir. Ya da daha beteri.”

“Hayır, olmayacak,” dedim inatla. “Bu seferki güzel bir plan. Seksle ilgili ve seks her şeyin köküdür, katılıyor musun?”

“Seks mi?” Tilda aynı anda hem iğrenmiş, hem büyülenmişti. “Sakin bana Dan kendini ormanlar kralı gibi hissetsin diye yeni bir seks manevrası keşfettiğini anlatma. Açıkça söylüyorum, insan zihni hemen hayalini canlandırır.”

“Seks hareketi değil. Seksle ilgili bir hediye.” Etkiyi arttırmak için durdum. “Erotik fotoğraflar.”

“Ne?” Tilda boş boş baktı. “O ne?”

“Yatakta çekilmiş fotoğraflar! Yeni bir akım. Evlenmeden önce yapıyorsun. Jartiyerli falan halinle seksi fotoğraflarını çektiyorsun, sonra bunları kitap yaptırıp kocana veriyorsun. Böylece gelecekte dönüp baktığında ne kadar ateşli olduğunu hatırlıyorsun.”

“Sonra da aynadaki haline bakıp kıyaslıyor musun?” Tilda çok tiksinimişti. “Hayır sağol! Hepsini bulanık hafızada tutalım, ben öyle derim.”

“Eh, her neyse, yapacağım işte,” diye kaldığım yerden devam ettim, biraz zıtlaşarak. “Bugün Google’dan araştıracağım. Özel şirketler yapıyormuş.”

“Kaç para istiyorlar?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ama mutlu bir evliliğin fiyatı nedir?”

Tilda alaycı alaycı gözlerini devirdi. “İstersen ben yaparım,”

dedi. "Para da almam. Bana bir şişe şarap alırsın. İyi şarap," diye açıklığa kavuşturdu.

"Sen yapar mısın?" İnanamayarak kahkahayı patlattım. "Bu fikirden nefret ettim dedin!"

"Kendi adıma. Ama senin için, neden olmasın? Eğleniriz."

"Sen fotoğrafçı değilsin ki!" Bunu derken Instagram'daki çabaları aklıma geldi. "Yani profesyonel fotoğrafçı," diye çabucak ekledim.

"Bende estetik gözü var," dedi Tilda kendinden emin. "En önemlisi bu. Lensim iyi, birkaç ışık filan kiralarız. Zaten fotoğrafçılıkla daha çok ilgilenmek istiyordum. Dekora gelince... Bir yerlerde bir kırbacım olacaktı." Kaşlarını kaldırıp indirdi ve kahkahadan kırıldım.

"Tamam. Olabilir. Bir düşüneyim. Gitmem lazım!"

Tilda'ya sarıldım ve istasyona doğru koştururken hâlâ kırdırıyordum.

Aslında bir yandan... mantıklı bir noktaya değindi. Saat onda, ofisteki bilgisayarda "erotik fotolar" başlığını incelemekle rahat bir saat geçirmiştım. (Ayak altında gezinmesin diye Clarissa'yı gönüllülerimizle iş memnuniyeti seviyesi görüşmelerini yapmaya gönderdim.) Birincisi, her bir çekim yüzlerce pound'du. İkincisi, bazılarını okuyunca içim tuhaf oldu: *Fotoğrafçımız Kevin yılların deneyimini kullanarak (Playboy, Penthouse) sizi hassas bir yaklaşımla bir dizi erotik poz vermede yönlendirecek, elinizi koymanız gereken yerle ilgili tavsiyelerde bulunacak.* (Elimizi koymamız gereken yer derken?) Üçüncüsü de, Tilda'yla çok daha rahat ve eğlenceli olmaz mıydı?

Aklımda bazı fikirler belirmeye başladı gerçi. Beyaz bir gecelikte resim çekilmiş harika bir kız vardı, bacağına tam da bizim mutfaktakine benzer bir sandalyeye atmıştı. Bunu yapabiliyordim. Ekranı dimdik bakıyor, tam duruş pozisyonunu bulmaya

çalışıyordum ki, merdivenlerde ağır ayak sesleri duydum.

Kahretsin. Herif geldi. Yeğen. Robert. *Kahretsin.*

Ekranımda abartısız otuz pencere filan açıldı, her birinde de korseli ve file çoraplı ya da bir yatağa uzanmış, on kat takma kirpik ve bir gelinlik duvağı haricinde bir şey giymemiş bir kadın resmi vardı.

Yüreğim ağzımda atarak pencereleri ve görüntüleri kapatmaya çalıştım fakat alım al morum mor, telaştan yanlış yerlere bastım. Kahrolası kadınlar kıpkırmızı rujları, dantelli sutyenleri ve ellerini kışkırtıcı bir şekilde tangalarına koymuş, dudaklarını büzmüş bana bakıyordu hala. (Esasında elin nereye konacağı konusundaki tavsiyenin manasını anladım sanırım.)

Sonuncu fotoğrafı da çılgınlar gibi kapatırken merdivenlerdeki adım seslerinin kesildiğini fark ettim. Buradaydı. Ama sorun yoktu: Her şeyi tam vaktinde kapatmıştım. Emindim. Robert bir şey görmemişti.

Görmüş müydü?

Utançtan sırtım karıncalanmaya başladı. Arkamı dönmeye cesaret edemedim. Acaba burada olduğunu bile fark edemeyecek kadar işe dalmış havasına girse miydim? Evet. İyi pladı.

Telefonu alıp herhangi bir numara çevirdim.

“Alo?” dedim numaradan bir sesle. “Ben Willoughby House’tan Sylvie, son etkinliğimizi haber vermek için aramıştım. Beni arayabilir misiniz? Teşekkürler.”

Telefonu kapattım, arkamı döndüm ve Robert’ı orada tek renk koyu takım elbisesiyle, elinde evrak çantasıyla dikilir görünce abartılı bir şaşırma nidası çıkardım.

“Ah merhaba!” dedim ağzımı yayararak. “Pardon. Sizi görmemişim.”

Adamın suratı hiç değişmedi ancak gözleri bilgisayarına, telefona ve tekrar bana döndü. Gözleri o kadar siyah ve derindi ki, içlerini okuyamadım. Hatta bütün suratında genel bir ka-

palılık, iticilik ifadesi mevcuttu. Sanki sadece buzdağının zirvesini görebiliyorduk.

Dan gibi değildi. Dan açıktır. Gözleri şeffaf ve doğrudur. Kaşlarını çatmışsa, sebebini tahmin ederdim. Gülüyorsa, hangi espriye güldüğünü bilirdim. Bu adam sanki hayatta hiç kimsenin, o kafaları uçurup kömür ocağına saklayanın kendisi olduğunu tahmin edememesi en büyük şakaymış gibi duruyordu.

Derken hemen kendime çekidüzen verdim. Abartmayı kesmeliydim. O kadar da kötü değildi.

“Telefon numaraları genelde sıfırla başlar,” dedi belirgin bir gerçeği bildirircesine.

Kahretsin.

Hem de kahr ötesi kahretsin. Sırf beni enselemek için parmaklarımı takip etmişti. Ne kadar sinsi olduğunun kanıtı. Her daim gardımı almalıyım.

Muğlakça, “Bazıları başlamaz,” dedim ve ekrandan herhangi bir belgeyi açtım. Geçen sene yaptığımız bir klavsen konserinin bütçesini gösteren belgeydi, sonradan fark ettim ama eğer sorgularsa, muhasebe egzersizi yapıyorum diyecektim. Evet.

Kendimi sahte ve izlenen biri gibi hissettim, bakışlarının altında kalmıştım ve hep onun yüzündendi. O da bu kadar gözdağı veren bir havaya sahip olmasaydı. Hiçbir şeye faydası olmayan, yapıcılıktan uzak bir havaydı bu. Tam o anda Clarissa’nın adımlarını duydum ve odaya girince Robert’ı görüp kısa bir çökme çığılığı attı.

“Güzel, buradasın,” dedi Robert ona. “İkinizle toplantı yapmak istiyorum. Bazı konularda bazı cevaplar arıyorum.”

Tam da bunu kastediyordum işte. Ne kadar agresif bir yaklaşımdı.

Serinkanlı bir şekilde, “Olur,” dedim. “Clarissa, sen bize kahve yapsana? Ben de buradaki işleri bitireyim.”

Adam atla dese, kalkıp atlayacak değildim. Bizim de meş

gul bir hayatımız vardı. Bir takvimimiz vardı. Bütün gün ne yaptığımızı sanıyordu? Klavsen konseri bütçesini kapattım, ekranı kirleten birkaç belgeyi dosyalara koydum (Clarissa her şeyi masaüstüne kaydediyordu) ve sonra düşüncesizce aşağı küçültülmüş bir resme tıkladım.

Ekran anında dudaklarını büzmüş, transparan sutyenli, parmaklarını göğüslerinin üstüne yaymış bir kadın resmiyle doldu (el koyma yeri süperdi). Midem dehşetle çalkalandı. *Kah-retsın ya. Ben bir GERİZEKÂLIYIM. Kapat, kapat...* Gecikmiş bir tavırla mouse'u oynattım ve resimden tamamen kurtulmak istedim. En sonunda kayboldu, tiz bir kahkaha atarak sandalyede arkama döndüm.

“Ha ha! Herhalde neden ekranda bu resim çıktı diye merak ediyorsunuzdur! Aslında ben tam...” Beynim çaresizce baha-neler üretti. “...araştırma yapıyordum. Muhtemel bir... erotika sergisi için.”

Şimdi yüzüm iyice kızarmıştı. “Erotika” kelimesini dışımdan söylemeye hiç kalkmamalıydım. Kötü bir kelimeydi “erotika” neredeyse “ıslanmak” kadar kötüydü.

“Erotika mı?” Robert hayretler içindeydi.

“Tarihi anlamda. Çağlar boyu. Viktorya, Edward dönemleri, modern dönemle karşılaştırması... eee... Daha ilk planlama aşamasında,” diye bitirdim beceriksizce.

Bir sessizlik oldu.

Robert sonunda kaşlarını çatarak, “Willoughby House’ta erotika eserler var mı?” diye sordu. “Pek halamlık bir şey olduğunu düşünmezdim.”

Tabii ki değil zaten! Ancak bir şey demek zorundaydım ve hafızamın derinlerinden bir görüntü koptu geldi.

“Arşivlerdeki tıpkı basım koleksiyonda salıncakta sallanan bir kız resmi var,” dedim.

“Salıncakta sallanan bir kız?” Robert kaşlarını kaldırdı.

“Bana pek şey gibi gelmedi...”

“Çıplak,” diye açıkladım. “Ve oldukça... anlarsınız ya. Etine dolgun. Bence Viktoryen dönemde yaşamış bir erkek için oldukça cazibeli sayılırdı.”

“Peki modern bir erkek için?” Robert’ın kara gözleri parladı.

Gözlerinin içinin parlaması münasip miydi? Fark etmemiş gibi yapacaktım. Ya da soruyu duymamış gibi. Ya da bu konuyu başlatmamış.

Bunun yerine, “Toplantıya geçelim mi?” diye sordum. “Neler sormak istiyorsunuz?”

“Bütün gün sabahтан akşama kadar ne halt ettiğinizi sormak istiyorum,” dedi kibarca ve bir anda gerildim.

“Willoughby House’un idare ve bütçe toplama departmanını yönetiyoruz,” dedim, hafif diklenerek.

“Güzel. O zaman bana şunun ne olduğunu anlatabilirsiniz.”

Bizim Merdiven’i işaret ediyordu. Tahta bir kütüphane merdivenimiz vardı, duvara dayalı durur, üç basamağında kart kutuları olurdu. Robert’ın bakışını takip edince yutkundum. İtiraf etmeliydim ki, Merdiven, bizim standartlarımıza göre bile, nevi şahsına münhasır bir objeydi.

“Bu bizim Noel kartı sistemimiz,” diye açıkladım. “Bayan Kendrick için Noel kartları çok önemlidir. En üstteki basamakta geçen yıl bize gönderilen kartlar durur. Ortadaki kartta bu yılın kartları, imzalanmamış halde durur. En alttaki basamaktaysa bu yılın imzalanmış kartları durur. Hepimiz her gün beş kart imzalarız.”

“Günlerinizi bunu yaparak mı geçiriyorsunuz?” Benden Clarissa’ya döndü, elinde üç kahve kupasıyla yaklaşan Clarissa telaşla irkildi. “Noel kartı imzalıyorsunuz? Mayıs ayında?”

Kahvemi alırken, biraz gıcık olarak, “Tüm yaptığımız bu değil!” dedim.

“Peki ya sosyal medya, pazarlama stratejileri, konumlan-

dırma?" diye birdenbire bombardıman yaptı.

"Ah," dedim gafil avlanarak. "Şey. Bizim sosyal medyadaki varlığımız... belli belirsizdir."

"*Belli belirsiz?*" İnanamayarak tekrar etti Robert. "Demek böyle adlandırıyorsunuz."

"Gizli," diye ekledi Clarissa.

Dümdüz bir sesle, "İnternet sitesine girdim," dedi Robert. "Gözlerime inanmadım."

"Ah." Verilecek bir cevap düşünmeye çalıştım. İnternet sitesine hiç bakmamasını umut ediyordum.

"Herhangi bir açıklama yapacak mısınız?" diye sordu, adeta "Sizinle mantık çerçevesinde konuşmaya çalışıyorum," diyen bir tonlamayla.

Savunma olarak, "Bayan Kendrick internet sitesi kurma fikrinden hoşlanmadı," dedim. "Nihai konsepti bulan oydu."

"Tekrar bir göz atalım mı, ne dersiniz?" dedi Robert, meşum bir edayla. Boş bir sandalyeyi çekip oturdu. Ardından evrak çantasından laptop'ını çıkardı, açtı ve internet adresimizi girdi. Birkaç saniye sonra açılış sayfamız çıktı. Willoughby House'un çok güzel, siyah beyaz karakalem çizimiydi ve ön kapıda küçücük bir tabelada şu yazıyordu: *Sorularınız için: Lütfen Willoughby House, Willoughby Street, Londra, W1'a yazılı mektup yollayın.*

"Bakın şimdi, asıl merak ettiğim..." dedi Robert, yine aynı sakın-kalmak-için-kendimi-sıkıyorum ses tonuyla, "bilgi verici sayfalar nerede, fotoğraf galerisi, FAQ, üyelik formu ve hatta, sitenin kendisi nerede?" Birdenbire patladı. "*Site* nerede? Bu..." Sayfayı parmağıyla dürttü. "*The Times* 1923 sayısından, klas bir reklam gibi görünüyor! 'Mektup yollayın' mı? Mektup yollayın mı?"

İster istemez yüzümü buruşturdum. Haklıydı. Yani adam yerden göğe kadar haklıydı. Çok komik bir internet sitesi idi.

“Bayan Kendrick ‘Mektup yollayın’ ibaresini seviyordu,” diye ortaya attı Clarissa, bilgisayar masasının köşesine tüne-mişti. “Sylvie ona bir e-posta formu eklettirmeye çalıştı ama...” Clarissa bana baktı.

“Denedik, evet,” diye doğruladım.

“Yeterince denememişsiniz,” diye yapıştırdı Robert, hiç in-safa gelmedi. “Peki ya Twitter? Hesap açılmış, gördüm, peki Tweet’ler nerede? Takipçiler nerede?”

Clarissa neredeyse fısıltıyla, “Twitter hesabından ben so-rumluyum,” dedi. “Bir kere Tweet attım ama ne diyeceğimi bi-lemediğim için ‘merhaba’ dedim.”

Robert buna nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi gö-ründü.

Clarissa’nın arkasını kollamak için, “Bizim müşteri profili-mizin Twitter’da olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Onlar mek-tuplaşmayı tercih ediyor.”

“Müşteri profiliniz can çekiyor,” dedi Robert, hiç etkilen-meden. “Willoughby House can çekiyor. Her şey köküne ka-dar ölmüş de, ağlayanı yok. Hepiniz, halam da dahil hepiniz bir fanusun içinde yaşıyorsunuz.”

“Haksızlık ediyorsunuz!” dedim alevlenerek. “Fanusun içi-nde yaşamıyoruz. Dış organizasyonlarla, iyilikseverlerle etki-leşim halindeyiz... Ve can çekmiyoruz! Biz son derece canlı, gelişen, heyecan verici...”

“Gelişmiyorsunuz!” Robert birden çıkıştı. “Hiçbir yerde canlanmıyorsunuz.” Alçak tavanlı odamızda adamın sesi ko-camandı ve Clarissa ile ben küçük dilimizi yuttuk. Robert en-sesini ovaladı, ikimizle de göz teması kurmadan suratını bu-ruşturdu. “Halam sizden gerçekleri saklamak için çırpınmış durmuş,” diye devam etti, daha sakın bir sesle. “Ama bilmeniz gerek. Burası muazzam bir mali darboğazda.”

Clarissa nefesi kesilerek, “*Darboğaz mı?*” diye tekrar etti.

“Halam son birkaç yıldır kendi cebinden burayı döndürüyor. Böyle gidemez ama. O yüzden ben başa geçtim.”

Robert’a bakakaldım ve o kadar şaşkındım ki, konuşamadım. Şoktan gırtlığım kurumuş, kalmıştı. Bayan Kendrick her şeyi cebinden mi ödüyordu?

“Ama biz bağış buluyoruz!” dedi Clarissa, pembe pembe olmuş, strese girmişti ve sesi cırtladı. “Bu sene çok iyi idare ediyoruz!”

“Aynen.” Sesim yerine geldi. “Durmadan bağış topluyoruz.”

“Yetmiyor,” dedi Robert tonlamasız. “Burayı çekip çevirmek bir servet gerektiriyor. Isıtması, aydınlatması, sigortası, bisküvileri, maaşları...” Bana imalı imalı baktı.

“Peki ama Bayan Pritchett-Williams!” dedi Clarissa. “Yarım milyon pound bağışladı!”

“Evet,” dedim. “Bayan Pritchett-Williams.”

Robert kollarını göğsünde birleştirip, “Çoktan harcandı gitti,” dedi.

Çoktan harcandı gitti?

Sanırım Bayan Kendrick bu hayır derneğinin mali durumu hakkında bayağı ketummuş. Ama zaten pek çok konuda ketumdur. (Mesela, destekçilerimizden biri olan Lady Chapman’ın adresini veri tabanımıza eklememiz için vermez. Lady Chapman’ın ‘hoşuna gitmezmiş’, öyle der. O yüzden Lady Chapman’a ne zaman bir şey yollamamız gerekse, elle zarfa yazarız ve Bayan Kendrick şahsen götürüp teslim eder.)

Robert’a bakakalmış otururken Willoughby House’un finansal gücünden daha önce hiç şüphe duymadığımı fark ettim. Bayan Kendrick bize her zaman iyi gidiyoruz derdi. Yıllık rakamları görmüştük ve hep iyi çıkardı. Bayan Kendrick’in katkıda bulunmuş olacağı aklımın ucundan geçmezdi.

Şimdiyse birden taşlar yerine oturuyordu. Robert’ın kuşku ve çatık kaşları. Bayan Kendrick’in kaygılı, savunmacı tavrı. Her şey.

“Demek burayı kapatıp apartman dairelerine çevireceksiniz?” Dilimi tutamayıp bu düşüncemi yumurtlayıverdim. Robert bana uzun uzun baktı.

“Öyle yapmamı mı bekliyorsunuz?” dedi sonunda.

“Eh, yapacak mısınız?” Robert’a meydan okudum, sonunda uzun bir sessizlik oldu. Kötü haber almaya hazırlanan midem kasıldı. Gerçek bir tehdit yaklaşıyordu. Önce hangisi için endişeleneceğime karar veremedim: Bayan Kendrick mi, sanat koleksiyonu mu, gönüllüler mi, destekçiler mi, yoksa işim mi. Tamam, itiraf ediyorum, işim. Dan kadar çok para kazanmaya bilirdim ama ihtiyacımız vardı.

“Belki de,” dedi Robert sonunda. “Böyle bir seçenek yokmuş numarası yapmayacağım. Ancak bu tek seçenek değil. Ben buranın yürümesini isterim. Bütün ailem öyle ister. Gelgelelim...”

Ofisi işaret etti ve birdenbire, durumu onun gözleriyle gördüm. Eski moda, nevi şahsına münhasır ancak başarılı bir hayır derneği bir yere kadardı. Eski moda, nevi şahsına münhasır, masrafları bitmeyen bir incir ağacı başka bir şeydi.

“Burayı kurtarabiliriz,” dedim, gürbüz bir sesle. “Potansiyel kaynakları var. Durumu tersine çevirebiliriz.”

“İyi bir yaklaşım,” dedi Robert. “Fakat daha fazlasına ihtiyacımız var. Nakit akışını sağlamak için pratik, sağlam fikirler gerek. Senin erotika sergin bir başlangıç olabilir,” diye ekledi. “Buraya geldiğimden beri duyduğum ilk iyi fikir.”

“*Erotika sergisi mi?*” Clarissa’nın nutku tutuldu.

Geri sarmaya çalıştım. “Öyle bir düşünceydi işte.”

“İçeri girdiğimde Sylvie’yi bayağı ayrıntılı bir erotik görüntü araştırması yaparken buldum,” yorumunu yaptı Robert. O kadar ifadesiz konuşmuştu ki, şüpheyi suratına baktım ve hemen çaktım: Ekranımdaki “yatak odası” fotoğraflarını görmüştü. Otuzunu birden.

Harika.

“Şey.” Boğazımı temizledim. “Ben en ince detaya kadar titizlenen biriyim.”

“Belli oluyor.” Kaşlarını kaldırdı ve gözlerimi kaçırdım. Eli mi cebime atıp dudak parlaticımı çıkardım ve buna yoğunlaşmış gibi yaptım. Bana bu pembe deri dudak parlaticısı çantasını Dan vermişti çünkü ben sahiden de tam bir dudak parlaticısı bağımlısıydım. (Ki eğer Toby haklıysa, kötü kalpli Big Pharma yüzündendi. Bir ara bunu da Google’dan araştırmalıydım. Eğer öyleyse, bir dava açar, öyle bir tazminat koparırdım ki, paraya para demezdik.)

“P.S.” Robert dudak parlaticı çantamın üstündeki altın rengi işlenmiş harfleri okudu. “Neden P.S.?”

“Açılımı Prenses Sylvie,” dedi Clarissa neşeli neşeli. “Sylvie’nin takma adı.”

Utancıtan yerin dibine girdim. Clarissa bu küçük ayrıntıyı paylaşmak zorunda mıydı?

Robert, kanıma dokunan alaycı bir tonla, “Prenses Sylvie mi?” diye tekrar etti.

“Kocamın bana taktığı bir isim işte,” dedim çabucak. “Aramızda. Bir şey... değil.”

“Prenses Sylvie,” diye tekrar etti Robert, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. Birkaç saniye beni süzdü. Gözleriyle tiril tiril ipek bluzumu, inci kolyelerimi ve belime kadar uzun saçlarımı süzdüğünü gördüm. Ardından başını salladı. “Hı hı.”

“Hı hı mı?” Ne demek hı hı? Bilmek istiyordum. Ama aynı zamanda bilmek istemiyordum. O yüzden şöyle dedim, “Ne kadar vaktimiz kaldı? Yani Willoughby House hakkındaki kararınızı ne zaman vereceksiniz?”

Konuştüğüm esnada bile, düşüncelerim huzursuzca dönüyordu. İşimden olursam ne yapardım? Nereye başvururdum? Şu anda hangi iş pozisyonları boş, araştırmadım bile. Araştırmak istemedim. Ben başımı sokacak bir yer bulmuş, halimden memnundum.

“Bilmiyorum,” dedi Robert. “Nasıl fikirler üreteceğinize bir bakalım. Belki mucizeler yaratırsınız.”

Hiç ikna olmuşa benzemiyordu ama. Muhtemelen aklından dairelerin mutfak dolaplarının kapaklarını seçiyordu. Elle çizilmiş ana sayfamıza donuk bir ifadeyle tekrar baktığını gördüm ve yine utançtan yerin dibine girdim.

“Modernleşmeyi denedik, biliyorsunuz,” dedim. “Fakat Bayan Kendrick kılını bile kıpırdatmıyordu.”

“Maalesef halam ticaret kafası olarak bir çaydanlıkla aynı sağduyuya sahip,” dedi Robert esprisiz bir sesle. “Sizin hatanız değil ama bir arpa boyu yol katedilmemiş.”

Clarissa çekingence, “Bayan Kendrick nerede?” diye sordu ve Robert hafifçe yüzünü kııştırdı. Komik mi bulmuştu, yoksa sabrı mı tükenmişti, anlayamadım.

“Kendine tam zamanlı bir bilgisayar öğretmeni tuttu.”

“Ne?” Dilimi tutamadım ve yüksek sesle şaşırdım. Clarissa’nın çenesinin yerlere düştüğünü gördüm. “Tam olarak ne öğreniyor acaba?” diye ekledim ve Robert tekrar yüzündeki kırışıklıkları sergiledi. Bence gülmek istiyordu.

“Öğretmen geldiğinde oradaydım,” dedi. “Halam şöyle lafa girdi, ‘Delikanlı, modern olmak istiyorum.’”

Aynı anda hem komik buldum, hem de kendimi tuttum. Bayan Kendrick hepimizden daha aktif çıkmıştı. Eğer durumun bu kadar kötü olduğunu bilseydim, burada oturup olmayan internet sitemizi ve etkileyici, kendimize has yanlarımızı savunmazdım. Şey yapardım...

Ne mesela?

Düşünmeye çalışarak dudağımı ısırdım. Emin değildim şimdilik. Çok çabuk toparlanmalı, harekete geçmeliydim. Fikirler üretmeliydim. Eğer Bayan Kendrick modernize olabiliyorsa, biz de olabilirdik.

Bugün, diye düşündüm. Toby’ye soracaktım, o bilirdi.

“İşte halamın bu duruma katkısı bu.” Robert önce Clarissa’yı, sonra beni tepeden tırnağa süzdü. “Peki ya siz? Erotika haricinde belli başlı fikirleriniz var mı?”

“Şey.” Canla başla kafa patlattım. “Elbette internet sitemiz mesele.”

“Onu hepimiz biliyoruz,” dedi Robert ağır bir tonla. “Başka?”

“Dışarıya doğru düzgün bir tabela koymalıyız.” Beynimin ücra köşelerine gömdüğüm eski bir fikri çıkardım. “İnsanlar müzenin önünden geçiyor ve ne olduğu hakkında bir fikirleri bile olmuyor. Bayan Kendrick’e önermeyi denemiştik ama...”

“Tahmin edebiliyorum.” Robert gözlerini devirdi.

“Yaratıcı bir şey yapabiliriz?” Yavaş yavaş ısındım. “Mesele... Willoughby House’ta geçen bir çekim? Belki bir hayalet hikâyesi?”

“Hayalet hikâyesi.” Robert bunu sorguladı. “Hayalet hikâyesi mi yazacaksın?”

“Şey, tamam... muhtemelen yazmam,” dedim. “Başkasına yaptırmamız gerekebilir.”

“Ne kadar gelir getirirdi? Ya da adımızı duyururdu?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim, daha konuşurken bile fikrimi olan inancımı yitiriyordum. “Ama bu daha bir sürü fikirden birincisi. Bir sürü, bir sürü fikirden,” diye vurguladım, adeta kendimi inandırmak istiyordum.

Robert yine ikna olmasa da, “Güzel,” dedi. “Bir sürü fikrinizi iple çekiyorum.”

“Harika.” Kuyruğum dimdikti. “Eh... kesinlikle etkileneceksiniz.”

DOKUZ

Her şey fazla stresli oldu. Üç gün geçti ve bana yetmişti. Hayat neden böyleydi? Tam insan gevşeyip keyif yapacakken, gülüp eğlenecekken... oyun parkında başınıza dikilen sert bir öğretmen gibi hayat tepenizde, “Oyun saati bitti!” diye bağıırıyordu ve herkes yine sıkıcı ve sefil halde ayaklarını sürüyerek içeri giriyordu.

Dan sürekli gergindi ve bana sebebini anlatmıyordu. Geçen akşam eve geceyarısı ve viski kokarak geldi. Sıklıkla oturup gözlerini yılan tankına dikiyordu ve çatık kaşlar, standart yüz ifadesi oldu.

Dün sabah espri yaptım, “Merak etme, sadece altmış yedi yıl elli hafta kaldı,” dedim ve sanki çakmamış gibi bana boş boş baktı. Sonra daha kibarca, “Hadi ama, Dan, neyin var?” diye sorduğumdaysa ayağa fırladı ve omzunun üstünden “Yok bir şey,” diyerek odadan ayrıldı.

Şu “Yok bir şey,” cümlesi kaç boşanmanın temelini atmıştır acaba? Dan “Yok bir şey,” dediği zaman içime bıçak saplanıp kanırtılmış gibi bir hüsrusınir hissediyordum. *Hüsrusınir* be

nim uydurduğum bir kelime, insana sadece kocasının yaşatabileceği bir öfkeyle hüsrân karışımını anlatan, hani sinirlenmekle kalmadığımız, bir de *sırf bana işkence çekertirmek için yapıyor* dediğimiz anlar için bulduğum kelimeydi.

Bir keresinde Dan'e teorimi sundum. Şimdi dönüp düşününce, biraz fazla stresliydim. Bebeklerin sabaha kadar uyumadığı bir gecenin sabahıydı, ne yapayım. Şu şekilde bağırmıştım, "*Bilerek mi bana söylenebilecek en sinir bozucu lafları buluyorsun, Dan? Planın bu mu?*" Dan ise kapana kısılmış gibi görünmüş, "Hayır. Bilmiyorum. Dediklerini tam olarak çözememiştim. Bu elbise sana gerçekten çok yakışmış," demişti.

Bu da aynı anda hem hoşuma gitmişti, hem de hiç hoşuma gitmemişti. Yani konudan sapmıştım. Kabul edebilirdim. Bazen yaparım öyle. Ama Dan de tatil planlarımızın ve geri dönüşüm kutularının sorununun ve annesinin doğum günü hediyesinin paketinin *aynı problemin parçası* olduğunu nasıl anlamazdı?

(Artı, üstümdeki elbise değil, daha önce elli kere giydiğim, alelade bir emzirme tuniği idi. Ne hakla tutmuş bir de çok yakışmış derdi!)

Herhalde kavgalarımızın bir çetelesini tutmak, çizelgesini çıkarmak şarttı. Mesela her perşembe kavgâ edeceğiz diye kararlaştırmalı, yanına atıştırmalık bir şey almalı ve bir arabulucu tutmalıydık. Kavgâ sürecini sahiplenmeliydik. Fakat bunu yapana kadar, Dan'in "Yok bir şey," demesi ve benim için için bilenmem ve havada statik enerjinin çıtlamasıyla kalmıştık.

Her neyse, şu yatak odası fotoğraflarımın çığır açacağını umuyordum. Ya da en azından küçük bir değişim rüzgârı esti-receğini.

Bu arada ofiste de ortam çok gergindi. Robert her gün ensemizde boza pişiriyor, her rakamı, hesabı kitabı didik didik inceliyor ve yaptığımız her şeyi yerden yere vuruyordu. Korku-

tucu davranmıyordu aslında, işine odaklıydı. Kısa ve öz sorular soruyordu. Kısa ve öz cevaplar bekliyordu. Zavallı Clarissa kaldıramıyordu ve yalnızca fısıltıyla iletişim kurabiliyordu. Ben daha çetindim ama adam fark etmemiş miydi? Büyük kararları biz vermiyorduk. Geçen sene destekçilerimize hediye olarak özel bir Willoughby House Noel pudingi göndermek *bizim* fikrimiz değildi (genel kayıp 379 pound), Bayan Kendrick'in fikriydi.

Bayan Kendrick'in pozitif ve uyumlu tavrından utanan ben, internet siteleri ve online mağazalar ve yapmamız gereken her ne varsa hepsi hakkında araştırmaya koyuldum. Her saniyemi hayalet hikâyesi çekimi hariç, başka yaratıcı fikirler üretme çabasıyla geçirdim. (Mesele şuydu ki, insan bir fikir bulmaya çalışınca, bütün fikirler çil yavrusu gibi dağılıyordu.) Toby'ye uğramıştım ama evde yoktu, o yüzden ona e-posta attım fakat hâlâ cevap alamadım.

Bu arada annem durmadan açılış töreniyle ilgili telefon ediyordu. Al annemi, vur Esm'e'ye çünkü sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Bugün bilmek istedikleri: 1- Ne renk ayakkabı giyse? 2- Herkesin adını nasıl hatırlayacakmış? (Cevaplar: 1- Kimse senin ayakkabına bakmayacak ve 2- İsim etiketi tak-tır.) Öte yandan Esm'e şunları öğrenmenin peşindeydi: 3- Bana telsiz mikrofon lazım mıymış? Ve 4- "Yeşil oda alanı" için ne tür atıştırma-lıklar istermişim? (Cevaplar: 3- Gerçekten hiç umrumda değil ve 4- Bir kâse M&Ms şeker, bütün mavileri ayıklanmış olsun lütfen. Şaka şaka.)

Bu kaçık ortama tuz biber ekmek için Tilda ve Toby dün gece ortalığı yıktı. Aradaki duvardan onları duyabiliyordum ve ezilip büzüldüm. (Ayrıca tam o sırada uğrayıp, "Ah Toby, sana mail atmıştım, aldın mı?" diye sormam çok patavatsızlık olurdu. O yüzden yarım saat bekledim, bu sefer de evden çıkmıştı. Tipik.)

Toby'nin hayatı kolay değildi, bu nesil bir şeyleri kolay elde etmiyordu, biliyordum. Hepsinin farkındaydım. Ancak Tilda kararlı duruşunu sürdürmeliydi. Çocuk bir iş bulmak zorundaydı. Oturacak bir ev. Kısacası, hayatını kurmalıydı.

Perşembe akşamı gene Toby ile onu kavganın ortasında yakalarsam diye çekine çekine kapısını tıklattım. Fakat kapıyı açtığında Tilda oldukça sakin, hatta uysal görünüyordu ve arka planda müzik çalıyordu.

“Dışarıda,” dedi uzatmadan. “Arkadaşlarında kalacak. Biz iyiyiz. Sen hazır mısın?”

“Galiba!” Gergin bir kahkaha attım. “Ne kadar hazır olunabilirse.”

“Ya Dan?” Arkasından her an Dan fırlayacakmış gibi yan kapıya doğru bakış attı.

“Beni kitap kulübünde sanıyor.” Sırıttım. “Flaubert hakkında girdiğimiz ilginç tartışma hakkında palavralar sıkmak zorunda kalabilirsin.”

“Flaubert!” Kısa bir kahkaha attı. “Eh, gir bakalım, Madam Bovary.”

Son üç gündür yatak resimlerini ezberlemiştim ve sonuç olarak, epey donanımlıydım. Donanımlıdan da öteydim. Edindiklerimi sayıyorum: sprey bronzlaştırıcı, manikür, pedikür, fönlü saçlar, takma kirpikler, bir çanta dolusu güzel iç çamaşırı, bir çanta dolusu seksi iç çamaşırı, bir çanta dolusu çok seksi/hatta ucuz-fahişemsi iç çamaşırı ve Topshop'tan upuzun sahte inci bir kolye. Ayrıca sapsade bir kutuda gönderilen birkaç yeni aksesuarım daha vardı –Dan'e kutuda kızların yeni bale pabuçları olduğunu söyledim– ama onları kullanır mıydım, emin değildim. (İşin aslı, ‘vintage tüylü tavşan maskesi’ tam bir hataydı.)

Her fırsatta aynanın karşısında poz veriyor, popom çok mu kocaman görünüyor diye gözlerimi kısıp inceliyor ve baştan

Çıkarıcı ifademın provasını yapıyordum. Sanırım başlamadan önce yine de gevşemek için bir şişe Prosecco lazımdı. (Onu da yanımda getirmiştim.)

“Ne düşünüyorsun?” Tilda beni oturma odasına sokunca nefesim kesildi. Mobilyaların yarısını kenara itmişti ve içerisi bir fotoğrafçı stüdyosuna benziyordu. Koca koca lambalar bulup stantlara koymuştu, beyaz şemsiye gibi bir şey açmıştı ve odanın ortasında bir tekli koltuk, artı katlanır paravan ve boy aynası vardı.

“şahane!”

“Değil mi?” Tilda halinden memnundu. “Eğer iyi giderse, belki adamakıllı bu işe girerim diye düşündüm. şu yatak odası fotoğrafları bayağı revaçta.”

“Daha önce bu ekipmanlardan kullanmış mıydın?” diye sordum, meraklı meraklı şemsiyemsi şeye dokunarak.

“Hayır ama ne işe yaradıkları belli.” Tilda hafifseyerek elini havada salladı. “Google’dan araştırmamı yaptım. Ev senin için yeterince sıcak mı?”

“Hamam gibi!” Tilda’nın evini hiç bu kadar sıcak görmemiştim. Genelde “ısıtma sistemi ana kuzuları içindir” mantığındadır.

“Sıcacık, hoş ve rahat etmek istersin. Takma kirpikler güzel olmuş bu arada,” diye ekledi Tilda hayran hayran. “Peki yanında ne getirdin?” antalarımın birine elini sokup inci kolyeyi çıkardı. “Ah, çok güzel. Bir erotik fotoğraf klasiği. Bizim deyişimizle, ‘draping shot poz.’”

O kadar uzmanlık taşıyordu ki, içimden gülmek geldi. Aynı zamanda bu kadar ciddiye alması beni çok duygulandırdı.

“Paravanın arkasında giyinebilirsin,” diye devam etti Tilda, şarabı açıp kadehlere koyarak. “Sonra ilk pozumuza geçeceğiz.” Bana bir kadeh verdikten sonra *Sylvie-Pozlar* başlıklı, elle yazılmış notlarına göz attı. “Koltuğa otur, sonra yavaşça aşağı kay. Başın yukarı dönük olmalı, sağ bacağın kıvrık, sol

bacağın gevşek, sırtın yay gibi, ayağın kenardan sallanmalı...”

“Hı hı,” dedim şüpheyile. “Gösterebilir misin?”

“Göstermek mi?” Tilda şoka girdi. “Eh, bir denerim ama ben o kadar esnek değilim.”

Koltuğa oturdu, sonra öne doğru kaydı. Yere düşecekken yarı yolda dondu, bir bacağı yere çakılıydı, diğeri serbest sallanıyordu ve başını acı çekiyormuş gibi geriye itip kaskatı sıktı. Doğum yapıyordu sanki. Bu doğru olamazdı.

“Ah.” Yere yığıldı. “Gördün mü?”

“Eee... sayılır,” dedim yavaşça.

Başından savarcasına, “Güzel olacak!” dedi. “Ben seni yönlendiririm. Şimdi, ne giyeceksin?”

İlk takımı seçmek çok eğlenceli oldu, neredeyse yarım saat sürdü. İç çamaşırını alışverişini biraz abartmıştım, o yüzden çok seçeneğimiz vardı ve sonunda beyaz dikişli jartiyer çorabı ve askısıyla, beyaz dantelli bir takımında karar kıldık. Paravanın arkasından çıktığımda kendimi gerçekten seksi ve heyecanlı hissediyordum. Dan gözlerine inanamayacaktı!

“Harika!” dedi Tilda, ışık tablasıyla oynayarak. “Şimdi sen pozisyonu al...”

Koltuğa oturdum, aşağı kaydım ve aynı Tilda gibi yarı yolda durdum. Aynı anda üst bacaklarım yanmaya başladı. Yatak odasına hazırlık egzersizleri yapmalıydım.

Bana on dakika uzun gelen bir süre sonra, “Hazır mısınız?” diye sordum.

Tilda, “Pardon, pardon,” diyerek kafasını kaldırdı. “Ah, muhteşem görünüyorsun. Çok güzel!”

Birkaç poz çekti, her çekim arasında gözlerini kısarak bana baktı. “Gerçekten mi? Emin misin?”

Tilda’ya, “Doğum yapıyormuş gibi mi görünüyorum?” diye sormak istedim ama biraz tuhaf olabilirdi.

“Ellerini başının arkasına koymayı dene,” diye önerdi Tilda,

sert bir çıkışla. “Evet, böyle! Şimdi saçlarını arkaya at. Aferin! Bir daha yap!”

Yirmi saç savuruş sonra bacaklarım daha fazla dayanamadı ve yere yığıldım.

“Harika!” dedi Tilda. “Bakalım mı?”

“Evet!” Ayaklanıp hemen fotoğraf makinesinin yanında aldım soluğu. Tilda çektiklerini sırayla gösterdi ve ses çıkarmadan baktık.

Görüntüler tahmin ettiğimden çok daha öteydi, nutkum tutuldu. Yüzüm görünmüyordu bile. Seksi iç çamaşırı görünmüyordu bile. Bütün fotoğrafa, aşırı aydınlatılmış, neredeyse cerrahi çorap giymiş gibi parlayan bacaklarım hükmediyordu. Fotoğrafların yarısında saçım suratımdaydı ama seksî değil, darmadağınık, kötü görünen bir şekildeydi. Ve hakikaten doğum yapıyor gibiydim.

“Bacaklarım biraz şey mi duruyor...” dedim sonunda.

“Kocaman, beyaz ve şişko” demek istemedim. Oysaki gerçek buydu. “Işıklıandırmayı tam oturtamadım,” dedi Tilda, uzun bir sessizlikten sonra. Hevesi sönmüştü ve kaşları hafif çatıktı. “Tam olmamış. Neyse boşver. İkinci poza geçelim.”

Üstümdekileri değiştirip kırmızı dantelli alttan bağlanan badi giydim ve Tilda’nın direktiflerini uygulayarak dört ayak üstünde durdum.

“Şimdi, dizlerine doğru eğil... bacaklar ayrık... biraz daha ayrık...”

“Daha fazla ayrılamıyorlar,” dedim nefes nefese. “Jimnas tikçi değilim.”

Tilda beni duymadan, “Tamam, şimdi çeneni kaldır,” diye talimat verdi. “Yapabilirsen, bütün ağırlığını bir koluna ver... diğer kolunla göğüslerini yukarı kaldır... bana seksî bir bakış at bakalım...”

Dizlerimin ağrısından canım çıktı. Kolum koptu. Üstüne

bir de seksi seksi mi bakacaktım? Kirpiklerimi kırpıştırdım ve birkaç kez flaş çaktı. “Hımmm,” dedi Tilda, şüpheli bir tavırla gözlerini kısarak ekranına baktı. “Daha iyi bir açı elde etmek için poponu daha yukarı kaldırabilir misin?”

Muazzam bir gayretle sırtımı düşürüp popomu daha çok çıkarmaya çalıştım.

“Hımmm,” dedi Tilda bir daha. “Hayır. Belki de başını kaldırsan.” Ekranı gözlerini dikti, kafası karışmış gibiydi. “Popona biraz daha kıvrım kazandırabilir misin bir şekilde?”

“Daha fazla kıvrım mı kazandırayım?” O ne demekti bir kere? Popom, popomdu işte.

“Hayır.” Arkaya doğru oturup dizlerimi ovuşturdum. “Ah. Bana dizlik lazım.” Ayaklandım ve bacaklarımı ovuşturdum. “Bir bakabilir miyim?”

Ona doğru yaklaşmamla, “Hayır,” dedi Tilda çabucak. “Hayır, bunları görmesen daha iyi. Yani güzeller, hoşlar, çok hoşlar ama silebilirim...” Makinenin tuşlarına sertçe bastı, sonra kafasını kaldırıp sırtıttı. “O poz olmadı. Ama başka bir fikrim var. Kapının eşliğini kullanacağız.”

Kapının eşigi hele en kötüsüydü. Bu sefer resimleri görmek için ısrar ettim, resmen bir gorile benziyordum. Sarı peruk takmış, beyaz tenli, tüysüz bir goril düşünün, siyah don ve sutyenle kapıdan sallansın. Bu sefer bütün ışık acımasızca mideme vurmuştu. Yüzüm görünmüyordu ama çatlaklarım tüm haşmetiyle, en ince detayına kadar karşınızdaydı. Dan bu fotoğrafı görseydi, muhtemelen bir daha seks yapmazdık.

Pozları sırayla gördükçe, “Bunları Fotoşopla düzeltebilirim,” diye tekrar etti Tilda, fakat ben bile özgüvenini yitirdiğini sezdim. “Sandığımdan daha zormuş,” dedi sonunda iç çekerek. “Yani fotoğraf çekmek kolay da, *güzel* göstermek zor.” Özellikle yaratık gibi çıktığım bir fotoğrafa baktı, yüzünü buruşturdu ve kadehlere şarap koydu.

İkimiz de yeni kadehimizden birkaç yudum aldık ve Tilda öylesine siyah saten korsemle deneyler yaptı, üstüne sardı, bir sağa bir sola döndü.

“Belki de bize daha basit bir şey lazım,” dedi sonunda. “Yüzde yüz garantili pozu deneyeceğiz.”

“Neymiş o garantili poz?”

“Her vücut tipine ve her bedene uygun poz,” dedi, yine kendinden emin haline dönerek. “Bir internet sitesinde okudum. Koltuğa uzanıyorsun, bacaklarını üst üste atıp kameraya bakıyorsun. Işıklandırma için gerekenleri de bir kenara yazdım.”

Koltuğa uzanmak, yere çölmek ya da sandalyenin arkasından baş aşağı sarkmaktan daha iyi geldi bana, bu da Tilda’nın ikinci fikriydi.

“Tamam,” diye başımı salladım. “Ne giysem?”

Fakat Tilda hâlâ korsemle oynuyordu. “Bu nasıl giyiliyor?” dedi birden. “Bir türlü çözemedim. Üstü neresi? Göğüs kısmı neresi?”

“Göğüs yeri yok,” diye açıkladım. “Bu bir üst karın korsesi. İstersen sütyenle takabiliyorsun. Ya da sütyensiz.”

“Ah, anladım. Mükemmel!” Hayalgücü biraz kısıtlıydı galiba. “Bunu giy, altına külot giy, başka da bir şey giyme. Koltuğa uzan. İncilerinle oyn. Şahane olacak. Dan delirecek.”

“Anladım.” Duraksadım. “Yani... üstsüz bir poz diyorsun.”

“Aynen! Süper olacak!”

Emin değildim. İç çamaşırıyla poz vermek tamamdı da, üstsüz poz vermek? Tilda’nın karşısında?

“Sen rahatsız olmaz mısın?” diye ortaya attım.

“Tabii ki olmam!” dedi önemsemeyerek. “Senin memelerini daha önce gördüm zaten, değil mi?”

“Gördün mü?”

“Eh, görmedim mi?” Alnını buruşturdu. “Alışverişe çıkınca filan? Soyunma kabininin arasından gözüme ilişmediler mi?”

Göğüslerimin, kabinde giyinirken Tilda'nın gözüne ilişmediğinden emindim. Ayrıca bu fikirden dolayı hâlâ rahat değildim. Yani, namus bekçisi bir tip değilimdir. Yok. Gerçekten. Sadece...

"Sen mi rahatsızlık duydun?" Tilda şimdi kafasına dank etmiş gibi beni süzdü.

"Şey..." Çekingence omuz silktim.

"Eh, ben de sana benimkileri göstereyim, ne dersin? Eşit olsun." Aynı anda bluzunu yukarı sıyrıp önden açılan sutyenin kopçasını açıvermesiyle iki kocaman, damarlı memesi ortaya çıktı ve nutkum tutularak bakakaldım. "İğrençler, değil mi?" diye ekledi hevesli bir şekilde. "Toby'yi iki sene emzirdim biliyorsun, tam bir gerizekâh gibi. Neden evden ayrılmadığına şaşmamalıyım."

Nasıl cevap vereceğimi kestiremiyordum. Ya da nereye bakacağımı. Şey mi desem, "Çok iyiler?" İnsan arkadaşının memelerini görünce ne derdi? Doğrusu, geleneksel anlamda hoş değillerdi ama tam da Tilda'ya benzedikleri için güzeldiler. Rahat ve dolgun ve Tilda'msı.

Şansıma bir cevap bekleme niyetinde değildi. Sutyenini kapattı, bluzunu indirdi ve sırtıttı. "Tamam, seksi Sylvie," dedi. "Sıra sende."

Birdenbire ben de tereddüt ettiğim için kendimi salak gibi hissettim. Tilda bu ya. Altı üstü iki meme, Tanrı aşkına.

"Tamam!" Korseyi tuttum. "Hadi yapalım şunu!"

"Yeni paket filtreyi açayım," dedi Tilda. "Bir saniye sonra dönerim."

Üstümdeki sutyeni çabucak çıkardım, saten korseyi belime oturttum ve o kadar sıktım ki, nefes alamadım. En yüksek striptizci topuklularımı giydim, boynuma inci kolyemi attım ve aynada kendime baktım. Doğruya doğru, korse nefisti. Bayağı ateşli görünüyordum. Göğüslerim... eh, iyilerdi. Neler yaşa-

dıkları göz önüne alınırsa. Hâlâ dik sayılırlardı. Tilda'nın geri döndüğünü duyunca kapıya yaklaştım.

"Eee, böyle olmuş mu?" dedim, odanın kapısını açtım ve elimi belime koydum.

Tam karşımda Toby dikiliyordu. Tepki vermeme kadar geçen yarım saniyelik sürede gözleri göğüs uçlarıma dikildi, göz bebekleri büyüdü ve çenesi yerlere düştü.

"Aaaah!" Farkında bile olmadan çılgılığı bastım. "Aaah! Pardon!" Ellerimi çıplak göğüslerime kapattım, tam da yatak odası fotoğraflarından bir poza dönüştüm.

Toby'den de gırtlaktan bir ses çıktı. "Aman Tanrım!" O benden beterd, küçük dilini yutmuştu ve elleriyle gözlerini kapattı. "Sylvie, özür dilerim! Aaah! Anne..."

"Toby!" Tilda koridordan içeri girip onu azarladı. Bana parmaklığın oradan bir şal attı ve çabucak üstüme sardım. "Sen ne diye geri döndün? Sana Sylvie gelecek demedim mi!"

Toby savunmaya geçerek, "Her zamanki gibi sadece şarap içip oturacaksınız sandım!" diye karşılık verdi. "Böyle..." Benden tarafa değil, ileriye baktı. "Fotoğraf mı çekiyorsunuz?"

"Dan'e söyleme," diye yumurtladım.

"Anladım." Toby gözlerini indirip striptizci ayakkabılarını süzdü, bakışlarını tekrar kaldırdı. "Tamam."

Rezilliğin daniskasını yaşıyordum. Hayatımda daha trajik bir banliyölyü eş gibi hissettiğim bir an olmamıştı, hani kocasının ilgisini elinde tutmak için her türlü şaklabanlılığı yapmaya hazır kadınlar gibi, yoksa kocası sekreterini düdükleyecekti, hatta muhtemelen yapmıştı ve sürpriz, kız yatakta sadece onun boksır şortunu giyiyordu ama zaten yirmi bir yaşında ve 34D beden olduğu için sorun yoktu.

(Tamam, hiç içimi rahatlatmayan bir düşünce silsilesiydi.)

"Her neyse!" dedim kasıntı bir şekilde. "Evet. İı. Biz de tanı bitirmiştik, değil mi Tilda? Görüştüğümüze sevindim, Toby."

“Ben de görüştüğümüze sevindim, Sylvie,” dedi Toby kibarca. “Ah, bu arada internet sitesi hakkındaki e-postayını aldım. Ne tür bir İYS düşünüyorsunuz?”

“İYS?” diye boş boş tekrar ettim.

“İçerik yönetim sistemi? Çünkü ölçülebilirlik, plug-in, e-ticaret konularını düşünmeniz lazım... Ne tür bir işlevsellik amacı güdüyorsunuz?”

“Biliyor musun, belki bunu başka bir ara konuşuruz?” dedim tiz bir sesle. *Mesela kıyafetlerim üstümdenken?* “Çok iyi olurdu.”

“Sorun değil,” dedi Toby rahat rahat. “Ne zaman istersen.”

Ayaklarını güm güm vurarak yukarı çıktı ve Tilda ile birbirimize baktık. Birdenbire Tilda patlama sesi çıkardı, ağzını kapattı ve içinde zor hapsettiği kahkahalarla titremeye başladı.

“Kabul et şimdi,” dedi, kendini biraz toparlayabildikten sonra. “Bayağı komik bir olay.”

“Hayır değil!” dedim onu azarlayarak. “Travmatize oldum! Toby travmatize oldu! Hep birlikte terapi almak zorunda kalacağız!”

“Ah, Sylvie.” Tilda son kez kıkırdadı. “Hiç travmatize olma. Toby’ye gelince, bir üst neslin daha ölmediğini görmesi iyi bir şey. Hadi gel, şu korseyle resmini çekelim. Harika görünüyorsun,” diye ekledi.

“Hayır.” Şalı göğsüme iyice sardım, havam sönmüştü. “Artık o modda değilim. Kendimi aptal ve yaşlı ve... anlarsın ya. Çaresiz hissediyorum.”

Tilda bir süre sessiz durdu, o cin gibi, kibar gözleriyle beni süzdü.

“Eve git,” dedi. “Sylvie, bir kitap dolusu erotik fotoğrafa ihtiyacın yok. Ben de zaten berbat bir fotoğrafçıyım.”

“Hayır, değilsin,” diye başladım kibarca ama Tilda burnuyla küçümser gibi bir ses çıkardı.

“Uğraşsam seni daha kötü gösteremezdim! Hem neden fotoğraf çekmek zorundayız ki? Eve üstünde bunlarla git işte.” Başını salladı. “İnan bana, eğer bu Dan’ın gününü şenlendirmezse, onda bir sorun var demektir.”

Ara duvara gözlerimi diktim, Dan’ın diğer tarafta, mutfakta oturmuş, spor kanalını izleyerek tek somon dilimini yediğini, samimi bir şekilde Tilda ve benim Flaubert muhabbeti yaptığımızı zannettiğini hayal ettim.

“Haklısın.” Aniden bir iyimserlik ve adrenalinle doldum. “Haklısın!”

Birdenbire bu çaba tümüyle yapay, tuhaf ve nedense fazla zorlama geldi bana.

“Bütün eşyalarımı burada bırak,” dedi Tilda. “Yarın alırsın.” Bana el çantamı verdi. “Yerinde olsam, şu anda omzumda o şalla eve girer, üstümden atar ve Dan’e saldırırdım. Televizyonun sesini de sonuna kadar açardım,” diye ekledi göz kırparak. “Hiçbir şey duymayız.”

İçeri girdiğimde Dan mutfak masasında, tam da hayal ettiğim gibi oturuyordu. Somon derisi kalıntılı, kenara itilmiş tabak. Ekranda futbol. Bira kutusu yanında. Ayaklar bir sandalyeye uzatılmış. Vermeer buralarda olsa, onu kusursuz bir şekilde yansıttı: *Karısı Kitap Kulübüne Gitmiş Adam*.

“Selam.” Dalgın bir gülüşle kafasını kaldırıp baktı. “Erken gelmişsin.”

Ben de ona gülümsedim. “Çabuk toparladık. Flaubert hakkında söylenecekler bir yere kadar.”

“Mmm.” Dikkatini tekrar ekrana çevirip birasından bir yudum içti.

“Neden üstünde sadece bir şal ve yüksek topuklu ayakkabı var?” demeyecek miydi?

Belli ki hayır. Belli ki üstümdekini elbise sandı.

“Dan.” Kendimi onun görüş açısına soktum ve en nefes kesici, en yatak odasını çağrıştıran stilimle şalı açmaya başladım.

“Hadi ama!”

İnanmıyorum. Gözlerini benim arkama, ekrana dikmişti, sanki ben sinir bozucu bir engelmışim de, futbol sahasında çok daha heyecanlı olaylar yaşanıyormuş gibiydi. “Hadi, koş!” Yumruğunu sıktı. “Koşsana!”

“Dan!” diye çıkışıp şalı tek seferde yere düşürdüm.

Tamam, şimdi dikkati bendeydi.

Arkada futbol tezahüratları hariç, ses kalmadı. Dan beni tepeden tırnağa süzdü. Hatta ağzı açık kalmıştı. Bir elini kaldırıp göğsümü kavradı, sanki ilk kez görüyormuş gibi tuttu.

“Hımmm,” dedi sonunda, kalınlaşan bir sesle. “İlginçmiş.”

Öylesine omuz silktilim. “Sürpriz.”

“Anladım.”

Yavaşça inci kolyeyle oynamaya başladı. İncileri dekolteme doğru bastırdı, meme uçlarımin üstünde gezdirdi, cildimde dolastırdı, aynı zamanda gözleri gözlerime kenetlenmişti. Biliyorum, inci kolye bir yatak odası fotoğrafı klişesiydi falan ama aslında bayağı seksiydi. Her şey çok seksiydi. Striptizci ayak-kabıları, korse ve özellikle Dan’ın yüz ifadesi. Uzun zamandır böyle görünmemişti: Sanki çok büyük ve güçlü bir şey onu avucuna almış ve kimse bu gücün karşısında duramazmış gibi.

“Çocuklar uyuyor,” dedim şuh bir sesle, uzaktan kumandaya dokunup televizyonu kapatarak. “Ne istersen yapabiliriz. Ne istersek deneriz. Nereye istersek gidebiliriz. Kim istersek olabiliriz.”

Dan maksatlı bakışlarla bar taburesine gözünü dikmişti. Bar taburelerinde yapmaya bayılırdı. Bense, pek değil. Hep sonra bacağımin ortasına batıyorlardı.

“Belki daha farklı bir şey,” dedim çabucak. “Daha önce hiç yapmadığımız bir şey. Maceraya açık bir şey. Şaşırt beni.”

Gergin bir sessizlik daha oldu, sadece Dan'ın parmaklarında oynadığı incilerin yumuşak tıkırtısı duyuldu. Dan uzaklara daldı. Aklının çok dolu olduğunu anladım. Benim aklım da olası leziz ihtimalleri sıralıyordu ve daha önce Sevgililer Günü için aldığım çikolatalı vücut boyasına takıldı... Hımm, neredeydi kim bilir... tam o sırada Dan'ın bakışları koptu.

"Evet," dedi. "Paltonu giy. Tilda'dan çocuklara bakmasını isteyeceğim."

"Ne yapacağız?"

"Görürsün." Beni umutla titreten bir bakış fırlattı.

"Kıyafet giymem lazım mı?"

"Sadece paltonu al yeter." Gözleri siyah dantelli külotuma takıldı. "Buna ihtiyacın olmayacak."

Tamam, benim erotik fotoğraflarımı kesinlikle gölgede bırakmıştı. Külotumu çıkarana, en seksi paltomu giyene ve yanımdan geçenler yolda yürürken röntgen gibi görüntümü görmeyeceklerine emin olduktan sonra Dan, Tilda'yı da peşine takmış, geri dönmüştü.

"Yemeğe çıkıyormuşsunuz, duyduğum kadarıyla, Sylvie?" dedi Tilda, son derece masum ayaklarında. "Yoksa açık havada tatlı mı yiyeceksiniz?" Topuklularıma o kadar komik bir bakış attı ki, dudagımı ısırdım.

"Dan seçiyor." Ben de onunla aynı masum tonda konuştum. "O yüzden. Kim bilir?"

"Aferin ona." Tilda hınzırca göz kırptı. "Eh, iyi eğlenceler. Sakın acele etmeyin."

Dan bir taksi tuttu, şoföre duyamadığım bir adres verdi. Ses çıkarmadan arabada gittik, Dan ellerini aylak aylak paltomun içine sokup gezdirdikçe nabzım hızlandı. Şehvetten neredeyse düşüp bayılacaktım. Kaç zamandır böyle bir şey yapmamıştık. Belki de hiç yapmadık. Ve "bunun" daha ne olduğunu bile bilmiyordum.

Kısa bir yolculuk sonunda, Vauxhall'da bir köşe başında arabadan indik. Vauxhall? Çok sıradışı.

“Ne oldu?” diye sağa sola bakındım. “Neredeyiz...”

“Şşş.” Dan lafımı ağzıma tıktı. “Bu taraftan.”

Seri adımlarla beni daha önce hiç görmediğim bir bahçeye soktu, sanki Dan buraya daha önce bin defa gelmişti. Köşedeki kilisenin önünden yürüdük. Küçük bir mezarlık avlusunu geçtik, tuğla bir duvarın arasına yapılmış eski ahşap bahçe kapısına yaklaştık, hemen yanında elektronik kilit vardı.

“Tamam,” dedi Dan aniden durup. “Tek soru şu, şifreyi değiştirdiler mi?”

Cevap veremeyecek kadar meraklanmıştım. Neredeydik yahu?

Dan kodu girdi ve kapının kilidinden açılma sesi geldi. Sonra Dan kapıyı iterek açtı. İnanamıyordum: Burası özel bir bahçeydi. Tamamen terk edilmiş, küçücük bir bahçe. Ağzım açık kalarak önüme bakarken Dan de hevesle beni süzüyordu.

“Sürpriz,” dedi.

Peşinden içeri girdim, hayretle etrafa baktım. Burası neydi böyle? Yükseltilmiş çiçek tarhları vardı. Çardaklar. Elma ağaçları. Güller. Londra'nın göbeğinde küçük bir sığınaktı. Tam ortada da, beş soyut heykel duruyordu, kıvrımlı, bükümlü, kırıptılı görünümlü ahşap oyma heykellerdi.

Dan otoriter bir edayla, sanki kendi bağında geziyormuş gibi beni heykellere doğru götürdü. Hiç konuşmadan beni heykellerden birine kaldırıp yasladı ve öpmeye başladı, paltomu üstümden çıkardı, tek kelime etmeden göğüslerimi avuçladı. Heykelin yumuşacık kıvrımları üstüme cuk oturdu. Hava çıtır çıtırdı. Gül kokuları yayılıyor, duvarın diğer tarafından yoldan geçenlerin kahkahaları duyuluyordu. Bizim ne iş çevirdiğimizden haberleri yoktu. Gerçek üstü bir yerdeydik.

Dan'e, “Burası ne böyle?” ve “Burayı nereden biliyorsun?” ve

“Neden daha önce hiç gelmedik?” diye sormak istiyordum ama Dan beni başka bir heykele doğru çekiyordu. Sanki kişiye özel yapılmış gibi vücudumu ustaca üstüne yerleştirdi. Otuz saniye kadar tahta heykelin üstünde, ona özel erotik fotoğraf çekimindeymişiz gibi bana uzun uzun baktı. Beyaz jartiyerlerden ve Prosecco’dan bin kilometre uzaktaydık.

Ardından Dan hiç durmadan, hiç tereddüt etmeden, merak etmeden, hızla kendi kıyafetlerini çıkarmaya başladı. İşe koyulmuştu. Ciddiydi. Yoksa bu heykel seks için mi *tasarlanmıştı*? Merak etmeden duramadım. Peki ya Dan bunu nereden biliyordu? Ve ne... neden?..

Saniyeler sonra, Dan beni cüretkârca kaldırıp üçüncü ve daha değişik kıvrımları olan heykele koyunca şoktan nefesimi tuttum. Sağlam ellerle, hâlâ hiç konuşmadan beni gelmiş geçmiş en garip pozisyona çevirdi... Bir dakika, ne yapmamı istiyordu? Beynim döndü. Bu değişik pozisyonda bacaklarım uyuşmaya başladı. Hiç bilmiyordum... Dan’ın nereden aklına gelmişti... Eğer yatak odası fotoğrafları “soft”sa, bu bildiğiniz, 18 yaş sınırı olan...

Dan hakkında yeni şeyler öğreniyordum...

Aman Tanrım. Düşüncelerim dağıldı bitti. Nefesim kısa ve kesik kesikti. Ahşap heykele sıkı sıkıya tutundum. Patlamak üzereydim. Bu “sürpriz” değildi. Bir “depresyon”du.

Hayatım boyunca hiç bu kadar tatmin olup doyduğumu hatırlamıyordum. Neredeyse titriyordum. Neydi o öyle?

Sonunda, en sonunda bitince heykellerden birinin bir kıvrımına sokulduk (tam anlamıyla seks için tasarlanmışlardı) ve gözkyüzüne baktık. Pek yıldız yoktu, hava çok bulutluydu ama bahçenin çiçekli topraksı kokusu ve daha önce dikkatimi çekmeyen bir süs havuzundan küçük şırıltılar duyuluyordu.

“Vay canına,” dedim en sonunda. “Gelmiş geçmiş en güzel sürpriz. Sen kazandın.”

“Eh, böyle fahişe gibi giyinirsen.” Dan’ın karanlıkta sırttığını sezdim.

“Burası ne böyle?” Çıplak kolumla etrafı gösterdim. “Sen burayı nereden biliyordun?”

“Biliyordum işte. Harika bir yer, değil mi?”

Kalp atışlarımın yavaşladığını hissederek başımla onayladım. “Harika.” Üstümde hâlâ o pembemsi ışıltı geziniyordu, vücudum endorfin doluydu. (Feromon mu demeliydim yoksa? Seksi sevmeye hormonları işte.) Hatta bayağı esriktim. Sonunda olmuştu! Şaşırt Beni Projesi sonsuza dek hatırlayacağımız bu olağanüstü, ulu ve transandental akşama neden olmuştu. Şu anda Dan’e daha bağlı hissediyordum. En son ne zaman taze bir akşamda çırlıçıplak dışarıda uzanmıştık? Bunu daha sık yapmalıydık. Devamlı.

Dan burayı nereden biliyordu peki? Öylesine düşündüm. Bu soruya tam cevap vermemişti.

Dan’i dürtükledim. “Sen burayı nereden biliyorsun bakalım?”

“Ah,” dedi Dan esneyerek. “Şey, esasında, buranın hazırlanmasına yardım etmişim.”

“Ne?” Dirseğimin üstünde doğrulup dimdik suratına baktım.

“Üniversitede, birinci sınıfı bitirdiğim yaz. Bir süre gönüllü çalıştım.” Omuz silktili. “Burası bir ortak bahçe. Grupları alıp bahçıvanlık, bitki bilimi falan çalışılmasına izin veriyorlar.”

“Ama... nasıl? Neden bahçe?”

“Eh,” dedi Dan, bariz açılmış gibi, “bahçeciliği severim bilirsin.”

Bilir miyim?

“Yo, bilmem.” Hayretler içinde bakakaldım. “Ne demek ‘Bahçeciliği seversin?’ Daha önce hiç bahçeciliğe ilgi göstermedin. Evde hiç bahçeyle uğraşmazsın.”

“Doğru.” Dan pişman bir ifadeyle durdu. “İşten güçten fırsat olmuyor. Bir de ikizler. E artık yeni bahçemiz oyun alanına döndü, kocaman bebek evleri filan.”

“Doğru.” Bu söylediklerini sindirerek paltomu giydim. “Kocam ve bahçe. Hiç bilmiyordum.”

“Büyük bir şey değil.” Dan omuz silkti. “Belki emekli olunca yine ilgilenirim.”

“Bir dakika.” Aklıma yeni bir fikir geldi. “Sen bu heykellerin bu kadar... amaca uygun olduğunu nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum,” dedi Dan. “Ama hep bakıp merak ederdim.” Bana muzip bir şekilde göz kırptı. “Çok merak ettim.”

“Ha.” Ben de ona güldüm, sevgiyle elimi omzuna koydum. “Keşke o zaman kız arkadaşın olsaymışım. Ama o yıl...” Kaşlarını çatıp hatırlamaya çalıştım. “Evet. Ben başkasıyla çıkıyordum.”

“Eh, ben de,” dedi Dan. “Ayrıca o zaman tanışmadığımız iyi olmuş. Bence biz birbirimizle tam en doğru zamanda karşılaştık.” Beni şefkatle öptü ve dalgın dalgın güldüm. Fakat beynim takılıp kalmıştı. Kiminle çıkıyordu?

“Kiminle çıkıyordun?” diye sordum şaşırıp. Aklımdan Dan’ın eski kız arkadaşları listesini sıraladım hemen. (Bu konuda detaylı sorgulamamı yapmıştım zamanında.) “Charlotte mı? Amanda mı?”

Zaman olarak düşünüldüğünde bu ikisi uymuyordu?

“Aslında hayır.” Dan bir daha kocaman esneyerek gerindi ve beni kendine çekti. “Kim olduğunun bir önemi var mı şimdi?”

Zihnim iki yöne savruldu. Anı-bozmayacak cevap: *Hayır*. Bilmezsem-çatlayacağım cevap: *Evet*.

“Bir önemi *yok*,” dedim sonunda umursamaz bir havayla. “Önemi olduğunu söylemiyorum. Sadece merak ettim. Kim olduğunu.”

“Mary.”

Dan bana gülümseyip alnımı öptü ama tepki vermedim. İç radarım harekete geçmişti. Mary? Mary?

“Mary mi?” Kısaca gülmeye çalıştım. “Senin daha önce bir Mary’den söz ettiğini hatırlamıyorum.”

“Eminim bahsetmişimdir,” dedi Dan rahat rahat.

“Hayır, bahsetmedin.”

“Etmişimdir.”

“Etmedin.” Sesimde bir tizleşme oldu. Dan’ın eski kız arkadaşları beynimde bir güzel sıralanmıştı, tıpkı FBI ajanlarının Amerika’nın En Çok Aranaları listesini bilmesi gibiydim bu konuda. Mary diye birisi hiç yoktu ve hiç olmamıştı. Şu ana dek.

“Eh, unutmuşumdur,” dedi Dan. “Doğrusunu istersen, burayı da unutmuşum gitmiş. Hayatımın o kısmını tamamen unutmuşum. Sen bana ‘macera’ diyince...” Yaramaz çocuklar gibi gülererek bana sokuldu. “İçimde bir şeyler uyandı.”

“Belli oluyor!” dedim, aynı ses tonuyla konuşup Mary meselesini bir kenara bırakmaya karar verdim. “Hadi gel o zaman, beni gezdir.”

Dan beni patikalarda dolaştırıp bitkileri gösterirken bilgisi karşısında tutuldum. Hani Dan’ın ciğerini bilirim sanıyordum. Daha önce benimle hiç paylaşmadığı, zengin bir tutkusunu keşfetmiştim.

Yani harika bir şeydi bu çünkü nihayet bahçede daha çok vakit geçirebilirdik. Ailece hobimiz haline getirebilirdik. Dan kızlara ayırık otları ayıklamay... çapa yapmayı... öğretebilirdi. Ve hediyeler! Evet! Havaya yumruk atma dürtüme hâkim olmak zorunda kaldım. Önümüzdeki yirmi yıllık hediye sorunu çözülmüştü! Dan’e bahçecilik takımları, bitkiler ve üstünde “Baş Bahçıvan” yazan bütün esprili şeyleri alabilirdim.

Ama önce bahçeciliğe kendim ısınmalıydım. İlerleme kaydettikçe ne kadar alakasız olduğumu fark ettim. Dan bir sar-

maşıktan bahsederken ben bir çalıyı gösterdiğini sanıyordum ya da tam tersi. (Kullandığı Latince isimler de işimi kolaylaştırmıyordu.)

“Şahane bir ağaç,” dedim uzak köşeye varınca. (En azından “ağaç” kısmını doğru tutturalıyordum.)

“Mary’nin fikriydi bu.” Dan’ın bakışları yumuşadı. “Akdiken ağaçlarını çok severdi.”

“Evet,” dedim, nezaketen gülerek. Üçüncü defa Mary’nin adı geçiyordu. “Muhteşem. Şu çardak da harikaymış! İlk başta dikkatimi çekmedi, kuytuda kalmış.”

“Mary ve ben koyduk onu oraya,” dedi Dan anılara dalarak. ahşap yapıya bir tane vurdu. “Geri dönüştürülmüş tahtalardan faydalandık. Bir hafta sonumuzu almıştı.”

“Aferin Mary’ye!” dedim kinayeli kinayeli, dilimi tutamadan. Dan şaşırarak döndü. “Yani... çok iyi olmuş!”

Dan’ın koluna girip ona güldüm ve Mary’nin geçtiği o küçük anıların saçlarını diken diken ettiğini saklamaya çalıştım. Üç dakika öncesine kadar adını duymadığım bir kadına göre, sohbetimizde okkalı bir yer etmeye başlamıştı.

“Eee, ciddi miydiniz, sen ve Mary?” diye sormak zorundaydım.

Dan evet anlamında başını salladı. “Bir süreliğine öyleydi. Ama o Manchester’da okuyordu, o yüzden ayrıldık.” Omuz silketti. “Exeter’a bayağı uzaktı.”

Kavga ettikleri ya da başka birisiyle yattıkları için ayrılmamışlardı, diye sessizce kayıtlara geçtim. Lojistik zorluğundan dolayı olmuştu.

“Çok hayalimiz vardı,” diye devam etti Dan. “Birlikte küçük bir bostan kuracaktık. Organik sebzeler falan, öyle şeyler. Dünyayı değiştirecektik. Dediğim gibi, ben farklıydım.” Dan bahçede etrafına bakıp yamuk bir gülüşle başını salladı. “Buraya gelmek garip. Beni o günlerdeki halime geri götürdü.”

“O kadar mı farklıydın?” dedim, yine huzurum kaçarak. Gözlerinin içinde daha önce hiç görmediğim bir ışık yanıyordu. Mesafeli ve sanki özlem dolu. Neye özlem doluydu acaba? Bu akşam, ikimizle ilgili ulu ve transandantal bir gece olacaktı, mazide kalmış bir ilişkiyle ilgili değil.

“Ah, farklıydım işte.” Dan kakhaha attı. “Bir dakika. Bir resim bile olabilir...”

Cep telefonunu karıştırdı, sonra kaldırıp gösterdi. “İşte.” Telefonu aldım ve *St Philip’s Bahçesi: Nasıl Başladık* başlıklı bir sayfaya bakıyordum.

“Gördün mü?” Dan çamurlu kazma küreklerini tutmuş, kot pantolonlu iki gencin resmini parmağıyla gösterdi. “Bu Mary... bu da benim.”

Dan’ın gençlik fotoğraflarını daha önce görmüştüm. Ancak bu dönemden bir resmini ilk kez görüyordum. Çok zayıftı. Üstünde ekoseli bir gömlek, kafasında garip bir bandana vardı ve kolunu Mary’ye sıkı sıkı dolamıştı. Resmi yaklaştırıp eleştirel bir gözle Mary’yi inceledim. Elektriklenmiş saçlarını saymazsak, güzel bir kızdı. Bayağı güzeldi. Sağlıklı, organik, gamzeli bir tipti. Çok uzun, incecik bacaklıydı, hemen fark ettim. Gülüşü ışık saçıyordu, yanakları al aldı ve pantolonu kirliydi. Onu erotik bir fotoğraf çekimi yaparken hayal edemiyordum. Ama Dan’i da bahçıvan olarak hayal edemiyordum zaten.

“Acaba şimdi ne yapıyordur?” diye hayallere daldı Dan. “Onu tamamen unutmuş olmam ne kadar çılgınca. Yani, bir dönem biz bayağı...” Lafın nerelere gittiğini fark etmiş gibi aniden sustu. “Neyse.”

“Çılgınca!” dedim tiz bir kakhahayla. “Eh, al telefonunu. Üşüdün mü?”

Telefonunu ona uzattım ama Dan almadı. Gözleri dalmış, gitmiş, uzun uzun çardağa bakıyordu. Kaybolmuştu ama... nerelere dalmıştı? Düşüncelere mi? Anılara mı? Mary ile ikisinin,

on dokuz yaşındaki, incecik, idealist, yeniden kullandıkları tahtalarla çardağı yapışlarına mı?

Çardakta *düzüşmelerine* mi? Herkes eve gittikten sonra belki?

Hayır. Bu fikri aklından sil.

“Ne düşünüyorsun?” dedim, gayet sıradan, havalı ve umursamaz konuşmaya çalışarak, diğer taraftan “Mary” derse, onu...

“Ah.” Dan kendine gelip bana kaçamak bir bakış fırlattı. “Hiç. Gerçekten. Hiçbir şey.”

ON

İçimde bir şey uyanmıştı.

Dan'ın sözleri aklımdan çıkmıyordu ve her seferinde içim kararıyordu. Maziye dalmış, o özlemlili yüzü gözümde canlanıyordu. Benden kopmuş, bambaşka altın bir çağa uçmuş, mis kokulu çiçekler, bilek gücüyle toprakta çalışma ve ısıltılı gülüşleri gamzeli yüzleriyle on dokuz yaşında kızlarla dolu o çağa gitmiş yüzü.

O gizli bahçe “içinde her ne uyandırdıysa”, derhal tekrar uykuya dönmesine can atıyordum, çok teşekkürler. Dan'ın o bahçeyi, Mary'yi ve o zamanlarda her nasıl “başka bir insansa” hepsini unutup gitmesine hevesliydim. Çünkü, alo, o o zamandı, bu da şimdi. Dan artık on dokuz yaşında değildi. Evli barklı, çocuklu bir adamdı. Bunları unutmuş muydu?

Biliyorum, elimde delil olmadan çıkarıma varmamalıyım. Ancak delil vardı. Dan bahçeyi ziyaret ettiğimizden bu yana geçen beş gündür kafayı tamamen Mary ile bozmuştu. *Gizliden gizliye* yani, açıklığa kavuşturmalıyım. Kendi çapında. Benden uzakta.

Şüpheli bir kadın değildir. Değilim. Kocamın bilgisayarı-
rında geçmiş sayfalarına bakmak son derece mantıklı bir dav-
ranıştır. Evlilik hayatının samimi iniş çıkışlarının bir parçası-
dır. Dan de benim kullanılmış mendillerimi çöpte görüyordu,
ben de onun zihninin işleyişini, en ufak bir saklama çabası ol-
madan laptop'unda sergilenmiş haliyle görebiliyordum.

Cidden. İnsan biraz çaktırmamaya çalışırdı.

Geçmişte girdiği sayfaları temizlememesine sevineyim mi,
sevinmeyeyim mi, emin olamadım. Bir yandan, saklayacak bir
şeyi yok demekti. Öte yandan, kadınları ya da hiçbir şeyi anla-
madığı, hatta belki de beyni bile olmadığı anlamına gelebilirdi.
Ne sanıyordu? Uzun zamandır uzak kaldığı, gamzeleri olan ve
daha önce bahsetmeyi unuttuğu, gizli bir kız arkadaşını ifşa
ettikten sonra laptop'unda geçmiş sayfalarını kurcalamayaca-
ğımı mı zannetti?

Daha neler.

Çeşit çeşit biçimde onu araştırmıştı: *Mary Holland. Mary
Holland işi. Mary Holland kocası.* İnsan şunu sorardı: Mary
Holland'ın (görünüşe göre, olmayan) kocasını hangi akla hiz-
met öğrenmek istiyordu? Fakat ben ağırbaşlılığımı koruyacak
ve bu konuyu açmayacaktım. O kadar ilgiye muhtaç değildim.
Öyle bir eş değildim.

Onun yerine, ben de bilerek Google'dan eski erkek arkadaş-
larımı araştırdım, *Matt Quinton flaş iş büyük araba gerçekten
seksi yazdım* mesela ve laptop'ımı mutfak masasında açık bır-
aktım. Anladığım kadarıyla, Dan'ın ruhu bile duymadı. Çok
sinir bozucuydu.

Ben de başka bir taktik düşündüm. Bir bahçecilik dergisi al-
dım ve bizim bahçe hakkında konuşmaya çalıştım, daha dayı-
nıklı yıllık bitkiler ekmeli miyiz diye merak ettim. Yaklaşık on
dakika boyunca hırs yaptım, azmettim, hatta birkaç Latince isim
bile kullandım ve sonunda Dan dalgın dalgın, "Hı, olabilir," dedi.

Hı, olabilir mi?

Hani bahçeciliği seviyordu? Hani hiç bahsetmediği tutkusuydu. Yıllık bitkilerden bahsedeceğiz diye konuya balıklama atlamalıydı.

Beynimi yakan bir soru ortada kalmıştı. Daha ehemmiyeti olan bir soru. Eğer geçen gece böyle özlemle aklını alan düşünceler bahçıvanlıkla ilgili değilse... neyle ilgiliydi?

Bu mevzuyu açıkça masaya yatırmadım. Doğrudan. Sadece dedim ki, “Daha çok bahçeyle ilgilenmek istiyorsun sanmıştım, Dan?” ve Dan de, “Ah, istiyorum, istiyorum. Bir plan yapmalıyız,” dedi ve e-posta yazmaya gitti.

Elbette şimdi pis bir ruh hali içindeydi çünkü hastanenin açılışı bugün öğleden sonraydı ve Dan işten izin almak, şık giyinmek, anneme kibar davranmak ve genel anlamda hayatta en nefret ettiği şeyleri yapmak zorunda kalmıştı.

Kızlar her zamankinden de erken kalktı, okula gitmeden önce bahçede oynayalım diye yalvardı, bu yüzden Dan ve ben, olağan dışı bir sessizlikte geçen kahvaltı sofrasında oturuyorduk, ben de babamla ilgili konuşmamı tamamlıyordum. Yazım bana bir aşırı duygusal geliyordu, bir yeterince duygusal olmamış gibi geliyordu. Her okuyuşumda gözlerim sulanıyordu ancak gerçek etkinlik sırasında ağlamamaya kararlıyım. Ailemi en doğru şekilde temsil edip sağlam duracaktım.

Yine de beni eskilere döndürmüştü. Babamla hayat nedense altındı. Yoksa altın yaldızlı mı demek istiyordum? Tek hatırladığım bitmeyen yazlar, güneş ışığı, teknede açık havada olmak, restoranların köşe masalarında oturmak ve “Bayan Sylvie” için özel dondurmalar yemektir. Babamın göz kırpması. Babamın elimi sımsıkı tutuşu. Babamın dünyayı düzene sokuşu.

Yani tamam, *tam anlamıyla* katılmadığım birkaç siyasi görüşü yok değildi. Bir de onunla tartışılmasına pek gelemezdi. Bir kere çocukken annemle ofisine gelip sakar bir çalışanını

adamakıllı paylaşışına rastlamıştık. O kadar şok olmuşum ki, gözlerimden yaşlar akmıştı.

Ancak annem hemen beni kenara çekip aslında bütün patronların ara sıra çalışanlarına böyle bağırımları gerektiğini anlatmıştı. Sonra babam yanıma gelip beni öpmüş, kucaklamış ve bozuk para atılan makineden iki tane çikolata almama izin vermişti. Sonra beni bir toplantı odasına sokmuştu, orada oturan tüm çalışanlarına benim günün birinde dünyayı idare edeceğimi söylemiş, sonra da alkışlar arasında beni bir şampiyon gibi havaya kaldırmıştı. Çocukluğumun en güzel anılarından biriydi.

Bağırmaya gelince, eh, herkes arada bir kontrolünü kaybederdi. Hatasız kul olmazdı. Babam diğer zamanlarda son derece pozitif bir güçtü. Tam bir gün ışığıydı.

“Dan,” dedim aniden, babam ve golfle ilgili anektodumu tekrar okuduktan sonra, “hadi seneye İspanya’ya tatile gidelim.”

“İspanya mı?” Dan yüzünü buruşturdu. “Niye?”

“Los Bosques Antiguos’a dönelim,” diye açıkladım. “Ya da yakınlarına.”

Los Bosques Antiguos’ta kalmaya hayatta paramız yetmezdi. Araştırmıştım, evler bizim kulvarımız dışındaydı. Ama küçük bir otel bulup günübirlik Los Bosques Antiguos’a gidebilirdik en azından. Ayaklarımızı göle sokabilirdik. Mis kokulu çam yapraklarını ezip çıtır çıtır ormanda gezebilirdik. Geçmişimi ziyaret edebilirdik.

“Neden?” dedi Dan tekrar.

“Bir sürü insan oraya tatile gidiyor,” diye belirttim.

“Bence iyi bir fikir değil.” Yüzü düştü, germik oldu gene. Tabii olur. “Çok sıcak, çok pahalı...”

Zırvalıyordu. Pahalı bir yerde kalırsak pahalıydı.

“İspanya uçuşları çok uygun,” diye karşı çıktım. “Bir kamp alanı buluruz. Ben de Los Bosques Antiguos’a geri dönebilirim. Görmeyeli değişmiş mi bakarız.”

“Benim içimden gelmiyor,” dedi Dan sonunda ve birden sinirim tepeme çıktı.

“Senin sorunun ne?” diye bağırdım ve Anna bahçeden içeri girdi.

“Anne!” Gözleri yuvalarından fırladı. “Bağırma! Dora’yı korkutacaksın!”

Kızıma boş boş baktım. Dora’yı mı? Ha, kahrolası *yılanımız*. Eh, umarım korkutmuşumdur. Umarım korkudan kalp krizi geçirir.

“Merak etme, hayatım,” dedim onu rahatlatarak. “Babanın bir şeyi anlamasını sağlamaya çalışıyordum. Biraz fazla gürültü çıkardım. Sen git, bahçede oyuncaklarınla oynamaya devam et.”

Anna tekrar dışarı koştu ve kendime çay koydum. Fakat sözlerim hâlâ cevaplanmamış bir şekilde, havada asılıydı. *Senin sorunun ne?*

Elbette, derinde bir yerde, sorununun ne olduğunu biliyordum. O koca koca beyaz evlerin arasında dolaşacaktık, Dan benim çocukken sahip olduğum zenginliği görecekti ve her şey mahvolacaktı. Benim için değil, onun için.

“Çocukken gittiğim bir yeri ziyaret etmek istedim, hepsi bu,” dedim, yeni masa örtüsüne gözlerimi dikerek. “Bu kadar. Para harcamak istemiyorum, oraya her sene gitmek istemiyorum, sadece ziyaret etmek istiyorum.”

Gözümün ucundan Dan’ın kendini topladığını gördüm.

“Sylvie,” dedi, mantıklı konuşmak için özel çaba sarfederek. “Senin Los Bosques Antiguos’u hatırlaman mümkün değil. Oraya dört yaşındayken gitmiştin.”

“Tabii ki hatırlıyorum!” diye itiraz ettim sabrım taşarak. “Benim üstümde çok büyük bir iz bıraktı. Verandalı evimizi, gölü, iskelede oturduğumu, ormanın kokusunu, deniz manzarasını...”

İçimdeki gerçek hisleri eklemek istedim, yani şunu: “Babam keşke o evi hiç satmasaydı,” ama o yola girmemek daha iyiydi. Anılarımın biraz bulanık olduğunu da itiraf etmeyecektim. Önemli olan, tekrar gitmek istiyordum.

Dan sessizdi. Yüzü kıpırdamıyordu. Sanki beni duyamıyordu. Ya da beni duyabiliyordu da, kafasındaki bir ses daha ısrarcı, daha yüksekti.

Enerji seviyem dibe vuruyordu. İnsan bir yere kadar dene-yebilirdi. Bazen babamla arasındaki sorunu kocaman bir kaya parçası gibi görüyordum ve onu da yanımızda itmek, çekmek, sürüklemek, taşımak zorundaydık, tüm evliliğimiz boyunca.

“Tamam,” dedim sonunda. “Seneye nereye tatile gidelim?”

“Bilmiyorum,” dedi Dan ve savunmaya geçtiğini fark ettim. “Yutiçinde bir yere olabilir.”

“Organik bir bahçeye mi mesela?” dedim imâlı imâlı ama Dan küçük laf sokmamı çaktı mı, bilmiyordum. Tam üstüne, “Umarım yılan bakıcısını ayarlamışsındır,” diye ekleyecektim ki, Tessa ağzını O şeklinde korkuyla açmış, içeri koştu.

“Anne!” diye bağırdı. “Anneeeeeee! Topumuzu kaybettik!”

Profesör Russell kapıyı açtığında gözlerinin içi gülüyordu ve birdenbire aklımdan geçirdim: Az önce Dan’e bağıırıp çağır-dığımı duymuş olabilir miydi? Of Tanrım, tabii ki duymuştu. Adamlar sağır değildi ya? Muhtemelen Owen’la oturup Dan ve beni radyo tiyatrosu dinler gibi dinlemişlerdi.

Kibarca, “Merhaba,” dedim. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sanırım kızların oyuncağı sizin seraya uçmuş. Çok özür diliyorum.”

“Roket topum,” dedi Tessa, bu küçük ziyarette bana eşlik etmek istemişti ve elimi sıkı sıkı tutuyordu.

“Ah. Yazık.” Profesör Russell gözlerini kıstı ve aklımdan Dan’ın tavanlarına tırmanıp camı çatlatışının geldiğini düşündüm.

“Bunu getirdim,” dedim çabucak ve elimdeki sapı uzayan fırçayı gösterdim. “Çok dikkatli olurum, inanın. Eğer uzanamazsam, bir cam temizleyici çağırırız.”

“Pekâlâ.” Profesör gülümsedi. “Ne demişler, ‘Bir deneyelim.’”

Bizi evin içinden geçirdiği sırada meraklı meraklı etrafa baktım. Vay canına. Çok kitap vardı. Çok kitap. Küçücük, boş bir mutfaktan, tahta iskemleler ve bir radyoyla döşenmiş minik kış bahçesinden geçtik. Sera işte orada, bahçenin ortasında tüm heybetiyle duruyordu. Metal ve camdan yapılma modernist bir binaydı ve içine bir mutfak koysanız, kesin dekorasyon dergilerine girerdi.

Çatının tepesinde Tessa’nın topunu görebiliyordum, alakasız ve çocuksu görünüyordu ancak ben seranın içinde neler olduğunu merak etmiştim. Başka insanların seralarına benze-miyordu. Domatesler, çiçekler ya da yuvarlak kıvrımlı demir mobilyalar yoktu. Daha çok bir laboratuara benziyordu. İşlevsel masalar, sıra sıra saksılar, içlerinde farklı büyüme evreleri yaşayan eğrelti otları ve bir bilgisayar gördüm. Hayır, iki bilgisayar.

“Şahane,” dedim, yaklaşırken. “Hepsi aynı bitki mi?”

“Eğrelti otunun bütün çeşitleri mevcut,” dedi Profesör Russell, birisiyle özel bir espriyi paylaşıyor gibi ısıltı ısıltı gülüşüyle. (Bitkileriyle muhtemelen.) “Eğrelti otları benim özel ilgi alanıma girer.”

“Bak, Tessa.” Cam panelden içerisini gösterdim. “Profesör Russell bu eğrelti otları hakkında kitaplar yazmış. Onlar hakkında her şeyi biliyor.”

“Onlar hakkında her şeyi biliyor mu?” diye tekrar etti Profesör Russell. “Ah, oh amanın. Hayır. Yok, hayır hayır. Ben sadece esrarlarını idrak etmeye başlıyorum.”

“Okulda da bitkileri inceliyordunuz, değil mi tatlım?” dedim Tessa’ya. “Su teresi yetiştirdiniz, değil mi?” Birdenbire Profesör

Russell'ı kızların okuluna götürüp çocuklara konuşma yaptırabilir miyiz diye aklımdan geçirdim. Büyük puan kazanırdık.

"Bitkiler suya ihtiyaç duyar," dedi Tessa hemen ezberden. "Bitkiler ışığa doğru büyür."

"Çok doğru." Profesör Russell, iyi kalpli bir bilge misali ona gülümsedi ve içim gururla doldu. Bak sen şu beş yaşındaki kızıma, Oxford profesörüyle botanik bilimini konuşuyordu!

"İnsanlar da ışığa doğru mu büyür?" dedi Tessa, şakacıktan.

Tam, "Tabii ki hayır tatlım!" diyip Profesör Russell'a komik komik gülecektim ki, adam uysalca, "Evet tatlım. Bence öyle yapıyoruz," dedi.

Ah, tamam. Aldım boyumun ölçüsünü.

Profesör Russell hülyalı hülyalı, "Elbette birçok ışık çeşidi vardır," diye devam etti. "Bazen ışığımız inancımız olabilir ya da bir ideoloji ya da belki de bir insandır ve ona doğru büyürüz."

"Bir *insana* doğru mu büyürüz?" Tessa bunu çok komik buldu. "Bir *insana* doğru?"

"Elbette." Gözleri omzumun ilerisinde bir şeye odaklandı ve patikadan Owen'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Bir süredir Owen'ı yakından görmemiştim ve halinde tavırda beni hoplatan bir şey vardı. Şeffaftı sanki. Hatırladığımdan daha kırılğandı. Beyaz saçları seyrekti, kemikli elleri kop tu kopacaktı.

"Günaydın," dedi o cazibeli, çatlak sesiyle. "Ziyaretçilerimiz kahve ister mi diye sormaya geldim."

"Ah, hayır teşekkürler," dedim çabucak. "Biz oynucağımızı alıp döneceğiz. Gürültü yaptığımız için kusura bakmayın," diye ekledim. "Biliyorum, çok tantanacıyız."

Profesör Russell'ın kısa bir an Owen ile göz göze geldiğini gördüm, Dan ve benim kavgamızı duyduklarından adım gibi emin oldum. *Harika*. Ancak Owen tatlı tatlı gülümsedi.

“Hiç önemli değil. Özür dileyecek bir şey yok. Çocukların oyun oynamasını duymak hoşumuza gidiyor.” Elimdeki uzun fırçayı süzdü. “Ah. Çok orijinal bir alet.”

“Eh,” dedim şüpheyle. “Göreceğiz.”

“Ayakta kalma sen.” Profesör Russell, Owen’ın elini sıvazlası. “Topu kurtarma çalışmalarımızı kış bahçesinden izleyebilirsiniz.”

Owen tekrar içeri dönerken fırçanın sapını uzatıp yukarı erişmeye çalıştım ve birkaç hamleden sonra top kucağıma düştü.

“Aferin!” diye alkışladı Profesör Russell. Sonra Tessa’ya döndü. “Şimdi, hayatım, sana bugünün hatırası olarak bir bitki verebilir miyim? Yalnız sulaman lazım ve ona bakmalısın.”

“Ah, çok hoşsunuz!” diye sevindim. “Teşekkür ederiz!”

İçimden düşünüyordum: Çiçeği sulama görevini Dan’e veririm. Bakalım gerçekten bahçeciliğe mi düşkün, yoksa gamzeli gülün eski kız arkadaşlara mı, anlarız.

Profesör Russell seraya girdi, bir şeyler aldı ve elinde küçük bir saksıda tüylü bir bitkiyle dışarı çıktı.

“Biraz ışık görsün ama çok değil,” dedi, ıslıl ıslıl. “Nasıl büyüdüğünü seyret.”

Tessa saksıyı aldı, sonra umutla kafasını kaldırıp adama baktı. “Ama bir tane de Anna için gerek,” dedi.

“Tessa!” dedim utanarak. “Öyle demiyoruz! ‘Bu güzel bitki için teşekkürler,’ diyoruz. Anna ikiz kardeşi de,” diye açıkladım mahcup olarak. “Birbirlerini çok kollarlar. Bu çiçeği Anna’yla paylaşabilirsin,” diye ekledim Tessa’ya dönüp.

“Rica ederim!” dedi Profesör Russell derhal. “Tessa çok haklı. Anna’yı nasıl unuturuz?”

Tekrar seraya girdi ve ikinci saksıyı getirdi.

Yüzümü buruşturdum. “Kusura bakmayın. Tessa, bir şeyler istememeliyiz.”

“Saçmalık!” Profesör Russell, Tessa’ya göz kırptı. “Sevdiklerimizin arkasında durmayacaksak, biz ne işe yarayacağız?”

Tessa kamburunu çıkarıp bitkisini daha yakından incelerken Profesör Russell’ın bakışları tekrar benim arkamdan içeriye kaydı. Arkamı dönünce Owen’ı seyrettiğini gördüm, adam kış bahçesindeki tahta iskemlelerden birine yerleşiyor, dizine bir battaniye örtüyordu. Profesör Russell ağzını oynatarak, “İyi misin?” dedi ve Owen başıyla onayladı.

“Siz ikiniz ne zamandır...” diye sordum yumuşakça, nasıl diyeceğimi de bilemeden. İkisinin sadece arkadaş olmadığının farkındaydım ama insan hiçbir zaman emin olamıyordu.

“Okuldan beri tanışıyoruz,” dedi Profesör Russell uysalca.

“Ah anladım,” dedim şaşırıp. “Vay canına. Bayağı uzun zaman olmuş. Evet...”

“O dönemde Owen henüz... gerçek doğasının farkına varmamıştı, diyelim.” Profesör Russell bana göz kırptı. “Evlendi... Ben de kendimi araştırmalara adadım... Sekiz yıl önce tekrar birbirimizi bulduk. Sorunun cevabı olarak, evet, onu elli dokuz yıldır seviyorum. Çoğu uzaktan oldu tabii.” Yine o pırıltılı tebessümle güldü.

Nutkum tutulmuştu. *Elli dokuz sene?* Adamın buruşuk yüzünü incelerken Profesör Russell’ı her açıdan üst düzeyde hissettim. Benden üst düzeyde zekâsı vardı. Üst düzeyde sevgisi. Burada kalıp ona sorular sormak ve o bilgeliğini içime sindirmek istedim.

Ardından birdenbire, Tessa’nın saksılardaki bitkilerden birini lime lime parçaladığını gördüm. Kahretsin. Alın size beş yaşındaki entellektüel merak.

“Neyse, biz gidelim artık,” dedim aceleyle. “Çok vaktinizi aldık. Çok teşekkürler, Profesör Russell.”

“Lütfen.” Tatlı tatlı güldü. “Bana John de lütfen.”

“John.”

Hep birlikte, tekrar evin içinden geçtik, sıcak bir şekilde to-kalaşıp veda ettik ve bir ara çay içelim diye sözleştik. Bizim ön kapıyı açarken Owen ve onun ergenlik yıllarındaki halini hayal etmekle meşguldüm ki, Tilda'nın sesini duyup sıçradım.

"Sylvie!" Eski moda, bordo bir eşofman takımıyla evin giriş yolundan bana doğru yürüdü ve neşeli neşeli el salladı. "Nasıl gidiyor?"

"Ah, merhaba!" Hemen selam verdim. "Ben de tam Profesör Russell'ın bahçesinden dönüyordum. Çok tatlı biri. Bir ara onlarla bir şeyler içmeliyiz." Tessa'nın elini serbest bıraktım. "Hadi git, Anna'ya bitkileri göster tatlım. Kitap çantalarını hazırlayın. Bir dakika sonra geliyorum."

"Eee?" Tessa içeri doğru koştururken Tilda bana cin gibi baktı. "Açık havada tatlı nasıldı? Senden ayrıntılı rapor almadım daha."

Doğruydu. Heykelli bahçeden döndüğümüz gece otuz saniyelik bir merhaba-çok-sağol haricinde Tilda'yı görmemiştim. Andover'daki ofiste müşterilerinden biri için arazi üstünde çalışıyordu, o yüzden sabah yürüyüşlerimiz aksamıştı. Yani neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eve doğru dikkatlice baktım ama Dan'den eser yoktu. Yine de, neme lazım, ön kapıyı çektim.

"Andover'a gitmen gerekmiyor mu?" dedim, üstündeki eşofman takımını tepeden tırnağa süzerken.

"Birazdan giderim." Tilda öylesine elini salladı. "Dökül."

"Eh, ne diyeyim." Tilda'nın bahçesinin duvarına oturup kollarımı göğsümde bağladım. "Çok merak ediyorsan, biraz ters tepti."

"Gerçekten mi?" Tilda çok şaşırmıştı. "Dan bayağı gaza gelmiş gibi görünüyordu. Korseyi beğenmedi mi?"

"Ondan değil." Başımı sağa sola salladım. "*Seks* çok güzeldi. Özel bir bahçeye gittik, aslında çok muhteşem bir yerdi."

“Eee, sorun ne öyleyse?”

Birkaç saniye sessiz durdum. Doğrusu, her ne kadar üstünde durmamaya, eldeki verilere odaklanmaya çalışsam da, içimde hakiki bir endişe kıvılcımı çakmıştı. Dışından söylemekse bunu yirmi kat beter edecekti.

“Dan’ın ‘içinde bir şey uyandırmış,’ dedim sonunda. “Söylediğine göre.”

Tilda bana dimdik baktı. “Ne uyandırmış?”

“Bu olay ona eski sevgilisini hatırlatmış. Bana daha önce hiç bahsetmediği bir eski sevgilisini. Şimdi de Google’dan kızı araştırıyor. Durmadan.” Sakin sakin konuşuyordum fakat sesim inceden titriyordu, endişelerim içimde daha fazla duramayacaktı.

“Ah.” Tilda bir an için kaygılanır gibi olduysa da toparlandı. “Aman canım, Google’dan baksa ne olur, bakmasa ne olur. Herkes herkesi Google’dan araştırır. Ben haftada üç kere Google’dan Adam ne yapmış diye bakarım. Kendime işkence etmeyi severim,” diye ekledi, omuz silkerek.

“Ama Dan onu daha önce hiç Google’a yazmamıştı. Kız daha önce aklının ucundan geçmemişti. Hepsi benim yüzümden oldu!” Başımı taşlara vurarak ekledim. “Kendi başıma çorap ördüm!”

“Hayır, örmedin!” Tilda inanamayarak kakhaha attı. “Ne yani, seksi çamaşırlar giydin diye mi oldu?”

“Evliliğimizin çarkına çomak soktuğum için! Dan’i maceracı olmaya ittiğim için! *Düşünmesine* sebep oldum. O da tuttu bunu düşündü. Eski sevgilisini!”

“Ah.” Tilda esprisiz, komik bir ifadeyle surat astı. “Şey, evet. Belki o kadar çılgınca bir fikir değildi. Kocaların düşünmeye başlaması pek istenmez.”

“Sen beni uyarmıştın,” dedim perişan halde. “Dedin ki, ‘Sürprizler hep ters teper.’ Evet, sen haklıydın.”

“Sylvie, ben cidden onu kastetmemiştim!” diye birden üzül-
dü Tilda. “Endişelenmemelisin. Elindeki gerçeklere bak. Dan
seni seviyor ve harika seks yaptınız. Birçok çift cinsel hayat-
larının iyi olması için canını verir,” diye ekledi manalı manalı.

“Evet ama seks bile...” Dudağımlı ısırp tekrar ön kapımıza
baktım.

“Ne?” Tilda meraklı meraklı bana eğildi ve tereddüt ettim.
En mahrem ayrıntıları anlatan bir tip değildim. Ancak erotik
fotoğraflar çekiminden sonra, Tilda’nın yanında nazlanmaya
gerek yoktu.

“Şey,” dedim fısıltıyla. “Çok ateşliydi ama... farklıydı. *Dan*
farklıydı. O sırada şöyle düşünmüştüm: Harika, onu tahrik
ettim. Ama şimdi şunu düşünüyorum: Yoksa o kızın hatırası
mıydı?” İçim titredi. “Her şey onu mu çağırıştırmıştı?”

“Öyle değildir eminim...”

Acı çekerek lafını kestim. “Ben sürpriz istiyorum, şaşırtıl-
mak istiyorum dedim. Peki ya o da ‘sürpriz’ olarak gidip baş-
kasıyla yatarsa?”

Tilda elini koluma koyup kısaca, “Yeter!” dedi. “Sylvie, abar-
tıyorsun. Dan’ın tek yaptığı Google’dan eski sevgilisini araştır-
mak. Bana sorarsan, bir daha adını bile anmayacak. Bir ay
içinde de unutup gitmiş olacak.”

“Sahiden böyle mi düşünüyorsun?”

“Pozitif. Adı ne?” diye ekledi Tilda öylesine.

“Mary.”

“Al işte.” Tilda gözlerini devirdi. “Mary adında birisiyle seni
bir daha asla aldatmayacak.”

Kahkahalarımı tutamadım. Tilda bir şekilde, durum ne
olursa olsun, beni neşelendirirdi.

“Bunun haricinde aranız nasıl?” diye sorup soruşturdu.

“Ah, anlarsın ya.” Omuz silktim. “İnişli çıkışlı...” Fakat
Tilda’nın ifadesinde hâlâ sorgulayan bir şey vardı, şöyle ekle-

dim, “Bu sabah ona bağırdığımı duydun mu?”

“Duymamak zordu.” Tilda gülmemeye karar vermiş gibi dudaklarını sımsıkı kapattı. Ya da kahkaha atmamaya.

Harika. Demek Dan ve ben gerçekten mahallenin televizyon dizisi olmuştuk.

“İyisiniz, iyisiniz.” Tilda elime hafifçe vurdu. “Bir şey için söz ver sadece. Artık sürpriz mürpriz yapmayın.”

“Sana demiştim” diye eklemedi ama cümlesi havada asılıydı, söylenmemiş halde uçtu. Sahiden de bana demişti.

“Merak etme,” dedim içten bir sesle. “Artık sürpriz defterini kapatıyorum. *Tamamen.*”

Esme ile hiç yüz yüze tanışmamıştım ve nedense karşımda ufak tefek, zayıf, bele oturan ceketli ve topuklu ayakkabılı bir kız bekliyordum. Ancak beni New London Hastanesi’nde karşılayan kız iri yarı, beyaz tenliydi ve çocuksu kıyafetler giymişti: koyun desenli bir etek ve lastik tabanlı, bilekten atkılı babetler. Doğuştan neşeli görünen, gürbüz, geniş bir yüzü vardı ama kaşlarında hafif bir çatık duruş yüzüne gölge düşürüyordu.

“*Sanırım* her şeyi planladım,” dedi, lobide yürürken yaklaşıp beş kez. “Yeşil odada kahve, çay, su, atıştırmalıklar var...” Parmaklarıyla saydı. “Bisküviler... Kruvasanlar... Ah, maden suyu elbette...”

Kahkahalarla gülmemek için dudağımı ısırdım. Yarım saatliğine kullanacağımız, ufak bir bekleme odasından bahsediyorduk. Kutup keşfi gezisinden değil.

“Çok nazıksın,” dedim.

“Kocan da yolda?” Kaygılı kaygılı gözlerini kırıştırdı. “Çünkü onun için otoparkta yer ayırttık.”

“Teşekkürler. Evet, kızları ve kendi anne babasını getirecek.”

Üç gün önce, Dan’ın anne babası birdenbire bu etkinliğe katılmak istediklerine karar verdiler. Dan telefonda annesine bah

setti ve kadın huylanmış, Neville ve onun neden davet edilmediğini irdelemiş. Acaba onlar akrabadan sayılmıyor muymuş? Acaba onların da hürmet göstermek isteyecekleri Dan'ın aklının ucundan geçmemiş miymiş? (Çok garipti çünkü babam hayat-tayken onunla hiç iyi geçinemezlerdi.) Dan paparayı yemişti ve şöyle gevelediğini duydum, "Anne, şeyden değil... Hayır, *parti* verilmiyor... Yani sizin Leicester'dan kalkıp gelmek isteyeceğinizi hiç düşünmedim... Tabii ki gelebilirsiniz yani. Çok seviniriz!"

Dan'ın anne babası biraz zorludur. Gerçi doğruya doğru, benim annem de çok kolay değildir. Muhtemelen ikizler de Dan ve benim kolay olmadığımızı düşünüyordur. Hatta bence bütün insanların zorlu yanları vardır, nokta. Bazen insan ırkı olarak işlerimizi nasıl halledebildiğimizi ciddi ciddi merak ediyorum, o kadar çok yanlış anlaşılma, alınıp bozulma, dargınlıklar küs-künlükler yaşanıyor ki.

Aklım bu düşüncelere öyle bir dalmıştı ki, Esme'nin bana bilgi aktarmaya başladığını sonradan fark ettim.

"Ben seni yeşil odaya götüreyim," dedi, beni önüne katıp, "sonra da çabucak bir prova yaparız, ses kontrol yaparız, saçını başını tararsın filan... ihtiyacın yok gerçi," diye ekledi, saçıma yandan bir bakış atarak. "Saçların şahane."

Sahiden de bayağı heybetli görünüyordu. Sabah işten izin alıp güzel güzel fön çekmiştim, tam da babamın sevdiği şekilde saç düzleştiriciyle iri dalgalar vermiştim.

"Teşekkürler." Kıza gülümsedim.

"Yıkaması çok uzun sürüyordur," dedi sonra, tam tahmin ettiğim gibi.

"Ah, yo, o kadar kötü değil," diye cevap verdim, sessizce bir sonraki yorumunu tahmin ederek: *Kaç yılda uzattın?*

Koridorda köşeyi dönerken nefes nefese sordu, "Kaç yılda uzattın?"

"Saçlarım kendimi bildim bileli çok uzundur. Aynı Rapunzel

gibi!” diye ekledim çabucak, Rapunzel göndermesinin önünü kesmek amacıyla. “Eee, Sinead Brook geldi mi?”

“Daha gelmedi ama programı çok dolu. Çok tatlıdır.” Esme biraz daha vurgulamak istiyordu. “Gerçekten tatlıdır. Hastaneye çok faydası dokunur. Üç çocuğunu da burada doğurmuş, o yüzden buraya bağlı.”

“Televizyondan çok tatlı görünüyor,” dedim kibarca.

“Ah, gerçek hayatta daha da tatlıdır, tadından yenmez.” Esme o kadar hızlı konuştu ki, acaba Sinead kaltağın önde gideni mi diye merak ettim. “Şimdi, sanırım her şeyi planladım...” Hastanenin renkli sanat eserleri ve antiseptik, hastane kokusuyla dolu koridorlarında ilerlerken tekrar kaşlarını çatı. “İşte yeşil odamız...” Beni kapısına “ZİYARETÇİLER” yazan, küçücük bir odaya soktu. “Eşyalarını burada bırakabilirsin.”

Hiçbir “eşyam” yoktu. Ancak Esme her şey tıkırında işliyor gibi hissetsin diye ceketimi çıkarıp sandalyeye koydum. Zihninden ‘eşyaları yeşil odada bırak’ maddesine artı atıp rahatladığını gördüm. Zavallı Esme. Ben de davet organize etmişim. Nasıl olduğunu biliyordum.

“Güzel!” dedi ve beni tekrar koridora çıkardı. “Evet, bu taraftan lütfen... ve işte!” Daire şeklinde bir alanda durduk, yeni bir çift kanatlı kapılara bakan bir alandı. Bir podyum kurulmuş, kapıların önüne bir mikrofon yerleştirilmişti ve kapıların üstünde standart hastane mavisi Helvetic fontla “Marcus Lowe Süiti!” yazıyordu. Bunu görür görmez boğazım düğümlendi.

Bugüne hazırım sanıyordum. Hatta tüm zihinsel donanmamı kuşanmıştım. Ancak babamın adını orada öyle görmeyi hiç beklemiyordum.

“Baban bunu başardı işte,” dedi Esme yavaşça, ben de başımla onayladım. Konuşmaya cesaretim yoktu.

Duygulanmayacaktım, iyi de insan başkalarının hayatını kurtaracak bir birim yaptırıp sonra kendi hayatını kaybeden

babasının adını görünce nasıl duygulanmazdı? Burnumu yakan, keskin antiseptik hastane kokusu aklıma berbat geçen o son geceyi getirdi, kazadan üç gün sonraki, “felaket” kelimesinin gerçekten “felaket” anlamına geldiğinin anlaşıldığı geceyi.

Hayır. Bunu düşünmemeliydim. Şimdi olmazdı.

“Tatlım, kolsuzla mı çıkacaksın?” Annemin sesi beni çağırdı ve anında boğazımdaki düğüm çözüldü. Anın büyüsunü bozup söndürmekte annemin üstüne yoktur.

Daha önce tanıştığım, kolalı ceketli bir adamla beraber koridorun diğer ucundan yaklaşıyordu. Adamın adı Cedric’ti, tüm geliştirmeden sorumluydu, o yüzden Esmen’in patronuydu. Anneme kahve ikram etmiş olmalıydı.

“Hayır,” dedim savunmaya geçerek. “İki dakikalığına ceke-timi çıkardım.”

Neden kolsuz bluzla konuşmayacakmışım bu arada? Sor-mak istedim. Vücudumdan utanç mı duymamı istiyorsun? Ya kızlar duyup komplekse kapılsaydı? (Ama yeri ve zamanı de-ğildi.)

“Saçın güzel olmuş,” diye yeni bir yorum yaptı ve içgüdüsel bir edayla ellerimi saçımda gezdirdim.

“Teşekkürler. Sen de çok hoş görünüyorsun,” dedim karşılığında ve doğruydu, koyu mor giyinmişti, ayakkabıları da aynı renkti. Bense bebek mavisi giymiştim çünkü babam bu rengi çok severdi. “İyi misin?” diye ekledim bıyıkaltından çünkü çok abidevi bir gündü ve ben her an dokunsalar toz olup dağılacak gibi hissediyordum, peki ya o öyle miydi?

Annem kararlı ve tatlı bir gülüşle başını salladı. “Gayet iyi-yim, canım. İyi olacağım. Çok iyi hem de. Öte yandan, şampan-yamı içmeyi iple çekiyorum.”

“Podyum olmuş mu?” diye sordu Esmen kaygılı kaygılı.

“Mükemmel.” Kıza gülerek özgüvenini yükseltmeye çalıştım. “Her şey müthiş.” Podyuma adımımı attım, mikrofonu ayarla-

dım ve “bir-ki-bir-ki” dedim, sesim kolonlardan yankılandı.

“Harika.” Esme elindeki belgeye göz attı. “Sonra da Sinead öne çıkıp levhanın örtüsünü açacak.” Küçük bir kırmızı kadife perdeyi gösterdi, çift kanatlı kapıların yanında iki kanatlı bir perdeydi. İki tane püsküllü kordon sarkıyordu ve birine pembe bir kurdele bağlanmıştı.

“O kurdele ne için?” diye sordum merak ederek.

“Sinead hangi püskülü çekeceğini bilsin diye,” diye açıkladı Esme. “Biraz karmaşık bir düzenek. İstersen bir kere Sinead gibi yap ve çalışıyor mu diye kontrol edelim?”

“Tabii.” Perdelere yaklaştım, sonra dinliyor mu diye Cedric’e doğru şöyle bir baktım. “Ama önce, Esme’cim, sana teşekkür etmek istiyorum. Bu etkinliğin her ayrıntısını son derece titizlikle organize etmişsin. Titizden de ötesin.”

“Eh.” Esme alçakgönüllü bir edayla kızardı. “Ne diyeyim. Sanırım her şeyi planladım...”

“Kesinlikle planladın.” Püskülü elime aldım. “Tamam, diyelim ki ben Sinead’im. Şimdi tarama merkezimizin odasını açıyorum!”

Kurdele bağlanmış kordonu çektim, kırmızı perdeler yana doğru açıldı ve hep birlikte... boşluğa baktık.

Bomboş bir duvar. Ne?

Esme’ye döndüm, kızsız gözleri yuvalarından fırlamış, boş duvara bakakalmıştı. Levha arkalarında saklanıyor olabilir düşüncesiyle perdeleri şöyle bir salladım ama hiçbir şey yoktu.

“Sinead Brook’un olmayan bir levhanın örtüsünü kaldırması biraz zor olacak,” dedi annem istediği zaman çıkardığı o tatlı, iğneleyici sesiyle.

“Esme!” diye çıkıştı Cedric. “Levha nerede?”

“Bilmiyorum!” diye fısıldadı Esme, duvara bir serapmış gibi bakarak. “Burada olmalıydı. Kat görevlileri takacaktı...” Hırs la telefonda birilerini aradı. “Trev? Benim Esme. Trev, levha

nerede? Levha! Yeni tarama odasının levhası! E bu sabah gelmesi lazımdı. Bugün açılışını yapacaklar. Evet! Evet, biliyordun!” Sesi ciyak ciyak inceliyordu. Ardından, aşırı sakın bir havayla, telefonu uzaklaştırıp bize doğru döndü. “Arıyorlar.”

“Arıyorlar mı?” diye çıkıştı Cedric. “Tören saat kaçta başlayacak?”

“Yirmi dakika sonra.” Esme yutkundu. Suratı uçuk yeşile dönmüştü ve haline acıdım, gerçi aynı anda şöyle düşünüyordum! *Alo? Levhalar yerinde mi diye kontrol etmek hiç mi aklına gelmemişti?*

“Bulamazlarsa ne olacak?” diye aksileşti Cedric. “Esme, Sinead Brook hususi levhanın perdesini açmaya geliyor, farkında mısın?”

“İı... ıı...” Esme çaresizce yutkundu. “Şey... bir tane... geçici bir tane yaparız?”

“Geçici bir tane mi?” diye bas bas bağırırdı adam. “Neyle yapacağız, karton ve keçeli kaleminden mi?”

“Sylvie!” Dan bana seslendi, kafamı çevirdim ve Tessa, Anna ve anneleriyle bize doğru yaklaştıklarını gördüm. Hep birlikte selamlaşıp öpüştük ve ne kadar zamandır görüşemedik dedik. Dan’ın annesi Sue, bu etkinlik şerefine kuaföre gitmişti, çok belliydi ve saçları çok hoş olmuştu, koyu kestane ve pırlıl pırlıldı. Bu arada Dan’ın babası Neville ise her şeyi mesafeli bir tavırla süzüyordu. Muhasebecilik yaptığı yıllarda büyük şirketlerle çalışırdı ve hâlâ her şeyi hesaplama alışkanlığından kurtulamamıştı. Nereye giderse gitsin, bir adım geride durur, etrafa bakar ve her şeyin fiyatını hesaplar, ondan sonra devam ederdi. Şimdi de aynısını yaptığını görebiliyordum. Üstünde babamın adı yazan tabelayı süzüyordu. Podyuma baktı, kadife perdelere baktı, şimdiyse bir köşede Esme’yi azarlayan Cedric’e baktı.

“Bir sıkıntı mı var?” dedi sonunda.

“Biraz drama yaşanıyor,” dedim. “Ayak altından çekilelim

iki dakika.” Yeşil odaya doğru yürürken aklıma tekrar Sue ve Neville’in otuz sekiz yıldır evli oldukları geldi. Dan onlar “pek iyi örnek değildir” demesine rağmen ve bu çift de badireler atlatmasına rağmen... hâlâ birlikteydiler, değil mi? Bir şeyi doğru yapıyorlar demekti. Belki onlardan feyiz alabilirdik.

Gelgelelim, of Tanrım.

Unutmuşum. Zaten hep unutuyordum. Dan’ın anne babasının atmosferi. Hep bir elektrikli, hep görünmez bir... *gerginlik* örtüsüyle kaplıydı. Gülmüyorlar, espri yapmıyorlar, yüzlerinden düşen bin parça denemezdi ama her şey hep iğneliydi. Her lafın ardında bir geçmiş acısı ya da altta fokurdayan bir öfke gizliydi. İnsan yoruluyordu. En son İsviçre gezisinden bahsediyorlardı, hani yeterince zararsız sanırdınız. Ama, yo.

“Sonra Lozan’da indik,” diyordu Neville, Tessa’ya (sanki Tessa, Lozan’ın ne olduğunu çok iyi biliyormuş gibi), “ve dağa tırmanmaya başladık ama babaannen Sue birden fikrini değiştirdi. Çok yazık oldu, değil mi? Dede tek başına çıkmak zorunda kaldı.”

“Babaanne Sue ‘birdenbire fikrini değiştirmede’ ama.” Sue hemen irkildi. “Deden yine her zamanki gibi her şeyi yanlış hatırlıyor. Babaannen Sue zaten dağa tırmanmayacaktı ki. Babaannen Sue’nun ayağı ağrıyordu, dede bunu sürekli unuttuyordu!” Anna’ya siniri bozuk bir gülüş çaktı. “Zavallı babaannecik!”

Kızlar büyükanne ve babalarının karşılıklı atışmasından dut yemiş bülbüle dönmüşlerdi. Lozan’ın ne olduğunu anlamasalar da, laf sokma tınlarını çakıyorlardı. Dan’ın bile ruh hali çöküyordu ve alışkındır sanırdınız. Omuzları indi ve kurtarmam için çaresizce bana baktı.

“Evet!” dedim neşeyle. “Açılış alanına geçelim mi yavaştan? Başlamışlardır. Kızlar bisküvinizi bitirin.”

Annem yeşil odadan çoktan çıkmıştı, ağzına bir tane üzüm atmış, sonra da tuvalete gitmem gerek demişti. İşin gerçeği, Neville ve Sue ile hiçbir zaman tam bir bağ kuramıyordu. Onların dertlerini anlamıyordu, onlar da onun dertlerini anlamıyordu. Özellikle Sue, bir keresinde annemin mücevher partilerinden birine ta Leicester'dan kalkıp gelmişti ve bir kolyenin fiyatı üstüne yanlış anlaşılma yaşanmıştı.

Maalesef, benim katılamadığım partiydi, o yüzden aralarını yapamamıştım. Annemin hatası olduğundan emindim. Sue haybeye bir muhasebeciyle evli değildi; fiyatı çok net kaydetmiş olmalıydı. Ancak annem içinden: Eh, yirmi pound az ya da çok ne fark eder canım, diye düşünmüştür ve sorun olduğunu bile fark etmemiştir, çünkü öyle sinir bozucu yanları vardır.

"Kıyafetin çok hoş, Sylvie," dedi Sue, ben pudra mavisi ceke-timi giyerken. "Gerçekten süper. Hele saçların..." Hayran hayran başını salladı. "Baban görse, gurur duyardı hayatım. Senin saçlarını hep çok severdi. Senin 'şanın' derdi."

Sue mesela eşi dışında birileriyle konuşurken çok şeker bi-riydi. Neville de öyleydi.

"Teşekkürler, Sue," dedim minnetle. "Sen de şahane olmuş-sun." Krem rengi ipek gömleğinin manşetine dokundum. "Çok güzelmiş."

"Güzel olmuşsun, evet, anne," diye ekledi Dan ve Sue'nun yüzü keyiften al al oldu.

"Çok hoş," dedi Neville, doğru düzgün bakmadan karısını gelişigüzel süzerek. "Pekâlâ. Mücadeleye girişelim."

Neville karısına hiçbir zaman adam akıllı bakmıyordu, diye düşündüm içimden. Sonra bu düşünce içime oturdu, kafam attı sanki. Belki de bu bir teoriydi. Bir hipotez. *Neville, Sue'ya hiçbir zaman adamakıllı bakmaz.* Bakışları hep karısına teğet geçer, sanki itilen bir mıknaatı gibi kaçardı. Doğru düzgün göz teması kurduklarını hayal edemiyordum. Hiçbir zaman oldu-

ğunu sanmıyordum. Neville, her şeyi kılı kırk yarararak inceleyen adam, karısına bakmıyordu. Biraz tuhaf değil miydi bu? Biraz üzücü değil miydi?

Şimdiyse yeni bir düşünceye doğru savruldum: Dan ve ben de günün birinde böyle mi olacaktık? İsviçre'nin dağlarını arşınlarken sessizce birbirimizle savaş mı verecektik?

Hayır.

Hayır. Kesinlikle hayır. Bunun olmasına izin vermezdik. Eh, iyi de her genç çift böyle düşünmez miydi, derken bir bakmışsınız, bom, yaşlanmışlar, birbirlerine laf sokan, doğru düzgün bakışmayan iki insan haline gelmişler? Dan'e göre, Neville ve Sue'nun ilişkisi eskiden çok güzelmış. Şakalaşırlar, salon dansları yaparlarmış falan.

Aman Tanrım. Bunun olmasını nasıl önleyebilirdik? Ne yapıldı? Birbirimize sürprizler yapmak belli ki doğru cevap değildi. O zaman neydi?

Resepsiyonun olacağı alana doğru yürüdük, hastane personeli toplanmıştı, garson kızlar içecek dağıtıyordu. Mor ceketli ve kalın altın zincir takmış bir kadın gözüme ilişti, annemle konuşuyordu, kesin belediye başkanıydı. Aynı zamanda bir matkap sesi vardı, tulum giymiş bir adam bir merdivene çıkmış, duvara vida takıyordu. Levha ayağının dibindeydi, duvara yaslanmıştı fakat herkes kibarlıktan öyle bir şey yokmuş gibi davranıyor, bu vızıltının arasında sohbet etmeye çalışıyordu. Esme merdivenin dibinde dikilmiş, "Çabuk ol! Çabuk!" diyordu, kıza uzaktan anlayışla gülümsedim.

Bir bardak su aldım, biraz içtim ve konuşma kâğıdımı önüme açtım. Konsantre olmam lazımdı. Bu etkinliğin hakkını vermeli, evliliğime kafayı takmayı kesmeliydim çünkü bugün amaç bu değildi, babamdı. Görevli sonunda levhayı duvara takmayı başardı ve koridorun başından heyecanlı bir uğultu duyuldu, herhalde Sinead Brook geliyordu. Birazdan sahneye çıkacaktım.

Yazdığım sözcükleri şöyle bir tarayarak iyi olmuşlar mı diye düşündüm, iyi olmadıklarını biliyordum ve altı dakikalık bir konuşmayla babamın hakkını zaten veremezdim. Her şey rasgeleydi. Üç sayfa A4. Hayatının ve yaptıklarının tırnak kadar bir kesiti.

Çocukluğuna değinse miydim acaba? Ya da atlarla ilgili hikâyeye?

Artık çok geçti. Bir yerden tanıdık görünen, vücudunu saran kırmızı elbiseli bir kadın birdenbire karşıma çıktı, biz el sıkışırken Esme arkadan hayran bir ses tonuyla, kibarlıktan kınılarak, “Sylvie, tanıştırayım, Sinead Brook,” dedi ve aramızda tek kelime geçmeden Cedric podyuma adım atıp mikrofona eliyle dokundu.

“Sayın belediye başkanım, bayanlar ve baylar,” diye başladı, “bu çok özel davetimize hoş geldiniz.”

Hıh. *Benim* açılış cümlemi araklamış.

“Bugün burada toplanmış gruptan çoğunuz Marcus Lowe’u tanıyorsunuz,” diye devam etti ciddiyetle. “Ne yazık ki, kimileri tanımıyor. Marcus bizim için, New London Hastanesi için, kendini adanmış, etkileyici, müthiş zeki ve tuttuğunu koparan bir beyefendi olarak bilinir.” Cedric’in gözü parladı ve gelenlerin çoğu güldüler. “Bu tarama ünitesi odasının yapılması için yardım toplanması fikrini o buldu, sebat etti, kararlı durdu ve kısacası, o olmasa bugün bu oda olmazdı. Şimdi mikrofona kızı Sylvie Winter’ı davet etmek istiyorum, babası hakkında birkaç cümle söyleyecek.”

Podyuma çıktım, dinleyenlerin yüzüne baktım, bazılarını tanıyordum ama çoğunu tanıımıyordum ve derin bir nefes aldım.

“Herkes merhaba,” dedim basitçe. “Bugün bu harika tarayıcı birimi odasını kutlamaya ve buranın kurulması için dişini tırnağına takıp didinen babamı anmaya geldiğiniz için çok teşekkürler. Babamla tanışmış olanlar, ne kadar unutulmaz bir

insan olduğunu bilir. Robert Redford'a benzerdi... Erol Flynn'in ışığı... ve Kolomb'un azmi onda saklıydı. Ya da belki Kolombo demek istemişimdir. Ya da ikisi de."

Konuşmamı bitirirken rezalet olduğuna kanaat getirmiştım.

Hayır, kendimi çok acımasız eleştiriyordum. Rezalet değildi ama daha iyi olabilirdi. İnsanlar gülümsedi, kafa salladı, hatta belki kahkaha attılar ama gaza gelmediler. *Babamın kim olduğunu* kavramadılar. Birden içimden işten bir hafta izin almak ve düşüncelerimi tekrar kâğıda döküp onun gerçek, hakiki özünü aktarmak geldi... sonra herkesi tekrar davet edip onlara doğru düzgün anlatmak istedim.

Ne var ki, herkes alkışlıyor, onaylayarak gülüyordu ve annemin gözleri dolu doluydu, zaten kabul edelim, babamın hakiki özü kimin umrundaydı? Onlar sadece şampanya içmek, tarama aletlerini kullanıp hayat kurtarmak istiyordu. Dünya dönüyor, hayat devam ediyordu. Tıpkı 56.000 defa duyduğum gibi.

Sanırım bir içkiye ihtiyacım vardı. Perdeler açılır açılmaz, içkimi kaptım.

Belediye başkanının podyuma çıkışını ve Sinead Brook'u takdim edişini, adını iki kere yanlış söyleyişini izledik. (Sinead Brook'un kim olduğunu bilmediği çok belliydi.) Sinead Brook hastaneyle ilgili standart konuşmayı dile getirdi, kordonu çekti ve levha oradaydı. Bir daha alkışladık, birkaç fotoğraf çekildi. Sonra, nihayet, bir tur daha şampanya servis edildi ve herkes küçük gruplar halinde dağıldı.

Çocuklar genç hastane çalışanları tarafından tek kullanımlık eldivenler balon gibi şişirilerek eğlendirildi. Cedric bana yeni çocuk koğuşundan bahsetti, kulağa şahane bir proje gibi geliyordu ve bu arada art arda üç şampanya kadehini devirdim. Eve dönüşte arabayı Dan kullanacaktı. O yüzden sorun değildi.

Dan demişken, nerelerdeydi?

Toplanan insanlara şöyle bir baktım, annemle ikisi bir köşede kafa kafaya vermişlerdi. Bir anda kasıldım. Neden kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı? Ne konuşuyorlardı?

Cedric'in hastanedeki çocuk yataklarıyla ilgili bitmek bilmez cümlelerinden kaçamadım ve ne dediği gerçekten ilgimi çekiyordu. Ancak bir kanepene almaya gidiyormuş gibi yaparken aynı zamanda çaktırmadan Dan ve anneme doğru yanaştım. Hem de başımı yana uzatıp konuşmalarından kopuk kopuk parçalar yakaladım.

"...bunun doğru eylem olduğundan emin misin?" diyordu annem, tedirgin ve sivri bir sesle.

"...olayın gerçekliği bu olsa..." Cümlenin sonunu duyamadım ama Dan de bayağı gergindi.

"...neden bir türlü anlamıyorum..."

"...bunu konuşmuştuk..."

"...o zaman tam olarak..."

Konuşma biter gibi oldu ve tam arkamı döndüğüm sırada Dan'ın ağzını oynatarak anneme, "Bir milyon pound, belki iki?" dediğini gördüm.

Ciğerlerim dondu. Bir saniye sonra içtiğim şampanya boğazımda kaldı. *Bir milyon pound, belki iki* mi? Ne demekti bu? Neyin bir iki milyon pound'uydu?

"Sylvie!" Cedric aniden sıraladığı istatistiksel rakamları bir kenara bıraktı. "İyi misin?"

"İyiyim!" Tekrar adama döndüm. "Pardon! Yanlış tarafa gitmişim. Lütfen devam edin." Cedric'e gülümsedim ancak benim pis, hain bir yola saptı.

Dan borç mu alıyordu? Dan benim öz annemden *bana söylemeden* borç mu alıyordu? *Bir milyon pound, belki iki*?

Şüpheli bir eş olmak istemiyordum. Olmayacaktım. Değildim zaten. Bir açıklaması vardı; biliyordum. Belki de Dan piyangoyu kazanmıştı.

Hayır. Annemle Dan piyangoyu kazanmış tiplere benzemi yordu. Tam aksiydi hatta.

Sonunda Cedric kartvizitini elime tutuşturup ortadan kayboldu. Esmeyle sakın sakın oynayan kızlara son kez bakıp Dan'e doğru yürüdüm. şimdi Dan tek başına duruyordu, omuzlar çökmüştü, sefildi ve cep telefonuna bakıyordu.

"Selam!" dedim, hiç şüpheli olmayan, havalı bir sesle. "Annemle konuştuğunuzu gördüm."

Dan birden gözlerimin içine baktı ve içlerinde bir an, sadece bir an, saf ve arı bir korku gördüm. Sonra gitti. Gözleri kapandı. Hayal mi etmiştim?

"Evet," dedi, hiç teşvik edici olmayan bir ifadeyle kaşlarını çatıp.

Tekrar denedim. "İkinizin iyi anlaştığını görmek çok güzel."

"Doğru. Aslında Sylvie, telefonla görüşmem gerekiyor. Konuşman çok güzeldi bu arada," diye omzunun üstünden seslenip yürüyüp gitti.

Birkaç saniye arkasından seyrettim, nefes alış tempomu sakın tutmaya çalıştım, öte yandan beynim öfkeli bir eş tartışmasına başlamıştı. Gözlerimin içine bakmamıştı. Telaşla kaçmıştı. Konuşmam hakkında söyleyecek bir şey bulamamıştı, ki, sonuça benim çok önemsediğim bir şeydi, her ne kadar berbat yazsam da. Ben konuşmamı yaparken kaşlarını çatmış, germik olmuştu. (şimdi hatırladım.) Ben bitirince avuçları patlayana kadar *alkışlamamıştı* da. (Gözümünden kaçmadı.)

Sonunda arkamı döndüm, içki masasına yollanıp boş bir şampanya şişesini kaptım. Üç parlak kırmızı köpük taburenin yan yana konup koltuk oluşturulmaya çalışıldığı yere gittim. Sue oturuyordu (ayakkabıları tam ayağı ağrıtan, ince ve yüksek topuklulardı, şimdi dikkatimi çekti) ve yanakları pembeydi. Bence o da şampanyaya abanmıştı.

"Merhaba," diyip yanına çöktüm. "Nasılsın, Sue?"

“Ah, Sylvie.” Beni hafif kan çanağı gözlerle süzdü. “Ne konuşmaydı. Boğazım düğümlendi.”

“Teşekkürler,” dedim duygulanarak.

“Senin için çok zor olmalı.” Dizimi sıvazladı. “Çok zor. Dan her şeyi çok iyi idare ettiğini, harikalar yarattığını anlattı.”

Dan öyle mi dedi? Şaşırdığımı çaktırmamaya çalışarak gözlerimi kırptırmakla yetindim. Öfkem silinmeye başladı. Doğrusu, Dan’ın hep tam anlamıyla dağıldığını düşündüğünü sanırdım. Daha fazlasını öğrenmek istedim. Açık açık sormak istedim: “Dan benim hakkımda başka ne diyor?” Ve: “Şu bir milyon, belki iki milyon kafadan haberiniz var mı?” Ancak daha fazla soruna yol açabilirdim. O yüzden kadehini doldurup kocaman bir iç çekerek arkama yaslandım.

“Zor,” dedim, başımı sallayarak. “Zor tabii. Çok zor.”

Şampanyamı bir daha dudaklarıma götürürken beyin hücrelerimin tatlı tatlı bir-dünya hissinden tam sarhoşluğa devrildiğini hissettim. Sue’ya doğru bakınca, onun da aynı durumda olduğuna kanaat getirdim. Açık sözlü ve açık yürekli olmak için iyi bir zaman mıydı?

“Mesele şu ki...” Düşünceli düşünceli konuşmaya başladım, sonra birden durdum. Bir sürü mesele vardı. Birisini seçecektim. Birinci Mesele. “Mesele şu ki, insan nasıl sonsuza dek evli kalabilir?” dedim, istediğimden daha düz ve dobra bir sesle.

Sue kahkaha attı. “Sonsuza dek mi?”

“Uzun bir süre. Altmış sekiz yıl mesela,” diye açıklık getirdim. Sue bana şaşırarak baktı ama yılmadım. “Dan ve ben geleceğe bakıyoruz ve biz... endişeliyiz, anlıyor musun?” Altını çizmek için kadehimle işaret ettim ve birkaç damla şampanya döktüm. “Şöyle düşünüyoruz, nasıl sürdüreceğiz? Sonra size bakıyoruz, bunca yıllık evlisiniz ve aklımızdan geçen...” Ne diyeceğimi bilemeden sustum. (Açıkçası *gerçekten* aklımızdan geçeni söyleyemeyeceğime göre, yani şunu: Aman Tanrım, nasıl dayanıyorsunuz?)

Daha fazla konuşmama zaten gerek kalmadı. Sue doğruldu, onu hiç bu kadar uyanık görmemiştim. Adeta bunca zaman sonra ilk kez onun özel uzmanlık alanına hitap etmiştim.

“Her şey emekliliğe bağlı,” dedi ve yeni bir kararlılıkla şampanyasını yudumladı. “Emekliliğe bağlı.”

“Evet,” dedim, emin olamayarak. Nedense bunu beklemiyordum. “Tam olarak ne demek...”

“Dan emekli olduğu zaman,” –yüzüme çok ciddi baktı– “sakin onu eve sokma.”

“Hı?” Ağzım açık kaldı.

“Hobiler. İlgi alanları. Onlara ilgi alanı lazım. Seyahatler. Seyahat ederseniz, başarabilirsiniz. Ayrı ayrı seyahate çıkın!” diye ekledi. “Kız arkadaşlar bul kendine. Hafta sonu Dubai’ye kaç, öyle şeyler yap.”

“Ama...”

“Golf,” diye lafımı ağzıma tıktı. “Neville hayatta golf oynamaz. Neden olmasın? Ben de onu anlamıyorum. Golfün nesi kötü?” Ağzını yamulttu, bakışları uzaklara daldı, sanki içinden golf üzerine bir tartışmaya girip kazanmıştı.

Sonra kendine geldi. “Ne yap ne et, evin içinde dolanıp da sana yarım saatte bir öğlen ne yiyeceğiz diye sormasını önle. İşler orada sarpa sarıyor. Bütün kız arkadaşlarım bana katılır bu konuda. Ölümcül. Ölümcül hata!”

Şoktaydım. Emeklilik günleri aklımın ucundan dahi geçmemişti. Her neyse, hem neden Dan’ın evde olmasını istemeyecekmişim?

“Emekli olduğu zaman Dan’ın daha çok yanımızda olmasını iple çekiyorum,” dedim cesaretle. “Yani bizim için daha çok var tabii ama...”

Sue beni bir saniye süzdü, sonra kahkahayı bastı. “Ah, Sylvie, unutmuşum, sen daha çok gençsin.” Dizimi bir daha sıvazladı. “Ama şu tavsiyem kulağına küpe olsun, zamanı gelince hatırla.

Evliliği yürütmenin sırrı budur.”

Gevşeyip arkasına yaslandı ve şampanyasını yudumladı. İşte bir başka mesele. (İkinci Mesele.) Konuşan kayınvalidemdi. Başımı sallamakla yetinmeliydim. “Eminim haklısındır, Sue,” demeliydim ve sohbet konusunu değiştirmeliydim. Kibarlık olurdu. Kolay olurdu.

Ama yapamadım. Evliliğin ya da emekliliğin ya da her nedenden bahsediyorsak onun bu versiyonunu yemeyecektim. Sakın yanlış anlamayın bu arada, Tilda ve okuldan kızlarla Dubai kaçamaklarına hazır ve dünden razıyım (müthiş fikir). Ama öğlen ne yiyeceğiz diye soracak diye Dan’ın eve girmesini yasaklamak? Cidden mi? Birincisi, benim *ona* öğlen yemekte ne var diye sorma ihtimalim daha yüksek. Dan benden daha iyi yemek pişirir. İkincisi, muhtemelen kendi sandvicimizi yapar otururuz. Ve üçüncüsü, kocanızın zevk almadığı bir sporu düzenli olarak yapmasını neden isteyesiniz?

“Ama böyle bariyerler yaratınca aranızdaki yakınlık bozulmaz mı?” dedim, dışımdan düşünerek. “Dilim yaratmış olmuyor musunuz?”

“Dilim mi? Nasıl yani *dilim*?” dedi Sue şüpheli şüpheli, sanki ona patates dilimlerinden bahsediyormuşum gibi.

“Anlarsın ya.” Kafamda bir açıklama yapmaya çalıştım. “Araya giren zaman dilimleri. Ortak olarak sürdürmeniz gerekenleri sürdürmenizi engelleyen şeyler. Bir ilişkide.”

“Evet.” Sue vahşi bir şekilde konuştu. “Ortaklık dediğin nedir? İlişki nedir? Evlilik nedir? Buna verilecek bin tane cevap var.” Şampanyasından büyük bir yudum daha içti ve bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Beynim az önce söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu. Gözlerimi kapatıp zihnimin en dibine erişmeye, tam olarak ne düşündüğümü bulmaya çalıştım.

Kardashian’lar hakkında ne düşündüğümü size bir saniyede sıralayabilirdim. Ama “İlişki nedir?” sorusunun cevabı öyle

değildi. Bu konuyu ihmal etmiştim. Ya da belki ne düşünmem gerektiğini fark etmemiştim.

“Bence bir ilişki iki hikâye gibidir,” dedim sonunda, düşüncelerimi yavaşça yoklayıp temkinle konuşarak. “Şey gibi... üst üste konmuş iki açık kitap gibi, bütün kelimeler iç içe geçip büyük ve destansı bir hikâyeye dönüşür. Ama eğer iç içe geçmeyi bırakırlarsa...” Altını çizmek için kadehimi kaldırdım. “O zaman yine iki ayrı hikâyeye dönüşürler. İşte o zaman ilişki biter.” Ellerimi aniden birleştirip şampanyaları döküp saçtım. “Kitaplar kapanır. Son.”

Uzunca bir sessizlik oldu ve acaba iyice çakırkeyif oldum da, dediklerimden bir mantık çıkmıyor mu diye düşünmeye başladım. Ama sonunda kendime gelince dehşet içinde Sue’nun yanaklarından yaşların aktığını fark ettim. Kahretsin. Bunlar nereden çıktı?

“Aman Tanrım!” diye bağırdım. “Sue! Çok özür dilerim! Ne dedim ben?”

Sue başını iki yana salladı. Çıt diye açılıp kapanan deri çantasından bir kâğıt mendil çıkardı ve kabaca burnunu sildi.

Bir süre daha suskun oturduk, ardından içimden gelerek kolumu Sue’nun omzuna atıp sıktım.

“Bir ara yemek yiyelim,” dedim. “Ayarlayalım bu aralar.”

“Evet,” dedi Sue. “Yiyelim.”

Açılış devam etti. Hastanenin farklı departmanlarından çalışanlar uğrayıp bana ve anneme merhaba demek istedi, babamla tanıştıkları herhangi bir hayır gününden anılarını anlattılar, babamın ne kadar etkileyici / şahane / zeki ve iyi bir dart oynayıcısı olduğundan bahsettiler. (Dart mı? Dart oynadığını ilk kez duyuyordum.)

Bir ara annemle baş başa kaldık, sadece ikimiz duruyorduk. Annemin de yüzü pembeleşmişti, şampanyadan mı, hislenmesinden miydi bilemedim.

“Konuşman çok güzeldi, Sylvie,” dedi. “Harika.”

“Teşekkürler.” Dudağımı ısırdım. “Babam umarım gururlanmıştır.”

“Ah hayatım, şu anda gökyüzünden seni seyrediyor.” Annem duygusallaşarak başını salladı, sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu. “Gerçekten. Oradan güzel kızına bakıyor ve o kadar, o kadar gururlu ki...” Elini uzatıp sarı buklelerimi okşadı. “Saçlarını çok beğenirdi,” dedi dalgın dalgın.

“Biliyorum.” Başımla onayladım. “Severdi biliyorum.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık ve içimden bir ses, bu anı böyle bırak dedi. Fakat başka bir ses, kurcala, aslını öğren dedi. Elime fırsat geçmişti.

“Eee... Dan’le seni konuşurken gördüm.” Gayet sıradan konuşmaya çalıştım, sanki öylesine muhabbet eder gibiydim.

“Ah evet.” Bakışlarını hafifçe kaçırdı. “Zavallı Dan. Hepimizin yaslandığı kaya.”

“Ne konuşuyordunuz?”

“Ne mi konuşuyorduk?” Annem gözlerini kırptırdı. “Hayatım, hiçbir fikrim yok. Havadan sudan.”

Sabrim taşıtı. “Havadan sudan mı?” *Dalga mı* geçiyordu? Dan’ın ona “bir milyon, belki iki milyon pound” diye ağzını oynattığını gördüm. Hangi evrende buna “havadan sudan” denebilirdi?

“Önemli bir mevzu yoktu yani?” dedim, iyice açık açık. “Bilmem gereken bir konu yok?”

Annem bana en sinir bozucu şekilde gözlerini pörtleterek baktı. Bir şey sakladığını biliyordum. Adım gibi biliyordum. Ama neydi? Aman Tanrım, sakın borcu olmasın? Birdenbire beynime balyoz gibi indi. QVC’den satacak bin tane saçma sapan alet aldı da, sonunda adamlara bir milyon, belki iki milyon pound borçlandı mı, ne oldu?

Kes şunu, Sylvie. Saçmalama. Ama başka ne olabilirdi?

Kumar?

Şimşek gibi çaktı bu fikir. Annemin mutfakta deli gibi gözlerini kırıpıştırmasını hatırladım, *Dealer's Choice* oyunundan bahsetmemle bir tuhaflaşmıştı. Aman Tanrım. Yasını atmanın yolunu kumarla buldu demeyin sakın.

Yok... ama yok. Kesin öyle değildi. Annemi kumar oynarken hayal edemiyordum. Monte Carlo'ya gittiğimiz zaman bile casino'ya girmekle ilgilenmemişti. Kokteyl içip tekneleriyle gezen insanları süzmeyi yeğlemişti.

Düşüncelerim sağa sola savrularak şampanyamı içmeye devam ettim. Üstüne gitse miydim? Merhum kocasının şerefine verilen bir açılışta annemle yüzleşecek miydim?

Hayır. Öyle bir şey yapamazdım.

"Eh, çok hoş bir törendi," dedim, yalın bir şekilde. "Çok güzeldi."

Annem başını salladı. "Sinead Brook tahmin ettiğimden daha yaşlı görünüyordu, sence de öyle değil mi? Yoksa yüzündeki makyaj tabakasından dolayı mıydı?" Birkaç dakika mutlu mutlu Sinead Brook'un makyajını yerden yere çaldık, sonra annemin arabası onu almaya geldi ve annem çıktı, ben de etrafta ailemi aradım, Dan de dahil, hep birlikte mini ekler pastaları götürüyorlardı. Onları topladım, çocukların tek kullanımlık eldivenden yapılma ve "Glovey" ve "Glover" adını taktıkları şişme oyuncaklarını aldım; şu anda en kıymetli, en sevgili oyuncak arkadaşları olmuşlardı. (Bu akşam balonlar patlayınca ne olacaktı kim bilir. Neyse, zamanı gelince çaresine bakardım.) Derken vedalaşmalar, teşekkürler sona ererken bu etkinlik bana yetmişti.

Nihayet temiz havaya çıktık. Başım dönüyor, beynim zonk luyordu. Çok fazla parlak ışık, ses, yüz ve hatıra vardı. Duygusal karşılaşmalar da cabasıydı. Bir de üstüne bir ya da iki milyon pound'dan bahseden gizemli konuşmaları eklersek.

Hastanenin avlusunda sonsuza dek dikilip bir çay içmeye gitsek mi, gitmesek mi diye konuştuk, cep telefonumuzdan yakındaki kafeleri araştırdık fakat Sue ve Neville, Leicester'a giden erken trene binmeye karar verdi. Böylece yine kucaklaşmalar, sarılmalar, ileride yapacağımız planlar derken yine sonsuza dek ayakta dikildik.

Nihayet arabamıza bindiğimizde yorgunluktan ölüyordum. Ama gerilmiştim de. Dan'le baş başa kalmayı bekliyordum. Konunun özüne inmek zorundaydım.

"Eee, annemle de uzun uzun sohbet ettiniz!" dedim neşeyle, ışıklarda durunca. "Bir ara sanki... bir para lafı kulağıma takıldı?"

"Para mı?" Dan bana çok çabuk, okuyamadığım bir bakış fırlattı. "Yo."

"Paradan hiç bahsetmediniz yani?"

"Hayır, hiç."

"Anladım," dedim uzun bir sessizlikten sonra. "Hata yaptım herhalde."

Ön camdan dışarıya baktım, mideme bir yumru oturmuştu. Dan yalan söylüyordu. Göz göre göre bana yalan söylüyordu. Ne yapacaktım? Yüzüne mi vursaydım? Acaba, "Eh, haber vereyim yalnız, senin anneme 'bir milyon pound, belki iki' dediğini kulağımla duydum," diyip tepkisini mi ölçseydim?

Hayır. Çünkü... sadece hayır işte.

Eğer yalan söylemek istiyorsa, söylerdi, "bir milyon belki iki" lafını yüzüne vursam bile devam ederdi. Dudaklarını yanlış okuduğumu iddia ederdi. Ya da belki, "Ha, şu mesele. Belediyeden bahsediyorduk," derdi. Bir açıklama bulurdu. Sonra da gardını alırdı. Ben de kendimi öncekinden daha çaresiz bulurdum. İçimden avazım çıktığı kadar bağırarak, "Ah Dan, lütfen anlat bana, söyle sorun nedir," demek geçse de, bastırdım. O sırada Dan koltukta kıpırdandı, boğazını temizledi ve konuştu.

“Bu arada, eski arkadaşları bize çağırdım. Ama merak etme, senin Pilates’e gittiğin akşam plan yaptım, böylece seni sıkmayacağız.”

Kısa bir kahkaha attı, doğru tınıda çıkmadı ve bu sefer, yeni bir endişeyle ona baktım. Bir milyon pound (belki iki) birdenbire önemini yitirdi. Bu kez şu eski dostlar huzurumu kaçırdı. Ne eski dostu ya?

“Merak etme canım!” dedim, rahat olmaya çalışarak. “Pilates’i iptal ederim. Eski dostlarınla tanışmak için sabırsızlanıyorum! Hangi eski arkadaşlarmış bunlar?”

“Ah sadece... arkadaşlar işte,” dedi Dan muğlak bir şekilde. “Eski günlerden. Sen tanımazsın.”

“Hiçbirini mi tanımıyorum?”

“Sanmam, hayır.”

“Adları ne?”

“Dediğim gibi, tanımazsın.” Dan kaşlarını çatarak aynaya bakıp şerit değiştirdi. “Adrian, Jeremy... Biz büyük bir gruptuk. St Philip’s Bahçesi’nin yapılmasında gönüllü çalışmıştık.”

“Ah, doğru ya!” Dan’e vahşi bir gülüş fırlattım. “Şu St Philip’s Bahçesi. Müthiş. Bunca zaman sonra onları evimize davet etmek ne harika bir fikir.” Bir beş saniye ara verip en önemseme-yen ses tonumla ekledim, “Peki ya Mary? Onu da çağırdın mı?”

“Hı, evet,” dedi Dan, yola dikkatini vererek. “Tabii.”

“Tabii!” Vahşi gülüşüm iyice büyüdü. “Tabii Mary’yi de çağırdın! Neden çağırmayacaksın ki?”

Tabii ki kahrolasıcayı çağırmıştı.

ON BİR

Resmen Evliliksel Bir Durum yaşıanıyordu. Ayrıca da hiç beklemediğim bir biçimde kafayı yiyordum, ciddi ciddi.

Sanki bütün evliliğimiz boyunca ben hep endişelerle çalkalanmışım. Amatör endişelerdi onlar. Mini kaygılardı. Eskiden iç çekip gözlerimi devirir ve “Çok stresliyim!” diye bağıırırdım, oysaki “stresli” olmanın anlamını bile bilmiyormuşum meğer.

Şimdiyse hakiki, sahici, korkutucu bir endişe tepeme çöreklenmişti, Everest dağı gibiydi mübarek. Hastane açılışının üstünden on gün geçti. Hiçbir şey düzelmedi. Üstelik artık iç çekip, gözlerimi devirip, “Çok stresliyim!” diye bağırıamıyordum çünkü bunlar, şimdi fark ediyordum ki, aslında tam endişeli olmadığınız zaman yaptığınız hareketlerdi. Tam endişeli olduğunuzda sessizleşiyordunuz, tırnak etlerinizi koparıyor ya da ruj sürmeyi unutuyordunuz. Kocanıza uzun uzun bakıp aklından geçenleri okumaya çalışıyordunuz. Günde yüz defa Google’den Mary Holland’ı araştırıyordunuz. Arkasından *kocanın yalan söylemesi ne anlama gelir* cümlesini araştırıyordunuz. Arkasındansa *yasak ilişki yaşayan kocalar ne kadar yaygındır so-*

rusunu arıyordunuz. Ve bulduğunuz cevaplara yüzünüz buruşuyordu.

Tanrım, internetten nefret ediyordum.

Özellikle de her Google'dan araştırdığımda önüme çıkan Mary Holland'ın resminden nefret ediyordum. Bir melek gibiydi. Güzeldi, başarılıydı ve hangi yanından bakılırsa bakılsın, kusursuzdu. Çevreci bir danışmanlık şirketi yönetiyordu, emisyonlar hakkında bir TED konuşması yapmıştı, Avam Kamarası komitelerinden birine üyeydi ve üç kez Londra Maratonu'nu koşmuştu. Ona dair bulabildiğim bütün fotoğraflarda eko giysiler giyiyordu; doğal tonlar ve etnik görünümlü pamuklu üstler. Duru, beyaz tenliydi, belirgin ama çok güzel yüz hatlarına ve siyah dalgalı saçlara sahipti (o elektrikli görüntüden kurtulmuştu), saçları pre-Raphaelite tablolarındaki dilberler misali çehresini bir bulut gibi sarıyordu. Gülünce çıkan gamzeleri tabii ortadaydı. Artı sol eline *takmadığı*, tek bir gümüş yüzüğü vardı.

Önceden şöyle düşünmüş olabilirdim: Eh, hiç Dan'in tipi değil. Eski sevgililerinin tümü bana benziyordu, yüz hatları hoş olabildiğince geleneksel ve ağırlıklı olarak sarışın. Fakat anlaşılan Mary onun tipiydi. Anlaşılan kocamı sandığımdan daha az tanıyordum. Bahçeciliği seviyordu. Adını hiç duymadığımı bir arkadaş grubu vardı. Eko giysiler giyen siyah saçlı kızları beğeniyordu. Başka?

Bu arada Dan, neler yaşadığımdan bihaberdi. O kendi küçük baloncuğundaydı, kafası hep meşguldu ve hatta gıcıkta. Dolayısıyla, dün gece artık harekete geçmeye karar verdim. Aramızdaki bu tuhaf titreşimi kırmalıyım. Akşam yemeğinde küçük defterler ve tükenmez kalem alıp neşeli neşeli, "Hadi önümüzdeki yıl için bir hobi seçelim," dedim. "Sonra fikirlerimizi karşılaştırırız."

Eğlenceli olur sanmıştım. Eğlenceli bir sohbet ortamı olur, hatta ortamı rahatlatır sanmıştım.

İşe yaramadı. Dan somurtup, “Üf, Sylvie, ciddi misin? Canım çıktı bütün gün,” dedi. Sonra akşam yemeğini alıp bilgisayarı başına geçti, ki biz hep bunu yapmayalım der dururduk çünkü birlikte yemek yemeyen çiftler...

Her neyse.

Çok sık ağlayan biri değilimdir. Fakat Dan çok düşmanca konuştuğu için gözlerimi kırpıştırıp dolmalarını engellemek istedim. Çok sabrı taşmış gibiydi. Hiç Dan gibi değildi.

Şimdi cuma günü geldi, kahvaltı ediyorduk ve Dan bana bütün hafta sonu çalışmak zorunda olduğunu söyledi.

“*Bütün* hafta sonu mu?” dedim, dilimi tutamayıp. Yakaran bir sesle, hatta mızımız bir çocuk gibi konuştuğumun farkındaydım ki, hayatta böyle olmayacağım diye yeminler etmiştim.

“Muazzam bir proje,” dedi Dan, kahvesini kafaya dikip. “Odaklanmak için zehir gibi olmam lazım.”

“Limehouse projesi mi?” dedim, ilgi göstermeye çalışarak. “Çizimleri görmek isterim.”

“Hayır.” Dan ceketini giydi.

Hayır. Sadece hayır. Gerçekten çok etkileyici Dan.

“Ah, bir de süpermarketten yine sipariş verdim,” diye ekledi. “Sah akşamki yemek davetimi için.”

“Gerçekten mi?” Şaşıracak baktım. “Çok iyi, önceden düşünmüşsün.”

“Hepsi pazartesi günü gönderilecek,” diye devam etti ben hiç konuşmamışım gibi. “Ottolenghi usulü kuzu yapacağım. Hani şu baharatlı ağır pişen fırında kuzu var ya.”

Ağır pişen fırında kuzu ha! Ottolenghi usulü. Özel günlerde ya da birilerini etkilemek istediği zaman yaptığı tarif. Tilda duysa, aşırı tepki verdiğimi söylerdi kesin ama elimde değildi. Göğsümde bir kırgınlık. Dan’ın evde ailesiyle vakit geçirmeye fırsatı yoktu ama menü planlayıp önceden sipariş vermeye ve ağır ağır fırında kuzu pişirmeye vakti vardı, öyle mi?

“Çok güzel olur.” Memnunmuş gibi konuşmaya çalıştım. “Ama uzun zamandır görmediğin arkadaşların için bu kadar emek vermeye gerek var mı?”

“Hiç emek değil ki.” Dan yumuşak ve içini okuyamadığım gözlerini bana çevirdi. “Hadi görüşürüz.”

Gelişigüzel bir şekilde beni öptü ve kapıya yürüdü, tam o sırada Tessa koşarak içeri girdi.

“Dileğin ne?” dedi, bir sayfayı Dan’e doğru kaldırıp. “Dileğin ne? Dileğin ne, baba?”

Of Tanrım. Unutmuşum. Kızların ödevi dilekleri yazmaktı. Anna’nın ödevi *Annemin dileği*: diye başlıyordu ve ona tane tane “dünya barışı” yazdırmaya özen göstermiştim, ‘kocamın ne haltlar karıştırdığı’ demek yerine yani.

“Dileğin ne Dan?” diye tekrar ettim. “Hepimiz nefesimizi tuttuk, bekliyoruz.”

Eğer ses tonumda meydan okuyan, hatta içerlemiş bir tını varsa bile, varsın olsun. Neye yorarsa yorsun. (Gerçi dürüst olalım, bunu hiçbir şeye yormayacaktı ya, neyse. Dan hiçbir zaman ses tonundaki burnundan soluyan tınıyı ya da yandan uzun uzun bakmayı ya da imâlı duraklamaları alıp bir şey yormazdı. Hepsi kendi çapımdaydı.)

Dan kâğıdı alıp kısaca göz attı.

“Ah, anladım. Tamam. Benim dileğim...” Telefonu titreyince durdu, ekrana şöyle bir baktı, sonra suratını ekşitip telefonu cebine soktu. Genelde şöyle sorardım, “Ne oldu?” Ama bugün yersizdi. Nasılsa alacağım cevabı biliyordum: “Yok bir şey.”

“Dileğin ne baba?” diye bastırdı Tessa. “Dileğin ne?” Kalemini kâğıdın üstünde hazırlamış, masada bekliyordu.

“Benim dileğim şu... keşke...” Dan yavaş yavaş konuştu, aklı başka yerdeydi, sanki beyninde uzaklardaki bambaşka bir sorunla cebelleşiyordu.

“‘Keşke’ nasıl yazılıyordu?” diye sordu Tessa hemen, harf

lerini sırayla söyledim çünkü Dan'ın umrunda değildi belli ki. Sabah güneşi göz çevresindeki incecik kırışıklıklara vuruyordu. Bakışları dalgındı ve içi kararmış gibi duruyordu.

“Keşke ne?” Tessa kalemini kâğıda vurmaya başladı. “Söylesene baba.”

“Kaçabilseydim,” dedi Dan, hatta o kadar dalgın konuşmuştu ki, söylediklerinin bilincinde olduğundan bile emin değildim.

“Kaçmak mı?” Tessa, yetişkinler arasında yapılan bir espri duymuş gibi şüpheyle süzdü babasını. “Kafeste değilsin ki, baba! Kaçmaya çalışan insanlar kafeste olanlar!”

“Kaçmak.” Dan ayıldı ve ona dimdik baktığını gördü. “Kaçmak!” dedi daha şen bir tavırla. “Ormana kaçmak ve aslanları görmek dileğim. Gitmem lazım.”

Dan soluğu kapıda alırken Tessa arkasından, “Çok saçma bir dilekmiş!” diye seslendi.

“Sen aslanları görmek yaz yeter,” dedim Tessa'ya, sakinliğimi korumaya çalışarak. Ancak sesim titriyordu. Tüm bedenim titriyordu. Dan kaçmak mı istiyordu? Eh, önceden haber verdiğin için sağol.

Bu sabah çocukları okula bırakma sırası bendeydi ve aklım o kadar dağınıktı ki, iki kere yanlış sokağa saptım.

“Neden buradan gidiyoruz, anne?” dedi Tessa, arka koltuktan cin gözlerle bakarak.

“Değişik şeyler denemek güzeldir,” diye kendimi savundum. “Yoksa hayat çok sıkıcı olurdu.”

Bu sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez, olağanüstü ehemmiyetleri kafama dank etti. Yoksa Dan “değişik şeyler” mi deniyordu? Mary “değişik bir şey” sınıfına mı giriyordu?

Bana ne oldu bilmiyordum. Kendimi bir tilt makinesi gibi hissediyordum. Şüpheler, kuruntular, teoriler beynimde minik toparlar gibi zıplayıyordu. Dan'e güveniyordum. Dan'i *tanıyordum*. Biz bizdik. Sağlamdık. Eee, ne değişmişti?

Yoksa sorunları kafamda ben mi uyduruyordum? Bütün okula giden arabalarla dolu trafiğe takıldığım esnada bu fikir balyoz gibi indi. Mümkündü. Gayet mümkündü. Belki ben Otello'ydum, bir mendil ihtimalinden saplantı yapmıştım. Dan tamamen masumdu, yine de benim mantıksız kıskançlığımı durdurulamaz bir gücü ve elem içinde, ancak iş işten geçtikten sonra, yani onu öldürdükten sonra fark ediyordum. (Boşandıktan, çocukları ve evi aldıktan sonra yani. Wandsworth dünyasında buna tekabül ederdi.)

Kafam iyice dönüyordu. Tilda olsa ne derdi? Kesin "Tam olarak bildiklerine odaklan," derdi. Peki. Tamam. Bakalım. Dan'ı maceraperest olmaya ben teşvik ettim, biliyorum. (Büyük hata; aklımı peynir ekmekle mi yemiştin?) Bu onun içinde "bir şeyleri uyandırmıştı," bunu da biliyordum. Mary'ye en hafif kuzu eti tarifini pişirecekti ve benim o akşam dışarı çıkmamı önermişti. Mary Holland kocası yazıp Google'da aramıştı, onu da biliyordum. Şimdiyse, son olarak, "kaçmak istediğini" biliyordum.

Durum bir mendilden fazlasıydı.

Değil miydi?

Öyle miydi?

Işıklarda durdum, kalbim küt küt atıyordu, kaşlarım çatıktı. Ellerim direksiyona yapışmıştı ve tüm benliğimle bu zihinsel sürece kapılmıştım.

Tamam, öncelikle belirtmeliyim. Ben Dan birisiyle yasak ilişki yaşıyor demiyorum. Henüz. Demek istediğim, o *mantık* ya *girdi*. Ortalıkta. Avlanmaya müsait. Kendisi farkında olma yabilir ama öyle.

"Anne! Anneeeeeee! Arabalar bize korna çalıyor!" Birdenbire, arkadan gelen bip seslerini duydum. Kahretsin. (Tessa'dan habersiz bir sinek bile uçamazdı tabii, anladınız.)

Çabucak ilerledim, sonra park edecek bir yer ararken evlili

ğe dair bütün düşünceler kafamdan silindi. Kahrolası Londra. Park etmek imkânsızdı. Herhangi bir şey yapmak imkânsızdı. Yollarda neden bu kadar çok insan vardı? Ne yapıyorlardı?

Nihayet okuldan üç sokak ötede bir yer buldum, kitap çantaları ve spor çantalarını sürükleyen kızları apar topar kapıya kadar götürdüm. Bahçeye girerken tanıdığım diğer annelere el sallayıp gülümsedim, hepsi küçük küçük gruplaşmış, dedikodu kazanı kaynatıyordu. Okuldaki anneler temelde üç kategoriye ayrılabilirdi. Bir çalışan anneler vardı. Bir ev hanımı anneler. Bir de egzersiz-bizim-işimiz tarzı anneler, ki tayt ve spor ayakkabıdan başka bir şey giymezlerdi.

Onların evlilikleri nasıldı? Sohbet eden annelerin neşeli yüzlerine şöyle bir bakıp içimden merak ettim. Acaba içlerinden kaç, tebessümlerinin altına kaygılarını saklıyordu?

“Ah, Sylvie!” diye seslendi Jane Moffat, sınıf başkanı temsilcimiz. “Yıllık grup pikniğimiz için kiş yapacaksın diye adını yazabilir miyim?”

“Tabii tabii,” dedim dalgın dalgın, sonradan kendime küfrederek. Kişler fecidir. İnsan piknikte neden kiş yemek ister ki zaten? Yemesi imkânsız. Sonradan ona bir e-posta atıp onun yerine suşi getireyim derim, nasılsa kimse kendinizin yapmasını beklemes, öyle bir avantajı var suşinin.

Tessa ve Anna sınıf kapılarına vardı bile çünkü sınıfları zemin katta ve kapısı bahçeye açılıyor. Öne doğru uzanıp spor çantalarını askıya asmalarına, sırt çantalarını raflarına koymalarına yardım ettim.

“Ah, Bayan Winter,” dedi öğretmenleri Bayan Pickford. Katlı kesimli, gri saçlı, rengarenk hırkalar giyen, nazik ve iyi kalpli bir kadındı. “Kızlar ailenize yeni bir yılan katıldığını anlatıyorlar. Ne kadar heyecan verici!”

Beş yaşındaki çocuklar hakkında en önemli şey: Öğretmenlerine *her şeyi* anlatırlardı.

“Doğru, doğru!” Pozitif görünmeye çalıştım. “Ailemizde artık bir yılan var sahiden.”

“Göster ve Anlat gününde getirebilir misiniz diye sormak istedik. Çocuklar onu görmeyi çok isteyecektir bence.”

“Olabilir,” dedim, birkaç saniye düşünüp. “Aslında daha çok kocam ilgileniyor. Yiyeceğini filan o veriyor.”

“Anladım.” Bayan Pickford başıyla onayladı. “Eh, ona sorabilir misiniz o zaman?” Duraksadı. “Yani, güvenli olur mu? Güvenli bir yılan mı?”

İçimden ilk geçen, “Hayır, üç metrelik bir boa yılanı, o yüzden onu evimize aldık,” cevabını vermemek için dilimi ısırdım.

Onu rahatlatmak amacıyla, “Gayet güvenlidir,” diye kafa salladım.

“Duyduğuma göre, sürprizmiş?” Bayan Pickford hoşsohbet bir edayla ekledi. “Tessa sizin çok olduğunuzu anlattı! Benim kocam da damdan düşer gibi eve yılan getirse, nasıl tepki verirdim, bilmiyorum!”

Kısa bir kahkaha attı ve kötü bir niyeti olmadan sohbet ettiğini biliyordum ama yaram olduğu için gocundum.

“Eh, bizim evliliğimiz çok güçlüdür,” dedim dilimi tutamayıp. “Çok güçlü ve mutlu bir evlilik. Dağ gibi sağlam. Aslında aramız gayet iyi. Böyle yılan mılan gibi... konularla sarsılmazız.” Boğazımı temizledim. “Yani.”

Lafımı bitirdiğimde Bayan Pickford’ın yüzünde karışık bir ifade gördüm.

Aman Tanrım, cidden kafayı sıyrıyordum.

“Peki,” dedi, biraz fazla neşeli bir tonla. “Eh, Göster ve Anlat günü hakkında haber verirsiniz o zaman. Kızlar, annenize hoşçakal diyin.”

İkisine de sırayla sarıldım, sonra çalkantılar içindeki ruh halimle yürüyerek uzaklaştım. Diğer annelere gülümseyerek el salladım; muhtemelen rahat ve enerjik görünüyordum ama

içimden, gerginlikten kopmak üzereydim. Tam şu anda ihtiyacım olan şey, dikkatimi dağıtacak bir konuydu.

Tamam, Toby tam bir dikkat dağıtma unsuruydu. İşe geldiğim zaman, çoktan girmiş, koridorda dolanıyor, sade siyah tişörtüyle son derece salaş, merdivenlere doğru bakıyordu.

Çok şükür buradaydı. Daha önce iki kere randevumuzu iptal etmişti. Her seferinde iyi bir bahanesi vardı ama yine de.

“Selam Toby!” diyerek tokalaştım, sanki kısacık bir an aramızda küçük bir gariplik oldu. Toby’yi en son gördüğümde yarı çıplaktım ve onun da bu görüntüyü hatırladığı belliydi çünkü göz yuvarları aşağı inip çıktı. Sonra toparlandı ve bir saniye sonra, cengaver bir çabayla, “Merhaba Sylvie,” dedi.

“Geldiğin için çok teşekkürler. Ben genellikle merdivenleri kullanırım, sakıncası olur mu?”

“Sorun yok,” dedi, peşinden basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. “Burası manyak bir yermiş! Şu şövalye zırhları!”

Başım la onayladım. “Harikalar, değil mi? Hele bodrum katı görsen.”

“Biliyor musun, buradan hiç haberim yoktu,” diye devam etti Toby, sakınmadan. “Adını hiç duymadım. Muhtemelen bir milyon defa önünden geçmişimdir ama hiç dikkatimi çekmedi, arkadaşlarımla dikkatini çekmemiş... Yani gerçek anlamda, varlığından haberim yoktu. Eğer bana daha önce, ‘Willoughby House’ desen, ‘O ne?’ derdim.”

Bu kadar çok altını çizmek zorunda mıydı? Neyse ki, Robert ya da Bayan Kendrick ortalıkta değildi de, duymadılar. Aynı zamanda neyse ki, evin dışına kocaman bir “Willoughby House Müzesi” tabelası siparişi vermiştik. Griye boyanmış ahşaptan ve çok zevkli bir tabela olacaktı, ayrıca stil ve font seçiminde Bayan Kendrick’e karar verdirtmemiz sadece bir hafta sürmüştü.

İnternet sitemizin yeniden tasarlanışını kabul etmesini nasıl sağlayacaktık bakalım?

Hayır. Böyle düşünme. Yapıcı ol.

“Annen buradan sana birkaç kez bahsetmiştir eminim?” diye sordum. Tilda burada bir sürü etkinliğe katıldı, çok sadıktır.

“Evet, bahsetmiş olabilir,” dedi Toby onaylayarak. “Ama hiç aklımda kalmamış. Meşhur bir yer değil, değil mi? V&A gibi değil.”

“Şimdi.” Gülümsemeye çalıştım. “Sıkıntı da bu zaten. Bizim çözmeye çalıştığımız düğüm.”

Clarissa bu sabah dışarıdaydı, Robert da henüz çıkagelmemişti, o yüzden ofis bize kalmıştı. Toby’ye *Mektupla başvurun* yazan ana sayfamızı gösterdim ve koptu.

“Bayıldım,” dedi, yaklaşık elli kez. “Bayıldım ya. Çok havahlı.” Ana sayfanın resmini çekip teknoloji delisi arkadaşlarıyla paylaştı ve anında dökülen yorumları bana okudu. Bu kadar kendine has bir şeye sahip olduğumuz için gurur mu duysam, bir grup tekno deha tarafından dalga geçildiğimiz için yerin dibine mi girsem, karar veremedim.

“Neyse,” dedim sonunda. “Gördüğün üzere, çağın gerisinde kaldık. Bu şekilde sürdüremeyiz. O yüzden... ne yapabiliriz? Olasılıklarımız neler?”

“Eh,” dedi Toby belirsizce, hâlâ telefonunda yazan bir yorum gülererek. “Bir sürü ihtimal var. Ne başarmayı hedeflediğinize bağlı. Bir veri tabanı yönetmek mi, interaktif bir deneyim mi, e-dükkân mı, ne?”

“Bilmiyorum!” dedim, iştahım açılarak. “Sen göster bana!”

“Bazı müzelerin internet sitelerini inceledim,” dedi, laptop’ını açarak. “Küresel anlamda. Çok ilginçti.”

İnternet sitelerini açmaya başladı, peş peşe sayfalar yükleniyordu. Ben kendi adıma iyi bir araştırma yaptığımı sanıyor-

dum ama bazılarını kaçırmıştım. Ve bunlar şahaneydi. Canlanıp hareketlenen fotoğraflar, 360 derecelik videolar, interaktif uygulamalar, muhteşem grafikler, ünlüler tarafından kaydedilmiş sesli turlar... neler vardı neler.

“Dediğim gibi,” diye sonuca bağladı Toby, “sınır gökyüzü. İsteddiğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Ne istediğinize bağlı. Önceliklerinize bağlı. Ah, bir de bütçeye tabii,” diye ekledi, yeni aklına gelmiş gibi.

Bütçe. Ben de bütçeyle *başlamalıyım*.

“Anladım.” Amerika’daki bir müzenin internet sitesinden gözümü zor ayırdım, bazı sergilerden alınmış 3D fotoğraflar ekranda ağır çekimde dönüyordu. O kadar canlı ve renkliydi ki, sanki o an orada, o salondaydınız. Biz de bunu yapabilseydik! “Peki mesela... şundan yaptırırsak, maliyeti ne kadar olurdu?”

“Aslında bir dergide daha yeni bununla ilgili bir haber okudum,” dedi Toby, başını sallayarak. “Yarım milyon tutmuş. Ah, merak etme,” diye ekledi yüzümün aldığı şekli görüp. “Pound değil, dolar.”

“Yarım *milyon* mu?” Göğsüme yumruk yemiştım.

“Ama orada tamamen yeniden markalaşma filan vardı, hepsi dahil,” diye ekledi çabucak. “Dediğim gibi, sizin ne istediğinize bağlı.”

Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. İnternette okuduğum bütün ilanlarda internet sitesi kurmanın ne kadar kolay ve ucuz olduğu anlatılıyordu. “Ben de bu günlerde insan yatağından bile internet sitesi kurabiliyor sanmıştım, sudan ucuzdu hani,” dedim, neredeyse onu suçlayarak. “Asıl amaç bu sanıyordum.”

“Kurabilirsin!” Toby ciddiyetle başını salladı. “Tabii kurarsın. Ama bunun kadar başarılı olmaz. Yine de, yarım milyon harcamak zorunda değilsin.” İçimi rahatlatmaya çalıştığı ortadaydı. “İstersen yüz bin, elli bin, on bin, bin harcarsın...” Göz-

leri tekrar bizim ana sayfaya kaydı. “Yani bu da havalı,” dedi “Sadece bir çizim. Devrim niteliğinde.”

Bayan Kendrick, devrimci mi? Yarım milyon lafından dudakım uçuklamasaydı, kahkahayı patlatırdım.

“Olabilir.” İç çektim. “Ama bize müşteri getirmiyor. Para kazandırmıyor.”

“Eee, müşteri nasıl buluyorsunuz peki?”

“Birçok yoldan. Orada burada küçük ilanlardan. Ya da tanıdık vasıtasıyla.”

“Ah, tanıdık vasıtasıyla.” Toby dikildi. “En kutsal yol. İsteddiğiniz bu. İnsanların sizden bahsetmesi.”

“Evet ama yeteri kadar bahseden yok. Ya da yeteri kadar tanıdık yok.” Birkaç saniye daha, içim giderek Amerikan müzesinin internet sitesine baktım. “Dolayısıyla, para kazanmamız için gereken internet sitesinin parasını ödeyebilmek için paraya ihtiyacımız var.”

Toby ağırbaşlı bir şekilde iç çekti. “Altın yumurtlayan tavuk. Hayır, tavuk mu yumurtadan demek istedim. Peki bir platform düşündünüz mü?”

Enerjimin çekildiğini hissederek yüzümü ovuşturdum. Hayatta her şey neden hep sandığınızdan bir tık daha zor olmak zorunda? Pasta dekore etmek, çocuk sahibi olmak, evliliği ayakta tutmak, müzeleri kurtarmak, internet sitesi kurmak. Hep zorluk. Şimdiye kadar tahminimden daha kolay olan tek şey İtalyanca giriş seviyesi sınavımdı. (Ah, bir de bacağıma epilasyon yaptırmak, çantada keklikti.)

“Bence önce bütçeyi belirleyeceğim,” dedim sonunda. “Ondan sonra platformdan filan bahsedebiliriz.”

“Bütçeyi belirlemek.” Tam bir üstünü örtmece. Sanki hali hazırda var da, oturup artı eksi hesabı yapıp ortaya çıkan rakamı söyleyeceğim. Ama öyle bir hesap yok. Elde var sıfır.

Bazı sanat eserlerimizi satabiliriz, bu da bir fikir. Peki ama

Bayan Kendrick olur der miydi?

“Tabii ki Sylvie, sen ne zaman hazır olursan,” dedi Toby ve yüzünden bir anlayış dalgası geçti. “Durum kötü değil mi?” diye ekledi, sanki birden her şeyi çakmış gibi ciddileşerek.

Eh, elbette çakardı. O da işini kurup başlamaya çalışıyordu. O da kendi mücadelesini veriyor, engelleri aşmaya çalışıyordu.

Karşılığında ona yamuk bir tebessüm gönderip laptop’ını kapattım. “Evet. Evet, öyle. Bayağı çetrefilli.”

ON İKİ

Bayağı çetrefilliydi. Hiç kolaylaşacağı benzemiyordu.

Ertesi salı hayatımdaki en olumlu gelişme önceki gün teslim edilen “Willoughby House Müzesi” tabelası oldu çünkü harikaydı. Tahminimizden çok daha iyiydi. Durmadan dışarı çıkıp hayran hayran tabelaya bakıyorduk ve hatta gönüllüler, şimdiden daha çok insanı çektiğini söyledi, hatta Robert bile görünce bir nevi beğenmiş gibi homurdandı.

Gelgelelim, ev ortamı almış yürümüştü. Şu anda Dan mı, yoksa ben mi daha stresliydik, bilemiyordum. Dan durmadan gergindi, diken üstündeydi, germikti ve genel anlamda, onunla yaşamak zordu. Telefonu çalınca o kadar süratle yakalayıp açıyordu ki, yüzüm düşüyordu. İki defa eve gelip onu hararetli hararetli telefonda konuşurken yakaladım ve hep ben girince kapattı. “O kimdi?” filan diye sorunca, sanki mahremiyetine tecavüz eden bir yabancıymışım gibi, “Hiç kimse,” diyerek başından savıyordu. Bense bir şeye yumruk atma ihtiyacıyla dolacak kadar hüsrana uğruyordum.

Artık hiçbir şey bilmiyordum desem yeri ydi. Dan ne düşü-

nüyor bilmiyordum, ne istiyor bilmiyordum, şu “bir milyon po-und, belki iki” nedir hâlâ bilmiyordum. Neden annemle kafa kafaya verip fısıldaşıyorlardı, bilmiyordum. Eğer bir sürpriz düzenlemek içinse, o sürpriz neredeydi?

Eskiden evliliğimizi sağlam bir kaya olarak görürdüm. Masif ve yıkılmaz, belki arada ince bir çatlak çizgisi olan. Oysaki o çatlak çizgileri sandığımdan büyük müydü? Çizgi değil, yarık mıydı onlar? Eğer öyleyse, *ben neden göremiyordum?*

Bazen cidden, hakikaten, kendimi bir renk körü gibi hissediyordum. Sanki herkes benim göremediğim bir şeyleri görebiliyordu. Annem bile. Bazen annem bir şey demek için nefes alıyordu, sonra aniden durup, “Ah, aklımdakini unuttum,” diyordu ve hiç inandırıcı değildi, bakışlarını kaçırıyordu, ben de içimden Ne? diyordum. *Ne?*

Öte yandan, belki de paranoyakça davranıyordum. Mümkündü.

Aklı başında bir arkadaşım ile oturup konuşmaya çok ihtiyacım vardı fakat içimi dışımı en yakından bilen bir Tilda’ydı, o da hâlâ Andover’a çalışmaya gidip geliyordu. Dün o kadar çaresizdim ki, bir ara bir baktım Google’dan *Kocanızı elinizde tutmanın yolları*’nı araştırıyorum. Karşıma çıkan cevap özünde şuydu: *Tutamazsın. Ayrılmak istiyorsa, senden ayrılır. (İnternette nefret ediyorum.)*

Meşhur yemek daveti bu akşam gerçekleşecekti ve Dan saplantı derecesinde kafayı yemişti; yemekler, şarap, hatta kahve fincanları. (Hayatında ne zaman hangi fincanda kahve içtiğine dikkat etmişti ki?)

Bu arada benim de gıcıklığım üstümdeydi, her şeye bir laf sokuyordum ve bu akşamın bitmesini iple çekiyordum. Kendi kendime şunu tekrarlıyordum: *O kadar da kötü olamaz canım.* Ondan sonra: *Ah, olur, olur.* Sonra bir daha: *Aslında daha kötüsü olabilir.* (Daha kötüsü sıfatının neyi içerdiğinden emin

değildim ama iyi olamayacağı kesindi işte, değil mi?)

Dan gerginliğini sezdi; sezmesine şaşardım! Gerçi ben her şeyi işteki stresten diye geçiştirdim, çünkü tabelamıza rağmen işteki baskı da hâlâ kocamandı. Olmayan internet sitemin bütçesi hâlâ olmayan konumundaydı. Aklıma gelen her bir destekçimize, bağışçımıza ve hayırseverimize yanaşmıştım. Ancak şu ana değin, isimsiz bir zarf içinde kutumuza atılan (Bayan Kendrick'ten şüpheleniyordum) yüz pound'luk bir banknottan ve koca bir sandık Fortnum bisküviden ötesine ulaşamamıştım. Anlaşılan gönüllü çalışanlarımızdan birisi "torpil bulmuştu." (Kutuyu görünce Robert'ın yüzünün aldığı şekil çok komikti; hatta uzun zamandır tek güldüğüm şeydi.)

Şimdiyse Ottolenghi usulü ağır pişirme tenceresinde hazırlanmış kuzu eti eşliğinde kan davalımla yüzleşmek zorundaydım.

Hayır. Kan davalım olduğuna dair bir kanıtım yoktu. Bunu unutmamalıydım.

Mutfağa girdiğimde üstümde en sıradan ve zarif kıyafetim vardı, incecik beyaz pantolon ve hafif göğüs dekolteli desenli üst, hafif uçuşan bir parfüm. Dan'ın ocağın başından bana dönmesini, gözlerinin parlamasını ve belki güçlü bir özlemle kucaklaşmamızı, birbirimize erimemizi ve öyle ki, Mary'ye yaklaşmasını önleyen bir iz kalmasını umuyordum.

Ancak Dan ocağın başında değildi. Pencereden onu gördüm, bahçeye çıkmış, bebek evlerinden birinin dibinde biten nanelerimizden koparıyordu. (Naneyi tanırdım. Nane ve biberiye. Diğer otları unutun gitsin: Türünü tespit etmek için market rafında pakette görmem lazımdı.)

Arka kapıdan çıktım, berbat çimenlerimizin arasında yürüyüp ne desem diye kafa yordum. Yanına gelinceyse, "Nane çok güzel, değil mi?" diye yumurtladım.

O kadar abuk bir yorumdu ki, der demez pişman oldum

ama Dan'ın duyduğundan emin değildim. Bir nane yaprağını parmaklarının arasında ovuşturuyordu, gözleri yine uzaklara dalmıştı. Şimdi neredeydi? Gençlik yıllarında mı? Mary ile beraber miydi?

Bir kez daha, endişelerim içimi parçaladı. Tamam, hiçbir şeye dair bir kanıtım yoktu ama amaç o değildi ki. Amaç şuydu, Dan artık avlanmaya müsaitti. Buna iyice inanmıştım. O bahçede ona bir haller olmuştu. İçinde bir şeyler kurcalandı ve uyandı. Şimdiyse bu kadın evimize gelecekti (eğer fotoğraflarda görüldüğü gibi bir tipse, afet bir dilber demekti) ve ona her şeyin evlenmeden, çocuklardan, çatlaklardan önce ne kadar harika olduğunu hatırlatacaktı. (Belki onun da cildinde çatlaklar vardır. Ama emin değilim.)

Dan'ın biraz daha nane toplamasına yardım ettim ve içeride girdik, bir şekilde zararsız bir diyalog kurmayı başardım ama kafamın içi vızır vızırdı.

"Eee, arkadaşlarını anlatsana biraz," dedim, Dan naneleri yıkarken. "Şeyi anlat..." Son derece sıradan konuşmak için bir kahraman kadar mücadele ettim. "...Mary'yi."

"Eh, Jeremy ve Adrian'ı yıllardır görmedim," dedi Dan ve beynimin içinde sabrı taşan bir çığlık patladı.

Adı batası Jeremy ya da Adrian'dan bana ne, sen beni duymadın mı, Mary dedim? Mary?

"Jeremy vergi hukukunda uzmanlaşmış bildiğim kadarıyla," diye devam etti Dan, "Adrian da öğretmenlik yapıyor galiba, LinkedIn'de tam net belli değildi..."

Dan bana Jeremy ve Adrian'ı, eskiden ne kadar çok eğlendiklerini, bir keresinde Breacon Beacons'da yaptıkları doğa yürüyüşünü anlatırken kulaklarımı tıkadım.

"Peki ya Mary?" dedim ilk fırsatta. "O nasıl biri? Endişelenmeli miyim? Eski kız arkadaş ne de olsa? Ha ha ha!" Başarısız bir denemeyle doğal bir kahkaha attım.

“Saçmalama,” diye çıkıştı Dan ve sesinde o savunmaya geçen tınıyı duyunca aniden, hakikaten korkuya kapıldım. Fazla tepki gösterdiğini fark etmiş olacaktı ki, bir saniye sonra naneleri bırakıp bana baktı ve sevgi dolu bir eş olarak şöyle dedi. “Ben senin Nick Reese’i her gün görmenden dolayı endişeye kapılmıyorum, değil mi?”

Gülümsemeye devam ettim ama içim fokur fokurdu. Nick Reese *bambaşka* bir hikâyeydi. Evet, eski erkek arkadaşımı ve evet, sık sık karşılaşıyorduk çünkü onun kızı da bizim kızlarla aynı okula gidiyordu, sınıf arkadaşıldılar. Okuldaki etkinliklerde karşılaşıyorduk çünkü mecburdum. Onu evime özel bir Ottolenghi tarifi denediğim bir akşam yemeğine hususi davet ettiğim için karşılaşıyordum. (Evet, ayrıca Dan’ın üstüne en hoş, en şık gömleğini giydiği de gözümünden kaçmamıştı. *Gözüme ilişmişti.*)

Rahat bir şekile omuz silktim. “Nasıl biri diye merak ettim, hepsi bu.”

“Ah, o...” Dan durdu ve uzaklara daldı. “Hayatı iyileştiren biridir. Akıllıdır. Sakindir. Bazı insanlar öyledir ya hani? Bir iyilik vardır üstlerinde. Ayakları yere basan... huzur verici... O dingin bir göldür.”

Küçük dilimi yutmuştum. Mary dingin bir göldü. Oysa ki ben neydim? Her dönemecince beyaz köpüklerle çağlayan, mecrasına sığamayan, taşkın bir dere miydim?

Dan benden bıkmış mıydı? Bir dere değil, bir göl mü istiyordu? Evliliğimizin ortasındaki, benim göremediğim derin yarık bu muydu? Birdenbire gözlerim doldu, bakışlarımı kaçırđım. Kendimi toparlamalıyđım. Tilda olsa ne derdi? Hemen, “Tak tın kafaya, salak şey, al bir kadeh şarap iç,” derdi.

“Ben bir kadeh şarap içeceğim,” diyerek dolabı açtım. “İster misin?”

“Naneleri ayıklayayım,” dedi Dan, kol saatine bakarak. “Birazdan gelirler.”

Kendime bir kadeh Sauvignon koyup sofrayı kontrol ettim ve sakinleşmeye çalıştım. Ortalıkta dolaşırken, düzeltilmesine gerek olmayan peçeteleri düzeltirken aklıma yeni bir fikir geldi. Ben hep Dan'e odaklanmıştım. Peki ya o? Mary resimde iyi birine benziyordu. Arkadaşının kocasını çalmayacak bir kıza benziyordu. O halde belki de en iyi plan, onunla dost olmaktı. Onunla bağ kurmak. Ona gerçekten iyi bir olduğumu göstermekti. Her ne kadar Dan, "Karım beni anlamıyor," dese de, -ki doğruya doğru, bazen anlamıyordum- aslında elimden geleni yapıyordum.

(Şu şekilde savunabilirim kendimi, Dan'i anlamak bazen çok zordur. Kaloriferi kısma manyaklığı mesela: Hayatta anlayamam.)

Tam içimden bu iyi bir strateji, endişe ve kuruntuya gerek yok diye telkin ederken kapı çaldı ve öyle bir irkildim ki, şarap neredeyse yere dökülecekti.

"Geldi!" dedim tiz bir sesle. "Yani... geldiler. Birisi geldi işte."

Dan kapıyı açtı ve koridordan gür erkek sesleri işittim.

"Adrian! Jeremy! Ne var ne yok! Girin, girin!" diyordu Dan ve yüreğim sıkıştı. Gelen Mary değildi. Henüz.

Adrian ve Jeremy kapıda belirince gülümseyerek kafamı kaldırdım, ikisi de kirli sakallı, standart, düzgün tiplerdi. Adrian gözlüklüydü, Jeremy güzel kırmızı süet ayakkabı giymişti ve bunun dışında, değişik bir yanları yoktu. Dan içki koydu, cips dağıttı ve konuşmalarını yarım kulakla dinledim... hiç tanımadığım insanlardan bahsettiler, derken Mary konusu açıldı.

"Çevreci bir danışmanlık şirketinde çalışıyormuş?" dedi Adrian. "Tam ona göre bir iş."

"Hepimiz nasıl koptuk, inanamıyorum." Dan başını iki yana salladı. "Bahçeye gittiniz mi hiç sonradan?"

Jeremy başıyla onayladı. "Birkaç kere uğradım. Anlarsınız ya..." Kapı çalınca sustu ve yemin ederim, hepimizin ortasın-

dan bir gerilim aktı. Gelen oydu. Mary'ydi.

"Evet!" dedi Dan ve sesinden anladım, heyecanlıydı. "Eh, iyi insan lafının üstüne. Ben gidip kapıya..."

Koridora çıkarken bilerek mi benimle göz teması kurmadı? Anlayamadım. Kadehlere şarap doldurdum, özellikle kendime tepeleme. Bence ihtiyacımız olacaktı.

İşte birdenbire buradaydı, Dan ile beraber mutfığa girdi ve yüreğim dibe çöktü. Kadın bir seraptı, gören bir daha bakardı, tahminimden daha uzun boyluydu, saçları kabarık ve siyahtı ve o göz kamaştırıcı gamzeleri yerindeydi.

İşık saçan bir gülüşle, "Merhaba," diyip elini uzattı. "Sylvie? Ben Mary."

Başım dönerek gözlerimi kırpıştırdım. Gerçekten melek gibiydi. Yakası çok büyük beyaz gömlekli ve yumuşacık keten pantolonlu bir melek.

"Merhaba." Elini tutup tokalaştım. "Evet. Ben Dan'in eşiyim."

"Bizi evinde ağırlaman çok tatlı," dedi ve Dan'e dönüp ekledi, "Ah, beyaz şarap lütfen. Elinize sağlık. Jeremy, Adrian. İkiniz de harika görünüyorsunuz."

İnsanları iyi hissettiren bir hali olduğu hemen dikkatimi çekti. Aşağı doğru bakınca ayağına şahane bir gri topuklu giydiğini gördüm, aynı anda hem modayı takip etmiş, hem etik, hem pahalı, hem de gösteriştan uzak görünmeyi başarmıştı.

Bense akşam yemeği davetlerinde hep giydiğim minik topuklu siyah ayakkabılarımı giymiştim. On dakika önce beğeniyordum ama şimdi birden bana düşük seviyede ve çok bağırıyor gibi göründüler.

"Mutfağını çok beğendim," dedi Mary kadife gibi bir sesle. "Harika bir aile atmosferiyle dolu. Bunu siz mi seçtiniz?"

Dünyanın en yatıştırıcı, en huzur verici sesiydi. Kadın sa-
hiden dingin bir göldü. Of Tanrım, Dan'i bırakın, galiba ben kadına vuruluyordum.

“Bu tonu yakalayana kadar başka maviler denedik,” dedim ve yüzünde yine gamzelerle dolu bir tebessüm belirdi.

“Tahmin edebiliyorum. Bahçenize bakın. Şu bebek evlerine bayıldım!”

Arka kapıya doğru yürüyüp dışarıya baktı ve narin adımlarına çarpıldım. Sıska değildi ancak vücudunu mükemmel şekilde taşıyordu. Onu on dokuz yaşında, Pre-Raphaelite tablolarındaki dilberler gibi saçları omuzlarında, beyaz tenli ve kusursuz haliyle gözümde canlandırabiliyordum...

Hayır. *Kes* şunu. Onunla bağ kurmam gerekti. Bahçecilikten bahsedebilirdim.

Kapıyı ardına kadar açıp, “Gel dışarıya çıkıp bakabilirsin!” dedim ve onu küçükük verandaya yönlendirdim. “Biz çok fazla ilgilenmiyoruz ama... Erkek arkadaşın var mı?”

Tövbeler tövbesi. Ağzımdan pıt diye çıkıverdi, tutamadım. Yapay göründü mü acaba?

Yo. Gayet iyiydi. Normal bir soruydu. İnsanlarla tanışınca sorulabilirdi. Onlara kendileri hakkında bir şeyler sorulurdu.

“Hayır.” Mary’nin yüzünde hasret dolu bir ifade oluştu ve Mary bahçedeki tek ağacımız olan beyaz huş ağacına doğru yavaşça yürüdü. “Bir süredir yok.”

“Ah.” Anlayışlı biri olmaya çalıştım, sanki zihninden *hımmm, erkek arkadaşı yokmuş* kaydını tutan şüpheli bir eş değil, ona bir yaren, bir kız kardeşmişim gibi.

“Erkekler insanı çok fena yarıyolda bırakabiliyor,” diye devam etti Mary melodili sesiyle. “Ya da belki benim karşıma çıkan erkekler öyleydi. Ekstra bir kandırma kapasitesine sahipler. Çok hoşmuş,” diye ekledi ağacı okşayarak.

Bahçemizde *hoş* diye niteledirilecek tek şeyi seçmişti.

“Ve civanperçemi varmış!” Benim daha önce hiç fark etmediğim, göze çarpmayan bir bitkiye doğru uzanarak heyecanlandı. “Muhteşem. Çok şifa edicidir. Banyoda kullanır mısın hiç?”

“Eee... hayır,” diye itiraf ettim. Şu ayırksı otu banyomda kullanmak mı?

“Sakin kimse sana bunun bir ayırk otu olduğunu söylemesin. Çiçekleriyle harika bir tentür yapabilirsin. Uyumaya yar-dım eder... yüksek ateşe... her derde devadır.” Kafasını kaldırıp gözlerinin içi parlayarak baktı, ben de biraz büyülenmiş halde ona bakmaya devam ettim. “Doğal şifa benim tutkumdur. Ve enerjiyle şifalanmak.”

“Enerjiyle şifalanmak mı?”

“Yeniden dengeyi sağlamak için vücudun kendi enerjisini kullanıyorsun.” Mary bana yine melek gibi gülümsedi. “Ben daha işin başındayım ama zihin-beden arasındaki bağa çok kuvvetle inanırım. Akışa.” Güzel bir hareketle elini vücudundan aşağıya doğru indirdi.

“Buyrun!” Dan lafımızı kesti ve ikimiz de dönüp arka kapıdan çıktığını gördük. “Siz ikiniz ne dedikodusu kaynatıyorsunuz?”

Anında kendini rahatsız hissettiğini sesinden anladım. Fazla samimiydi.

“Sylvie bana aşk hayatımı soruyordu,” dedi Mary, aynı ke-dimli ifadeyi takınarak. Dan ise bana sert bir bakış attı.

Harika. Şimdi görünüşe göre Mary’yi dışarı sürüklemiş, gruptan koparıp bekar mı diye öğrenmeye getirmiştım.

Ki katiyen öyle bir şey yapmamıştım.

Yani yapmaya *niyetim* yoktu. Öyle gelişmişti.

“Sormuyordum!” dedim tiz bir sesle. “Yani... kimin umrun-da bu canım?” Kahkaha atmaya çalıştım ama çıkmadı. “Neyse, Dan’e doğal şifadan bahsetsene, Mary! Çok ilginç bir konuya benziyor!”

Tamam. Biraz Makyavelist takılmış olabilirim. Alternatif Tıp’la en alakasız insan anketi yapılırsa oyumu Dan’e verirdim.

Onun ilaç dünyasına bakışı çok temeldi: Parasetamol al, çok lazımsa Aile Hekimi'ne görün. Vitamin almazdı, meditasyon yapmazdı, homeopatiyi muazzam bir üçkâğıt olarak görürdü.

Akşam yemeği sofrasına oturduğumuz sırada, Mary “zihin-beden akışı” ve “enerji blokajlarını temizlemek”ten bahsederken benim umudum Dan'ın her zamanki sorgulayan duruşunu takınması ve ikisinin ağız dalaşı yapmasıydı. Ya da en azından zıt görüşte olmalarıydı. (Hayalimdeki senaryo: Mary ayaklarını vura vura evi terk ederken, “Sen ne cüretle Reiki'ye zırvalık diyebilirsin!” diye bağırıyordu.)

Ancak hiç öyle olmadı. Dan kuzu etini keserken Mary bize o kadar zekice ve ilgi çekici bir biçimde şifa tekniğini anlattı ki, hepimiz ağızımız bir karış açık dinledik. Tam bir Shakespeare oyuncusu gibiydi. Hatta görüntüsü de benziyordu. Belki de şifalandırmada bir keramet vardır diye düşünmeye başladım, Dan bile kapalı olmayı bırakıp açık yaklaştı. Arkasından Mary yoga konusuna geçti ve hepimize masada otururken bir omuz esnetme hareketi öğretti. Üstüne, bir şifalı otlar kursuna gidişiyle, bir çeşit kayın yaprağından likör hazırlayışıyla ve herkesin kafayı buluşuyla ilgili komik bir hikâye anlattı.

Sadece melek gibi değildi, işveliydi. Pozitif enerji yayıyordu. Herkes büyülenmişti. *Ben* büyülenmişim. Onun arkadaşım olmasını istiyordum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde rahatladım. Korkularım uçup gitti. Dan ile Mary arasında, sezinlediğim, özel bir titreşim yoktu. Dan de gevşedi ve Mary ile olduğu kadar, Jeremy ve Adrian ile de arayı kapatmanın peşindeydi. Green&Black çikolatalarımıza geçtiğimizde şöyle düşünüyordum: Bunu yine yapmalıyız ve: Ne tatlı arkadaşlar ve: Mary'ye o gri topukluları nereden aldığını soracağım.

Nane çaylarımızı tazelerken incecik bir sesin beni çağırdığını fark ettim: “Anne! Anne!” ve mücadele istedim. Anna mer-

divende durmuş, parmaklıklara tutunuyordu ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, anlatıyordu: “Peşimden geliyordu, peşimden geliyordu, geliyordu.”

Zavallı Anna. Kâbus gördüğü zaman sakinleşmesi çok uzun sürerdi, o yüzden yatağına oturdum, yirmi dakika boyunca onu telkin ettim, sırtını okşadım, şarkı söyledim ve kulağına fısıldadım. Tam uyuyakalır gibi oluyordu, sonra birden gözlerini açıp beni arıyordu... bir daha sızıyordu... yine gözlerini açıyordu... bense yanında sabırla oturup bekledim. Sonunda gerçekten uykuya dalınca nefes alışları derinleşti, parmaklarıyla yorganı sıkı sıkı tuttu.

Yanına uzanıvermek geldi içimden. Birdenbire yogunluktan bitmişim. Ama sonuçta misafirimiz vardı ve o Green&Black çikolatalar kendi kendilerine ikram edilemeyecekti. O yüzden ayağa kalkıp Anna'nın odasından çıktım... ve donakaldım. Sahanelikte ayakta durduğum yerden koridordaki ayna görünüyordu ve o aynada oturma odası yansıyor.

Oturma odasıdaysa Dan ve Mary vardı. Sadece ikisi.

Onları görebildiğimden habersizdiler; herhangi birinin onları göreceğini bilemezlerdi. Baş başaydılar ve yakın duruyorlardı. Mary, Dan'i dinliyordu, başını yoğun bir ilgiyle eğmiş, anlayışla duruyordu. Dan yumuşak bir sesle konuşuyordu, sesi o kadar alçaktı ki, ne dediğini çıkaramadım. Aralarındaki titreşimi sezebiliyordum ama. Bir yakınlık titreşimi değildi. Bir alışkanlık ve tanışıklıktı. Benim korktuğum her şeydi.

Birkaç saniye kıpırdamadım, aklımdaki düşünceler bir oraya bir buraya savruldu. Onlarla yüzleşmek istedim. Hayır, şimdi yüzleşme ve hesap sormayı kaldıramazdım. Yanılıyor olabilirdim. Ne hakkında yanılıyordum peki? Ne olduğunu hayal ediyordum? Özel bir an paylaşan, iki eski dost olamazlar mıydı?

İyi de, neden herkesten saklanıyorlardı?

Mutfakta gümbürdeyen erkek kahkahaları beni kendime getirdi ve otomatik olarak yürümeye başladım. Sonsuza dek üst katta kalamazdım. Alt kata inerken merdivenler gıcırdadı ve Dan aynı saniye oturma odasının kapısında belirdi.

“Sylvie!” diye bağırdı, fazla yüksek sesle. “Ben de tam Mary’ye şeyi gösteriyordum...” Sanki ikna edici bir bahane bulamayıp durdu. Ardından Mary eşikte belirdi ve bana kanımı donduran bir bakış attı. Hiç şaşmazdı. Bana acıyarak bakmıştı.

Bir an için, gözlerimiz kenetlendi ve boğazım kuruyarak yutkundum, konuşamadım.

“Aslında, ben gitmeliyim,” dedi Mary yavaşça.

“Hemen mi?” dedi Dan ama sanki pek üzgün değildi, hep birlikte mutfığa dönerken diğer ikisi de ayaklandı ve metro-lar, Uber kiralamalardan bahsedip bize bu güzel akşam için teşekkür ettiler.

Bu akşam benden çıkmıştı. Yavaşlamasını istiyordum. Dururma tuşuna basmak istiyordum. Kafamı toplamam lazımdı. Ancak buna fırsat bulamadım çünkü hole gelmiştik, herkes paltolarını buluyor, birbirini öpüyordu. Mary gözlerimin içine bakmıyordu. Onu kenara çekip, “Eee, Dan’le az önce ne konuşuyordunuz?” diye sormak için yanıp tutuşuyordum. “Ve neden ikiniz öyle gruptan ayrıldınız?” Ama cesaretim yoktu.

Var mıydı?

“Anne! Ben uyandım!”

Tessa’nın incecik sesi düşüncelerimi böldü ve içime bir ağırlık çöktü.

“Tessa! Sen de mi!”

Hemen üst kata koştum, partiye katılmaya karar vermeden onu odasına sokuverdim. Çocukların yataktan kalkması beş saniye kuralına benzerdi, ivedilikle hareket edilmeliydi. Kızımı doğruca yatağına yatırdım ve gözlerini kapatana kadar

yanında oturdum, alt kattaki holde devam eden vedalaşmaları dinledim ve ön kapı kapandı. Tessa hafifçe horlamaya başladı. Yine sahanlığa çıktım. Tam alt kata inmek üzereydim ki, bir şey beni durdurdu. Sert, sivri uçlu ve şüpheli bir şey durdurdu. İnme yerine sessizce evin ön cephesine bakan banyodaki cama yürüdüm ve dışarı şöyle bir baktım. Dan ve Mary, kaldırımında, baş başa konuşuyorlardı.

Orada olacaklarını nereden bilmiştim?

İçime doğmuştu.

Pencerenin yanında yere çömelip sessizce camı bir parçacık açarken göğsüm iyice daralıyordu. Mary paşmina şalına sarınmıştı ve sokak lambasının ışığında kalan yüzü endişe doluydu.

Başımı pencerenin pervazına yaslayıp çaresizce konuşmalarından parçalar kapmaya çalıştım.

“Şimdi anlıyorsun,” diyordu Dan alçak bir sesle. “Kendimi... köşeye kısıtılmış gibi hissediyorum.”

Şok geçirmekten boğazım tıkanı. Köşeye kısıtılmak mı? Dan kendini *köşeye kısıtılmış* gibi mi hissediyordu?

“Evet. Anladım,” diyordu Mary. “Anlıyorum. Ben sadece...”

Seslerini daha fazla alçalttılar ve arada tek tük kelimeler yakaladım. “...konuşalım...”

“...öğrenirse...”

“...yapmaz...”

“...dikkatli ol...”

Pencereden dışarı son bir bakış atıp da Mary’nin Dan’e sım-sıkı sarıldığını görmemle beraber kalbim ağzımın içinde attı. Sım-sıkı sarılıyordu. Tutkulu tutkulu.

Topuklarımın üstüne çöktüm. Bayılmak üzereydim. Zihnimden karanlık şekiller koşarak geçiyordu. Yoksa ben gelmiş geçmiş en güven dolu keriz miydim? İkisi bütün gece bana rol mü yapmıştı? Mary’nin dostane, etkileyici havasını kafamda tekrar hatırladım. Yumuşacık sesini. Koluma elini koyup dur-

masını. Hepsi numara mıydı? “Erkekler... kandırma kapasitesine sahiptir,” demişti ve şimdi bana attığı bakışı anımsadım. Bu bir ima mıydı? Bir ikaz mıydı?

Ön kapının kapandığını duydum ve çabucak banyodan çıktım, Dan holden bana bakıyordu. Yüzünde gölgeler vardı, ifadesini okuyamazken aklımda yalnızca şu geçiyordu: Kendini köşeye kısıtılmış hissediyor.

“Sen yat,” dedi. “Ben tabakları toplarım. Kalanı yarın hallederiz.”

Başka zaman olsa, “Saçmalama, ben yardım ederim!” derdim ve ikimiz rahat rahat ortalığı toplardık, akşamdan kalan anıları konuşur, birkaç şeye güler sohbet ederdik.

Bu gece değil ama.

Yatmaya hazırlandım, her yanımlı uyumuştum ve hâlâ bir sopa gibi kaskatı uzanıyor, şimdi ne yapsam, nasıl davransam diye düşünüyordum ki... Dan nihayet yanıma yattı.

“Eh, güzel geçti,” dedi.

“Evet.” Her nasılsa konuşabildim. “Kuzu çok lezizdi.”

“Eğlenceli bir grup.”

“Evet, öyleler.”

Yine uzun ve garip bir sessizlik oldu, arkasından Dan aniden, “Ah. Birisine e-posta atmam lazım. Affedersin,” dedi.

Yataktan kalkıp yalınayak odadan dışarı çıktı. Yaklaşık on saniye, kıpırtısız yattım, zihnim kendi kendini yatıştırmaya çalıştı. Dan her zaman e-posta gönderirdi. Gecenin bir vakti hep aklına bir şey gelip yataktan kalkardı. Meşgul bir adamdı. Bir anlam çıkarılamazdı. *Gerçekten* bundan bir anlam çıkarılamazdı...

Ama elimde değildi. Şüphelerim çaresiz bir açlık gibiydi; itaat etmek zorundaydım. Çıt çıkarmadan bacaklarımı aşağı sarkıttım, ayağa kalkıp sessizce yatak odamızın kapısına yürüdüm. Dan’ın çalışma odasının kapısı açıldı ve ışık yanıyordu.

Ses yapmadan öne doğru eğildim ve onu görmemle derin bir şok daha geçirdim.

Çalışma odasının ortasında durmuş, hayatımda hiç görmediğim bir cep telefonunda bir şeyler yazıyordu. Bir Samsung'du. O telefon neydi? Dan'ın neden iki tane telefona ihtiyacı vardı? Ben izlerken telefonu çekmeceye koyup küçük bir anahtarla çekmeceyi kilitledi. Ev anahtarıyla aynı anahtarlıktaydı. Çekmecelerinden birini kilitli tuttuğundan haberim yoktu.

Neden kilitli bir çekmeceye ihtiyaç duyuyordu? Benden ne saklıyordu? Ne?

Birkaç saniye ikimiz de kımıldamadan durduk. Dan düşüncelerine yoğunlaşmıştı. Ben Dan'e yoğunlaşmıştım. Ardından birdenbire arkasını döndü ve korkuyla geri kaçıp sessizce sıvıştım. On saniye içinde yatağa geri döndüm, yorganı kafama kadar çekmiştim, kalbim deliler gibi çarpıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum Dan yatağa dönünce.

"Ah, evet."

Ondan sonra artık iflah olmaz iyimserliğim mi su yüzüne çıktı, yoksa herkese haklı bir şans verme inancımdan mıydı, bilmiyordum ama ona her şeyi yeniden düzeltmek için bir fırsat vermeden içime sinmedi.

"Dan, dinle." Omzunu dürtükledim, tekrar bana doğru döndü ve yüzü yorgun, uykuya hazırды. "Ciddiyim bak. Her şey yolunda mı? Lütfen. Çok stresli görünüyorsun. Eğer herhangi bir terslik varsa... ya da canını sıkan bir olay varsa... Yani bana anlatırdın, değil mi? Hasta değilsin, değil mi?" diye birden dehşetle sordum. "Çünkü öyleysen.." Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Tanrı aşkına ya. Sinir sistemim erimişti, haraptım.

"Tabii ki hasta değilim." Bana dümdüz baktı. "Neden hasta olacaktım?"

"Çünkü çok şey görünüyorsun..." Umutsuzca cümleyi havada bıraktım.

Çünkü Mary'ye sarılıyordun. Çünkü bir şey saklıyorsun. Çünkü kendini köşeye kısıtılmış hissediyorsun. Çünkü ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Dan'e sessizce baktım, uzun uzun baktım ve gözlerimin içindeki sözcükleri okumasını diledim. Tepki vermesini. Acımı hissetmesini. Bizim psişik olduğumuzu sanırdım. İçimdeki en ufak korkuyu sezer ve beni rahatlatır sanırdım. Ama hiç oralı değildi.

"İyiyim ben," dedi kısaca. "Her şey iyi. Hadi uyuyalım artık."

Arkasını döndü ve birkaç saniye sonra ağır, düzenli nefes alıp vererek, çok yorulmuş da artık uyanık kalmaya dayanamayan bir insan gibi ağırlaşarak uykuya daldı.

Ama ben dalamadım. Gözlerim açık, tavanı seyrederek ve güçlü bir kararlılıkla durdum. Çünkü artık ne yapacağımı biliyordum. Tamı tamına ne yapacağımı biliyordum.

Yarın gidip o anahtarı yürütecektim.

ON ÜÇ

Hayatımda hiç kimseden bir şey çalmamıştım. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, nereye saklanacağımı bilemedim. Dan duştayken anahtarını araklayıp iç çamaşırı gözümün en dibine soktum. Şimdiyse mutfakta dikiliyordum, silinmesi gerekmeyen şeylerin üstünü siliyor ve kızlarla yapmacık, tiz bir sesle konuşup beş saniyede bir kaşıkları yere düşürüyordum.

“Anahtarlarım nerede?” Dan suratı sirke satarak mutfığa girdi. “Hiçbir yerde yoklar. Tessa? Anna? Babanın anahtarlarını almış olabilir misiniz?”

“Tabii ki almazlar!” Savunmaya geçerek haykırdım. “Sen herhalde şey yaptın... farklı bir yere koydun. Ceketinin cebine baktın mı?”

Yanaklarıma yayılan bariz pembeliği görmeden arkamı döndüm. Benden hayatta büyük suç kralı olmazdı.

“Bendeydi.” Dan meyve sepetini karıştırıyordu. “Bendeydi.”

“Evet ama dün misafirlerden dikkatimiz dağıldı, değil mi?” dedim, hünerli bir şekilde anahtarını kaybetmesine yol açacak elle tutulur bir neden bularak. “Şimdilik yedek anahtarı kul

lan. Diğer anahtarların bir yerden çıkar eminim.”

“Yedek anahtarımı kullanmam,” dedi Dan dehşetle. “Kendi anahtarlarımı bulmam lazım.”

“Sadece bugünlük,” dedim içini rahatlatırcasına. “Bak, yedekler burada, dolabın içinde.”

Dan’ın anahtarlarını araklamadan önce yedek anahtarı yerinde mi diye kontrol etmiştim. Bu yönden bakılırsa, bazı açılardan iyi bir büyük suç kralı olabilirdim.

Dan’ın iki kocaman rakip ilke arasında kaldığını gördüm: Bir şey kaybolunca yenilgiyi asla kabul etme ve işe geç kalma. En sonunda, sabrı taşmış gibi bir ses çıkarıp yedek anahtarını kaptı. Kızlara okul kıyafetlerini giydirdik, çantalarını kontrol ettik ve sonunda üçü de kapıdaydı. Dan arabanın kapısını kapatırken arkasından seslendim, “Ben çıkmadan anahtarını bir daha ararım,” ki bu da sahici bir dokunuştur çünkü 1- Dan beklenmedik bir anda eve dönerse neden çalışma odasında olduğumu açıklayabilirdim, 2- Şüpheleri üstümden çekerdi ve 3- Artık anahtarları bir yerde ‘bulabilir’ ve mutfak masasına koyabilirdim, bitti gitti.

Kabul edelim ki, benden *mükemmel* bir suç kralı olurdu.

Arabanın uzaklaşmasını seyrettim. Ne olur ne olmaz diye bir beş dakika daha bekledim. Sonra, tamamen gerçekdışı bir ortamda hissederek parmakucunda üst kata çıktım, neden parmakucunda yürüdüğümü ben de bilmiyordum. Sahanlıkta bir saniye tereddüt ettim, sakın kalmaya çalıştım ve yavaşça çalışma odasına girdim.

İstikamet nereye çok iyi biliyordum ama kendi kendime genel bir bakıyormuş gibi yaptım. Planlama kararıyla ilgili kâğıtları karıştırdım. Dan’ın rakip inşaat firmasının broşürünü inceledim. Anna’nın eski bir okul raporunu Dan’ın kâğıt tutucu rafında buldum ve kızımın kendi el yazısıyla yazdığı yorumları okudum.

En sonunda, kalbim küt küt atarak anahtarlıktaki küçük anahtarı buldum. Bir saniye anahtara baktım, içimden Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum, diye düşündüm. Ya şey bulursam?..

Doğrusu, ne bulacağımı bilmiyordum. Beynim o bölgeye giremiyordu.

Ama buradaydım işte. Görevdeydim. Sonuna kadar tamamlayacaktım. Nihayet, hızlıca öne eğilip gizli çekmecenin kilidini açtım, elim o kadar titriyordu ki, üç seferde zor çevirdim. Sonra açmayı başardım ve içinde gördüklerime bakakaldım.

Ne bulmayı umuyordum bilmiyordum ama telefonda işte. Dün gece gördüğüm Samsung telefon. Sadece o vardı, başka bir şey yoktu. Telefonu çıkardım ve içimden çılgınlar gibi, *Bir dakika, ya parmak izi bıraktıysam?* diye düşünürken sonra, *Saçmalama. CSI dizisinde değiliz*, dedim. Dan'ın her zamanki şifresini girip telefonu açtım. Herhalde benim bulmamı hiç beklemiyordu. Bu da içimi rahatlattı. Bir yandan da hiç rahatlatmadı.

Gayet yeni bir telefonda bu. İçinde sadece yirmi dört tane mesaj vardı. Aşağılara doğru taradıkça hepsinin aynı kişiden geldiğini fark ettim: *Mary*. Ve gördüklerimin muazzamlığını hazmedemeden öylece baktım durdum. Kâbusumdu, en kötü durum senaryosuydu karşımdaki.

Omuzlarım inip inip çıkıyordu. Beynimin içinde çılgılık çılgılığa panik dolu mesajlar yükseliyordu: *Ne? Ve Yani o zaman şey mi demek?.. Ve: Lütfen. Hayır. Yanlış bu. Bu doğru olamaz.*

Hepsinden de kötüsü olarak ayrıca: *Tilda başından beri haklı mıydı? Bunu ben mi üstüme çekmişim?*

Gözlerim yaşardı, aynı zamanda gördüklerine inanamadılar. Dehşet yükseldi. Hangi hissim kazanıyordu, bilmiyordum. Aslında evet, biliyordum. İnanamayışım kazanıyordu ve öfkeyle güçlerini birleştiriyordu. "Gerçekten mi?" Avaz avaz bağırışım geldi, "*Gerçekten mi, Dan?*"

Başka her şeyin mantıklı bir açıklaması olabilirdi. Ruhsal gelgitleri... Dan ve Mary arasındaki o tanıdık titreşim... hatta sarılmalarının bile. Ancak bunun olamazdı. Siyah beyaz yazılmış bu mesajların başka açıklaması olamazdı.

5 dk snr konuşmk iidir.

Sbh 10'da Starbucks'ta?

Tmm, S'yi oyaladım.

Bugün ucuz atlattık.

Evdeyim konuşmam

PS faktörünü unutma

Bugün deliriyorum kadın kafayı YEDİ

Sbh 11'de Villandry'de

Gecikeceğim, pardon

İyi ki sen varsın

Yirmi dört mesajı iki kere okudum. Telefonumla her şeyin fotoğrafını çektim çünkü... öyle işte. İşe yarayabilirdi. Sonra Samsung'a parmağlarımla dokunarak telefonu yerine koydum, sanki hastalık bulaşacaktı. Çekmeceyi sertçe kapattım, dikkatlice kilitledim, tekrar kontrol ettim ve bir suç mahalinden uzaklaşır gibi geri çekildim.

Sahanlıkta şöyle bir etrafıma baktım, başım dönüyordu, sanki evimizi hayatımda ilk kez görüyordum. Yuvamızı. Küçük kuş yuvamızı, düğün hediyelerimiz ve tatilde aldığımız süsler, dört bir yanda kızların resimleri. Burayı sıcacık yapmak için harcadığım zaman, emek, hygge yaratmak, bir çift olarak dünyadan kaçıp sığınabileceğimiz bir yer yapmak için çabalarım. Şimdi o aptal mumlarıma, dikkatlice dizdiğim yastıklara bakıyorum ve... hepsini parça pinçik doğramak istiyorum. Hepsini mahvetmek, sokağa fırlatıp arkadan haykırmak, "*Tamam, iyi o zaman, defol git, Dan, DEFOL GİT.*"

Dan benimle beraber kaçmak istemiyordu. *Benden kaçmak istemiyordu.* Belki de gizli bahçedeki seansımız aniden Mary'ye karşı gizli bir tutkunun fitilini ateşlemişti. Belki tüm bunlar onun için yeni ve heyecan vericiydi. Ya da belki de Mary, benim başından beri kör kaldığım, yol dışında yaşanan yasak ilişkiler silsilesinin son halkasıydı. Her koşulda: Altmış sekiz yıl daha evlilik? Dan ve benim bir altmış sekiz yıl daha birlikte olmamız? Şakaydı bu, berbat, çok kötü, iğrenç bir şakaydı ve gülmüyordum, ağhyordum.

Bir süre kıpırtısız dikildim, toz taneciklerinin uçuşmasını seyrettim. Arkasından gözlerimi kırptırdım ve yarım saat geçtiğini, işe gitmem gerektiğini fark ettim. Hoş, hayatımın en büyük önceliği değildi, hakikaten değildi.

Otomatik çalışan bir robot misali eşyalarımı topladım, ocak kapalı mı diye iki kere kontrol ettim (takıntılı) ve Dan'e anah-tarlarının yanına bir Post-It bile bıraktım, *Buldum!*

Başka ne diyecektim ki? *Anah-tarları buldum, Mary'ye attığın gizli mesajları da buldum, sadakatsız piç?*

Dış kapıyı kapatırken Toby'nin siyah kot ve fötr şapkaıyla Tilda'nın evinden çıktığını gördüm. Elinde devasa bir çamaşır çantası vardı, içinden kıyafetler taşıyordu ve köpek gibi ağzında bir dergi tutuyordu.

"Toby, yardım ister misin?" dedim.

Toby neşeyle hayır anlamında başını çevirip sokağa çıktı, ardında tişörtler, iç çamaşırı ve plaklardan oluşan bir iz bıraktığının farkında değildi.

"Toby!" Her şeye rağmen, onu görünce güldüm. "Eşyaların! Hepsi dökülüyor!"

Eşyalarını topladım, sokakta peşinden gidip büyük aracını park ettiği yerde ona yetiştim. Çamaşır çantasını arka koltuğa attı, içeride bir sürü poşet daha vardı, artı bir çalışma masası, koltuk ve bilgisayar gördüm.

“Vay canına,” dedim hayretler içinde. “Neler oluyor?”

“Evden taşınıyorum,” dedi gözü parlayarak. “Taşınıyoruuu-uum. Evet.”

“Aman Tanrım!” Bakakaldım. “İnanılmaz! Nereye?”

“Hackney’ye. Yeni işim Shoreditch’te, o yüzden. Mantıklı.”

Ağzım açık kaldı. “Sen işe mi girdin?”

“İş, daire, kedi,” dedi Toby tatminle. “Ortak kedi,” diye düzeltti. “Adı Treacle. Michi’nin.”

“Michi?”

“Michiko. Kız arkadaşım.”

Toby’nin kız arkadaşı mı varmış? Ne zamandan beri?

“Eh... tebrikler!” dedim, pantolonunu bir çantaya tıkıp fermuarı kapattım. “Peki ya kendi işini kurma olayı ne oldu?”

“Hiçbir zaman kurulamadı,” dedi Toby açıksözlü bir şekilde. “Sorun da buydu.”

Araçtan geriye dönüp eve yürürken Tilda dış kapıdan çıktı ve dikkatini çekmek için ona el salladım. Dün gece bana mesaj atmış, Andover’a gidip gelme işinin bittiğini yazmıştı; şimdi hatırladım, ona cevap yazmamıştım.

Yaklaştıkça suratının parlak pembe olduğunu ve enerjisi- ni bastırdığını sezdim. Aslında titriyordu. Gayet mantıklıydı. Havalara uçuyor olmalıydı. *Nihayet*. Nihayet Toby gidiyordu! Ve işe girmişti! Ve kız arkadaşı vardı! Gürültüye son, kavgaya son, geceyarısı eve pizza siparişine sondu... Yani ben bile oh çekiyordum, Tilda’yı düşünemiyordum.

“Harika haberi aldım!” diye selamladım onu. “Toby birden-bire düzenini kurmuş.”

“Ah sorma.” Tilda hırsla başını salladı. “İki gece önce yemek yerken damdan düşer gibi ilan etti. ‘Evden taşınıyorum.’ Ne bir önceden uyarı, ne bir ipucu, pat diye, ‘Ben çıktım.’”

“Çok sevindim senin için! Tanrım, uzun zamandır bekliyordun!” Tilda’ya sarılmak için yaklaştım, o sırada daha yakından

baktım. Sevinçten mi titriyordu? Yoksa...

Gözleri kan çanağı gibiydi, şimdi dikkatimi çekti. Aman Tanrım.

“Tilda?”

“İyiym ben. İyiym. Aptalca.” Endişeli bakışımı elinin tersiyle itti.

“Ah, Tilda.” O iyi kalpli, buruşuk suratına kaygıyla baktım ve o cıvıl cıvıl, enerjik, Tildamsı tavrının altında yatanları gördüm. Çünkü Toby’yi kaybediyordu. Sonunda.

“Birden kafama dank etti,” dedi alçak bir sesle, bahçe duvarını tüneyerek. “Saçmalık! Taşınsın diye ona yalvarıyordum ama...”

“O senin bebeğin,” dedim sessizce, yanına oturdum ve birlikte Toby’nin beyaz araca bir tur daha gidişini izledik, bir su ısıtıcı, tost makinesi ve NutriBullet’ı kabloları yerde sürüklenerek sürüklenerek taşıdı.

“O benim NutriBullet’ım,” dedi Tilda ve yüzünü görünce kahkahalarla güldüm. “Taşınmak zorunda biliyorum,” diye ekledi, gözlerini Toby’den ayırmadan. “Büyümek zorunda. Bunu yapması için onu cesaretlendirdim, biliyorum. Ama...” Gözyaşları gözlerinden akmaya başladı ve cebinden mendil çıkardı. “Aptalca,” diyerek başını iki yana salladı. “Aptalca.”

Toby’nin eve geri dönüşünü izledim, annesinin yasından bir haber, hipster spor ayakkabılarıyla hoplaya zıplaya, mutlu bir şarkı mırıldanarak yeni *adamakıllı* hayatına başlamaya hazırlanıyordu.

“Kızlar da evden ayrılacak,” dedim, birden içime oturarak. “Bir gün arkalarına bile bakmadan taşınıp gidecekler.”

Birden büyümüş Tessa ve Anna gözümde canlandı. Yirmi li yaşlarında, güzel, uzun bacaklı kızlar. Becerikli. Durmadan cep telefonlarına bakan. Dediğim her şeye itiraz eden kızlar, ne de olsa ben anneleriydim, ne anlardım?

Tilda’nın içimi rahatlatarak, “Merak etme, senin kızlar böy

le olmaz,” türünden bir şey demesini bekledim ama sadece başını iki yana salladı.

“O kadar kolay değil. Seni sınayacaklar. Senden nefret edecekler. Sana bağıracaklar. Sana ihtiyaç duyacaklar. Kalbini, kendi kalplerine düğümleyecekler. *Ondan sonra* da arkalarına bile bakmadan taşınacaklar.”

Bir süre sessizlik oldu. Haklıydı. Nasıl kaçacağımı bilmiyordum.

“Bazı insanlar her şeyi ne kadar kolaymış gibi gösteriyor,” dedim sonunda, koca bir iç çekerek. Oysaki Tilda kederle başını salladı.

“Eğer sevgi kolaysa, bir yerde yanlış yapıyorsundur.”

Toby’nin çift kişilik yorganı kapıdan çıkarışını izledik.

“Hey, internet sitenden bahsetmek ister misin yine, Sylvie?” dedi Toby yanıma yaklaşarak ve olumsuz anlamda başımı çevirdim.

“Daha hazır değiliz. Yine de sağol.”

“Ne zaman istersen,” dedi Toby ve sokağa yürümeye devam etti, yorganın ucu yolu süpürüyordu.

“Köşelere dikkat et!” diye seslendi Tilda arkasından, sonra başını iki yana salladı. “Neyse. Çamaşır makinesi var.”

“Bence Dan bir yasak ilişki yaşıyor,” dedim, gözlerimi ileri dikip tuhaf derecede sakın bir sesle. “Mesajlarımı buldum. Gizli mesajlar. Kilitli bir çekmecede. Hepsini okudum.”

“Ha siktir.” Tilda kolumu sıktı. “Olamaz. Sylvie bir şey deseydin ya...”

“Olsun. Önemli değil. Önemli değil. Ben şey...” Bu sözleri söylerken ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Olsun,” dedim tekrar. “Düzelecek.”

“Ah, hayatım.” Tilda kolunu omzuma koyup sıkıca sardı. “Boktan bir durum. Sen ne kadar... Tanıdığım tüm çiftler arasında, hiç konduramayacağım...”

“Biliyorum!” Titreyerek kahkaha attım. “Biz *o çifttik*. Hatta Dan ve benim hakkımdaki en komik şeyi biliyor musun? Onu *fazla iyi* tanıdığımı sanırdım.” Zevksizce kahkaha attım. Bir birimize fazla yakınız sanırdım. Beni şaşırtmasını istemiştin. Eh, bil bakalım ne oldu, şaşırttı işte. Şaşırttı.”

“Bak...” Tilda derin bir nefes verdi. “Bundan emin misin? Başka bir açıklama olabilir mi... Dan’le konuştun mu?”

“Hayır. Henüz değil.”

“Bunu Dan’le konuşma” adlı fikir mideme taklalar attırdı. “Herhalde insan karşısındakini hiçbir zaman tam tanıyamıyor.”

“Ama Dan.” Tilda inanamayarak başını sağa sola salladı. “*Dan*. Gelmiş geçmiş en sevgi dolu, en ince düşünceli... Baban vefat ettikten sonra bize gelişini hatırladım. Senin için çok en dişeleniyordu. Biz gürültü yapmayalım da, sen uyu diye kafayı yiyecekti. Bizden evde çorapla gezmemizi rica etmişti. Biz de öyle yaptık,” diye ekledi sırtarak.

Yüzümü buruşturdum. “Affedersiniz.” İçimi karartan yeni bir düşünce kafama dank etti ve çöktüm. “Belki Dan’in sorunu buydu. Benim yıkılmam, Dan’e ağır geldi.”

Uzun ve ağır bir sessizlik oldu. Tilda’nın kaşlarını çatıldığını görebiliyordum.

“Hımm,” dedi sonunda. “Senin yıkılman.”

“Çökmem,” diye düzeltiltim. “Nasıl tarif edersen.”

“Evet, babandan sonra nasıl çöktüğünden bahsettiğini duydum. Ama...” Tilda kaşlarını bayağı derin çatmıştı. “Yani... sen o sırada yasını yaşamıyor muydun?”

“Eh, evet, herhalde yani,” dedim şaşıracak. “Ama pek iyi kaldıramadım.”

“Hep öyle diyorsun. Sana karşı gelmek istememiştin hiç ama...” Tilda iç çekip bana döndü. “Sylvie, sana yardımı doku nur mu bilemiyorum ama dayanamayacağım. Bence sen ba

bandan sonra çökmedin de, yıkılmadın da. Bence sen de her normal insan gibi yasını yaşadın.”

Rahatım kaçarak bakakaldım, nasıl tepki vereceğimi kesti-remedim.

“Ama o mektubu yazdım,” dedim sonunda. “Gary Butler’ın kapısına dayandım.”

“Eee, ne olmuş? Bir iki raydan çıktığın an.”

“Ama... Dan. Annem. İkisi de dedi ki... Doktor çağırdılar...”

“Annen herhangi bir konuda harika bir yargı mercii diyemem,” diye kısa ve öz lafımı kesti Tilda. “Dan ise... Dan her zaman seni fazla korumaya çalışır. Belki haddinden fazla. O hiç bir yakınına kaybetmiş mi? Çok sevdiği birinden mahrum kalmış mı?”

“Şey... hayır,” dedim dışımdan düşünerek. “Hayır, kalmamış. Yakınına kaybetmemiş.”

“O zaman bilemez. Hazırlıklı değildi. Senin acı çektiğini görmeye dayanamadı ve seni iyileştirmek istedi. Sylvie, yas uzundur, iğrençtir, çilelidir... ama bir hastalık değildir. Herkes kendince başa çıkar. Bunun için bir ‘iyi’ sıfatı yoktur.”

Koluma girdi ve bir süre sessizce oturduk. Her şeye rağmen, az önce söylediklerinden güç aldım. Bana doğru gibi geldi.

“Yardıma dokunur mu bilemem,” dedi Tilda sonunda. “Muh-temelen dokunmaz.”

“Hayır, dokundu,” dedim. “Dokundu. Sen her zaman iyi geliyorsun bana.” Tilda’nın kolunu sıktım ve içimden gelerek onu öptüm, sonra ayaklandım. “Gitmem gerek. Geç kaldım.”

“Seninle yürüyeyim mi?” diye teklif etti Tilda hemen ve içimden yine ona sevgiyle doldum.

“Hayır, hayır.” Omzunu sıvazladım. “Kal. Toby’ye rahat rahat veda et. Geri dönecek,” diye ekledim omzumun üstünden. “Seni görmeye gelecek. Bekle ve gör.”

ON DÖRT

İşe giderken kafamın içinde kopan kasırga yavaş yavaş, yavaş yavaş dindi. Londra kaldırımlarında yürürken attığım her adımla sorunlarımı dibe ittirdiğimi hissettim. Uzağa. Yani hayata küsmek olmazdı, değil mi? İşyerinde oturup omuzlarımı titrete titrete ağlayamazdım.

Willoughby House'a girince şaşırdım çünkü Bayan Kendrick, yanında Robert ve mavi takım elbiseli, dazlak ve tanımadığım bir adamla beraber holdeydi. Adam hangar gibi, taş döşeme duvarlı hole alıcı gözüyle bakıyordu ve anında gayrimenkul sektöründen olduğunu anladım.

"Merhaba Bayan Kendrick!" dedim. "Sizi burada görmek ne hoş. Ne zamandır yoktunuz!"

"Sylvie, çok özür dilerim." Elini koluma koydu. "Seni son günlerde ortada bıraktım, farkındayım. Çok meşguldüm."

"Robert, bilgisayar kullanmayı öğrendiğinizi söyledi?"

"Evet, öğrendim! Artık bir Apple Mac'im var." Kelimeleri tane tane, sanki yabancı bir dilde yeni konuşuyormuş gibi söyledi. *App-le Mac.*

“Vay!” dedim. “Şahane.”

“Ah, üstünde her şey yapılabilir. Bunu ‘online’ aldım biliyor musun.” Üstündeki beyaz fırfırlı gömleği çekiştirdi. “Gördün mü? Mağazadan evimin kapısına kadar getirip teslim ettiler. Ben sadece kredi kartı numaramı girdim. Çok pratik.” Halinden çok memnun bir şekilde başını salladı. “Sonra da *Aldıklarınız Hakkında Yorum Yapın* sayfasında yorum bıraktım. Beş üstünden dört yıldız verdim. İstersen yorumumu okuyabilirsin.”

Biraz nutkum tutuldu. Bayan Kendrick bir bilgisayarın ne olduğunu bilemezken artık internet alışverişindeki ürünlere yorum yapmaya mı ilerlemişti?

“Evet,” dedim sonunda. “Eh, o internet sitesini bilmiyorum...”

“Aaa, öğrenmelisin, öğrenmelisin.” Gözünün içi parladı. “Yorum bırakmak en müthiş hobi. İstedğin her şeye yorum yapabiliyorsun. Ben dün apartmanımın önünde dikilen polis memuru hakkında yorum bildirdim.”

Robert dönüp halasına gözlerine inanamayarak baktı.

“Margaret Hala, polis memurlarına yorum yapılmaz.”

“Tabii ki yapılır,” dedi Bayan Kendrick, hiç istifini bozmadan. “Genel kategorisi altında canın ne isterse, yorum yapabiliyorsun. Poşet çaylar... tatiller... polis memurları. Maalesef ona üç yıldız verdim. Gözleri donuk bakıyordu ve üniforması pek düzgün değildi.”

Konuşurken dazlak kafalı adama manalı bir bakış attı ve dudağını ısırdım. Bayan Kendrick eski formuna yeniden kavuşmuştu. Çok şükür. Bazı yorumlarını bulup okumaya niyetliydim. Bayan Kendrick’in hayat hakkındaki görüşlerinin internete salınması fikri çok hoşuma gitti.

Dazlak kafalı adam holün arka tarafına doğru ilerledi ve sessizce, “O kim?” diye sordum.

“Robert’ın misafiri. Adı ‘Mike’ galiba.” Bayan Kendrick,

“Mike” ismini biraz burun kıvrarak telaffuz etti.

“Adının Mike olduğunu biliyorsun,” dedi Robert sabırla.

“Gerçekten, Robert, benimle alakası bile yok,” dedi Bayan Kendrick buz gibi. “Dilediğiniz gibi süreci başlatın. Ben ölünce hepsi senin olacak zaten.”

“Burayı satıyor musun?” Robert’a baktım. “Bize önce bir şans vermeyecek miydin?”

“Seçenekleri değerlendiriyorum önce,” dedi Robert, test eder gibi. “Bilgi topluyorum.”

“Bazı insanlar pes eder.” Bayan Kendrick, Robert’a azarlararak baktı. “Diğerleriye çizginin dışına çıkarak düşünür.”

“Çizginin dışı’ mı?” Robert, Bayan Kendrick’e kafa tutarken acaba bu anlaşmazlık sabahın erken saatlerinden beri mi sürüp gidiyordu diye merak ettim. “Çizginin dışına çıkmak diye bir deyim bile yoktur! Dedğim gibi, sadece değerini öğreniyorum...”

“Benim de *sana* söylediğim gibi, Robert,” diye dimdik karşılık verdi Bayan Kendrick, “senin ilgi duymadığın, dahiyane bir plan buldum. Beni dinozor sanabilirsin ama ben de çağa ayak uydurabilirim.”

Robert derin bir nefes çekti. “Bak, ilgi duyuyorum ama önce şununla ilgilenmem lazım...”

“İleriye bakan bir fikir.” Bayan Kendrick bana döndü. “Akıllı telefonlarla bağlantılı.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Bayan Kendrick “akıllı telefon” kelimesini aynı Apple Mac der gibi, “akıllı” yerine “telefon” kısmını vurgulayarak söylemişti.

“Mavis, akıllı telefonun nerede?” Sesini yükseltti. “Bize bir akıllı telefon gerek.”

Mavis bizim en vefalı gönüllümüzdü, siyah küt saçlı, biçimsiz elbiseler ve bütün sene boyunca ayağından çıkarmadığı dayanıklı ayakkabılar giyen, tombul bir kadındı. Elinde iPhone tutuyordu ve hemen bir cakayla Bayan Kendrick’e uzattı. “Al

bakalım, Margaret. Hazır mısın?”

“Pek sayılmaz.” Bayan Kendrick holde sağa sola baktı, seh-paları, porselen vazoları ve on sekizinci yüzyıldan kalma tablo-ları sanki ilk kez görüyordu.

Ne yapmayı planlıyordu? Selfie mi çekecekti? Willoughby House’un fotoğrafını internete mi yükleyecekti? Yorum mu ya-zacaktı?

“Nerede dursam?” Mavis etrafına baktı. “Birkaç adım geriye at?”

“Evet.” Bayan Kendrick başıyla onayladı. “Mükemmel.”

Holde pozisyon alışlarını büyük bir ilgiyle seyrettim. Ma-vis, Bayan Kendrick’i çerçeveye almaya çalışır gibi iPhone’unu havaya kaldırdı ve ikisi akıllarında belli bir şey varmış gibi davrandılar.

“Robert, biraz sola,” dedi Bayan Kendrick aniden. “Azıcık. Ve Mike?” Adama seslenirken bile adını çok saçmaymış gibi söylemişti. “Acaba merdivende durur musun? Şimdi, herkes sessiz olsun, video çekeceğim.”

Kimse itiraz edemeden nefes aldı, iPhone’a kocaman gülüm-sedi ve konuşmaya başladı, aynı anda da bir televizyon sunu-cusu gibi holde geri geri yürümeye başladı.

“Willoughby House’a hoş geldiniz,” dedi, net bir sesle. “Londra’da saklı kalmış bir cevher. Sanat ve antikayla dolu bir define sandığı. Ve şimdi size burada hayatın nasıl olduğunu kısa bir görüntüyle vermek istediііі... Ah!”

“Kahretsin!”

“Aman Tanrım!”

Herkes dehşetle bağırdı çünkü Bayan Kendrick taşlı zeminde tökezledi, ayağı takılıp küçük bir yuvarlak sehpaye çarptı, üs-tündeki mavi beyaz vazo havaya uçtu. Vazo havada asılı kaldı, durdu ve aynı saniye Robert uçan bir ragbi hamlesiyle vazunun üstüne atladı. Vazoyu yakaladı, taş zeminde yuvarlandı ve ka-

fasını merdivenin parmaklığına çarpınca tak diye bir ses geldi.

“Robert!” Bayan Kendrick çığlık attı. “Az önce yirmi bin pound’umuzu kurtardın!”

“Yirmi bin mi?” Robert vazoya o kadar komik bir dehşet içinde baktı ki, katılacaktım. “Dünyaya ne olmuş böyle? Kim *buna* yirmi bin pound öder?”

“İyi misin, dostum?” Mike merdivenlerden aşağı indi.

“İyiym. İyiym.” Yavaşça, vazoyu sıkı sıkı tutarak ayağa kalktı Robert.

“İyi misiniz, Bayan Kendrick?” diye sordum ben de, çünkü ne de olsa, o da takılmıştı.

“Tabii ki iyiym,” dedi Bayan Kendrick sabrı taşarak.

“Geri sar, Mavis. Bir izleyelim.”

Mavis’in omzunun üstüne üşüştük ve Bayan Kendrick’in taşlara basa basa geri yürüyüşünü, alçak, dingin bir sesle konuşmasını, ayağının takılmasını... ve ardından gelen kaosu izledik. Tanrım, izlerken gülmemek elde değildi.

Video bitince Robert halasına imalı imalı, “Bir sonraki sefere, düz yürümeyi dene,” dedi.

“Eh, en azından kırılmadı ya,” diye hatırlattım.

“Yirmi binmiş.” Robert hâlâ vazoya inanamayarak bakıyordu. “Böyle bir çanak için. Bunu ayrıca sigortalattınız mı? Yani kilitli bir dolapta durması gerekmez mi?”

Gelgelelim, Bayan Kendrick oralı bile değildi. Başka şeyler söylüyordu. “Twitter’a yükle, Mavis! Ve YouTube’a. Hemen yükle! Şimdi.” Bana ve Robert’a baktı. “Herkes Twitter’lamaya başlasın,” dedi buyurgan bir edayla. “Paylaşın. Her ne yapıyorsanız yapın.”

“Ne?” dedim salak gibi.

“Twitter’la! Videonun viral olması için twitter’lamalıyız. Şimdi, videonun adı ne olsun?”

Viral olmak mı?

Zihnimde kuşkular belirmeye başladı ve Robert'a doğru söyle bir bakınca onun da aklından aynıının geçtiğini anladım.

"Margaret Hala," dedi sakın sakın, "bunun hepsi numara mıydı?"

"Tabii ki numaraydı," dedi Bayan Kendrick bilmiş bilmiş. "Robert, az önce de demiştım, ben dinozor değilim. Bu videoyu izleyen insan sayısı arttıkça Willoughby House'un adını duyan insan sayısı da artacak."

Mavis telefonundan kafasını kaldırıp nefes nefese, "Ben torunumun tavsiyesini istedim," diye duyurdu. "O da şöyle önerdi, 'Hani paha biçilemez vazoun tam kırılmaktan kıl payı kurtulduğu o sakarlık anı vardır ya.'"

"Efsanevi." Bayan Kendrick, Mavis'e başını salladı. "Aynen bunu yaz canım."

"Ama yere atlamama izin verdin! Kafamı çarptım!" Robert acı çekiyordu sanki.

Bayan Kendrick ona buz gibi güldü. "Harekete geçemeyeceksin diye korkmuştım."

"Peki ya vazo kırılısaydı?" diye hesap sordu. "Yirmi bin pound'dan olacaktık. Viral olacak bir video koyacağım diye yirmi bin pound'u riske attın!"

"Of Robert." Bayan Kendrick ona son derece acıyarak baktı. "Akıl var, mantık var. Vazo gerçekten yirmi bin pound değerinde değil. John Lewis'tan aldım."

Robert öylesine dumura uğramış duruyordu ki, kahkahalarla gülmek istedim, gerçi bu hali halası onu bir sıfır yendiği için miydi, yoksa hâlâ kafası için miydi, yoksa Mike'ın aniden burnundan bir ses çıkarak gülmesinden dolayı mıydı emin olamadım.

Diplomatik bir şekilde, "Ben sizi rahat bırakayım," dedikten sonra üst kata, ofise çıktım. Bu olay beni neredeyse, bir bakıma, bir küçücük zerre kadar neşelendirmişti.

Çok geçmeden video YouTube'daydı ve her bakışımda elli kişi daha izlemiş oluyordu. Hapşırın panda videosu sayılmazdı ama bence Bayan Kendrick harika bir fikir bulmuştu.

Fakat videonun tıklanma rekoru kırması bile ruh halimi düzeltemezdi. Günü otomatik pilotta geçirdim, saat dörtte, tamamen dibe vurmuştum. Clarissa müstakbel bir bağışçıyla görüşmeye gitmişti, yağmur başlamıştı ve bilgisayar masasında oturmuş, başımı kollarıma yaslamıştım ki, Robert'ın merdivenleri çıkan ayak seslerini işittim. Telaşla doğruldum, üç saat önce başladığım e-posta'ya devam ettim.

Birazdan Robert görününce, "Ah, merhaba," dedim işe dalmış biri gibi, sanki fazlasıyla işime konsantre olmuştum. "Mike gitti mi bari?"

"Mike" adını tam da Bayan Kendrick gibi gıcık bir sesle söylemeden edemedim.

"Evet, 'Mike' gitti." Robert eğlenerek cevap verdi.

"Ve burayı yirmi milyon pound'a sattın?" diye ekledim kafamı bile kaldırmadan.

"Ah, en az."

"Güzel. Çünkü aç kalmanı istemem." E-postamı hızlıca imzaladım.

"Sorun değil," dedi, Robert hiç bozuntuya vermeden. "Kirli yollardan elde ettiğim parayı nakte çevirmeye giderken üstlerine basıp geçtiğim yetimler bana bir süt danası pişirebilir ve kapitalist bacamın içini süpürebilirler."

İster istemez dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Şu Robert, belli ettiğinden daha komik bir tipti. Nihayet başımı kaldırıp alnında oluşan şişliği gördüm ve yüzümü buruşturdum.

"Başın şişmiş!" dedim.

"Evet! Teşekkürler," dedi, şakacıktan ızdırıp dolu bir sesle "Ben de onu demek istiyordum."

"Bayan Kendricik de çıktı mı?"

“Evet, Elon Musk ile randevusu vardı,” dedi ve tam “Gerçekten mi?” diye heyecanlanacaktım ki, dalga geçtiğini anladım.

“Ha,” dedim.

“Olumlu yanından bakarsak,” dedi Robert, “Mike’a etrafı gezdirirken bunu bulduk.” Sağ elindeki şarap şişesini kaldırdı.

“Ah, ne güzel,” dedim, pek ilgilenmeyerek, “Noel şarabı. Her sene gönüllülerimize veriyoruz.”

“Chateau Lafite,” diye tekrar etti Robert ve mühim bir noktaya parmak bastığını fark ettim. “Dikkatini çekerim, Chateau Lafite.”

“Şey, anlarsın ya.” Omuz silktim. “Bayan Kendrick en iyisini sever.”

Robert bana baktı, şarap şişesine baktı, sonra inanamayarak başını sağa sola salladı. “Burası daha deli olamaz dediğim her seferinde, daha deli bir şey buluyorum. Eh, bakalım, en iyi şarap mıymış, deneyelim mi? Kadeh var mı?”

Servis Arabası’ndan, yani şerimizi, fındık fıstık ve cipslerimizi bulundurduğumuz servis arabasından iki kesme kristal kadeh getirdim.

“Teçhizat sağlam bakıyorum,” dedi Robert beni seyrederek. “Sakın bana şey deme, Bayan Kendrick...”

“Geç saate kalırsak, bir kadeh şeri içmemizi sever,” diye açıkladım.

“Tabii sever.” Robert iki kadeh Chateau Lafite şarap koydu ve şarap uzmanı olmasam da, kokusundan özel bir şey olduğunu anladım.

“Şerefe.” Robert kadehini kaldırıp benimkiyle tokuşturdu ve birden öyle bir içtim ki, kadehin yarısını boşalttım. “Biraz atıştırmalık alsana,” dedim, kristal kesme kâseye peynirli kraker koyarak. Robert ofis sandalyelerinden birine oturdu ve sessizce içkimizi içip peynirli krakerleri yuvarladık. Bir süre sonra, ikinci paketi açtım ve Robert kadehlerimizi tazeledi.

Koca ayakkabıları, gür sesi ve fark etmeden her şeyi sağa sola itişile hâlâ burada çok aykırı ve eğreti duruyordu.

“Dikkat et!” dedim, arkasına yaslanırken. Robert gayet rahat bir tavırla dirseğini bilgisayar masasına yasladı ve Clarissa’nın deri ciltli çalışma defterlerini devirdi. “Onlar Defterler.”

“Defterler mi?”

“Biz bütün toplantılarımızın bir özetini yazarız,” diye açıkladım. “Tarih, kişiler, konu. Sahiden inanılmaz derecede iş yapıyorlar. Yıllarca geriye gidebilirsin.”

Robert çalışma defterlerini aldı. İçlerinden birini karıştırıp Clarissa’nın dolma kalemle girdiği notları süzdü, sonra iç geçirerek defteri yerine koydu.

“Hepiniz beni etkilemeye başladınız, biliyor musunuz? Çanak, Merdiven, Defterler, Şarap... Sanki burası kahrolası bir *Alis Harikalar Diyarında* dünyası.” Ofise içten bir kederle baktı. “Burayı gerçek dünyaya dayatmak istemiyorum. Ama mecburum. Hakikatlerden sonsuza dek kaçamayız.”

“İnternet sitelerini araştırıyorum,” dedim hemen. “Destekçilerimize bir başvuru daha yaptım. Ya da bazı parçaları satışa çıkarabiliriz, öyle biraz nakit bulabiliriz...” Robert olumsuz anlamda başını çevirince sustum.

“İpin ucunu bir kaçırdık mı, bir daha yakalayamayız,” dedi. “Ondan sonra ne yapacağız? Her sene üç tablo satsak, sonunda hepsi bitse? Buranın sürdürülebilir olması lazım.”

“Buraya bir nakit yüklemesi gelmeli,” diye karşılık verdim. “Bir toplu para olsa, çok işimize yarardı...”

“Buraya nakit yüklemeleri yapılmış zaten.” Robert sabrını taşırmıştı. “Yıllar yılı! Onun da bir sınırı var! Halamın cebinden ne kadar...” Dilini tuttu ve içimde bir huzursuzluk duydum. Bayan Kendrick’in bizi ayakta tutmak için ne kadar harcadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Yani gerçekten burayı satacaksın?” Sesimin titremesine engel olamadım. “Bize bir şans tanıyacağımı söylemiştin.”

“Satmam demedim.” Robert yavaşça cevap verdi. “Hiçbir şey kesin değil. Sadece...” Derin bir nefes verdi. “Büyük bir iş. İlk başta tahmin ettiğimden daha büyükmüş. Sadece bir okyanus gemisinin dümenine oturmak değilmiş. Bir okyanus gemisinin dümenini yönetmek ve gemiyi okyanusa batmaktan kurtarmak demekmiş. YouTube videoları bizi kurtaramaz. Yeni bir internet sitesi... belki. Ama belki de yetmez.”

Kadehimi tekrar doldururken yağmur camlara patır patır vuruyordu. Üstüme bir bulut gibi hüznü çöktüğünü hissettim. Demek buydu. Bir çağın bitimi. Belki evde de bir çağ kapanıyordu. Ve birdenbire gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı. Oysaki ne kadar *mutluydum*. Hayatımın bir anlamı vardı. Şimdiyse sanki her şey çorap söküğü gibi kaçmıştı. İşim, gelirim, kocam...

“Oh Tanrım. Sylvie, çok özür dilerim...” Robert ne yapacağını şaşırdı. “Bak, dediğim gibi, henüz kesin bir şey yok... bir süre de olmaz... yeni bir pozisyon bulmana yardım ederiz...”

“Sırf o değil.” Mendilimi çıkarıp yüzümü sildim. “Affedersin. Kişisel sorunlarım.”

“Ah,” dedi ve havada ani bir değişim oldu. Resmen moleküllerin değiştiğini hissettim. Adeta profesyonel yaşamım bir beher dolusu duru suydu ve şimdi içine bir damla ev rengi damlatmıştım da, her şeye yavaş yavaş sızıyordu.

Kafamı kaldırdım, Robert benim saçma sapan özel hayatıma zaten ilgi göstermez diye kendimi ikna etmeye çalıştım, oysaki adam öne eğilmiş, alnını kırıştırmış, sanki gayet ilgili bakıyordu. Çok ilgiliydi.

Saçları Dan’ın saçlarından iki kat daha gürdü, alalade bir ayrıntı olarak dikkatimi çekti birden. Gür, siyah ve parlaktı. Buradan tıraş sonrası losyon kokusu da alabiliyordum. Pahalıydı. Hoştu.

“Burnumu sokmayacağım,” dedi Robert, uzun bir duraklanmanın üstüne.

“Şey değil...” Omuz silktim. “Ben sadece...” Burnumu sildim, kendimi kontrol etmeye çalıştım. “Sen evli misin?” diye soruverdim nedense.

“Hayır.” Durdu. “Birisıyla beraberdim.”

“Anladım.”

“Ama o bile kolay değildi. Evlilik...” Omuz silkti.

“Hı hı.”

“Ama *tek* şey söyleyeceğim.” Robert şarabını yudumladı. “Söylememem daha yerinde ama söyleyeceğim. Eğer kocan, herhangi bir şekilde... Eğer bir saniyecik bile... Eğer sahip olduklarının kıymetini bilmiyorsa...” Birden susup bana dimdik baktı, gözleri kara ve aşılmazdı. “O zaman delirmiş. Bence delidir.”

Robert’ın bakışının altında tenimin ışıldadığını hissettim. Gözleri beni esir etti. Parlak saçları. Dobra tavırları. Dan’dan çok farklıydı. Bambaşka bir erkek türüydü. Bambaşka bir tattı.

Eğer hayat bir kutu çikolataysa, o zaman evlenmek de çikolatalardan birini seçip, “Tamam, bundan sonra bu kadar,” demek ve kutunun kapağını kapatmaktı. Yeminlerinizi edince özünde şunu söylemiş oluyordunuz: “Tek istediğim ve tüm istediğim bu, daima. Bu tek tat. Bozulsa bile. Nefis. Artık başka tatlar olduğunun farkında bile değilim, lay lay lay lom.”

En sevdiğiniz tat da olabilir bu. Belki sahiden çok seviyorsunuz. Yine de arada bir de şu kıtır karamelli olana bakıp içinizden... *mmm* diye düşünmemek elde miydi?

“Delidir,” diye tekrar etti Robert, gözlerini gözlerime kenetleyerek. “Bir şeyler yemek ister misin?” diye ekledi, biraz yumuşayarak.

Yıldırım hızıyla önümde bir kapı açıldı. Aralıktan ışıltılı ve beni çağıran olaylar silsilesi göz kırptı, tam şu anda başlayabilirlerdi. Akşam yemeği. Bir şeyler daha içmek. Kahkahalar,

zihninin bulanması ve içinden heyecanlı bir baş dönmesiyle *Ne halin varsa gör, Dan...* Koluma giren bir kol, kulağıma mırıl mırıl laflar... dans belki? Bir taksi? Loş aydınlatılmış bir otel koridoru... dudağıma değen alışılmadık dudaklar... giysilerimi çıkaran eller... tenime değen yeni bir beden...

Güzel olurdu.

Ve berbat olurdu.

Beni bitirirdi. Henüz o noktada değildim. Hangi noktada olduğumu bilmiyordum... ama orada değildim.

“Hayır, teşekkürler,” dedim sonunda, kesik nefes alarak. “Ben gitsem iyi olur ve... Ama sağol. Teşekkürler. Gerçekten. Teşekkür ederim.”

Dan’dan önce eve vardım, neşeli bir gülüşle Karen’e hoşçakal dedim, çocukları yatırdım ve kendimi Bond filmlerindeki kötü adam gibi hissederek mutfakta bekledim.

Ben de sizi bekliyordum, Bay Winter. Açılış cümlem buydu. Elbette doğru olmayacaktı. Dün geceye değin, bunların hiçbirisini ummuyordum. Evlilik dışı ilişkiler? Gizli çekmeceler? Küçük mesajlar? Dalga mı geçiyorsunuz? Bugün cep telefonumdaki fotoğraflara bin defa baktım. Dan’ın mesajlarını tekrar tekrar okudum. O kadar alışıldık ki. O kadar Dan gibiydi ki hepsi. Tıpkı bana göndereceği mesajlar gibiydi... ama bana gönderilmemişlerdi.

Midemi düğüm düğüm eden en çarpıcı mesaj, *PS faktörünü unutma*. “Prenses Sylvie” faktörü. Ben onun sevgili karısı değildim, bir *faktördüm*. Onu da geçtim, Prenses Sylvie o kadar bize has, özel bir takma addı ki, artık o kadınla konuşurken kullanması içimi dağlıyordu.

Hiç anlamıyordum. Benim tanıdığım Dan sevgi doluydu ve özveriliydi. Bizi korurdu: Birlikte kurduğularımıza kol kanat gererdi. Yuvamıza. Ailemize. Bizim dünyamıza. İnsan bu ka-

dar yakın olduğu birisini gerçekten hiç tanımıyor olabilir miydi? İnsan sahiden bu kadar kör olabilir miydi?

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim şeydu, onu kanıtları suratına çarparak karşılamayacaktım. Çünkü bunu yap-sam elime ne geçecekti? Hiçbir şey, bir saniyelik içimin yağ-larını eriten bir haz dışında hiçbir şey. (Ki aslında çok cazip görünüyordu şu anda.)

İyi de sonra ne olacaktı? Onu bastım. Kazandım. Ama bana hiç kazanmak gibi gelmiyordu.

Kazanmak şöyle olurdu: Dan her şeyi itiraf etmeye karar vermişti, birden kafasına esti, döküldü, üzgündü, her şeyi dü-zelten bir açıklaması vardı. (Ne açıklaması? Bilmiyordum. Be-nim işim değildi.)

Ya da daha iyisi, zamanda geri dönerdik ve bunların hiçbiri yaşanmazdı.

Anahtarın kilitte dönme sesiyle yerimden fırladım. Kahret-sin. Hazır değilim. Çabucak saçımı elimle düzelttim ve birkaç derin nefes aldım. Kalbim o kadar sert atıyordu ki, dışarıdan duyulduğundan şüphelendim ama Dan içeri girdiğinde kalbimi duymuşa benzemiyordu. Ya da herhangi bir şey fark etmişe. Yorgunluktan tükenmiş görünüyordu, kaşları çatıktı, sanki düşüncelerinden kaçamıyordu. Başka bir gece olsa şöyle der-dim, “İyi misin?” ve hemen ayağa kalkıp ona bir çay ya da içki hazırlamaya giderdim.

Bu gece değil ama. Eğer yorgunluktan tükenmişse, *o zaman belki de özel hayatını bu kadar karmaşıklştıracak planlar yapmamalıydı*. Bu sözleri kendi zihnimin mahrem alanında tükürür gibi söyledim ve keşke duyabilseydi dedim.

“Her şey yolunda mı?” dedim kısaca.

“Daha iyi günler geçirmişt看.” Dan alnını ovuşturdu ve içimde yükselen öfkeyi bastırdım.

“Bence konuşmamız gerek,” dedim.

“Sylvie...” Dan sanki bardağı taşıran son damlaymış gibi bana baktı. “Öldüm bittim. Boktan ötesi bir gündü, hâlâ aramam gereken yerler var...”

“Ah, araman gereken yerler,” dedim kinayeli kinayeli, kendimi tutamayıp.

Dan bana dümdüz baktı. “Evet, aramalar.”

“Ne tür aramalarmış bunlar?”

“Sadece telefonla aramalar.”

Sık nefes alıyordum. Düşüncelerim sağa sola patinaj çekiyordu. Kendimi toplamak zorundaydım.

“Ben sadece... birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedim el yordamıyla. “Gerçekten, gerçekten dürüst. Hadi yeni bir projeye başlayalım, şaşırt beni değil, her şeyi bana itiraf et projesi. Proje Sil Baştan.”

“Tam sırasıydı,” diye mırıldandı Dan. “Bir içki içmek istiyorum.” Sanki Sil Baştan Projesi hayatında ihtiyacı olan son şeymiş gibi göründü ama ben kararlılıkla ayağımı yere bastım. Dolaptan bir bira aldı.

“Bağ kurmamız lazım. Bağ kurmak içinse tamamen açık olmalı, dolambaçlı yollara sapmamalı, birbirimizden bir şey saklamamalıyız. Mesela...” Hızlıca bakındım. “Mesela geçen gün kendime yazdığım bir not buldum. Annen aramıştı ve sana söylemeyi unutmuşum. Affedersin.”

Bir sessizlik oldu, Dan’e umutla baktım.

“Ne?” dedi.

“Sıra sende! Sil Baştan Projesi! Senin de bana anlatmadığın... bir şey vardır... herhangi bir şey olabilir...”

Cümlemi havada asılı bıraktım çünkü yüreğim ağzımın içinde atıyordu. Bir verim alamayacağımı şimdiden anlamıştım. Aptalca bir fikirdi. Ben ufak bir şeyi ona söylemeyi unuttuğumu itiraf edecektim ve o bana bütün yasak ilişkisini mi itiraf edecekti?

“Sylvie, sahiden şimdi buna vaktim yok,” dedi Dan ve o aksi, başından savan ses tonunu duyunca kan beynime sıçradı.

“Evliliğine ayıracak zamanın yok mu?” diye patladım. “İliş kimizdeki aksaklıklar hakkında konuşmaya vaktin yok mu?”

“Ne aksaklığı?” Dan sinir olmaya hazırdı. “Sen neden sürekli problem icat ediyorsun?”

İcat etmek mi? Avaz avaz bağıracaktım. *Kısa mesajlarımı ben mi icat ettim?*

Mutfığa sessizlik çöktü, duvardaki saatin tiktakları duyulu yordu. Birlikte Ikea’dan almıştık, evlenmeden önce. Üstünde tartışmamıza bile gerek olmamıştı. İkimiz de aynı saate doğru yürümüştük, kalın siyah çerçeveli ve rakamsız saate. İçimden, Tanrım, amma uyumluyuz diye düşündüğümü çok iyi hatırlıyorum.

Amma da yalanmış.

Dan kendine bir sandalye çekip oturdu ve yıllar yılı tanıdığım, bildiğim kocam gibi göründü, oysaki değildi, değil mi? Gırtlığına kadar sırsla doluydu.

Yine içim fokurdamaya başladı. Ona hesap sormak zorundaydım. Eğer Mary’ye yolladığı mesajları suratına çarpmaya gücüm yoksa, o zaman başka bir şeyi çarpabilirdim.

“İşyerinde bir şeyler çevirdiğini biliyorum,” diye ortaya savurdum. “Hastanede annemle konuştuğunu duydum. Bir milyon pound, belki iki, hı, Dan? Bu meblayı borç mu aldın? Bana söylemeden? Kopenhag işi için mi?”

Dan’ın gözleri kocaman açıldı. “Ne alakası var.”

“Seni duydum!” Sesim ciyak ciyaktı ama elimde değildi. “Bir milyon, belki iki! Tanrım, Dan! Sen geleceğimizle kumar oynuyorsun! Hem de esasında neyle ilgili olduğunu biliyorum...”

“Öyle mi?” dedi Dan, meşum bir ses tonuyla. “Neyle ilgiliymiş?”

Cidden mi? Bir de soruyor muydu?

“Babamla!” diye neredeyse bağırardım. “Sen ne sandın? Her

zaman babamla ilgili zaten! Babamın zengin ve başarılı olmasına dayanamıyorsun, ona hayranlık duyulmasına katlanamıyorsun, birisi onun hakkında iyi bir şey söylesin, perişan oluyorsun...”

“Olmuyorum,” diye yapıştırdı Dan.

“Aman Tanrım, Dan ya, sen şaka mısın?” Kahkahalarla gülmek istedim ama hiç komik değildi. “Kendini hiç gördün mü? O kadar bariz ki. Şirketini o yüzden büyütme istiyorsun, bizim için, aile için iyi olduğundan değil, çünkü babamla rekabet etmek zorundasın, ki kendisi artık vefat etti. Öldü. O kadar komplekslisin ki, bıktım artık.”

Nefes nefese sustum, gözlerim yaşardı ve yarı dehşettedim. Dan’e “kompleksli” dediğime inanamıyordum. Hayatımda asla ve asla kullanmayacağıma yemin ettiğim bir kelimeydi. Şimdiyse kullanmıştım. Çizgiyi aşmıştım.

Dan’ın alnında bir damar atıyordu. Bana birkaç saniye sessiz sessiz baktı, aklından bir milyon düşünce geçtiğini gördüm ama hiçbirini okuyamadım.

“Bunu yapamam,” dedi, aniden sandalyesini geri itip.

“Neyi yapamazsın?” Arkasından laf attım ama cevap vermedi, koridora çıktığı gibi üst katın merdivenlerini tırmandı.

“Dan!” Sinirle peşinden koştum. “Geri dön! Konuşmamız lazım!”

“Tanrım, Sylvie!” Dan merdivenlerin ortasında durup tam tur arkasını döndü. “Sen şaka mısın asıl? Konuşmamız lazım değil. Bana yeterince konuşuldu. Biraz kendimle kalmam lazım. Başımı dinlemem lazım. Düşünmem lazım. Bana... biraz başımı dinlemeliyim. Başımı.” Kafasını tuttu. “Başımı.”

“Ah, başını dinlemelisin ha,” dedim, en iğneleyici ses tonumla çünkü içimden, kalbim panik atak geçiriyordu.

Bu konuşma beklediğimden çok daha beter olmuştu, hem de çok daha hızlı bir şekilde. Geri çekilmek istiyordum. “Lütfen.

Lütfen, Dan. Onu sevmediğini söyle,” demek istiyordum. Ancak vereceği cevaptan ödüm patlıyordu. İçini dışını bilmek bu raya kadarmış, birbirimizi okuyoruz, cümlelerimizi bitiriyoruz. inaniş buraya kadarmış. Artık Dan ne demek üzereydi, hiçbir fikrim yoktu.

Korkudan neredeyse düşüp bayılacaktım, burada kendi alışılmış holümde, alışılmışın dışındaki kocama bakarken bayılacaktım. Dan bana tüylerimi diken diken eden yamuk bir ifadeyle bakıyordu çünkü bu onun tipik bakışlarından biri değildi. Bir yabancıya atacağı bakışlardan biriydi.

“Sana söylemeye fırsat bulamadım,” dedi sonunda, doğru gelmeyen bir ses tonuyla. “Yarın seyahate gideceğim. Şeye uçamam lazım... Glasgow’a. Bu akşam gidip bir havaalanı otelinde kalabilirim.”

“Glasgow mu?” Bakakaldım. “Neden Glasgow?”

“Olası yeni bir tedarikçi buldum,” dedi bakışlarını kaçırarak ve yüreğim kurşun olup çöktü. Yalan söylüyordu. Anlamıştım.

Ona gidecekti.

“İyi.” Tek kelime cevap vermeyi başardım, oysaki ciğerlerimi yapışmak üzereydi.

“Kızlara hemen döneceğimi söylersin. Benim için onları öp.”

“İyi.”

Dan arkasını dönüp merdivenleri hızla çıkarken ben orada kıpırtısız kalakaldım, konuşmamızı en başa sarıp oynattım ve yapacağım her hamle yanlış olabilir gibi hissettim. Birkaç dakika sonra Dan geri döndü, elinde ona birlikte geçirdiğimiz ilk Noel’de hediye ettiğim deri çanta vardı.

“Dan, dinle.” Çaresiz görünmemeye çalışarak yutkundum. “Bu gece evde kalsana? Havaalanına yarın sabah arabayla gidemez misin?”

“Yapmam gereken işler var,” dedi, inatla benden uzağa bakarak. “Böylesi daha pratik... Karen’e mesaj atarım. Bakalım

birkaç saat fazla durabilir mi, kızları okula bırakır mı...”

Kızları okula bırakmak? Şu anda bunu dert ettiğimi mi sanıyordu? Okula bırakma işini mi?

“Tamam.” Zar zor konuşabildim.

“Bir iki güne dönerim. Sana haber veririm.” Beni alnımdan öptü, arkasından aceleci, kararlı adımlarıyla kapıya yürüdü. On saniye sonraysa gitmişti, bense hâlâ kıpırdamadan, şoktan neredeyse başım dönerek kalakaldım. Az önce ne olmuştu?

Aklıma birden bir fikir geldi ve hemen yukarı, çalışma odasına koştum. En üst çekmeceyi bir hışımla açtım ve işte pasaportu orada, her zaman durduğu yerde duruyordu. Dan pasaportunu unutacak bir tip değildi. Hiçbir yere uçakla gitmiyordu.

Pasaportu aldım, ilk sayfasını açtım ve Dan’ın ifadesiz bakan yüzünü görüp midem bulandı. Benden sır saklayamayacağına zannettiğim adam, yalancının daniskasıymış meğer. Şimdiyse beni boğan bir battaniyenin altında kalır gibi aşağılanmanın dibine vurdum. İğrençti. Tam tahmin edildiği şekildedeydi. Kocam beni terk edip, evde çocuklara bakmam için bırakıp metresine gitmişti. Gerçekliğim buydu. Biz farklıyız sanmıştım. Özeliz sanmıştım. Ama biz de güneybatı Londra’daki sıkıcı, sıradan, kötü evliliklerden biriydik. Aniden yarı hıçkırık, yarı çığlık arası bir tepkiyle cep telefonumu kavradım ve hançer gibi parmaklarla ona bir mesaj yazdım:

Git eğlenmene bak o zaman. Birbirimizi şaşırtalım demiştik. Sense tam tahmin edilen, sıkıcı, lanet olası bir klişeymişsin.

Mesajı gönderdim, sonra yere yığıldım. Ağlamanın ötesine geçmiştim. Düşünmenin bile ötesine geçmiştim.

Biz o çifttik. Her zaman gıpta edilen çifttik. Şimdiyse biz artık o çift olmuştuk.

ON BEŞ

Bunu babam öldüğü zamandan hatırlıyordum, ilk başta insan bir şey hissedemeyip uyuşuyordu. Hayatını sürdürüyordu. Gü-lümsüyor, espriler yapıyordun. İçinden, *Vay canına, aslında o kadar da kötü değil, ben amma metanetliymişim, bak sen!* diyordun. Ancak ne zaman acı seni yutuyordu ve öğürerek la-vaboya yığılıyordun, o zaman anlıyordun.

Ben hâlâ uyuşmuş evredeydin. Kızları okula hazırladım. Karen'le güzel güzel sohbet ettim, Dan'ın işlerinin yoğunluğunu anlattım. Profesör Russell'a, John'a camdan el salladım.

Okula kızları ben de bırakabilirdim ama Dan dün gece Karen'e mesaj atmış, acil işinin çıktığını söylemişti çünkü Karen sabah yedide kapıdaydı ve eyleme hazır. Az önce çıktıkları için ve evin içinde çocuklar her gittiğinde oluşan o aşırı sessiz atmosfer vardı. Ben ve yılan baş başa kaldık. Çok şükür, bir beş gün daha yemek yemesine gerek yoktu. Dan o zamana kadar dönmezse, onu hayvan barınağını götürecektim.

Her zamankinden daha fazla makyaj yaptım, rimel çubuğuyla gözümü oyarcasına kirpiklerimi boyadım. Yüksek topuk

lularımı giydim çünkü bugün biraz yüksekte olmak bana iyi gelecekti. Ceketimi giymiş, işe gitmeye hazırken posta kutusuna mektuplar atıldı ve zarfları alırken içimden Dan'e gönderilen bir şey varsa ne yapacağım, diye düşündüm. Diğer adrese mi iletelim? Nereye?

Ama iki tane katalog ve elle yazılmış bir zarf çıktı. Krem rengi ve şık bir zarftı. El yazısı da hoştu, eğik ve zarifti. Kuşku-larım ayyuka çıkarak zarfa baktım. Şeyden gelmiş olamazdı... Buraya yollamazdı...

Zarfı yırtarcasına açtım ve mideme bir bıçak saplandı. Yollamıştı. Ondan gelmişti. Bize kahrolası bir teşekkür kartı yollamıştı. Geleneksel cümleleri okudum ama sindiremedim. Odaklanamadım. Tek düşünebildiğim: *Bu ne cüret, bu ne cüret?*

İkisi için de.

Ona da.

Kadına da.

O mesajları ve saklı gizli sarılmaları. Beni aptal yerine koymaları.

İçime yeni bir enerjiyle dolmaya başladı. Yepyeni, akkor bir öfke gözümü döndürdü. Dün gece yanlış adım atmıştım. Hızlı tepki gösterememiştim. Söylemem gereken sözleri sarfetmemiştim. Sahneyi kafamda evirip çeviriyor, Dan'e mesajların hesabını sormalıydım, her şeyi gözüne sokmalıydım diye pişmanlık duyuyordum. Hangi akla hizmet onun itiraf etmesini beklemiştim? Neden öyle bir şey yapacaktı?

O yüzden bugün işe el koyuyordum. Kocamın âşığı birçok şey yapabilirdi. Ama bana ikiyezlü bir teşekkür notu gönderemezdi, bana arkamdan gülemezdi. Bunu ona yaptırmayacaktım.

Clarissa'ya mesaj attım: *Araştırma yapmak için Londra Kütüphanesi'ne uğrayacağım, ardından Google'dan Mary'nin*

şirketi Yeşil Armut Danışmanlık'ı buldum. Bloomsbury'deymiş. Bebek işi. Goodge Street'te metrodan inince bacaklarım makas gibi açılıp kapanarak kırt kırt yürüdüm. Yumruklarım iki yanımda sıkılıydı. Çenem sımsıkıydı. Vücutuma darbe almaya hazırdım.

Bulduğum adrese varınca karşıma beş katında yaklaşık on şirket olan, derme çatma asansörlü ve her adımda sizi yanlış anlamayı görev edinmiş bir danışma görevlisi olan, uzun bir Londra binası çıktı. Fakat sonunda, danışmadaki görevli ve Yeşil Armut Danışmanlık'tan birisiyle dişimi tırnağıma takarak sürdürdüğüm konuşmaların sonunda, "Hayır, randevusu yok. Hayır. Hayır yok. Adı Sylvie. Sylveee Winter. Mary'ye gelmiş. Maaa-ry.", dördüncü kata çıkan merdivenlerdeydim. Fit biri olmama rağmen kalbim çarpıyordu ve derimi ürpertiler kaplıyordu. Gerçek dışı hissediyordum. Sonunda, *sonunda*, bazı cevapları alacaktım. Ya da bir intikam. Ya da bir şey...

Üst kata ulaştım, ağır yangın çıkışı kapısından geçtim. Ve Mary oradaydı, küçücük sahanlıkta beni bekliyordu, üstünde gri pamuklu bir elbiseyle her zamanki gibi alımlıydı. Beni gördüğüne şok oldu, benimse içimin yağları eridi. Şimdi hiç dingin değildi.

"Sylvie!" dedi. "Telefon edip Sylvie diye birinin beni görmeye geldiğini söylediler ama hiç... Yani..."

"Neden buraya geldiğimi anlamadın mı?" diye laf soktum. "Gerçekten mi? Hiçbir fikrin yok?"

Bir sessizlik oldu ve Mary'nin kara gözlerinden düşünceler geçti. Ardından, "İstersen odama geçelim," dedi.

Beni minicik bir odaya götürüp masanın karşısında duran sandalyeyi gösterdi. Burası gayet boş bir alandı, açık renk ahşap mobilyalar, çevreci etkinlik posterleri ve çarpıcı bir soyut tablo vardı, ki başka koşullar altında olsa ona nedir diye sorardım.

Mary oturdu, ben oturmadım. Yukarıda durma avantajını korudum.

“Evet,” dedim, en kısa ve öz sesimle. “Gönderdiğin not için teşekkürler.” Zarfı çantamdan çıkarıp masasına fırlattım ve Mary şaşırdı.

“Tamam.” Zarfı dikkatlice alıp sonra tekrar masaya koydu. “Acaba bir... Yani sen...” Üçüncü kez denedi. “Sylvie...”

“Efendim?” dedim, sertçe. Durumu onun için kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu.

“Bir sorun mu var?”

Bir sorun mu var mı?

“Ah, bırak bu ayakları, Mary,” diye tersledim. “Demek onunla gizliden gizliye kırıştırıyorsun. Yasak ilişki. Senin yanına taşındı. Her neyse. Ama sakın bana akşam yemeği için teşekkürler yazan bir not gönderme, tamam mı?” Birden sustum, nefes nefese kalmıştım ve Mary karşımda, çenesi yerlere düşmüş, bakıyordu.

“*Benim* yanıma mı taşındı? Sen neler?..”

“İyi deneme.”

“Yüce Tanrım.” Mary başını tuttu. “Ayıkla pirincin taşını. Sylvie, ben Dan ile yasak ilişki yaşamıyorum ve benim yanıma taşınmadı. Tamam mı?”

“Ah, tabii tabii,” dedim buz gibi. “Sanırım sana gizli mesajlar da göndermedi. Herhalde sana ‘köşeye kısılmış gibi hissediyorum’ da demedi. Konuştuğunuzu gördüm, Mary. Birbirinize sarıldığınızı gördüm. O yüzden rol yapmayı bırakabilirsin, tamam mı? Ben *biliyorum*.”

Sessizlik oldu, Mary’ye ulaştığımı anladım. Durgun görünüşünü ufak bir noktadan deldiğimi anladım. Bir meleğe göre oldukça allak bullak, ah al moru mordu.

“O akşam konuştuk evet,” dedi sonunda. “Ve sarıldık da, doğru. Ama eski dostlar olarak, başka bir şey yoktu. Dan bana

içini dökmek istedi... ve ben de dinledim. Konuştum.” Mary birden sandalyeden kalktı, böylece benimle aynı seviyeye geldi. “Ancak Dan ve ben yasak ilişki yaşamıyoruz. Gerçekten, gerçekten yok öyle bir şey. Bana inan.”

“Eski dostlar.” Kinayeli bir biçimde cümlesini tekrar ettim.

“Evet!” Mary kızardı. “Hepsi bu. Ben evli erkeklerle yasak ilişki yaşamam. Öyle bir şey yapmam.”

“Peki ya mesajlar?” Tekrar hesap sordum.

“Ben ona sadece iki kere mesaj attım. Sohbet ettik. O kadar. Yemin ederim.”

“Ama buluştunuz. Starbucks’ta. Villandry’de.”

“Hayır.” Mary başını iki yana salladı. “Sizin evdeyken buluşuruz belki diye konuştuk... Orada kaldı. Dan sadece benimle konuşmak istedi. Dertleşmek. Hepsi bu.”

“Hangi konuda dertleşmek?” Sesim yakıcıydı. “Benim ne kadar ‘manyak’ olduğum hakkında mı?”

“Ne?” Şok geçirerek gözlerini kırıştırdı. “Hayır!”

“İnkâr etmeyi kes!” diye çıkıştım. “Mesajları gördüm! ‘Geci-keceğim.’ ‘Tamam, S’yi oyaladım.’ Elimle sertçe tırnak işaretleri yaptım. “PS faktörünü unutma.’ Hepsini okudum! Yalan söylemen boş!”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!” Mary allak bullak olmuştu. “PS faktörü nedir? Ve Dan hiçbir zaman ‘gecikmedi’ çünkü biz hiç buluşmadık.”

Nefes nefese kalmıştım. *Cidden mi?*

“Bak.” Dan’ın gizli telefonundan çektiğim resimleri ortaya çıkarıp gözüne soktum. “Bunları hatırladın mı?”

Mary ekrana baktı, alnını kırıştırdı, sonra başını sağa sola çevirdi. “Bu mesajları hayatımda hiç görmedim.”

“Ne?” Avazım çıktığı kadar bağıracaktım. “Ama Mary’ye gönderilmiş! Bak! Mary!”

“Beni ilgilendirmez. O mesajlar bana değil.”

Bir saniye birbirimize bakakaldık. Zihnim debeleniyor, bir açıklama arıyordu. Ardından Mary cep telefonunu aldı. Resimleri gezdi, ardından Mary'den gönderilmiş bir mesaja geldi, üstünde *Yeni telefon numarası, yarından itibaren*, yazıyor ve peşinden rakamlar geliyordu.

“Bu benim numaram değil,” dedi sakın sakın. “Bunlar benim mesajlarım değil. İstersen sana telefonumu gösterebilirim. Dan’ın bana yolladığı mesajları okuyabilirsin, üç tane zaten, ne kadar masum olduklarını anlayacaksın.” Kenarda şarj olan iPhone’u aldı ve açtı.

Bir saniye sonra, Dan’ın yazdığı üç mesaj önümdeydi, hepsi de *Selam Mary*, diye başlıyordu ve *Tekrar temasa geçmek iyi oldu* tarzı şeylerdi. Mary haklıydı. Bu mesajlar masumdu, hatta resmiydi. Diğer mesajlardaki samimi rahatlık yoktu.

“Bunun kim olduğunu bilmiyorum...” Mary cep telefonumdaki fotoğrafını çektiğim mesajları parmağıyla gösterdi. “Ama yanlış kadına çattın.”

“İyi de...”

Bacaklarım titreyerek koltuğa çöktüm. Tıkmaç vaziyetteydim. Hatta öylesine tıkmaç olmuştum ki, nefes alamıyordum. O diğer Mary kimdi o zaman? Dan’ın hayatında kaç tane Mary vardı? Sonunda kafamı kaldırıp Mary’ye baktım, o da en az benim kadar şaşkındı. Fotoğrafları yavaş yavaş karıştırıyor ve yüzünü buruşturuyordu.

“Neden... telaşa kapıldığını anlıyorum,” dedi. “Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Çaresizce elimi kaldırıp öne düşürdüm. “Dan dün gece çekti gitti, bir yere gitti. İş seyahati dedi ama inanmıyorum. Acaba onunla mı?”

“Hayır,” dedi Mary hemen. “İnanmam. Dan öyle yapmaz. Bence daha çok muhtemelen...” Sanki aklına birden bir fikir gelmiş gibi durup dimdik oturdu.

“Ne?” diye sordum. “Sana ne anlattı? Sana bir sır mı verdi?”

“Tam olarak değil. Anlatmaya başlamıştı... fakat sonra sustu.” Mary derin bir iç geçirdi. “Haline üzüldüm. Şu anda gerçekten çok stresli.”

“Stresli olduğunu biliyorum!” Hüsrân içinde cevap verdim. “Bana kesinlikle sebebini anlatmıyor. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanki kocaman, büyük bir sır var. Peki ama neler döndüğünü bilmezsem, ona nasıl yardım edebilirim?”

Mary tekrar çektiğim fotoğrafları karıştırıyor, mesajları dikkatlice okuyordu. Kaşlarını çatmıştı, canı sıkılmıştı. Sanki bir ikilemde kalmıştı. Sanki...

“Aman Tanrım.” Suratına dimdik baktım. “Sana bir şey anlattı. Değil mi? Neydi?”

Mary kafasını kaldırıp baktı ve tam üstüne bastığımı anladım. Ağzını sımsıkı kapattı. Gözleri ıstırap doluydu. Belli ki Dan ona bir şeyleri açıklamıştı ve Mary iyi kalpli bir insan olduğundan, doğru hareket budur diye inandığından onu koruyordu. Ancak bu yanlış hareketti.

“Lütfen Mary.” Öne doğru eğilerek durumun vahametini aktarmaya çalıştım. “Onun arkadaşısın biliyorum, Dan’ın güvenini sarsmak istemediğinin de farkındayım. Ama belki güvenini sarsmak şu anda ona yapacağın en iyi yardım olabilir. Bana söyleyenin sen olduğunu ona söylemem,” diye çabucak ekledim. “Ben de senin için aynısını yaparım, söz.”

Aynı duruma Mary’nin düştüğü bir olayı nasıl yaşayacağımızı düşünemiyordum ama içten söylemiştim. Eğer olursa, ben Mary’ye her şeyi anlatırdım.

“Bana ayrıntı vermedi,” dedi Mary istemeye istemeye. “Tam değil. Ama evet... bir şey var. Hayatını tıkadığını söyledi. Buna ‘devam eden kâbusu’ dedi.”

“Dan’ın ‘devam eden kâbusu’ mu? Dan’ın devam eden bir kâbusu vardı ve benim haberim mi yoktu? Nasıl yapabilirdi?

Neydi peki? Bana anlatmadığı neydi?

“Bu tabiri kullandı. Başka ayrıntı vermedi. Sadece...” Yumuşak pembe dudağını ısırды, rahatsız görünüyordu.

“Ne, söyle!” Çıldırarak üzereydim.

“Tamam.” Derin bir nefes verdi. “Her neyse... annenle ilgili.”

Ağzım açık kaldı. “Annemle mi?”

“Yerinde olsam onunla konuşurdum. Ona sorardım. Bana öyle geldi ki...” Mary dilini tuttu. “Annenle konuş.”

İşe gitmeyi kaldıramayacaktım. Clarissa’ya tekrar mesaj attım, *Hâlâ araştırma yapıyorum, sonra geleceğim*, ve doğrudan evin yolunu tuttum. Wandsworth’a vardığımda anneme üç sesli mesaj bırakmışım, kısa mesaj ve *Konuşmamız gerek!!!* başlıklı bir e-posta atmışım ama cevap alamamışım. Gerekirse şahsen evine giderdim. Ancak şu anda, az önce duyduklarımı sindirebilmek için biraz sessiz kalmaya ihtiyacım vardı. “Devam eden bir kâbus” ha. Dan ne zamandır bu devam eden kâbusla uğraşıyordu?

Annemle ilgili bir olay demişti Mary. Acaba şu “bir milyon pound, belki iki” meselesi miydi? Of Tanrım, neler oluyordu, neler?

Daha kötüsü, ya Mary yanılıyorsa? Ya devam eden kâbus bensem? Düşününce buz gibi oldum ve kendimi küçücük hissettim. Dan’ın dün geceki surat ifadesi gözümde canlandı. Sanki sabır taşı çatlamış gibi “bunu yapamam” diyeşini anımsadım.

Dün geceyi her hatırladığımda içim daraldı. Dan’e “sıkıcı lanet olası bir klişe” demişim. O da klasik, sıkıcı çapkın yolunu takip ediyor varsaymışım: Eski Sevgiliyle Yatan, Karısına Yalan Söyleyen Koca. Oysaki işin içinde iş vardı. Durum başkaydı. Yolda yürürken cep telefonumu çıkardım, ona tekrar mesaj atmak istedim, durumu düzeltmek istedim. Hatta *Sevgili Dan* kısmına kadar geldim fakat durdum. Ne diyecektim?

Aklımdan cümleler geçti ama anında hepsini teker teker savurdum.

Bana diğer Mary'nin kim olduğunu söyle. Lütfen artık beni bu olayın dışında bırakma. Devam eden bir kâbusun içindesin; neymiş o?

Bana anlatmak isteseydi, anlatırdı. Buradan da içimi karartan aynı soruya dönüyordum: Devam eden kâbusu ben miydim?

Sokağımızda yürürken gözümden yaşlar akıyordu ama Toby'yi görünce çabucak yaşları sildim. Toby, elinde rollerblade'leri ve kaskıyla Tilda'nın evinin önünde duruyordu.

"Selam Toby!" dedim. "Geri döneceğini biliyordum."

Başını salladı. "Rollerblade'lerimi alıyordum. Unutmuşum da." Açık bir Corsa'nın bagajına attı, bu arabayı tanıımıyordum.

"Senin araban mı?" dedim merakla, Toby bagajı kilitlerken.

"Michi'nin. Aslında ona arabasını aldığımı söylemem lazım." Bahçenin duvarına tüneyip mesaj yazdı. Güneş çıkmıştı ve Toby mesajını yazmayı bitirince arkasına yaslandı, sıcaklığın keyfini çıkardı, görünüşe göre hiç acelesi yoktu.

"Sen işe gitmedin mi?"

"Sonra gideceğim. Sorun yok." Omuz silkti. "Biz normalde öğlenden gece yarısına kadar çalışıyoruz."

Geceyarısı mı? Kendimi birden moruk gibi hissettim.

"Anladım. Eh, hazır buradayken anneni bir gör muhakkak. Evde mi?"

"Evet, bana spagetti Bolonez yapıyor." Yüzü aydınlandı ve ben de ona gülümsedim. Eve hemen dönerek Tilda'yı çok mutlu etmiş olmalıydı. Ya o olacaktı ya da yine kedi köpek gibi kavgadeceklerdi.

"Ögle yemeğine gelmek ister misin?" diye kibarca ekledi. "Hepimize yetecek kadar vardır eminim."

"Hayır, sağol." Gülümsemeye çalıştım. "Benim işlerim var..."

Ben... Her şey biraz..." Hiç niyetim olmasa da, derin bir iç geçirip duvarda yanına oturdum. "Sen hiç ortada bir gizli komplo varmış gibi hisseder misin?"

Bir cevap beklemiyordum aslında ama Toby büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Komplo var zaten. Söyledim ya sana, Sylvie, hepsi bir komplo."

Güneş yüzümüzü iyice ısıtıyordu. Toby'nin sakalı terliyor olmalıydı. Güneş gözlüğümü çantamdan çıkardım ve tam dudak parlaticıma uzanırken ve pembe kutusunun kapağını açarken Toby başıyla parlaticıyı gösterdi, sanki bu her şeyi kanıtlıyordu. "Big Pharma Ecza, Sylvie. Anladın mı?"

Cevap vermedim. Altın varakla yazılmış *PS* harflerine bakakaldım. Dan'ın başka bir kadına mesaj atarken benim özel takma adımı kullandığına inanamıyordum. Benden "PS faktörü" diye bahsettiğine inanamıyordum. Başka bir kadının beni bu isimle çağırması bile içimi kaldırdı. En kötü ihanetti.

Kimdi o? Kimdi o?

"Bir telefonda bir sürü mesaj bulsan ve kimden geldiğini bilmesen ne yapardın?" dedim, mavi gökyüzüne bakarak.

"Adres defterinden numaranın sahibini bulurdum," diye omuz silkti Toby.

"Kayıtlı olmayan bir numara," diye itiraz ettim.

"O zaman Google'a yazardım. Bir şey çıkıyor mu diye bakardım."

Dönüp suratına baktım. Google'a yazmak mı? Aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Google'da cep telefonu numaraları olmaz ki," diye iddia ettim.

"Bazen olur. Denemeye değer. Kimin telefonu ki?" diye sordu ilgilenerek ve hemen savunmaya geçtim.

"Hiç ya, ofisten bir kızın," dedim. "Kuzeninin," diye ekledim ne olur ne olmaz. "Yarı kuzen. Büyük bir şey değil."

Numarayı Google'da araştırabilirmişim. Birdenbire bir tarafıma diken batmış gibi oldum. Bir bilgisayar bulmalıydım, *hemen şimdi*.

“Eh, hadi görüşürüz, Tobes,” diyerek ayaklandım. “Michi'yi de bir ara getir! Onunla tanışmak isteriz.”

“Tabii. Hoşçakal Sylvie.”

Telaştan parmaklarım birbirine dolanarak anahtarı buldum ve kendimi eve dar attım. Bilgisayarımın açılması karınca yavaşlığında uzadı ve durmadan, “Hadi, hadi,” dedim.

Mesajda gördüğüm telefon numarasını arama motoruna yazdım, nefesimi tutup sonuçları bekledim, gerçi salak gibi anında cevap geleceğini sanıyorsam, yanıliyordum. Bir sürü ıvır zıvırı ayıkladım. Herhangi bir bilgi vermeyen, araba plakaları ve telefon rehberi sayfaları çıktı. Ancak beşinci sayfada, dikkatimi çeken bir site buldum.

St Saviour Okulu Ragbi Takımı. Okul Aile Birliği temsilcisi: Mary Smith-Sullivan.

Oydu. Cep telefonu numarası aynıydı. İlk adı aynıydı. Oh Tanrım, öyle biri varmış. Onun hakkında başka bir şeyler öğrenebilir miydim? Çalışıyor muydu mesela?

Yüreğim ağzımda atarak LinkedIn sitesinden Mary Smith-Sullivan'ı araştırdım. İşte oradaydı. *Mary Smith-Sullivan, Ortak, Ivory Milton. Uzmanlık alanı: Karalama, mahremiyet ihlali ve medyayla alakalı diğer yasal süreçler.* Kadın ellilerinin başında, kısacık siyah saçlı ve sert hatlı, ceket giyen biriydi. Minimal makyaj yapmıştı. Gülümsüyordu ama sıcak bir edayla değil, işkadını havasıyla. “Bu fotoğrafta gülümsemem lazım,” dercesine.

Dan'ın mütemadiyen mesaj attığı kadın bu muydu?

Bu kadınla yasak ilişki yaşıyor olamazdı. İmkânsızdı. Yani... Asla.

Sayfaya bakakaldım, anlam vermeye çalıştım ve başaramadım.

Sonunda, ellerim titreyerek telefonu elime alıp numarayı çevirdim.

“Avory Milton, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye şakıyan bir ses karşılık verdi.

“Bayan Smith-Sullivan’dan randevu almak istiyorum,” dedim aceleyle. “Bugün. En yakın zamanda lütfen.”

Avory Milton orta çaplı bir hukuk firmasıydı, Chancery Lane’le kesişen bir sokaktaydı ve lobisine on dördüncü kattan giriliyordu. Kocaman yerden tavana kadar penceresi vardı ve göz kamaştırıcı bir Londra manzarasına nazırdı, asansörden inince dizlerimin bağı çözüldü. İnsanlar üst katlara böyle ür-kütücü pencereler koymamalıydı.

Ancak bir şekilde danışma masasına ilerledim ve ziyaretçi giriş kartımı aldım. Şimdiyse bekleme alanında, manzaraya arkamı dönmüş oturuyordum.

Orada otururken, dergi okuyormuş gibi yaparken, dikkatlice çevreyi süzdüm. Çelik grisi koltukları, takım elbiseleriyle hızlı hızlı yürüyüp geçen insanları, hatta su sebilini inceledim... ama hiçbir ipucu yoktu. Buranın Dan’le ne alakası olduğunu kesinlikle çözemezdim. Aynı zamanda zaman yönetimlerinden hiç etkilenmedim. En az yarım saattir burada oturuyordum.

“Bayan Tilda?”

Bir kadın yanıma yaklaşırken göğsüm heyecanla şişti. Kadının oydu. Aynı LinkedIn’deki gibi kısacık saçlıydı. Aynı lacivert ceket ve Zara’dan aldığını anladığım mavi çizgili gömleği giymişti. Pahalı ayakkabılar. Parmağında alyans.

“Ben Mary Smith-Sullivan.” Profesyonel bir tavırla gülümseyip manikürlü elini uzattı. “Beklettiğim için özür dilerim. Memnun oldum.”

“Ah, merhaba.” Sesim çatladı ve karga gibi çıktı. “Merhaba,”

diye tekrar denedim, bu kez ayağa kalkarak. “Evet. Teşekkürler. Ben de memnun oldum.”

Takmaadım Bayan Tilda’ydı. İdeal bir isim değildi ama ran devuyu alırken telaştan aklımı vermemiştim. Danışmadaki kız “Adınız?” diye sorunca paniklemişim ve Tilda diye atıvermişim. Sonra çabucak düzelttim, “Bayan Tilda. Eee... Bayan Penelope Tilda.”

Penelope Tilda mı? Aklımdan ne geçiyordu kim bilir? Kimsenin adı Penelope Tilda değildi. Neyse ki henüz kimse bana hesap sormamıştı. Gerçi uçuk pastel tonlarda hah kaplı kordorda yürürken Mary Smith-Sullivan bana garip bir bakış atıp beni süzdü. Telefonda neden randevu almak istediğimi açıklamamıştım. Sadece “çok gizli” ve “çok acil” diyip durmuştum. danışmadaki kız, “Elbette, Bayan Tilda. Sizi saat iki buçuğa yazıyorum,” diye cevap vermişti.

Bayan Smith-Sullivan beni oldukça geniş bir odaya soktu, çok şükür penceresi küçüktü ve mavi döşemeli koltuğa oturdum. Kadın ikimize de birer bardak su koyarken dingin, net bir sessizlik oldu.

“Evet.” Sonunda adamakıllı yüzüme baktı ve bana yine profesyonel bir gülüş çaktı. “Bayan Tilda. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Tam da böyle sormasını bekliyordum ve suratına çarpacağım cümlem hazırды, tıpkı bir pembe dizi kahramanı gibi diyecektim ki: *Kocam niçin sana mesaj atıyor, sormak istiyorum, KALTAK.*

(Tamam, “kaltak” yok. Gerçek hayatta olmazdı.)

“Bayan Tilda?” diye nazıkçe sordu.

“Şeyi öğrenmek istiyordum...” Susup yutkundum. *Kahretsin.* Kendi kendime sakın ve sapasağlam duracağıma söz vermişim ancak sesim titriyordu.

Tamam. Bir saniye mola. Acelemiz yok.

Aslında, acelemiz vardı. Bu kadının saati muhtemelen bin pound değerindeydi ve Dan'ın metresi bile olsa bana faturamı keserdi. Özellikle öyleyse daha çok keserdi. Bense nasıl ödeyeceğimi düşünmemiştim bile. Kahretsin. Randevu ücretini keşke sorsaydım. Hadi, Sylvie, konuş hemen.

Derin bir nefes alıp kafamı topladım ve ofis kapısından dışarı doğru baktım. Önüme çıkan kişiyi görünce bayılır gibi oldum.

Annem oradaydı.

Üstünde pembe bir takım elbise vardı ve ince çizgili takım elbise giymiş, iri ve şişman bir adamla hızlı hızlı bu odaya doğru yürüyordu, annem canla başla bir şeyler anlatırken adam başını eğmiş, onu dinliyordu.

Annem burada ne halt yiyordu?

Bacaklarım çoktan kalkmış, Mary Smith-Sullivan'ın ofisinin kapısına doğru gitmişti. Beyni çalışmayan biri gibi kapının kolunu tuttum.

“Anne?” diye sordum, tiz bir sesle. “*Anne?*”

Annem de, çizgili takım elbiseli şişman adam da aynı anda durdu ve annemin yüzü üzüntüyle kaskatı donup kaldı.

“Demek *gerçekten* sensin,” dedi.

“Gerçekten ben miyim?” Bir ona, bir şişman adama baktım. “O ne demek, ‘*Gerçekten* sensin?’ Tabii ki benim. Anne, sen burada ne yapıyorsun?”

“Anneni ben aradım, Sylvie,” dedi Mary Smith-Sullivan tam arkamdan ve topuğumun üstünde dönüp ona baktım.

“Siz beni *tanıyor* musunuz?”

“Seni danışmada görür görmez tahmin ettim. Fotoğraflarını görmüştüm ve saçların sıradışı. Gerçi takma ad...” Omuz silktili. “Ama yine de, sen olduğundan emindim.”

“Tatlım, neden buradasın?” diye hesap sordu annem, neredeyse suçlayarak. “Seni buraya getiren ne?”

“Beni getiren...” Hayretler içinde kalarak anneme baktım. sonra tekrar Mary Smith-Sullivan’a döndüm. “Kocam niçin sana mesaj atıyor, sormak istiyorum.”

Nihayet aklımdaki cümleyi söylemiştim. Ama cümle kızgınlık hissini yitirmişti. Anlamını yitirmişti. Sanki bir tiyatro sahnesine adım atmıştım ve repliğimi bilmiyordum.

“Evet, sormak istemen çok doğal,” dedi Mary ve bana nazık bir acıma duygusuyla baktı. Dan’ın taşıdığı aynı acıma duygusuyla. “Ben baştan beri senin de bilmen gerektiğini söylemiştim ama...”

“Bayan Winter.” Çizgili takım elbise giymiş, şişman adam gümbür gümbür bir sesle konuşarak bana doğru yaklaştı. “Özür dilerim, kendimi tanıtayım. Ben Roderick Rice ve Mary ile beraber bir süredir bu meseleyle uğraşıyordum...”

“Hangi meseleyle?” Çıglık atmak istiyordum. Ya da birisini öldürmek. “*Hangi kahrolası meseleyle?*” Mary Smith-Sullivan’a, sonra Roderick’e, sonra şahsına has kaçamak bakışlarını ata ata ofisin kapısında dikilen anneme baktım. “Ne o? *Nedir?*”

Göz göze gelişlerini; sessizce akıl yarıştırdıklarını sezdim.

“Dan’le temasa geçen oldu mu?” diye sordu Mary sonunda Roderick’e.

“Devon’a gitti. Orada neler yapabilirim diye çalışacak. Daha önceden aramayı denedim fakat...” Roderick omuz silkti. “Telefonu çekmiyor galiba.”

Devon? Dan neden Devon’a gitti? Bu arada Mary çok mantıklıymış gibi kafa sallıyordu.

“PS faktörünü düşünüyorum,” dedi sessizce.

PS faktörü. Yine. Dayanamayacağım.

“Lütfen bana bu adla hitap etme!” Sesim roket gibi yükseldi. “Ben bir prenses *değilim*, ben Prenses Sylvie *değilim*, keşke Dan bana o aptal lakabı hiç takmasaydı.”

““PS”in açılımı “Prenses Sylvie’ değil ki,” dedi Mary Smith

Sullivan sonunda. “Bu ofiste değil yani.”

“Ama...” Kalakaldım, sustum. “O zaman ne...”

Sessizlik oldu. Bir kez daha bana garip ve acıyan bir bakış attı, sanki benim bilmediğim bir sürü bilgiye hâkimdi.

“‘Protect Sylvie’ demek. ‘Sylvie’yi Koruyalım anlamında.”

Bir an konuşamadım. Ağzım çalışmadı. Beni *korumak* mı?

“Neden korumak?” diyebildim sonunda ve hâlâ kapıda duran anneme döndüm. “Anne?”

“Ah, canım benim.” Annem çılgınlar gibi gözlerini kırpıştırmaya başladı. “Ne yapacağımızı bir türlü bilemedik, çok zorlandık...”

“Kocan seni çok seviyor,” dedi Mary Smith-Sullivan. “Ve bence son derece iyi sebeplere dayanarak böyle hareket ediyordu. Ancak...” Susup Roderick’e, sonra anneme baktı. “Bu çok saçma. Bence bilmesi gerek.”

Mary’nin asistanının getirdiği çay kupalarımız elimizde, Mary’nin küçük oturma alanına oturduk. Kupamı avuçlarıma sardım, içmiyordum, sadece sıkı sıkıya kavramıştım. Elle tutulur bir şeydi. Hayatımdaki diğer her şey avucumdan kaydığı için...

Asistanı odadan çıkınca, “Sana net gerçekleri sıralıyorum,” dedi Mary, ölçülü tavrıyla. “Babanın yıllar önce, on altı yaşında bir genç kızla sözde yasak ilişki yaşadığı iddia edildi.”

Kadına sessizce baktım. Ne bekliyor olduğumu bilmiyordum. Bu değildi ama.

Babam? On altı yaşında bir genç kız?

Odanın uzak bir köşesine gözlerini dikmiş duran anneme döndüm.

“Bu... doğru mu?” diyebildim.

“Tabii ki değil,” diye çıkıştı annem. “Olay tümüyle sahtekarlık. Kötü niyetli, bayağı bir adilik.” Yine hızlı hızlı gözlerini

kırpıştırmaya başladı. “Ben babanı düşündüğüm zaman...”

“Bahsi geçen kız, artık bir yetişkin ve,” diye devam etti Mary ifadesizce, “bu yasak ilişkiyi bir kitapta ifşa etme tehditi savurdu. Bu durumun... önüne geçildi.”

“Hangi kitap?” dedim kafam karışarak. “Babamla ilgili bir kitap mı?”

“Pek sayılmaz, değil. Joss Burton diye bir yazarın adını duydu mu?”

“*Yüksek Labirentin İçinden.*” Dümdüz baktım. “Okudum hatta. Başarıya ulaşmadan önce çok zor dönemlerden geçmiş. Yeme bozukluğu varmış, üniversiteyi yarıda bırakmak zorunda kalmış...” Yutkundum, midem bulanmaya başladı. “Yoksa babam... hayır.”

“Hepsi palavra,” dedi annem gözleri yaşlarla. “Hepsi onun zihnindeydi. Baban çok yakışıklı olduğu için ona abayı yakıp tutulmuştu.”

“İlk nüshada babanla yaşadığı ilişki ve kızın üstünde bıraktığı izden bahsediliyordu,” diye anlatmaya kaldığı yerden devam etti Mary. “Elbette on altı yaşında olduğu için, reşit değildi; yine de çok...” Duraksadı. “Okuması kolay değildi.”

Okuması kolay değildi. Beynim bu cümleyi kayda geçti, sonra da direksiyon kırdı. Aynı anda ancak bir miktarını kaldırıbilirdim.

“Baban kitaptan haberdar oldu ve bizim şirketimizden destek aldı. Onun gıyabında ihtiyatı tedbir kararı alınması için başvurduk, halbuki o esnada yazar bazı bölümlerin kesilmesi-ne ikna edilmişti.”

“İkna mı edilmişti?”

Annem burnunu silerek, “Dan çok yardımcı oldu,” dedi.

“*Dan?*” İkisinin yüzüne sırayla baktım.

“Baban bu meseleyi aile arasında saklı tutmayı istedi, o yüzden Dan’dan yardımını rica etti.” Mary’nin ses tonu öyle

dikkatliydi ki, dönüp dört kulakla dinledim. “Şöyle diyebilirim, Dan baban için sınırlarını aşarak çalıştı ve çaba gösterdi,” dedi. “Bizim temasımız oldu. Her belgeyi okudu. Joss Burton’la ve avukatlarıyla yapılan her görüşmeye ve toplantıya katıldı, oldukça... zorlu görünen tartışmaları... daha yapıcı bir şeye dönüştürmeyi başardı. Annenin dediği gibi, Dan’ın şahsen olaya parmak basması sayesinde sonunda Joss Burton bu bahsi geçen sayfaları kitaptan çıkarmaya razı oldu.”

“Dan seve seve yardım etti,” dedi annem kendini savunurcasına. “Sadece biraz fazla dünden razıydı.”

Beynim bir kaleideskop gibi dönüyordu. Babam. Dan. Joss Burton. Annemin mutfağında tezgâhta duran o kitap. Dan’ın gerginliği. O fısıldaşmalar, kafa kafaya vermeler... Bir şeyler olduğunu anlamıştım, biliyordum...

“Neden bana söylemediniz? Neden kimse bana anlatmadı?” Sesim gümbür gümbürdü. “Neden burada oturan ve hiçbirisinden haberi olmayan tek kişi benim?”

“Hayatım,” dedi annem çabucak, “babam bu... bu hain iftira karşısında hayretler içinde kalmıştı. Senin bu kurmaca, uydurma hikâyeleri duymanı istemedi. Bütün meseleyi hasır altı etmeye karar verdik.”

“Derken tam olaylar diniyor derken, babam vefat etti,” diye ekledi Roderick, ağır ve düşünceli bir şekilde. “Sonra her şey tekrar değişti.”

“Sen çok kırılığandın, Sylvie.” Annem elini uzatıp elimi sıktı. “Yıkılmıştın. Sana anlatamazdık. Hiçbirimiz. Öbür taraftan, zaten olay kapandı bitti sanıyorduk.” Annem gene gözlerini kırıştırmaya başladı.

“Ama bitmedi mi? Hayır,” diye dışımdan düşünüp sonuca vardım. “Tabii ki bitmedi, yoksa burada ne işin olurdu?” Suratlarına tekrar baktım, beynimdeki düşünceler o kadar hızla ayaklanıyordu ki, hızlarına yetişip sıralayamıyordum. “Dan

neden Devon'da? Şu 'bir milyon pound, belki iki' ne?" Anneme doğru döndüm. "O da mı bu konuyla ilgili? Neler oluyor?"

"Ah, canımın içi," dedi annem muğlakça, yine fıldır fıldır gözlerini kaçırdığını görünce ona sert bir cevap vermemek için kendimi tuttum. Annem insana saçını başını yoldururdu.

"Joss Burton yeni bir anı kitabı yazdı," dedi Mary. "Hayatının erken dönemini anlatan 'ilk kitabın öncesi' yeni bir kitap. Bu kez babanla yaşadığı sözde ilişkiyi tasvir etmekte diretiyor. Anlaşılan hikâyesinin 'anahtar' noktasıymış. Bir yıl sonra basılacak, *Yüksek Labirentin İçinden* kitabının filmi vizyona girerken."

"Bir film," dedi annem tiksintiyle. "Onunla ilgili bir filmi kim izlemek ister?"

İçimden geçen cevabı yapıştırmamak için dilimi ısırđım. "İçindeki iblisleri yenip muazzam ve küresel çapta meşhur bir işkadını olan bir kadın hakkındaki hikâyeyi kim izlemek ister? Ah, herhalde hiç kimse."

"Yeni kitabın profili yüksek," diye devam etti Mary. "Ulusal bir gazetede seri gibi yayınlanacak. Ve içinde babanın adı geçecek."

"Bir milyon avans almış," diye ekledi Roderick. "Gerçi kadın para için değil, gerçeklerin açığa çıkması için yaptığını iddia ediyor."

"Gerçeklermiş!" dedi annem, sinir bozukluğuyla. "Eğer bu kitap basılırsa, eğer baban yaptığı onca hayır işinden sonra... *bununla* anılırsa..." Sesi yükselip ciyakladı. "İğrenç! Hem neyse, üstünden onca zaman geçmiş, nasıl hatırlayacak?"

"Peki Dan neden Devon'da?" Hâlâ yüzlerine bakıyordum. "Anlamıyorum."

"Yine Joss Burton'la konuşuyor," dedi annem, minik dantelli bir mendille burnuna dokundu. "Kadın Devon'da yaşıyor."

"Dün gece sabaha kadar trendeydi." Mary bana nazik bir

bakış attı. “Bence Dan’ın hayatındaki en büyük gerginlik kaynaklarından biri, gerçeği senden gizlemektir.”

Gece treni. Ben onu metresiyle beraber sanıyordum. Meğerse bunca zaman...

Birden boğazım tılandı, Dan’ın bir başına trene binişini hayal ettim. Tüm bunları tek başına sırtlanmıştı. Bakışlarımı çayıma diktim, gözlerim yandı, dağılmamaya çalıştım.

“Tek kelime bile etmedi,” dedim sonunda. “Tek kelime bile.”

“En büyük endişesi, başından beri en büyük endişesi, senin olayı öğrenmen ve onun deyişiyle ‘kaldıramaman’ oldu,” dedi Mary.

Roderick, “Bir daha... kriz geçirmen,” diye patavatsızlık etmemeye çalışarak ekledi.

“Benimkisi ‘kriz’ değildi!” Sesim roket gibi yükseldi ve Roderick’in annemle şaşkın şaşkın bakıştığını gördüm. “Kriz ya da kopma ya da herkesin dediği şey değildi,” dedim daha sakinçe. “Yastı o. Sadece yastı. Evet, yıkılmıştım. Ama babamın ölümünü kabullenmek zoruma gitti diye... ben akli dengesi yerinde olmayan biri sayılamazdım. Dan benim için gereğinden fazla endişelendi. Beni aşırı kolladı. Fazla kolladı.”

“Hepimiz endişelendik, hayatım!” diye savunmaya geçti annem.

“Seni utandırmamdan korktun çünkü,” diye tersledim onu ve Mary’ye döndüm, söylediklerimi algılamaya daha açıktı. “Dan en iyi güdülerle hareket etti, onu suçlamıyorum... ama yanlış anlamıştı. Başa çıkabilirdim, bana söylemeliydi. Hepiniz bana haber vermeliydiniz.” Kupamı çat diye sehpaye koydum. “Evet, artık öğrenmek istiyorum. Her şeyi.”

Mary ile göz göze geldim ve kadın beni alıcı gözle süzdü. Sonunda başıyla onayladı.

“Pekâlâ. Dosyaları sana göstereceğim. Hepsine burada, ofiste bakmak zorundasın ama sana bir oda ayarlayabilirim.”

"Teşekkür ederim." Ben de onun gibi görev bilinciyle konuştum.

"Sylvie, hayatım." Annem yüzünü acıyla buruşturdu. "Yerinde olsam yapmazdım. Gerçekten bilmek istemezsin."

"İstiyorum!" diye öfkeyle lafını kestim. "Şu ana dek bir baloncuğun içinde yaşıyordum. Eh, artık o balonu patlatıp dışarı çıkıyorum. Korunmaya ihtiyacım yok. Kollanmaya ihtiyacım yok. "Protect Sylvie" artık bitti." Odadakilere çılgınlar gibi baktım. "*Bitti.*"

Tek başıma oturdum ve okudum. Okudum da okudum. Gözlerim bulanık görmeye başladı. Başıma ağrı girdi. Bir asistan bana üç fincan çay daha getirdi ama çaylar buz gibi olarak masada içilmeden kaldı çünkü gördüklerime fazlasıyla kaptırmıştım; anladıklarım beni içine çekiyordu. Beynim vızır vızırdı. Tüm bunlar nasıl olmuştu da benim haberim yoktu? Ben nasıl kör, habersiz bir morondum?

Joss Burton eskiden Los Bosques Antiguos'a tatile gidermiş. Meğer babamla orada tanışmış. Buraya kadar şüphesiz doğruduydu. Ailesinin sahiden orada, bizimkine çok yakın bir yerde evi varmış. Anne babası, annem ve babamla sosyalleşirmiş. Ben onları hatırlamıyordum ama zaten o günlerde üç dört yaşlarındaydım.

Sonra sözde iddia ettikleri geliyordu: Babamın ona hediyeler vermesi, onu kokteyllerle kandırması, onu ormana götürmesi... bunları doğru düzgün okumaya yüreğim dayanmıyordu. *Düşüncesi* bile midemi kaldırıyordu. Birkaç sayfayı hızla taradım, orada burada yazan kelimeler gözüme çarptıkça mide bulantım yoğunlaştı. Babam? Saf ve tecrübesiz bir yeniyetme kızla, babam ki hayatında...

Mary Smith-Sullivan haklıydı. Okuması kolay değildi.

Böylece e-postalara geçtim, günümüzde yapılmış yazışmaları, esas konuyu okudum. Dosyalarda yüzlerce e-posta vardı.

Belki binlerce. Babamdan Dan'e, Dan'dan babama, Roderick'ten ikisine, Dan'den Mary'ye, Mary'den tekrar Dan'e... Okudukça iyice şoka uğradım. Babamın e-postaları kısaydı. Talepkardı. Kendini üstün görerek yazılmıştı. Dan ise kibarlığını, iyiliğini bozmuyordu, oysaki babam... Babam ona baskı yapıyordu. Dan'in her şeyi bitirmesini bekliyordu. Bir şeyler ters gidince Dan'e küfür ediyordu. Babam bir kabadayıydı.

Babam hakkında bunları düşündüğüme inanamıyordum. Benim cazibeli, pırlıl pırlıl babam bir zorba mıydı? Yani tamam, bazen çalışanlarına karşı sabrı tükenirdi... ama ailesine asla.

Eminiz değil mi?

Okumaya devam ettim, babamın çabaları takdir ettiği e-postayı umutla aradım durdum. Dan'e gayretinden ötürü teşekkür ettiği maili. Onu omuzlara çıkardığı maili. Babam cazibeli biriydi. Cazibe, etkileyicilik burada neredeydi?

258 e-postadan sonra, o mesajı hâlâ bulamamıştım ve midem kurşun gibi ağırdı. Her şey berbat bir şekilde anlaşılmıştı. Dan'in babamla ilişkisi bu yüzden bozulmuştu. Çünkü babam onu sorunlarına sürüklemiş, sorunları Dan'in sorunları haline getirmiş ve ona çamur gibi davranmıştı.

Dan'in neden "sürüp giden bir kâbus"tan bahsettiği anlaşıyordu. Kâbus, babamdı.

Sonunda başımı kaldırdım, yanaklarım yanıyordu. Tıkanmıştım. Ayaklanmak istedim. Babamdan hesap sormak istedim. Eteklerimdeki taşları dökmek istedim. Beynimde çeşitli cümleler dolaştı: *Nasıl yapabildin? Özür dile! Dan'le böyle konuşamazsın! O benim kocam!*

Oysa babam ölüydü. Ölmüştü. Çok geçti. Onunla yüzleşemedim, onunla konuşamazdım, neden öyle ya da böyle konuştun diye hesap soramaz, içimi dökemez ya da durumu düzelte-medim; iş işten geçmişti, çok geçti.

İçimdeki vicdan azabı iyice yükseldi, yüzüm biraz daha

ıydı. Çünkü ben de Dan'e yardım etmemiştim, değil mi? Başından beri babamın kusurlarını örtbas etmiş, ona toz kondurmamıştım, Dan'ın hakikati açıklamasını imkânsız kılmıştım. Aradaki uçurum buydu.

"İyi misin?" Mary'nin sesini duyunca zıpladım, şoktaydım ve o anda sandalyede öne arkaya sallandığımı, kavgaya hazırlanır gibi çenemi kaldırmış durduğumu fark ettim.

"İyiyim!" Çabucak doğruldum. "Gayet iyi. Bunlar... ağırmış biraz."

"Evet." Kadın bana anlayışla baktı. "Birden kaldırman için fazla."

"Zaten gitmem lazım." Kol saatime baktım. "Çocukları okuldan alma zamanı."

"Ah." Başını salladı. "Eh, istediğin zaman yine gel. Öğrenmek istediğin ne varsa, bana sorabilirsin."

"Dan'den haber aldın mı?" Düşünmeden bu soru ağzımdan çıktı.

"Hayır." Mary bana nötr bir ifadeyle baktı. "Eminim elinden geleni yapıyordur."

Kadına bombardıman gibi sıralamak istediğim on bin kadar soru vardı ancak asansöre doğru yürüdüğümüz sırada bir tanesi zirvedeydi.

"Babam," dedim asansör çağırma düğmesine basarken.

"Evet?"

"Acaba o... Yani bunlar... Düşünüyor musunuz..." Dışımдан söyleyemiyordum. Fakat Mary leb demeden lebleyi anlamıştı.

"Baban her zaman Jocelyn Burton'ın hayal gücü çok renkli derdi ve bu yasak ilişkiyi tamamen uydurduğunu ısrarla yineledi," dedi. "Kadının anlattıkları orada, dosyalarda duruyor. Binlerce kelime. Hepsi çok betimleyici ayrıntılarla dolu. Ne var ki, sen bunların faydasını görmeyebilirsin."

"Anladım," dedim. "Eh... olabilir." Asansörün katlarda iler-

leyişini izledim: 26-25-24... Ve derin bir nefes aldım. “Babam,” dedim tekrar.

“Evet?”

Dudağımı ısırdım. Ne soracağımdan emin değildim. En baştan başladım. “Babamla Dan’ın arasındaki yazışmaları okudum. Ve...”

“Evet.” Mary gözlerimin içine baktı ve içimden bir his, tam olarak hangi noktaya değinmek istediğini çaktığını söyledi. “Dan çok sabırlı biri. Çok zeki. Umarım baban, onun için neler yaptığının farkına varmıştır.”

“Ama varmadı işte, değil mi?” dedim dobra dobra. “O e-postalarda gördüm. Babam ona iğrenç davranmış. Dan’ın nasıl dayandığına inanamıyorum.” Birdenbire, babamın hiç de cazibeli olmayan mektuplarıyla şikâyet etmeden uğraştığını düşününce gözlerim yaşlarla doldu. Bana tek kelime bile etmemişti. “Yani neden dayansın ki? Neden?”

“Ah, Sylvie.” Mary tuhaf ve kısa bir kahkahayla başını iki yana salladı. “Eğer bilmiyorsan...” Birden sustu, beni öyle kuru bir bakışla süzdü ki, rahatsız hissettim. “Biliyor musun, bunca zamandır seninle tanışmayı merakla istiyordum. Dan’ın Sylvie’sini görmeyi.”

“Dan’ın Sylvie’si mi?” İçimden acılı bir kahkaha çıktı. “Şu anda kendimi hiç Dan’ın Sylvie’si gibi hissetmiyorum. Onun yerinde olsam, beni yıllar önce terk ederdim.”

Kapılar açıldı, asansöre bindim ve Mary elini uzattı. “Niayet tanıştığımıza çok memnun oldum, Sylvie,” dedi. “Lütfen ikinci kitap için endişelenme. Eminim hepsi çözüme kavuşacak. Eğer sana Joss ya da... Lynn hakkında daha fazla bilgi verebilirim...”

“Ne?” Şaşkınlık içinde kaldım. “Ne demek Lynn?”

“Ah, affedersin. Biliyorum, insanın kafası karışıyor.” Mary kederle gözlerini bana çevirdi. “Tam adı Jocelyn ama ergenlik

yıllarında Lynn kısaltmasını kullanıyormuş. Yasal sebeplerden ötürü, biz tabii kâğıt üstünde...”

“Bir dakika.” Elim asansörün kapılarını açık tutma düğmesine basarken tepki verdiğimin farkında bile değildim. “Lynn mi? Yani şimdi bu kızın adının... Lynn olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Eh, elbette biz ondan genelde Joss diye bahsediyoruz.” Mary tepkim karşısında şaşkınlık içindeydi. “Ama o günlerde Lynn’miş. Hatta belki onu hatırlarsın diye düşünmüştüm. Anılarında senden de kesinlikle bahsetmiş. Eskiden seninle oyunlar oynarmış. Şarkılar söylermiş. ‘Kumbaya’ mıdır nedir, öyle bir şeyler.” Mary’nin yüzü değişti. “Sylvie? İyi misin?”

Bir baloncuğun içinde, onun da içindeki bir baloncuğun içinde yaşıyormuşum meğer. Gerçek dışıydım. Lower Sloane Street’te yürürken kafamda aynı cümle dönüyordu: *Hangisi gerçek? Hangisi gerçek?*

Avory Milton ofisinden en sonunda çıkınca Dan’ın telefonunu yaklaşık beş defa aradım. Fakat açmıyordu ya da sinyali yoktu ya da öyle bir şey. O yüzden sonunda çaresizliğin eşliğinde, çıldırma noktasında bir mesaj bıraktım: “Dan, az önce öğrendim, inanamıyorum, hiç bilmiyordum, çok özür dilerim, her şeyi yanlış anlamışım. Dan, konuşmamız gerek. Dan, lütfen beni ara, çok ama çok özür dilerim...” ve bip sesi çıkana kadar böyle boş yere tekrar ettim.

Şimdi istikamet annemin eviydi. Aklımı kaçırmak üzereydim ve bir yerde soluklanıp bir şey içmeliydim ama hiç niyetim yoktu. Annemi görmek zorundaydım. Bunu içimden atmak zorundaydım. Okulu arayıp kızları okul sonrası kulübe yazdırdım. (Londra’da çalışan, yoğun annelerin son dakika aramalarına alışkınlardı.)

Yedek anahtarım ile annemin evine girdim, selam bile ver-

meden salona daldım ve bağışlamayan bir ses tonuyla, “Bana yalan söyledin,” dedim.

Annem koltukta göğsüne bir yastık bastırmış, boşluğa bakarak oturduğu yerden fırladı, arkasını döndü. Birdenbire kocaman koltuğun ortasında küçücük ve incinebilir göründü ama bu düşünceyi bir köşeye ittim.

“Lynn,” dedim, gözlerimle içine işleyerek. “Lynn, anne. *Lynn*.”

Neyse ki annem, “Ne demek, Lynn?” filan demedi. Gözleri bir hayalete bakıyormuş gibi içimden geçip uzağa odaklandı ve yüzü yavaşça endişeyle buruştu.

“Lynn!” diye resmen bağırdım. “Bana hayali demiştiniz! Kafamın içiyle oynadınız! Lynn gerçektir! O *gerçektir*!”

“Ah, hayatım.” Annem eliyle gergince ceketinin kumaşını ezip büzdü.

“Neden öyle bir şey yaptınız?” Sesim bir çocuk gibi mızımızlanarak ağlama tonuna yaklaşıyordu. “Neden kendimi o kadar berbat hissetmeme sebep oldunuz? Ondan bahsetmeme izin vermediniz, bana suçluluk duygusu yaşattınız... ve başından beri gerçek olduğunu biliyordun! Hastalıklı bir şey bu! Manyaklık!”

Ben konuşurken Tessa ve Anna zihnimde belirdi. Benim güzel kızlarım, kıymetli fikirleri, rüyaları ve düşünceleri olan yavrularım. Onların beyninin içine etmek, düşüncelerini değiştirmek, herhangi bir şey hakkında suçluluk duymalarına sebep olmak... bir tabuydu.

Annem cevap vermiyordu. Koltuğun önüne doğru yaklaştım, şimdi tam karşısında nefes nefeseydim. “Neden? *Neden*?”

“Sen daha çok küçüktün,” dedi annem sonunda.

“Küçük mü? Ne alakası var?”

“Her şeyi daha basit kılar diye düşündük.”

“Neden basit kılsın?” Anneme bakakaldım. “Ne demek basit?”

“Çünkü çok acilen oradan ayrılmak zorunda kaldık. Çünkü...”

“Neden apar topar oradan ayrıldık?”

“Çünkü o kız... *suçlamalarda* bulunuyordu!” Annemin sesi birden yükseldi, maskesizdi, sertti ve yüzünde hayatımda gördüğüm en çirkin, kanımı donduran bozuk bir iğrenme ifadesi oluştu.

Bir an sonra kayboldu. Ama görmüştüm. Gördüğümü geri alamazdım. O sesini duymamış gibi olamazdım.

Hayatımız nasıl da parıl parıldı. Ben simden başka, eğlence ve lüksten başka bir şey göremezdim. Yakışıklı babam ve güzel annem. Benim büyüğü, gıpta edilecek ailem. Şimdiyse o külhan beyi maillerini görüyordum. Yalan söyleyen ebeveynleri. Her şeyin altında sinsice yatan çirkinliği.

“Kızın yazdıklarında...” Güçlkle yutkundum. “Kızın yazdıklarında... bir tane bile gerçek var mı?”

“Tabii ki yok.” Annemin sesi yine sertti ve yüzüm buruştu. “Tabii ki yok. *Tabii ki* yok.”

“O halde neden...”

“Los Bosques Antiguos’tan ayrılmak zorundaydık.” Annem başını yana çevirip odanın köşesine baktı. “Son derece tatsızdı. Dayanılmazdı. Kız hikâyeyi anne babasına anlattı ve elbette onun o süslü püslü masalına inandılar. Eh, nasıl tepki gösterdiklerini tahmin edersin. Arkadaşlarımız arasında dedikoduyu yaydılar... Biz de öyle bir şeyi başımızda istemiyorduk... Ayrılmak zorundaydık.”

“O yüzden evi sattınız.”

“Bence günün sonunda zaten satardık.”

“Bana Lynn’in hayali olduğunu söylediniz. Dört yaşında bir kızın kafasıyla oynadınız.” Ses tonum insafsızdı.

“Sürekli onu sorup duruyordun, Sylvie.” Annemin sol gözünde tik başlamıştı ve eliyle devamlı durdurmaya çalışıyordu. “Sürekli soruyordun, ‘Lynn nerede, Lynn nerede?’ O salak şarkıyı söyleyip duruyordun.”

“Kumbaya,” dedim sessizce.

“Baban sinir oluyordu. İkimiz de sinir oluyorduk. Her şeyi nasıl geride bırakabilecektik? Hayali olduğunu söylemek babanın fikriydi. Ben de içimden, ne fark eder dedim. Gerçek... hayali... onu nasılsa bir daha hiç görmeyecektin. Zararsız, küçük bir beyaz yalandı.”

“*Zararsız küçük bir beyaz yalan mı?*”

Öfkeden akkora döndüğümü hissettim. Çocukluğumdan kalma bir milyon anı zihnimde yeniden canlandı. Lynn adı her geçtiğinde babamın belimi büken, sessiz öfkesini hatırladım. Annemin telaşla o anı geçiştirdiğini, konuyu değiştirdiğini. Ah ama baksanıza, annemin hayatı bunun üstüne kuruluydu, değil mi? Bir anı süsleyip püslemek.

İçeriye sessizlik çöktü. Burada kalamazdım, ne var ki kıpırdamaya mecalim de yoktu. Bir şekilde annemin koltuğuna takıldım. Kocaman ve krem rengiydi, püsküllüydü, üstünde pembe kadifeden ve damasko kumaşından ve pamuklu desenli, kişiye özel yapılmış bir sürü yastık duruyordu. Çok güzeldi. Annemse pembe döpiyesiyle, sarı saçlarıyla koltukta otururken ne kadar hoş ve güzel görünüyordu. Şu resim hayranlık uyandırırıldı. Yüzeyde.

İşte annem benim için hep bundan ibaretti, birden kafama dank etti. Yüzeydi, hep yüzeydeydi. Parlama ve yansıma. Parlak gülüşler, dikkati dağıtmak için tasarlanmış gülüşler. İkimiz yıllar yılı birbirimize aynı cümleleri döne dolaşa söylemiş, hiçbir zaman durup da üstünde kafa patlatmamıştık. “Çok hoş bir etek.” “Leziz bir şarap.” “Baban bir kahramandı.” En son ne zaman bir yere varan, derin ve empati dolu bir sohbet etmiştik?

Hiçbir zaman.

“Peki ya Dan?” dedim dümdüz.

“Dan?” Annem sanki Dan’ın kim olduğunu unutmuş gibi alnını kırıştırdı ve içimde yine bir öfke patlaması oldu.

“Sizin için bir tarafını yırtarak çalışan Dan. Şu anda Devon’da, babamın adına leke sürülmesin diye çırpınan Dan. Bir kez daha. Tüm bunlarda asıl kahraman olan ama ona hep şey gibi davrandığınız Dan...” Durdum. “Şey gibi... şaka gibi.”

Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar doğru olduğunu anladım. Annem Dan’i hiçbir zaman ciddiye almazdı. Ona asla saygı duymazdı. Kibardı, iyiydi hoştu ama hep ağzı köşesinden kıvrılırdı. O inceden acıma hali olurdu. *Zavallı Dan*.

“Hayatım, saçmalama,” dedi annem, sakince. “Hepimiz zavallı Dan’i anlıyoruz.”

İnanmıyordum. Yine aynısını yapıyordu. “Ona ‘zavallı Dan’ deme!” diye annemi tersledim. “Kendini ne kadar üstün görüyorsun!”

“Sylvie, canımın içi, sakinleş.”

“Sen kocama saygı duyarak davrandığın zaman sakinleşeceğim! Sen de babam kadar kötüsün. Dan’e yolladığı postaları gördüm, hepsinde kabaydı. *Kaba*. Bunca zamandır babam bir ermişmiş gibi davrandık. Yıldızmış gibi. Eh, asıl yıldız Dan! Yıldız o, hiç takdir edilmedi, hiç teşekkür duymadı...”

Öfkem içimden akıyordu ama kendime de kızgındım. Kendimi azarlamaktan, utancımın yerin dibine girmekten ne yapacağımı şaşırmıştım. Dan’e karşı babamı savunduğum defalarca örnek gözümde canlandı. Varsayımlarım. Söylediğim affedilmez şeyler: “Babamın zengin ve başarılı olmasına tahammül edemiyorsun... Sen çok *komplekslisin* ve bundan bıktım...”

Bu saçmalıklara sabırla katlanan Dan’e *kompleksli* demiştim.

Dayanamıyordum. Kendime dayanamıyordum. Dan’in neden bu kadar germik olduğu belliydi. Kendini köşeye kısıtılmış hissetmesi normaldi. Düşün DVD’mizi izlemek, babamın şovuna bakıp iç çekmemize tahammül edememesi normaldi.

Utancım her yanıma sardı. Kendimi çok akıllı sanırdım. Psi-

şik Sylvie sanırdım. Meğer *hiçbir şeyden* haberim yokmuş.

Şimdi bile, annem hâlâ anlamıyordu. Hiçbirisini tanııyordu. Donuk bakışından anlıyordum. Olayları beyinde kendine uyacak şekilde kalıba sokuyordu, en baştan, sanki bir algoritmaymış da, babamla kendisi merkezdeymiş, diğer herkes yanlarda yüzüyormuş gibi.

“Sen bu odada oturdun,” diye devam ettim, “ve Dan ‘pek de hayatın coşkusu değil’ dedin, öyle mi? Hıh, asıl o hayatın coşkusu ve ruhu.” Sesim aniden titremeye başladı. “Dan hakiki bir yaşam sevinciyle dolu, ruhen coşkulu bir insandı. Flaşlar çakmaz, gösteriş yapmazdı... ama ailesinin yanındaydı. Onu hafife aldınız. Ben de onu hafife aldım.” Birden gözlerim yaşlarla doldu. “Babamın onu nasıl sıradan gördüğüne inanamıyorum. Ona küfrettiğine. Ona bir...”

“Sylvie, yeter artık!” diye çıkışıp lafımı ağzıma tıktı annem. “Aşırı tepki veriyorsun. Dan bu aileyle evlendiği için çok şanslı, hem de çok şanslı.”

“Ne?” Anneme bakakaldım, duyduklarım doğru muydu? “Ne?”

“Baban harika, cömert ve unutulmaz bir adamdı. Neler başardığını düşün. Onun hakkında böyle konuştuğunu duysa, üzüntüden kahrolurdu!”

“Eh, çok yazık!” diye patladım. “Ayrıca ne demek Dan şanslı? Benim ailemin parasının bir kuruşuna bile dokunmadı, benim ve kızların geçimini sağlıyor, buraya her gelişimizde o lanet olası düğün DVD’sine katlanıyor, babamın gösteride rol çalışını izliyor... Şanslı mı? Asıl babam ve sen böyle şahane bir damat kazandığınız için şanslıydınız! Bunu hiç düşündün mü?”

Nefes nefese bitirdim. Kontrolümü kaybetmeye başlıyordum. Sırada ne diyeceğimi bilmiyordum. Umrumda değildi.

“Baban hakkında böyle konuşma!” Annemin sesi odada tiz bir roket gibi havaya fırladı. “Seni ne kadar çok sevdiğini bili-

yor musun? Senine ne kadar gurur duyduğunu biliyor musun?"

"Beni sevseydi, benim sevdiğim adama saygı gösterirdi! Dan'e ailenin bir ferdi gibi davranırdı, bir... yanaşma gibi değil! Kendisi için öylesi uygun olduğu için hayali arkadaşım var diye bana yalan söylemezdi!" Anneme bakakaldım, nefesim kesildi, düşüncelerim birdenbire farklı bir yola girdi ve bambaşka, iğrenç bir mana ortaya çıktı. "Beni ben olduğum için bir insan gibi sevdiğinden bile emin değilim. Beni kendi yansımasının bir parçası olarak seviyordu. Marcus Lowe şovunun bir parçası olarak. Kralın prenses kızı. Ama ben benim. Ben *Sylvie'yim*."

Konuşurken annemin altın varak çerçeveli aynasında yansımamı gördüm. Belime kadar sarı saçlarım küçük bir kız çocuğu gibi bukle bukle, sanki bir prenses saçıydı. Saçımı babam çok severdi. Kesmekten beni alıkoyan babamdı.

Ben uzun saç seviyor muydum?

Acaba uzun saç bana yakışıyor muydu?

Birkaç saniye kendime baktım durdum, nefesimi tutmuşum.

Ardından başım dönerek ve gerçeklerden kopup uçarak annemin yazı masasına yürüdüm, bir sene ona Noel hediyesi aldığım el yapımı makası kaptım. Saçımı bir elimle tuttuğum gibi kesmeye başladım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. *Bütün* hayatım boyunca.

"Sylvie?" Annem dehşetle nefesini tuttu. "Sylvie. *Sylvie*!" Histerikleşiyordu. "Ne yapıyorsun?"

Durdum, makas ortasından açık elimdeydi, yere bir tutam uzun saç düşmüştü. Hevessizce saç a baktım, sonra kafamı kaldırıp annemle göz göze geldim.

"Büyüyorum."

ON ALTI

Günün geri kalanını otomatik pilota bağlamış gibi geçirdim. Kızları okuldan aldım, huzursuz serzenişlerine gülüp geçtim:

“Anne, saçına ne oldu?”

“Saçların nereye gitti?”

“Ne zaman geri takacaksın?” (Anna bana kaygıyla gözlerini kırıştırtıyordu.) “Şimdi takacak mısın, anne? Şimdi?”

İlk içgüdüm onları korumaktı. Darbenin etkisini yumuşatmak. Hatta bir an için aklımdan, uzun sarı peruk mu alsam, diye bile geçirdim. Gerçeklik kafama dank edinceye kadar. Kızları sonsuza dek koruyamazdım ve korumamalıydım da. Hayatlarında hoşlarına gitmeyecek bir şeyler olacaktı. Terslikler yaşıyorlardı. Başa çıkmak zorundaydılar. Hepimiz başa çıkmak zorundaydık.

Akşam yemeğimizi yedik, onları yatırdım ve yatağıma –yatağıma– oturdum, gözlerimi duvara diktim, son birkaç günün olayları başımın üstünde bir dalga gibi kırılırken ağlamaya teslim oldum. Derin, göğsümü sarsan hıçkırıklara kendimi bırakıp başımı yastığa gömdüm, sanki en baştan yas tutuyordum.

Sanırım bir bakıma yas tutuyordum da. Ama neyin yasını? Kaybettiğim gerçek/hayali arkadaşım Lynn'in mi? Tanıdığımı zannettiğim, kahraman babamın mı? Dan'in mi? Hırpalanmış evliliğimizin mi? Eskiden olduğum, hiçbir konuda en ufak bir fikri bulunmadan yeryüzünde dolaşan, saf ve masum Sylvie'nin mi?

Düşüncelerim babam ve Lynn'e doğru saptı, bütün bu mesele... uydurmaca... her neyse... Birden yerimden sıçradım. Bunu düşünmeyi kaldıramadım. Hepsini gerçekdışı. Gerçekdışı.

Asıl umursadığım, asıl kafaya saplantı ettiğim, manyak saplantılı bir insan gibi takıldığım kişi Dan'di. Akşam geceye dönerken yatağa girsem de uyuyamadım. Zihnimde kelimeler ve cümleler dönenerek tavanı seyrettim. Çok özür dilerim... Anlamadım... Bana anlatmalıydın... Keşke bilseydim... Keşke bilseydim...

Sesli mesajlarıma yanıt vermedi. En küçük bir temas kurmadı. Haksız değildi.

Sabaha karşı iki saat uyuklamıştım, yüzüm kül gibi beyazdı ama alarm çalar çalmaz, garip hissederek yataktan kalktım. İşe gitmek için giyinirken otomatik bir hareketle Bayan Kendrick'in sevdiği çiçekli elbiselerden birine elim gitti. Sonra durdum, ayıldım. Bütün elbiselerimi kenara itip dar kesimli bir pantolon ve belden oturan bir ceket olan siyah bir takıma uzandım. Yıllardır giymemiştım. Son derece Bayan Kendrick olmayan bir kıyafetti. İstedğim tam da buydu.

Bir gecede zihnim açılmıştı. Solgun sabah ışığında her şeyi farklı görüyordum. Sadece ben ve Dan hakkında değil... ve babam... ve evliliğimiz... ve işim. Kim olduğum hakkında. Neler yaptığım hakkında.

Hepsinin değişime ihtiyacı vardı. Artık minik bir hanımefendi gibi adımlar atmak yoktu. Gelenek yoktu. İhtiyat yoktu. Uzun adımlarla ayaklarımı sağlam basmalıydım. Hayatı

avuçlarımın içinde *kavramalıydım*. Kaybettiğim zamanı telafi etmeliydim.

Kızları okula bıraktım, beni dün gece görmeyen herkes yeni kısa kesilmiş saçlarıma ağzı açık kalarak bakarken gergince gülümseyip başımla onayladım. Ebeveynler, öğretmenler, hat-ta okul müdürü Bayan Blake bile, hepsi hayret etti, sonra bana selam verirken çabucak ifadelerini topladılar. Doğruya doğru, saçım bayağı sert görünüyordu. Bu sabah ben bile kendimi ay-nada görünce şok geçirdim. Memnuniyetle, “Evet, bir değişiklik yapmak istedim,” dedim ve “Biraz düzeltilmesi gerekiyor,” diye altı yüz defa tekrarladım ve sonra kaçtım.

Doğru düzgün bir kuaför randevusu almalıydim. Ama önce başka işlerim vardı.

Willoughby House’a varınca Clarissa dehşetten çenesini yerlere düşürdü.

“Sylvie saçların!” diye heyecanlandı. “Saçların!”

“Evet.” Başımı salladım. “Saçlarım. Kestim.”

“Anladım. Vay canına.” Yutkundu. “Çok... hoş olmuş!”

“Yalan söylemek zorunda değilsin.” Çabasına gülümseyerek karşılık verdim. “Hoş görünmüyor. Ama iyi. Benim için.”

Clarissa resmen ne dediğimden bir anlam çıkaramadı ama çıkarıp ne yapacaktı ki?

“Robert dün nerede olduğunu merak etti,” dedi, beni dikkatlice süzerek. “Aslında, hepimiz merak ettik.”

“Saçlarımı kesiyordum,” diyerek bilgisayar masasının yolunu tuttum. Defterler düzgün bir tomar halinde üst üste duruyordu, hepsini kucakladım. On iki yıl geriye gidiyorlardı. Artık yetmiş olmalıydı. Değil mi?

“Ne yapıyorsun?” Clarissa beni merakla izliyordu.

“Birisinin eyleme geçme vakti geldi,” dedim. “Artık birimizin bir şey *yapma* zamanı geldi.” Dönüp suratına baktım. “Sadece güvenli küçük adımlar değil... büyük eylemler. Risk alan ey-

lemeler. Uzun zaman önce yapmış olmamız gereken eylemler.”

“Anladım,” dedi Clarissa, şaşkınlık içinde. “Evet. Kesinlikle.”

“Birazdan dönerim.” Defterleri dikkatlice torba gibi bir çanta taya koydum. “Bana şans dile.”

“Bol şans,” diye itaatkârca tekrar etti Clarissa. “Tam işkadarını havandasın,” diye ekledi birdenbire, bu yeni ve yabancı fikri düşünüp beni süzerken. “Pantolon ceket takımı. Saçlar.”

“Evet, şey.” Yamuk bir gülüş çaktım. “Zamanı gelmişti.”

Wilson-Cross Derneği’ne yirmi dakika erken geldim. Mayfair’da beyaz bir binada bulunan bir ofisti ve yaklaşık yirmi kişilik bir personele sahipti. Hepsinin ne iş yaptığını bilmiyordum –benim gibi salaklarla Claridges’da kahve içmek dışında– ama umrumda değildi. Onların personeli beni ilgilendirmiyordu. Paraları ilgilendiriyordu.

Susie Jackson’ın bana senenin başında gönderdiği Etkinlik Günlüğü’nden bildiğim kadarıyla Mutemetlerin Toplantısı saat on birde başlayacaktı. Susie kahve içerken pek çok kez bu toplantıya değinmiş, hem de çok komik anlatmıştı. Mutemetler toplantılarda bir türlü iş meselelerine geçemez, okulları ve tatilleri konuşurmuş. Bir milyon pound ederinde kararları çat diye verişlerini, öbür tarafta beş yüz pound’luk bir yardımı, “Derneğin özet emeline uyup uymadığını” iki saat konuşup tartıştıklarını anlatmıştı. Birbirlerine karşı gruplaşmalarını. Wilson-Cross Derneği’nin mutemetleri çok kallavi ve mühim insanlardı, listeyi görmüştüm ve hep Sör bilmem ne, Dam bilmem kimlerle doluydu ama anlaşılan, hepsi çocuk gibiydi.

Evet, bütün bunları biliyordum. Ayrıca bugün, mutemetlerin beş milyon pound toplamında gelir elde ettiğini biliyordum. Önerilere ve tavsiyeleri açık olacaklarını, Susie Jackson’ın sunacaklarını dinleyeceklerini biliyordum.

Her şeyin de ötesinde bildiğim şey, Susie bize iyilik borçluydu.

Danışmadaki kıza randevum olduğunu söyledim ve Susie bekleme alanına kolunda kalın beyaz bir dosyayla gelince kafası karıştı.

“Sylvie! Selam. Saçların.” Gözleri kocaman açıldı, beğenmediğini çok belli etmişti ve içimden Patavatsız Tepkiler kategorisinde ona on üstünden sekiz verdim. (On üstünden sıfır alan kişi kızların müdürü Bayan Blake’ti, beni gördü, resmen şoka girdi ama hemen hemen aynı anda, “Bayan Winter, saçınız bugün ne kadar dramatik, ne kadar ilham verici,” diyiverdi.)

“Evet. Saçlarım. Her neyse.”

“Randevumuz var mıydı?” Susie kaşlarını çatarak cep telefonuna eğildi. “Olduğunu sanmıyorum. Ah, e-postayına henüz cevap verememişim.”

“E-postayı boşver, önemli değil,” diye lafını kestim. “Ayrıca hayır, randevumuz yoktu. Sadece seni iki dakika görüp bugün Willoughby House’a kaç bin pound bağışlamayı planladığınızı soracaktım.”

“Efendim?” Susie şaşkınlığın doruklarındaydı.

“Claridges’da sizinle görüşmek ve toplantı yapmak çok güzeldi, umarım keki de afiyetle yemişsinizdir,” dedim imalı imalı ve Susie’nin yüzü pembe oldu.

“Ah. Evet.” Yere bakarak konuştu. “Teşekkürler.”

“Ben iyiliğe iyilikle karşılık vermeye inanırım, sence de öyle değil mi?” diye tatlı tatlı ekledim. “Yapılan iyilikler nakte dönüşmeli. Ödeşilmeli.”

“Bak Sylvie, zamanlama iyi değil,” diye başladı Susie ama ısrar ettim.

“Bir de dikkatimi çekti, biz ödeşmemizin zamanını bayağıdır bekliyormuşuz.” Çantama elimi sokup Defterler’i çıkardım. Buraya gelmeden önce çeşitli yerlerine Post-It’ler yapıştırmıştım ve şimdi soluk dolmakalemlerle girilmiş bir yazıya döndüm. “Sizin girişimcilerinizden biriyle ilk olarak on bir yıl önce gö-

rüşmüşüz. *On bir yıl önce.* Adı Marian'mış ve Willoughby House tam da desteklemeniz gereken bir dava demiş ancak maalesef zamanlama doğru değilmiş. Üç yıl boyunca bunu söylemiş." Defterler'in başka bir sayfasına geçtim. "Sonra Marian'ın yerini Fiona almış. Bak, 12 Mayıs 2011'de Bayan Kendrick onu Savoy'da öğle yemeğine çıkarmış." İlgili elle yazılmış nota parmağımla dokundum. "Üç çeşit yemek yiyip şarap içmişler ve Fiona derneğin bizi destekleyeceğine söz vermiş. Elbette, hiçbir zaman gerçekleşmemiş. Ardından Fiona'nın yerini sen devralmışsın ve ben seninle kaç, sekiz görüşme mi yaptım? Kahveler, pastalar, partiler ve davetlere çağırıldın. Her sene bin pound için başvurmuşuz. Ve bir kuruş gelmemiş."

"Evet," dedi Susie, resmileşerek. "Eh. Bildiğin üzere bizden beklenen çok fazla talep var ve her başvuruya titizlikle yaklaşıyoruz..."

"Bırak bu ayakları şimdi!" dedim sabrım taşarak. "Neden sürekli V&A, the Wallace Collection, Handel House, Amsterdam'daki Van Loon Müzesi'ne bağış yaptınız ve... Willoughby House'a bir kere bile yapmadınız?"

Ödevimi iyi yapmıştım ve tam on ikiden vurduğumu anladım. Susie hemen savunmaya geçti tabii.

"Sylvie," dedi biraz bilmişçe. "Eğer Willoughby House'a karşı özel bir kinimiz olduğunu düşünüyorsan..."

"Hayır, canım, öyle bir şey düşünmüyorum," diye lafını kestim. "Ama bence biz biraz fazla kibar ve hoşgörülü davrandık. Biz de diğer müzeler kadar desteği hak ediyoruz ve iflas etmek üzereyiz."

İçimdeki Bayan Kendrick'in "iflas" kelimesini duyunca daraldığını hissettim. Ancak artık dobra olma vakti gelmişti. Dobra saçlar, dobra laflar.

"İflas mı?" Susie samimi bir hayretle bana bakakaldı. "Siz nasıl iflas ediyor olabilirsiniz? Paraya para demiyorsunuz sanı-

yordum! Size kocaman yüklü bir bağış gelmemiş miydi?"

"Geldi de çoktan gitti bile. Satılıp apartman dairesine çevrilmek üzereyiz."

"Aman Tanrım." Susie küçük dilin, yuttu. "*Daire mi? Ben hiç... hiç sanmazdım, biz hepimiz sanıyorduk ki...*"

"Evet. Biz de öyle sanıyorduk işte." Omuz silktim.

Uzun bir sessizlik oldu. Susie sahiden utançtan yerin dibine girdi. Elindeki dosyaya baktı, sonra sıkıntılı bir yüzle bana baktı.

"Bugün yapabileceğim hiçbir şey yok. Bütün bütçeler düzenlendi. Öneriler öne sürüldü. Her şey son kuruşuna kadar planlandı."

"Ama kabul edilmedi." Beyaz dosyasını gösterdim. "Bunlar sadece öneriler. Planı bozabilirsin. Önerileri önerdiğini geri alabilirsin."

"Hayır yapamam!"

"Bir düzeltme yapabilirsin. Ekstra bir teklif."

"Çok geç." Başını olumsuz anlamda salladı. "Çok geç."

"Toplantı daha başlamadı bile!" diye patladım birden. "Nesi çok geç? Tek yapman gereken içeri girmek ve şunu demek, 'Hey mutemetler, bakın ne oldu, Willoughby House hakkında kötü haberler aldım ve bence onları fazla gözardı etmişiz, o yüzden onlara bağış yapalım, katılanlar el kaldırsın?'"

Susie'nin kafasında bu fikrin yerleştiğini gördüm, gerçi hâlâ direniyordu.

"Yapacağın doğru hareket bu olurdu," diye altını çizdim. "Sen de biliyorsun. Al sana içinde faydalı bilgiler bulunan bir doküman." Ona Willoughby House hakkında belli başlı maddeler bulunan bir sayfa uzattım. "Bunu senin eline bırakıyorum, Susie ve senden haber bekliyorum çünkü sana güveniyorum. İyi toplantılar."

Bir şekilde kendimi zorlayıp arkamı döndüm ve binadan çıktım, daha üstünde durabileceğim yüz tartışma noktası ol-

masına rağmen. Az ve öz, diye karar kıldım ve kalırsam, daha çok konuşur, Susie'yi sinirlendirecek şekilde atışırdım.

Ayrıca bugün bir misyonum vardı. Bu sadece birinci kısımdı. Şimdi iki, üç ve dördüncü kısımlara geçelim.

Saat beş olduğunda yorgunluktan ölüyordum. Ama havaya girmiştim. Willoughby House için çalıştığım bunca zaman içinde bir kere bile bugünkü kadar kendimi ön plana çıkarmamıştım. Hiç bu kadar çok tanıtım yapmamış, bu kadar dil dökmemiş ya da bu kadar çok insanla bu kadar ihtirasla konuşmamıştım. Şimdi merak ediyordum: ben bunca zaman ne yapıyormuşum?

Sanki yıllardır uyurgezerdim. Her şeyi Bayan Kendrick Usulü'ne göre yapıyormuşum, durumumuz tehlikeye girdiğinde bile yeterince cesur çıkış yapmamıştım. Hiçbir şeye meydan okumamış; hiçbir şeyi değiştirmemiştim.

Eh, bugün yaptım ama. Bugün Sylvie Usulü'ydüm. Meğerse Sylvie Usulü oldukça farklıymış.

Burada daha önce hiç ortamı sarsmamıştım. Ancak bugün Robert ve Bayan Kendrick'i toplantıya çağırdım; zamanla mekânı ben seçtim, takvimi ben düzenledim, resmen ben hükmediyordum. Baştaydım. Bütün gün çok sağlam ve odaklanmıştım.

Tamam, "bütün gün" değil. Yer yer çok sağlam ve odaklanmıştım diyebilirdik. Bazen Willoughby House üstüne konsantre olmuştum. Bazen de beş yüz defa telefona bakıp Dan mesaj attı mı diye kontrol ettim, hakkımda kim bilir ne düşünüyor diye merak ettim ve gözlerim yaşlarla dolarak en kötü senaryoyu hayal ettim.

Ancak şimdi gözyaşı dökme lüksüm yoktu. O yüzden Dan'i beynimin gerisine ittim. Alnım açık, bakışlarım sert bir ifadeyle kütüphaneye girdim ve Bayan Kendrick ve Robert'ın ifade-

lerinden bu halimi gördüklerine şok olup olmadıklarını anlayamadım.

“Sylvie!” Bayan Kendrick dehşetle nefessiz kaldı. “Şeyin...”

“Biliyorum.” Onun yerine konuştum. “Saçlarım.”

“Güzel olmuş,” dedi Robert ve ona şüpheyile bir bakış fırlattım ama yüzü ifadesizdi. Daha fazla hoşbeş etmeden elle karalanmış notlarımı çıkarıp şöminenin yanında yerimi aldım.

“Bugün ikinizi de buraya,” dedim, “geleceğimizi tartışmak için getirdim. Willoughby House çok değerli, eşi olmayan eğitsel bir müze, potansiyeli yüksek. Birçok değere sahip. Kapasitesi büyük.” Notlarımı elimden bırakıp ikisinin de gözlerinin içine baktım. “Bu kapasiteyi fark etmeli, o potansiyeli değerlendirmeli ve değerlerini paraya çevirmeliyiz.” “Paraya çevirmek’ kesinlikle bir Bayan Kendrick kelimesi değildi, bu yüzden altını çizmek için tekrar ettim. “Eğer hayatta kalmak istiyorsak, değerlerimizi paraya çevirmemiz lazım.”

“Dinleyin dinleyin,” dedi Robert kararlı bir sesle ve ona kısacık, teşekkür dolu bir bakış attım.

“Birkaç tane fikrim var, sizinle etraflıca değerlendirmek istiyorum,” diye devam ettim. “Birincisi: Bodrum katını ihmal ettik. Üst Kat Alt Kat adlı bir sergi açmayı öneriyorum, farklı sınıftan insanların nasıl yaşayıp çalıştıkları insanların her zaman merakını uyandırmıştır. İkincisi: Mutfakta eski bir hizmetçi kız günlüğü duruyor, gününün akışını not etmiş. Bugün iki yayıncıyla telefonda konuştum ve ikisi de bu günlüğü basmakla ilgilendiğini söyledi. Bunu da sergiyle bağlayabiliriz. Belki o dönemde onu işe alan kişinin günlüğünü bulup ikisini birlikte bastırabiliriz?”

“Büyük bir ilham!” diye heyecanlandı Robert ama durmadan devam ettim.

“Üçüncüsü, buraya daha fazla okul almalı ve eğitsel yamamızı kaldırmalıyız. Dördüncüsü, burayı internette yayınlamalıyız.”

malıyız. Beşincisi, özel bir parti mekânı olarak kiralamalıyız.”

Bayan Kendrick’in yüzü düştü. “Bir parti mekânı mı?”

“Altıncısı, bir film seti olarak kiraya verebiliriz.”

“*Evet.*” Robert başıyla onayladı. “*Evet.*”

“Yedincisi, bir erotika sergisi açıp medyada yankı uyandırabiliriz. Sekizincisi, bütçe getiren bağışçılar bulmaya daha fazla odaklanabiliriz çünkü şu anda gelirimiz darmadağın. Hepsi bu kadar.” Listemden kafamı kaldırıp baktım.

“Eh.” Robert kaşlarını kaldırdı. “Bayağı meşgulumüşsün.”

“Biliyorum, burayı apartman dairesine çevirmek isteyenler tepemizde dönüyor.” Doğrudan Robert’a hitap ettim. “Ancak buraya modern ve işlevsel bir müze olma yolunda en azından bir şans veremez miyiz?”

“Çok sevdim,” dedi Robert yavaşça. “Bütün fikirlerini sevdim. Gerçi bir kez daha, para. Başka para harcamayacaksın, Margaret Hala,” diye çabucak ekledi, Bayan Kendrick ağzını açarken. “Sen *yeterince* yaptın.”

“Katılıyorum,” diye cevap verdim. “Yaptı. Ve ihtiyacımız yok.” İkisine de güldüm. “Çünkü bugün Wilson-Cross Derneği’nden bize otuz bin pound aktarılacağına karar verildi.”

Susie birkaç saat önce iyi haberi mesajla bildirmişti. Dürüst olmalıyım, ilk tepkim: Harika olmuştu. Ama... hepsi bu kadar mı? İçten içe sihirli bir peri dokunuşu gibi, tüm sorunları çözen bir yarım milyon bekliyordum.

Ama eldekine şükretmek lazımdı.

“Aferin Sylvie!” Bayan Kendrick ellerini birleştirdi.

“Çok iyi iş çıkardın,” diye onayladı Robert.

“Bizi biraz idare eder,” dedim, “bu projelerden bazıları gelir getirmeye başlayana kadar.”

Robert elini listeye uzattı ve listeyi ona verdim. Birkaç defa gözleriyle taradı ve birkaç defa başını salladı. “Bunların hepsini sen mi yöneteceksin?”

Hevesle başımı salladım. “Sabırsızlanıyorum.”

Ve ciddiye dim: Kolları sıvamaya hazırdım. Bu projelere start vermek ve yeşerdiklerini görmek istiyordum. Bundan da ötesi, bu projelerin Willoughby House’u kurtardığını görmek istiyordum.

Ancak aynı zamanda, içimde sabahtan beri büyüyen, garip bir his vardı. Buradaki vaktimin dolmaya yüz tuttuğuna dair bir histi. Artık yakın gelecekte başka bir çevreye geçebilirdim. Kendimi daha fazla zorlayabilirdim. Neler başarabildiğimi görebilirdim.

Robert ile göz göze geldim ve aklımdan geçenleri okuduğuna kesinlikle inandım. O yüzden çabucak bakışlarımı kaçırdım. Onun yerine şömineye gözlerimi diktim, Sör Walter Kendrick’in Polinzeya’dan getirdiği iki devasa deniz kabuğu duruyordu. Her sene Bayan Kendrick’in Noel Çorapları etkinliği için burada toplanırdık. Hepimize küçük hediyeler hazırlar ve özel marzipanlı pastalar yapardı...

Birden içim buruldu. *Tanrım*, burası o tuhaf alışkanlıkları ve gelenekleriyle insanı kendine bağlıyordu. Ama bir yerde sırf gelenek hatırına kalınmazdı, değil mi? Birkaç duygusal sebepten ötürü yerinde saymak olmazdı.

Dan de benim hakkımda böyle mi hissediyordu? Duygusal bir neden miydim?

Gözlerim yine yanmaya başladı. Çok uzun bir gün olmuştu ve artık kendimi tutabileceğimden emin değildim.

“Sakıncası yoksa, ben çıkıyorum,” dedim çatlak bir sesle. “Bugün konuştuklarımızı özetleyen bir e-posta atarım. Sadece... Sanırım benim eve gitmem lazım.”

“Elbette Sylvie!” dedi Bayan Kendrick. “Sen git, güzel bir akşam geçir. Aferin!” Ellerini tekrar birleştirdi.

Kütüphaneden çıktım ve Robert peşimden geldi.

“İyi misin?” dedi alçak bir sesle. Her şeyi bu kadar iyi algıladığı için içimden ona küfrettim.

“Evet,” dedim. “Sayılır. Yani tam değil.”

Merdivenlerin başında durdum ve Robert bana bir şey daha demek ister gibi baktı.

“Ne yaptı?” dedi sonunda.

Her şey aslında o kadar tepetaklak ki, kahkaha atmak istedim. Oysaki hiç komik değildi. Dan ne mi yaptı? Hiç kimse-den takdir görmeden, benim ailem için çalıştı, didindi, bense ona “kompleksli” ve “kahrolası bir klişe” dedim ve onu ittim.

“Hiçbir şey. Yanlış hiçbir şey yapmadı. Hiç. Affedersin.” Tekrar yürümeye başladım. “Gitmem lazım.”

Bizim sokakta yürürken uyuşmuştum. Tadım tuzum yoktu. Bütün günün adrenali dağılmıştı. Bir süre *bir şeyler yapmak, değişimi başarmak ve kararlar almak* uyarıcılarıyla dikkatim dağılmıştı. Şimdi hepsi solup gitmişti. Hiçbiri önemli görünmüyordu. Yalnız bir şey önemliydi. Bir kişi. Şu anda nerede olduğunu, ne düşündüğünü ve geleceğin neler getireceğini bilmiyordum.

Kızlar bile evde beni beklemiyordu. Bekleselerdi, onları sımsıkı bağrıma basar, küçük hikâyelerini, şakalarını ve dertlerini dinler, kitaplarını okur, onlara yemeklerini pişirir, kendimi öyle oyalardım. Fakat Karen’le bir doğumgünü partisine gitmişlerdi.

Kafam dopdoludur, adeta tepemde bir bulutla, çevremin bilincinde olmaksızın yürüdüm ve eve yaklaşırken kederle çevreme odaklandım. John ve Owen’ın evinin dışında bir ambulans duruyordu ve iki sağlık görevlisi, Owen’ı bir tekerlekli sandalyeyle taşıyordu. Yaşlı adam her zamankinden daha kırılgan görünüyordu ve burnunun içine bir tüp sokulmuştu.

“Aman Tanrım.” Hemen John’un yanına koştum, kolumu Owen’ın omzuna koymaya çalıştım ama paramedikler beni itirdi. “Ne oldu?”

“Owen iyi değil,” dedi John basitçe. Sesinde uyarıcı bir tını vardı ve ne oldu, nasıl oldu, ne zaman oldu gibi sorgulamalarla uğraşacak durumda olmadığını sezdim.

“Üzgünüm,” dedim. “Yapabileceğim bir şey varsa...” Bunları söylerken bile koftular. Hepimiz derdik bunu ama ne kastederdik?

“Çok nazıksın.” John başını salladı, yüzü neredeyse, sanki gülümser gibi oldu. “Gerçekten çok nazıksın.”

Owen ve sağlık görevlilerinin peşinden eve girdi, sıkıntı içinde onları izledim, arkalarından dimdik bakan, meraklı komşu olmak istemedim ama sırtını dönüp giden vurdumduymaz komşu olmak da istemedim.

Orada öyle dikilirken aklıma geldi: Yapabileceğim bir şey *vardı*. Hemen eve döndüm, boş ve sessiz mutfığa daldım ve buzdolabını karıştırmaya başladım. Daha yeni süpermarketten siparişlerimiz gelmişti ve dolap doluydu, doğrusu benim de hiç iştahım yoktu.

Bir tepsiye bir paket pastırma, bir kap guacamole sos, bir paket “olgun armut,” fırında sekiz dakikada pişirilen iki dondurulmuş baget, Noel’den kalma bir kavanoz fıstık, yine Noel’den kalma bir paket hurma ve bir çikolata koydum. Sonra hepsini bir elimle taşıyarak John ve Owen’ın evine yürüdüm. Ambulans gitmişti. Her şey sessizdi.

Tepsiyi kapının eşiğine bırakıp onları rahatsız etmese miydim? Hayır. Yarına kadar fark etmeyebilirlerdi ve tilkiler didikleyebilirdi.

Dikkatlice zili çaldım, John kapıyı açınca özür dileyen bir yüz ifadesiyle bekledim. Gözlerinin kenarları kırmızı kırmızıydı, hemen dikkatimi çekti. Az önce böyle değildi. Yüreğime bir sızı saplandı, anında geri çekilmek ve onu mahrem alanında rahat bırakmak istedim. Ama gelmişim bir kere. Dolayısıyla bir iki kere boğazımı temizledim ve sakarca, “Şey düşündüm

de, yiyecek bir şeyler... Senin düşünecek halin yoktur belki..." dedim.

"Ah canım." Yüzü buruştu. "Canım benim, çok nazıksın."

"İçeri koyayım mı?"

Yavaşça evde ilerledim, Owen'ı rahatsız etmekten çekindim ama John oturma odasının kapalı kapısına doğru başını sallayıp, "Dinleniyor," dedi.

Tepsiyi mutfakta tezgâha, soğuk ürünleri dolaba koydum ve dolabın içinin tam takır olduğu dikkatimi çekti. Tilda'yı da bu göreve dahil edecektim. Mutfaklarında sürekli bir şeyler olmasını sağlamalıydık.

İşimi bitirince John'un hayallere daldığını gördüm. Temkinli bir sessizlikle bekledim, düşünce akışını bozmak istemiyordum.

"Kızın." Birden kendine geldi. "Sanırım... küçük bir tavşanı burada unutmuş. Küçük... beyaz... iri kulaklı..." Elleriyle belli belirsiz hareketler yaptı. "Bildiğim bir tavşan türü değil..."

"Ah! Sylvanian Family oyuncaklarını diyorsun. Affedersin. Her yere koyuyor."

"Ben getireyim."

"Ben alırım!"

John'un peşinden seraya çıktım ve sahiden de Tessa'nın Sylvanian tavşanlarından birisi tüylü yapraklı bitkilerin arasında bir kenarda duruyordu. Oyunağı oradan kaldırırken John yine hayallere dalmıştı, bu kez bitkilerden birine kafası takılmıştı ve Tilda'nın geçenlerde söylediği bir şey aklıma geldi. John'u Google'dan araştırmış ve anlaşılan, bitkiler üzerine yaptığı araştırmalar sonucu genetik terapide bir çığır açmış, milyonlarca insana yardım edecek bir teknik geliştirmiş. (Nasıl işlediğini bilmiyordum ama böyleydi.)

"Ömrünü adayıp şahane işler başarmışsın," diye lafa girdim, olumlu bir şey söylemek isteyerek.

“Ah, benim işim asla tamamlanmayacak,” dedi, neredeyse bundan keyif alarak. Yüzü yumuşadı, bir yaprağı parmaklarının arasında okşadı. “Bu harikalar hiçbir zaman bütün sırlarını ifşa etmeyecek. Çocukluğumdan beri onlardan bir şeyler öğreniyorum. Onlara her bakışında daha fazla şey öğreniyorum. Sonuç olarak, onları daha fazla seviyorum.” Saksılardan birini şefkatle yana çekip yapraklarını okşadı. “Küçük mucizeler. Tıpkı insanlar gibi.”

Benimle mi konuşuyordu, kendi kendine mi konuşuyordu, emin değildim ama her kelime Bilgelik İksiri’nden bir damla misaliydi. Daha fazla dinlemek istiyordum. Bana hayatın bütün cevaplarını anlatmasını istedim.

“Hiç anlamıyorum sen nasıl...” Aniden sustum, burnumu ovaladım ve bitkilerin topraksı, yeşilsi kokularını içime çektim. “Çok ilham veren birisin. Dan ve ben...” Güçlkle yutkundum. “Neyse, biz önemli değiliz şimdi. Sadece ilham verdiğini bilmeni istedim. Elli dokuz yıl.” Dümdüz yüzüne baktım. “Bir insanı elli dokuz yıl boyunca sevmek. Büyük bir şey. Bir başarı.”

John birkaç saniye sessiz durdu, elleriyle dalgın dalgın bitkilerini sevdi, gözleri uzaklara dalmıştı.

“Ben sabahları erken kalkarım,” dedi sonunda. “O yüzden her sabah Owen’ın uyanışını izliyorum. Her sabah bana yeni bir bilgi veriyor. Işık yüzüne değişik bir açıdan vurur, aklına yeni bir fikir gelmiştir, bir anısını paylaşır. Sevgi, bir insanı biteviye etkileyici bulmaktır.” John yine düşüncelere dalmış gibiydi, sonra ayıldı. “O yüzden de... bir başarı değildir, canım.” Bana munis, tatlı bir tebessüm etti. “Daha çok bir ayrıcalıktır.”

Ben de ona bakakaldım, tıkanmıştım. John elleri titreyerek saksılarını tekrar düzenledi. Birisini yanlışlıkla devirdi, sonra kaldırıp düzeltti ve ne yaptığını tam bilmediğini anladım. Şimdi Owen’ın solgun ve çökmüş hali, burnundaki tüple gö-

rüntüsünü hatırladım ve birdenbire durumunun çok, çok kötü olduğundan fena halde korktum.

Dürtüsel bir şekilde John'un elini tutup avuçlarımın içinde sıktım, elleri sakinleşti.

"Eğer yalnız kaldığını hissedersen," dedim. "Lütfen. Birinci ihtiyaç duyarsan, bir yere bırakılmanız gerekirse. Ne olursa. Biz buradayız."

Başını sallayıp elimi sıktı. Tekrar eve girdik ve iki fincan çay yaptım, çünkü bu da yapabileceğim bir şeydi. Oradan ayrılırken, yarın da uğramaya söz verirken aklımda tek düşündüğüm: Dan'di. Dan'le konuşmam lazımdı. İletişim kurmalıydım. Hâlâ Devon'da olsa bile. Telefonu çekmese bile. Tek taraflı bir konuşma yapsam bile.

Evimize girer girmez telefona uzandım. Numarasını çevirdim, en alt basamağa çöktüm ve ona anlatmak için yanıp tutuşuyordum, anlaması için yanıp tutuşuyordum... neyi anlaması için?

"Dan," dedim telefon bipleyince. "Benim. Ve üzgünüm." Boğazım tıkanarak yutkundum. "Ben sadece... Keşke... Ben sadece..."

Of Tanrım. Berbat. Ben neden bu kadar *tutuktum*? John tüm kederlerine rağmen, ağıt yakan bir ozan gibi konuşabiliyordu, oysaki ben bir idiyot gibi geveliyordum. Telefonu kapattım, tekrar açtım ve yeni bir sesli mesaja başladım.

"Dan." Boğazımdaki yumruları yuttum. "Benim. Seni şunu demek için aradım..." Hayır. Stevie Wonder şarkısı gibi oldu. *Kötüydü*. Yine kapatıp bir daha denedim.

"Dan, benim. Yani biliyorsun zaten, değil mi? Çünkü ekranda *Sylvie* yazdı. Yani demek ki benim mesajımı dinliyorsun. Bu da bence iyi bir işaret..."

Nereye varmaya çalışıyordum? Daha fazla lafı dolandıran bir moron gibi konuşmamak için kapattım ve dördüncü kez denedim.

“Dan. Lütfen diğer mesajların hepsini boşver. Özür dile-
rim. Ne demeye çalıştığımı bilmiyorum. Asıl demeye çalıştığım
şey...” Düşüncelerimin düğümünü çözmeye çalışarak durdum.
“Eh. Sanırım tek düşünebildiğim sensin. Nerede olduğun. Ne
yaptığın. Ne düşündüğün. Çünkü artık hiç bilmiyorum. Hiçbi-
rini.” Sesim titredi, birkaç saniye bekleyip sakinleştim. “Sanı-
rım çok ironik çünkü eskiden seni *fazla* iyi tanıdığımı sanırdım.
Oysa şimdi...” Birden yanağımdan bir damla yaş aktı. “Neyse.
Hepsinden öte Dan... Hâlâ dinliyor musun bilmiyorum ama...
hepsinden öte, demek istediğim...”

Kapı açıldı ve o kadar şaşırdım ki, şoktan telefonu yere dü-
şürdüm. Dan? *Dan?*

Ancak Karen gelmişti, spor ayakkabıları ve kulaklıkları ve
bisiklete binerken taktığı sırt çantasıyla Karen'di.

“Ah, selam,” dedi, merdivenlerde oturduğumu görünce şaşı-
rarak. “iPad’imi unutmuşum. Hay aksi, Sylvie, saçların.”

“Evet. Saçlarım.” Kafam karışarak baktım. “Bir dakika, se-
nin kızlarla olman gerekmiyor muydu?”

“Dan onlarla,” dedi Karen dikkatlice, sonra tepkimi görünce
yüz ifadesi değişti. “Ah. Söylememeli miydim? Az önce çıkagel-
di ve partide ben ilgilenirim dedi.”

“Dan burada mı?” Yüreğim ağzımda atıyordu, nefes alama-
dım. “Burada mı? Nerede? *Nerede?*”

“Battersea Park,” dedi Karen, beni tuhaf tuhaf süzerek.
“Tırman Dur? Çocuklar için tırmanma yerini biliyor musun?”

Bacaklarım harekete geçmişti bile. Ayaklandım. Hemen
yola koyuldum.

ON YEDİ

Battersea Park, güneydoğu Londra'yı sevmemizin en büyük sebeplerinden biriydi. Şahane bir kaynaktı, kocamandı, yeşildi ve etkinliklerle doluydu. Giriş kapılarına ulaştığımda hava müthişti, insanlar dışarıya dökülmüş, akşamın tadını çıkarıyorlardı. Yürüyüş yapıyor, bisiklet sürüyor, rollerblade kayıyor, uzun bisiklete biniyor ve tenis oynuyorlardı. Herkes rahattı, birbirine gülümsüyordu. Ben değil ama. Ben çaresizdim. Gülmüyordum. Görevi olan bir kadındım.

Beni neyin dik tuttuğunu bilmiyordum, evlilik-kritik-durumda gücü mü tüm kasları böyle harekete geçiriyordu? Bir şekilde hızla ilerliyor, tüm koşucuları geride bırakıyor, yüksek topuklularımla nefes nefese ve yüzüm al al gidiyordum. Ciğerlerim yanıyordu, ayakkabı ayağımı vuruyordu ama topuğum acıdikça daha hızlı koştum. Dan'i görünce ne diyeceğimi bilmiyordum. İki lafı bir araya getirip cümle kurabilecek miydim, ondan da emin değildim. Elimdeki tek gerçek, koştukça beynime düşen tek tük sözcüklerdi. *Sevgi. Sonsuza Dek. Lütfen.*

"Ah!" Birdenbire, kocaman bir çekiş kuvvetiyle yere yapış-

tım ve yüzüm acı verici bir şekilde yürüme yoluna sürtündü. “Ah! Aaah!” Ayağa kalkmayı başardım ve arkaya yatarak sürülen bir bisiklete binmiş küçük bir çocukla burun buruna geldim, resmen bana çarpmıştı ve özür bile dilemiyordu.

“Pardon!” Kadının teki yanımıza koştu. “Josh, sana bu bisiklete dikkatli bin demiştim...” Kadın üzüntüyle yüzümün halini gördü. “Ah yazık. Alnınız çizilmiş. Sağlık görevlisine gitmeniz lazım. Burada ilkyardım yeri var mı?”

“Sorun değil,” dedim sesim çatlayarak ve tekrar koşmaya başladım. Şimdi kadın söyleyince fark etmiştim, yüzümden kanlar aktığını anladım ama her neyse. Sonra bir yara bandı bulurdum.

Tırman Dur çocuklar için hazırlanmış, dev bir oyun alanıydı, ipler, halatlar, sarkan merdivenler ve tehlikeli, korkunç, sallanan köprülerle doluydu. Oyun alanı görüntüye girince midem çalkalandı. İnsan neden burada parti verirdi ki? Yerde yapılan güvenli aktivitelerin çivisi mi çıkmıştı?

Yaklaşınca Dan’i görebildim. Bir köprüde dikilmişti, bir kulenin en üstünde, başka iki çocuğun babasıyla, başlarında kaskla duruyorlardı. Ancak babalar şakalaşırken Dan sanki partiyle alakası yok gibi görünüyordu. Bakışları ileriye dönüktü, yüzüne gölge düşmüştü, alnı gergindi.

“Dan!” diye haykırdım ama burası çocuk gürültüsüyle dolu olduğundan dönmedi. “Dan! *Dan!*” O kadar yüksek sesle bağırdım ki boğazım acıdı ve Dan yine duymadı. Başka seçeneğim yoktu. Giriş bariyerine çarpmadan geçerek ve görevlinin arkamdan seslenmesini duymazdan gelerek yüksek yapıya doğru koştum, ayakkabılarımı ayağımdan fırlattığım gibi beni Dan’in üstünde bulunduğu platforma götürecekti, devasa halat basamakları tırmanmaya koyuldu. Aklım başımda değildi. Sadece mümkün olan tek yolla Dan’e ulaşmaya çalışıyordum.

Ancak yerden üç metre yükseğe çıktıktan sonra aklım ba-

şıma geldi ve ne yaptığımı fark ettim. Aman Tanrım. Hayır. Ben... yapamam.

İpi tutan parmaklarım dondu. Daha hızlı nefes almaya başladım. Aşağı doğru, yani zemine baktım ve kusacak gibi oldum. Dan bir yedi metre daha yukarıdaydı. Tırmanmayı sürdürmek zorundaydım. Ama yapamıyordum. Ama yapmak zorundaydım.

“Hey!” Birisi sinir olmuş bir sesle yerden bana seslendi. “Sen kimsin? Bu grupla beraber misin? Kask takman lazım!”

Bir şekilde kendimi zorlayıp yukarı çıktım, bir basamağı daha geride bıraktım. Bir tane daha. Gözlerimden yaşlar almaya başladı. Sakın aşağı bakma. Sakın bakma. Bir basamak daha. Halat merdiven tehlikeli bir biçimde sallanmaya başladı ve birden boğazımdan bir inleme sesi koptu.

“Sylvie? *Sylvie*?” Dan’ın sesi kulağıma çarptı. “Ne oluyor...”

Kafamı kaldırıncı Dan’ın gözlerine inanamayarak bana baktığını gördüm.

“Müdürü çağırmanız lazım,” diyordu birisi aşağıdan.

“Gavin sen müdür temsilcisisin. Onun peşinden sen tırman.”

“Onun peşinden tırmanmayacağım!” Başka birisi kafa tutarak cevap verdi. “Acil durum merdivenini kullanmamız gerek zaten. Jamie, acil durum merdivenini getirin.”

Bedenimin her bir bağı ve dokusu bana durmam için yalvarıyordu. Başım dönüyordu. Ancak bir şekilde devam ettim, bir adım, bir adım daha, gittikçe yükseldim ve yerden altı yedi metre yukarıda olduğum gerçeğini görmezden geldim. Yedi buçuk metre. Belimde kemer olmadığını. Başımda kask olmadığını. Eğer düşersem... Hayır. Dur. Düşmeyi düşünme. İlerleyişi sürdür.

Atmosferin sessizleştiğinin farkına vardım. Herhalde herkes beni izliyordu. Kızlar da izliyor muydu? Ellerim terlemeye başladı. Nefesim hızlandı, kesik kesik çıkıyordu.

Artık platforma bir iki metre kalmıştı. Birkaç adım daha attım mı, tamamdı. Derken en baştan tekrar titremeye başladım. Bacaklarım zangır zangırdı ve ömrümde duyduğum en büyük korkuyu duydum. Elime koluma hâkim olamıyordum. Düşecektim, kesin düşecektim, düşmeden nasıl durabilirdim?

“Çok az kaldı.” Dan’ın sesi birden kulağımı okşadı. Sağlam. Tanıdık. Zihinsel olarak tutunabileceğim bir daldı. “Çok az kaldı,” diye tekrarladı. “Düşmeyeceksin. Bir adım daha. Elini platforma koy. Çok az kaldı, Sylvie, çıktın sayılır.”

Birdenbire çıkmıştım, Dan’ın güçlü eli elimi yakaladı ve ahşap platforma yığıldım, birkaç dakika kıpırdayamadım. En sonunda kafamı kaldırıp bakınca Dan’ın bana baktığını gördüm, öylesine buruluk bir ifadeyle bakıyordu ki, kahkahalarla gülmek istedim ancak gülemedim çünkü gözümünden yaşlar süzülüyordu.

“Hayırdır, ne oluyor?” diye hesap sordu ve beni öyle sıkı tuttu ki, nefesim kesildi. “Hayırdır? Sylvie, ne yapıyorsun sen... *Ne yapıyorsun?*” Korkudan nutku tutulmuş halde bana baktı. Sanırım ben de per perişan haldeydim, saçlar kısacık, yüzüm kan içinde. “Beni şaşırtmaya mı çalışıyordun? Yoksa şoka sokmaya mı? Yoksa bana kalp krizi geçirtmeye mi? Gerçek mi bu?” Yanağıma dokundu, parmağına kan bulaştı ve Dan iyice şok oldu. “Tanrım.”

“Seni şaşırtmaya çalışmıyordum,” diyebildim. Hâlâ kesik kesik nefes alıyordum. “Hiç öyle bir şey değil. Sadece... Seni görmek zorundaydım. Mesajlarımı almadın mı?”

“Mesajlarını mı?” Elini otomatik olarak cebine attı. “Yo. Telefonum kafayı yedi. Sylvie... ne oluyor söylesene? Sen yüksekte korkarsın.” On metre aşağıda kalmış yere baktı, sonra bana baktı. “Sen evdeki merdivene çıkıp perde bile asamazsın.”

“Eh.” Kanlı yüzümü ovuşturdum. “Bu merdivenleri çıktım işte.”

“Ama yüzün... Saçların. Neler *oldu*? Sylvie, olay ne...” Birden bembeyaz oldu. “Saldırıya mı uğradın?”

“Hayır.” Başımı iki yana çevirdim. “Hayır. Saçımı kendim kestim. Dan, dinle. Biliyorum. Konuyu öğrendim...” Acilen ona anlatmak zorundaydım. “*Biliyorum.*”

“Biliyor musun?” Yüzüne çok iyi tanıdığım o kalkan indi, sanki sorularımı geçiştirmeye hazırlandı. Ve o saniyede, benden ne kadar çok şey sakladığını fark ettim. Kim bilir bu durum her dakika onda ne büyük bir baskı kuruyordu. Bıkıp usanması çok normaldi.

“Biliyorum, tamam mı? İnan bana. Biliyorum artık.”

Platformda Dan’ın yanında duran diğer babalar kıbar bir şekilde çelik ipe asılınan kısma doğru geçti, ki bütün çocuklar, bizimkiler de dahil, markalı tişörtlerini giymiş oyun liderleri eşliğinde gruplar halinde toplanmıştı. İkimiz yalnız kaldık.

Dan tedbiri elden bırakmadan, “Tam olarak ne biliyorsun, Sylvie?” dedi. Hâlâ bile beni korumaya hazır oluşu gözlerimi yaşarttı. Aklımdan bin bir türlü düşünce geçerek ona baktım. Tam olarak ne biliyordum? Çoğu zaman sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi geliyordu.

“Sen sandığım adam değilmişsin, bunu biliyorum.” Temkinli mavi gözlerine baktım ve yüzeyin altına erişmeye çalıştım. “Fark ettiğimden çok, çok daha fazlasıymışsın meğer.” Birden boğazım kurudu ama devam ettim. “Neler yaptığını biliyorum, Dan. Tüm sırları öğrendim. Babam meselesini biliyorum. Joss Burton. Hepsini. E-postaları okudum.” Derin bir nefes aldım. “Babam yalancının tekiymiş ve boktan biriyymiş.”

Dan gözle görülür şekilde sindi ve kulaklarına inanamadı. “Ne dedin sen?”

“Babam yalancının tekiymiş. Ve boktan biriyymiş.”

Bir sessizlik oldu ve sözlerim havada asılı kaldı. Dan’i hiç bu kadar tıkmaç görmemiştim. Konuşabileceğini sanmıyor-

dum. Ama sorun yoktu çünkü benim lafım daha bitmemişti.

“Ben hep bir baloncuğun içinde yaşamışım.” Güçlkle yutkundum. “İklim kontrolü yapılmış, güvenli bir fanustaymışım. Artık fanus kırıldı, balon patladı. İçeriye hava doldu. Ve bu... baş döndürücü bir heyecan.”

Dan yavaşça başını salladı. “Anladım. Yüzün. Bugün farklı.”

“Kötü anlamda mı farklı?”

“Hayır. *Gerçek* anlamda farklı. Daha *gerçek* görünüyorsun.” Beni çözümlemeye çalışarak süzdü. “Gözlerin. Yüz ifaden. *Saçların*.” Elimi enseme koyup çıplak derimi hissettim. Bana yabancı bir histi. Soyunmuş gibiydim. Yeni bir ben gibiydim.

“Prenses Sylvie öldü,” dedim hızla ve ses tonumdan belli olmuş olmalıydı ki, Dan ağırbaşlılıkla onayladı: “Kabul edilmiştir.”

Birdenbire üstünde bulunduğumuz platforma yerleştirilen, uzatılabilir bir itfaiye merdiveni dikkatimi çekti. Birkaç saniye sonra yirmili yaşlarda bir genç elinde bir kaskla belirdi. Yüzündeki kanı görünce nutku tutularak büzüldü.

“Bu yaralanma bizim alanımızdayken mi oldu?” Sesi gergindi, ödü patlamıştı. “Çünkü yetkili bir müşteri değilsiniz, sağlık ve güvenlik açıklamalarını dinlemediniz ve önerilen kaskı takmıyorsunuz...”

“Sorun yok.” Lafını kestim. “Bu yaralanma sizin alanınızda olmadı.”

“Evet.” Bana pişmanlıkla bakıp kaskı uzattı. “Bütün müşterilerin her daim kask takmaları mecburi. Bütün müşteriler bizim araç gereçleri kullanmadan önce kayıt yaptırmalı ve bir emniyet kemeri takmak zorundadır.”

“Affedersiniz,” dedim ezilerek. Kaskı elinden alıp kafama taktım.

“Lütfen bu aletten aşağı inin.” Adam onaylamayan bir ses tonuyla ekledi, “İvedilikle ve itiraz etmeden.”

İvedilikle? Dan'e şöyle bir bakınca onun da çaktırmadan güldüğünü gördüm.

"Tamam," dedim. "Gidiyorum." Uzayan merdivene şöyle bir baktım ve midem çalkalandı. "Bir dakika sonra."

"İstersen sana daha yumuşak bir iniş yolu gösterebilirim," dedi Dan. "Tabii sen halat ipten bodoslama inmeyi tercih ederim demezsen?"

"Bugün değil." Ser verip sır vermeyen ses tonuna ayak uydurdum. "Başka bir gün."

Dan'i takip ederek, derme çatma bir halat köprüden daha alçak bir platforma geçtim. Şok sonrası gevşemeyle bacaklarım deli gibi titriyordu. Aşağı her bakışımda bir an önce kurtulmak istiyordum. Ancak Dan bana ne zaman dönüp baksa ona gü-lümsedim, bir şekilde devam ettim ve sonunda indik. *Vincit qui se vincit* cümlesi kafamda deli gibi dönüp tur atıyordu. *Kendini fetheden her şeyi fetheder*.

Ardından daha kolay bir merdivenle aşağı indik ve çok geçmeden yere ayak bastık. Ve gerçekten, *sahiden* çok sevindim. Hatta utanmasam eğilip tapınırcasına yeri öpecektim.

Bunu hayatta itiraf etmezdim tabii.

"Tamam." Dan birden topuğunun üstünde bana doğru döndü. "Artık yere indiğimize ve korkudan aşağı düşmeyeceğine göre, tekrar edebilirim: Hayırdır, Sylvie?" Gözleri pörtledi ve ciddi ciddi ödünün patladığını anladım. "Yüzüne ne oldu, saçına ne oldu..." Parmaklarıyla tek tek saydı. "Babanın olayını nasıl öğrendin? Seni iki gece yalnız bıraktım ve dananın kuyruğu kopmuş."

İki gece mi? Bana sanki sonsuzluk kadar uzun gelmişti.

"Glasgow'a gidiyorum derken yalan söylediğini anladım," dedim, içim yine acıyarak. "Şeye gittin sandım... Beni terk ediyorsun sandım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var dedin, kaçmam gerek dedin..."

“Of Tanrım. Evet.” Dan gözlerini kapadı. “Evet, ciddi anlamda değildi. Ben sadece...” Bir an durdu ve korkuyla işkilendim. “Her şey üstüme üstüme...” Tekrar lafını bitirmeden durup gökyüzüne baktı.

Başladığı cümleyi mükemmel bir senkronizasyonla tamamlayamazdım. Psişik Sylvie, her şeyi bilen müneccim, kaybolmuştu. Artık on metre yükseğe tırmanmanın baş döndürücü etkisi geçtikten sonra asıl ne olduğumuzu net bir şekilde gördüm. Duvara toslamış, güneybatı Londra’da yaşayan evli bir çifttik. Arayı düzeltmeye çalışan. Yolunu bulmaya çalışan. Henüz oturtamamış.

“Biliyorum, senin için ‘sürüp giden bir kâbustu’,” dedim sonunda. “Mary Holland anlattı.”

“Ah, ‘kâbus’ belki fazla güçlü bir kelime.” Dan yüzünü ovuşturdu, birden bitkin göründü. “Ama bir türlü bitmiyor. Annen her gün ensemde boza pişiriyor. Avukatlar e-postalar atıyor, Joss Burton’ın temsilcileri yazıyor... Bu kitap basılacak. Ve çok yankı uyandıracak. Kadın dişe dokunur biri, Sylvie ve bu kez durdurabileceğimden emin değilim.”

Dan o kadar canı sıkkın konuştu ki, anlayışlı bir şeyler demeliydim ama içime oturan öfke o kadar büyümüştü ki, üstüne gidip, “Neden bana anlatmadın öyleyse?” demeden edemedim. Çünkü benden sır saklayan Dan’di, aramızı açan, ben hikâyesini okumaya çalıştıkça sürekli sayfa değiştirmeye çalışan oydu. “Bana daha en başından anlatmalıydın. Babam sana geldiği gün, şöyle demeliydin. ‘Sylvie’ye söylemeliyiz.’ O zaman her şey daha farklı olurdu.”

Suçlayan bir tavır takınmadan edemedim. Kafamda yepyeni bir evren yaratmıştım, bu olaylar olmuştu ve sonucunda Dan ile beni neredeyse ayrılmak yerine, daha da güçlü bir çifte dönüştürmüştü.

“Sana *söylemeli* miydin?” Dan kulaklarına inanamadı, hat-

ta biraz tepesi attı. “Sylvie, senin aklın alıyor mu hiç... Baban beni öldürürdü bir kere. Olay herkesten saklı tutuldu. Annen bile bilmek istemedi. Yedi yirmi dört tek yapmaya çalıştığımız şey, kontrol altında tutmaktı. Zaptetmektir. Baban şövalyelik unvanı peşindeydi, Tanrı aşkına. Hiç kimsenin bu skandalı duymaması, hele hele kızının kulağına gitmemesi için ferman verdi. Ve ciddiye. Nasıl bir öfke krizi geçirdiğini hayal edebiliyor musun?”

Bir sessizlik oldu, ardından sessizce başımla onayladım. Babamın gözlerine inen o akkor öfke parlamasını hatırlayabiliyordum. Bana karşı asla değil, prensesine karşı asla yapmazdı ama başkalarına karşı. Sonra babamın muhtemel bir skandal çıkmasıyla köşeye kısılmış olması... Evet, hayal edebiliyordum.

“Derken tam davanın ortasında... baban kaza geçirdi. Öldü.” Dan aniden durdu ve hatırladığı şokun gölgesi yüzünden geçti. “O sırada sana anlatmam imkânsızdı.”

“Evet, anlatabilirdin,” diye çıkıştım. “Mükemmel zamanlamaydı.”

“Sylvie, sen vefat haberiyle bile başa çıkamadın!” Dan sinirden patladı. “Nasıl günler geçirdiğini unuttun mu? Ne kadar endişelendiğimden haberin var mı? Sen darmadağın oldun! Karşına çıkıp, ‘Ah, bak o hayran olduğun baban var ya? Hani yasını tutup kafayı sıyırdığın baban? Eh, duyduğuma göre, on altı yaşında bir kızı götürmüş ya da belki de yapmamıştır.’” Dan yüzünü sertçe ovaladı. “Yani, Tanrım. Sen sinir krizindeydin, annen başka bir gezegende idi, ne yapsaydım? Söyle, ne yapsaydım?”

Bana doğrudan hitap etti, yüzü buruştu, hayatımda gördüğüm en germik şekildeydi ve yılların daralmasını yüzünden okudum. Mücadele ettiği tüm kararları gördüm. Hepsıyla bir başına savaşmıştı.

“Özür dilerim,” dedim utanarak. “Biliyorum. Sen kendince

en iyi hareketi yaptın. Ayrıca beni sevdiğin için yaptığının da farkındayım. Ama Dan... aşırı korumacı davrandın.”

Dan’ın bu sözler karşısında bozulduğunu fark ettim. Bunca zaman, kendini hep en doğru davrandığını sanırken, en mertçe, en düzgün hareketi yaptığını düşünürken. Öyle olmadığını duymak kolay değildi.

“Olabilir,” dedi kısa bir sessizlikten sonra.

“Öyle,” diye bastırdım. “Ayrıca benim ‘krizimden’ bahsetmeyi kesmeliyiz. Yasın böyle bir şey olduğunu kabul etmeliyiz. Hayat bu, iyisiyle kötüsüyle, acısıyla tatlısıyla yaşanıyor. Üstünü süslemek, bir hastalıkmiş gibi davranmak yaşananları yok etmiyor. Kabullenmek daha iyi. Başa çıkmak. Birlikte temizlemek.”

Dan ve benim birden yan yana elimizde süpürgelerle çalıştığımızı, alın teri döktüğümüzü ve kararlılıkla temizlik yaptığımızı zihnimde canlandırdım. En romantik, Hallmark sahnesi evlilik görseli değildi ama... bizim böyle olmamızı istiyordum.

Dan’ın söylediklerimi sindirdiğini, en azından sindirmeye çalıştığını gördüm. Biraz zaman alacaktı herhalde.

“Haklısın,” dedi sonunda. “Doğru söylüyorsun galiba.” Yüzü değişti, gerginliği azaldı. “Yazdıklarını okudun mu?”

“Şöyle bir taradım,” dedim bakışlarımı yere indirerek.

Büyük soru, ortada, aramızdaki boşlukta havada duruyordu. Dan asla dile getirmeyecekti, emindim, o yüzden ben sormak zorundaydım. Derin bir nefes alarak güçlendim, vereceği cevap her neyse duymaya hazırlandım. “Sence yazdıkları doğru mu?”

Dan’ın yüzü bir istiridye kabuğu gibi hemen kapandı. “Bilmiyorum,” dedi dalgın dalgın. “Kızın anlattıklarına karşı babanın anlattıkları. Uzun zaman önce olmuş bitmiş. Üstünde tahmin yürütmeye bile değmez.”

“Ama sen onun yazdıklarının tümünü okudun.” Yüzüne uzun

uzun bakıp okumaya çalıştım. “Peki *sen* ne düşünüyorsun?”

Dan ızdırap içindeydi. “Ben bu konuyu seninle konuşmaktan hoşlanmıyorum. Çok...”

“Çirkin,” dedim dümdüz. “Benim ailemin böyle olmaması gerekiyor. Biz mükemmel, parıltılı şeyler olmalıydık, değil mi?”

Dan yüzünü buruşturdu ama bana itiraz etmedi. Tanrım, ailemi o kadar rezil görüyordu ki. Annemle saçma sapan branşlar. Altın pırlıtlı ve yakışıklı babamı o DVD’de bıkmadan usanmadan izlemeler. Tüm bunlar olurken aynı anda avukatlarla cebelleşmeler, bizim kirli çamaşırlarımızın ortaya saçılmamasını sağlamak.

“Bütün dosyaları okuyacağım,” dedim. “Yazdığı her şeyi, söylediği her şeyi. Her kelimesini.”

Dan aklını oynatır gibi oldu. “Hiç iyi bir fikir değil.”

“Okuyacağım.” Lafını kestim. “Bilmek zorundayım. Merak etme, sıyırmam. O ‘Lynn’miş biliyorsun?” diye ekledim, kollarımı iki yana düşürerek. “Annemle babam bana yalan söylemiş.”

“Biliyorum.” Dan yüzünü ekşitti. “En kötüsü buydu zaten. Senin o çocukluktaki hayali arkadaştan bahsetmen ve onun...” Başımı iki yana salladı. “Felaketti.”

“Bütün çocukluğum boyunca Lynn’i hayal ettiğim için kendimi kötü hissettim. Utanç duydum, kafam karıştı, kendimi aptal gibi hissettim.” Hatırlayınca çenemi sıktım. “Bu yüzden babamı asla, asla affetmeyeceğim.” Bu sözleri bir hınçla söylemiştim ve Dan’ın bana kaygıyla baktığını gördüm.

“Sylvie, abartma. Diğer uca fazla kayma. Biliyorum, bunlar seni şok etti. Ama yine de baban aynı babaydı. Onu seviyordun, unutma.”

Duygularımı dürtükledim. Babama karşı duyduğum hisleri yokladım. Bizden alındığı için yaşadığım o tanıdık yas, sevgi ve öfkenin kabarmasını bekledim. Ama hiçbir şey yoktu. Sanki bir akıntı ana kaynağından kapatılmıştı.

“Belki sevmiştim.” Parkta rollerblade ile geri geri kaymaya çalışan bir adamı izledim. “Belki bir gün yine severim. Şimdilik tek söyleyebileceğim bu.” Dan’e yandan uzun bir bakış fırlattım. “Sen ve babamın arasındaki tersliğin ne olduğunu hiç anlamazdım. Şimdi anlıyorum.”

Dan bana yamuk bir gülüş çaktı. “Hislerimi mükemmel bir biçimde sakladığımı sanırdım.”

“Pek değil.” Gülümsemesine karşılık verdim ancak içimden yılları geri sarıyordum, Dan’in bunu ilk keşfettiği zamana, aile haritamda hiç beklemediği arka sokaklara sürüklendiği döneme gittim. “Senin için kim bilir ne kadar kötüydü.”

“Harika denemezdi,” dedi Dan dalgın bakışlarla. “Ben de kendi çapımda senin babanı idol yapmıştım, biliyorsun. Tam bir kahramandı. Dolayısıyla bu sözde ithamlar ilk çıktığında ben önce şok oldum. Onu savunmak istedim. Onu *seve seve* savundum. Hatta bu şekilde daha yakın oluruz zannettim. Ta ki...” Esprisiz bir şekilde güldü. “Eh. Uzun lafın kısası... olmadık.”

Kasvetle başımı salladım. “Sana gönderdiği e-postaları da okudum. Biliyorum.”

“O ısıltılı yüzeyin ardını görmem hoşuna gitmedi,” dedi Dan yavaşça. “Buna tahammül edemedi.”

Ciyak ciyak bağırış sesleriyle çocukların yaklaştığını anladık, üstlerindeki aparatlar çıkarılıyor ve balonlarla dolu bir odaya alınıyorlardı. Yanımızdan geçerlerken Tessa ve Anna sanki birbirimize günlerdir rastlamamışız gibi bizi, ikimizi yan yana görünce şaşırdı.

“Anne, yüzün yara olmuş!” dedi Tessa.

“Minicik bir şey!” diye seslendim. “Yara bandı takacağım, hemen geçecek.”

“Bak, o benim babam! Oradaki!” Anna, Dan’i işaret etti ve bütün çocuklar dönüp ünlü birini görmüş gibi bize çeneleri düşerek baktılar, oysaki bizi okulda hemen hemen her gün görü-

yorlardı ve diğer anne babalar da oradaydı.

“Onlarla beraber içeri girsek mi?” dedim Dan’e, anne baba radarım çalışarak. “Çay davetinde olmamız gerekmez mi?”

“Hayır. Kızların keyfi yerinde.”

Bizimkiler parti odasına girerken onlara el salladık ve Tessa’nın övüne övüne, “Annem *her zaman* merdiven tırmanır,” diye anlattığını duydum ve sanki en baştan başlıyormuşuz gibi Dan ile birbirimize baktık.

Bir katmanın daha soyulduğunu hissettim. Dan’in gözlerindeki temkinli bakış kaybolmuştu. Benimle göz göze geldiğinde gözlerinin içinde yeni bir dürüstlük belirdi. Ortaya çıkan her yeni aydınlanmayla Dan’i daha iyi tanıyordum; hakkında yeni bir şeyler öğreniyordum; hakkında başka şeyler öğrenmek istiyordum. John’un sesi kulaklarımda çınladı: *Sevgi bir insanı biteviye etkileyici bulmaktır.*

O benim erkeğim. Benim Dan’im. Benim güneş sistemim. Ve biliyorum, daha büyük, daha gösterişli bir güneşin eksenine çekildiği olurdu ve belki bizim sorunumuz baştan beri buydu. Oysa şimdi, Dan’i nasıl olup da kendi zihnimde bile babamla kıyasladığımı ve onu babamdan daha az bulduğumu anlayamıyordum. Dan benim güneşimdi. Dan her, her, *her* bakımdan kazanırdı...

“Sylvie?” Dan düşüncelerimi böldü ve gözümünden yaşlar aktığının farkına vardım.

“Affedersin,” diye yutkundum, yanaklarımı silerek. “Sadece şeyi düşünüyordum... Anlarsın ya. Bizi.”

“Ah, *biz*.” Gözleri gözlerime kenetlendi ve işte o yeni hakikat yine bakışlarındaydı: Bir tanıma. Farklı bir bağlanma. Biz farklıydık. İkimiz de.

“Eee, şimdi ne olacak?” diye sordum sonunda.

“Altmış sekiz yıl eksi birkaç hafta?” dedi Dan sonunda, çözemediğim bir ses tonuyla. “Yine de az buz bir zaman değil.”

Başımla onayladım. “Biliyorum.”

“Felaket uzun bir zaman. Yani, yuh.”

“Hı hı.”

Dan bir saniye sessiz kaldı ve nefesimi tuttum. Sonra kafasını kaldırıp baktığında gözlerinin içinde kalbimi attıran, düğüm düğüm eden bir şey gördüm.

“Sen varsan, ben de varım.”

“Varım.” Konuşamadığım için yine başımı salladım. “Varım. Ben bu işe varım.”

“Tamam öyleyse.”

“Tamam.”

Dan duraksadı, sonra elini kaldırıp yavaşça parmak uçlarına dokundu, hiç beklemediğim bir biçimde tenim karıncalanmaya başladı. Sinir uçlarıma ne olmuştu? *Bana* ne olmuştu? Her şey yepyenyidi. Tahmin edilemezdi. Dan gözlerimi gözlerimden ayırmadan parmaklarımı ısırmaya başladı ve ben de transa geçmiş halde ona baktım, daha fazlasını istedim. Baş başa kalmak istedim. Sevdiğim bu adamı yeniden keşfetmek istedim.

“Sylvie? Dan? Çaya geliyor musunuz?” Şen şakrak bir ses bizi çağırdı ve ikimiz de doğumgünü kızının annesini, bize parti salonunun kapısından el sallayan Gill denen kadını karşımızda gördük. “Anne babalar için de atıştırmalık bir şeyler var, Prosecco...”

“Bir dakika sonra!” diye seslendi Dan kibarca. “Bir dakika derken ‘Meşgul olduğumuzu görmüyor musun?’ demek istedim,” diye sadece benim duyabileceğim bir sesle ekledi.

“Yapma,” dedim kulağını çeker gibi. “Bize Prosecco ikram ediyormuş.”

“Ben Prosecco istemiyorum. Seni istiyorum. Şimdi.” Uzun zamandır görmediğim, aç bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdü; içimi titreten bir acelesi vardı. Kalçamdan kavradı, kesik

kesik nefes alıyordu ve sanırım beni şimdi şuracıkta yapacaktı. Ancak Battersea Park'taydık, çocuk partisindeydik. Bazen Dan'ın böyle şeyleri unuttuğunu düşünüyordum.

“Önümüzde altmış yedi küsur yıl daha var,” diye hatırlattım. “Başka bir an buluruz.”

“Ben başka bir an istemiyorum.” Yüzünü boynuma gömdü.

“Dan!” Şakacıktan vurdum. “Tutuklanacağız.”

“İyi.” Komik bir edayla gözlerini devirdi. “İyi, tamam. Hadi gidip Prosecco'muzu içelim. Sen de yüzünü yıkarsın,” diye ekledi, balonlarla bezeli patikada yürümeye başlayınca. “Hoş, kan lekeli zombi görünüşü fena değil ama.”

“Yoksa çocukların ödünü patlatırım,” diye tamamladım. “Deşici zombi palyaço olabilirim.”

“Sevdim.” Dan başıyla onaylayıp eliyle ensemini karıştırdı. “Bunu da sevdim. Çok sevdim hem de.”

“Güzel.”

“Çok sevdim.” Kısacık kesilmiş enseminden elini alamadı ve sesi yine karanlık bir hırıltıya dönüştü ve içimden birden: *Aman Tanrım, Dan başından beri kısa saç seven bir adamdı da haberim mi yoktu?* düşüncesi geçti.

“Kızlar nefret etti tabii ki,” dedim.

“Tabii ki.” Dan eğleniyordu. “Peki ya Bayan Kendrick?”

“O da nefret etti. Ah, bu da başka bir konu,” diye ekledim, “işten ayrılmayı düşünüyorum.”

Dan ansızın durup bana inanamayarak baktı.

“Tamam,” dedi sonunda. “Karım nerede, ona ne yaptın?”

“Niye?” Meydan okurcasına gözlerinin içine bakarak bekledim. “Onu geri istiyor musun?” Bir zamanlar olduğum, prenses-saçlı, küçük baloncuğunda yaşayan Sylvie imajı gözümde canlandı. Sanki bir ömür geride kalmış kadar uzaktı.

Dan bir saniye bile tereddüt etmeden, “Hayır,” dedi. “Sende kalsın. Ben bu versiyonu sevdim.”

“Ben de.” Ellerini hâlâ çıplak ensemden çekemiyordu ve çekmesini istemiyordum. Bütün boynum karıncalanmıştı. Bütün *benliğim* karıncalanıyordu. Saçlarımı seneler önce kısa kesmeliymişim.

Partinin yapıldığı binaya ulaştık. Çocuk çılgınlıklarını, anne babaların sohbetlerini ve içeri girer girmez bizi yutacak her şeyi duyabiliyordum. Dan eşikte durdu, parmakları ensemden, yüzünde derin, konsantre ve gördüğüm en buruluk ifade belirdi.

“Kolay değil, değil mi?” dedi ağır ağır, sanki meşum bir sonuca varır gibiydi. “Evlilik. Aşk. Hiç kolay değil.”

Dan bunu dediği sırada, Tilda’nın sözleri kafamda canlandı, hem de hiç bu kadar doğru gelmemişlerdi.

“Eğer sevgi kolaysa...” Duraksadım. “O zaman bir yerde yanlış yapıyorsun demektir.”

Dan bana sessizce baktı, artık psişik Sylvie olmamama rağmen, gözlerinin içinde dans eden duyguları gördüm. Eski öfkeler. Şefkat. Sevgi.

“Eh o zaman, biz sıçığımın ustalarıyız.” Beni birden kendine çekti ve tutkuyla öptü, sanki niyetini bu ifadeyle mühürlemek istercesine şiddetle öptü. Bir yemin gibi. Sonra, beni serbest bıraktı. “Hadi gel. Alalım Prosecco’larımızı.”

ON SEKİZ

Ev, bir tepenin zirve noktasında tek başına duruyordu, devasa cam pencereler deniz manzarasını çevreliyordu ve kocaman bir koltuk salonu duvardan duvara dolaşıyordu, içerisi mis gibi kokuyordu. Ben koltuğun bir ucundaydım, Lynn de bana dönük oturmuştu.

Jocelyn yani. Adı Joss'tu biliyordum. Yüzüne karşı öyle hitap ediyordum. Ancak karşıdan bakarken benim için o: *Lynn'di*.

Çocukluğumuzdaki Şaşı-bak-şaşır resimlerine bakmak gibiydi. Karşımdaki Joss'tu. Meşhur Joss Burton, Maze'in kurucusu, kitap kapaklarında ve dergilerde gördüğüm, alameti farikası olan beyaz meçli saçı ve siyah, zeki gözleriyle oturuyordu. Altında pırıl pırıl gözüme çarpansa Lynn'di. Lynn'den kalıntılar. Özellikle gülüşünde. Kahkahasında. Düşünürken burnunu kırıştırmasında. Konuşurken ellerini kullanmasında.

O Lynn'di. Benim kafamda uydurduğum Lynn canlanmıştı, hiç de hayal ürünü değildi. Noel Baba'yı ve iyilik perimi görmek gibiydi, sanki hepsi birleşip bu kadında vücut bulmuştu.

Onu bir yetişkin olarak ilk görüşüm değildi. Bir ay önce ilk kez buluşmuştuk. Yine de burada olmak, onunla olmak bana hâlâ sürreel geliyordu.

“Eskiden seninle her gün konuşurdum,” dedim, Maze marka özel bitki karışımı çayla dolu fincanımı avuçlarımda tutarak. “Sana sorunlarımı anlatırdım. Yatağa yatıp seni hayal ederdim ve karşıma alıp sadece... konuşurdum.”

“Yardımcı oluyor muydum?” Joss tam da hatırladığım biçimde gülümsedi: Sıcak ve biraz şakacı.

“Evet.” Gülümsedim. “Bana her zaman moral verirdin.”

“Güzel. Biraz daha çay alır mısın?”

“Teşekkürler.”

Joss fincanımı doldururken nefes kesici yamaç manzarasını seyrettim, altta çırpıntılı bir deniz, yukarıda Aralık semasıyla uçuk gri tonlarında karışıyordu. Bilerek kendimi sınıyordum ve ne mutlu ki, kalp atışlarım yerindeydi. Kapsamlı bir terapi almış, çokça alıştırma yapmışım ve hiçbir zaman gönül rahatlığıyla ip üstünde dans edemeyecek olsam da, yükseklik korkumu bayağı yenmişim. Çok daha iyiydim.

Bana yardımcı olan danışmanla hâlâ görüşüyordum. Haftada bir kapısını tıklatıyor, seansımızı iple çekiyordum ve bunu yıllar önce yapmam gerektiğini biliyordum. Çünkü anlaşılan, yükseklik korkusu dışındaki meseleleri konuşmada da çok başarılıydı. Mesela baba meselelerini. Hayali arkadaşları. Eski sözde yasak ilişkileri. Öyle şeyleri.

Elbette artık her şeyi satır satır okumuştum. İlk önce *Yüksek Labirentin İçinden* kitabını baştan sona okudum, hatta iki kere okuyup ipucu aradım, satır aralarını didikledim. Ardından Ivory Milton’a gittim ve Joss’un babamla arasında geçenleri anlattığı yazıların tümünü okudum. Bir sabahımı aldı çünkü ara verip durdum. İnanamıyordum. İnanmayacaktım. İnanmıştım. İnanmışım için kendimden nefret etmişim.

Her şeyin beynimi sarsa sarsa oturması haftalar sürdü. Şimdiye düşündüğüm...

Ne düşünüyordum sahi?

Düşüncelerim Mary Smith-Sullivan ile ilk tanıştığım günden bu yana, mütemadiyen yaptıkları gibi aynı döngüyü tarif ederken derin bir nefes verdim.

Bence Joss dürüst bir insandı. Ben böyle düşünüyordum. Yazdığı her detay doğru muydu, değil miydi, orasını bilemezdim. Ama bence o yalan söylemiyordu. Mary Smith-Sullivan o kadar ikna olmuyordu. Bana durmadan yineliyordu: "Onun anlattıklarına karşı babanın anlattıkları." Doğruydu, müvekkilini korumak onun göreviydi, bunu da anlıyordum.

Ancak benim kulağıma gerçek gelen, gerçek hissi yaratan Joss'un sözleriydi. Hikâyesini okurken babamın söylemiş olacakları ve davranış biçimleri beni dürtüp durdu. İçimden düşündüm: Bu babam işte. Ve: *Evet*, aynen böyleydi. Peşi sıra şu düşünce geldi: Tatilde tanıştığımız, on altı yaşındaki komşumuz babamı nereden bu kadar iyi tanıyordu? Bu sorunun cevabı da beni mantiken tek bir noktaya götürdü.

Dört ay önce bu çıkarıma varmış ve her yerim uyuşup yatağa yatmıştım. Dan ile bile paylaşamadım. Fakat ertesi sabah uyandım, zihnim su gibi berraktı ve işe gitmeden önce Joss'a bir mektup yazmıştım. Joss mektubu alır almaz beni aradı ve telefonda bir saat konuştuk. Ağladım. O da ağladı mı bilmiyordum çünkü kasırgadan sağ çıkıp yolunu bulmuş, dingin insanlardan biriydi. (*Yüksek Labirentin İçinden* kitabından alıntı yaptım bu arada.) Ancak sesi titredi. Sesi kesinlikle titremişti. O da yıllar içinde beni sık sık düşündüğünü ifade etti.

Derken Londra'da buluşup bir çay içtik. Bence ikimiz de gergindik ama Joss benden daha iyi saklamıştı. Dan moral desteği vermek için seve seve gelirim dediyse de, ben hayır dedim. Hatta bence o yanımızda olsaydı, Joss'la asla o harika sohbeti

edemezdim. Bana Dan'ın, en başından beri olayın içindeki tek olumlu güç olduğunu söyledi. Dan, babamla yaşadığı ilişkinin *Yüksek Labirentin İçinden*'de anlattığı güçlü hikâyesinin ortasında gerekli olmadığına, hatta konuyu saptırdığına ona ikna etmiş.

“Biliyor musun?” dedi sonra, gözlerinin içi parlayarak. “Haklıydı. Babanı savunmaya çalışıyordu biliyorum ama mantıklı bir noktaya parmak basmıştı. O kitabımı ergen ben hakkında yapmadığım için mutluyum.”

Bir sessizlik olmuştu ve acaba hikâyesinin o kısmını asla anlatmayacağını, endişelenmeme gerek olmadığını mı söyleyecek diye düşündüm. Ancak ardından kalın bir tomar kâğıt çıkardı ve temkinli bir ifadeyle yaklaşmasıyla hemen anladım. “Bu yeni kitabımın düzeltilmiş kopyası,” dedi. “Okumanı istiyorum.”

Ben de okudum.

Nasıl bu kadar sakinlikle okuduğumu ben de bilmiyordum. Birkaç ay önce, damdan düşer gibi okusaydım, kafayı sıyrırırdım. Herhalde odada duvardan duvara fırlatırdım. Ama değiştim. Her şey değişti.

Joss demliği yerine bırakırken, “Sylvie, son gönderdiğin e-posta canımı sıktı,” dedi. Çok sakinleştirici bir konuşma biçimi vardı. Bir şey söylerdi, ardından durur ve kelimelerin nefes almasını, senin de onları düşünmeni beklerdi.

“Niye, neden acaba?”

Joss kendi fincanını avucunda tutup bir saniye denize doğru baktı. Yeni kitabına *Geniş Açık Havanın İçine* adını vermişti ve şu anda bundan daha iyi bir başlık düşünemiyordum.

“Sanki kendini kabahatli hissediyor gibiydin. Suçluluk duyuyordun.” Su gibi berrak bakışıyla bana odaklandı. “Sylvie, ben hiçbir zaman yeme bozukluğuma babanın sebep olduğunu söylemedim, hiçbir zaman da söylemeyeceğim.”

“Eh, söylemiyor olabilirsin.” Midemde o kötü duygular yine çok bildiğim biçimde kördüğüm oldu. “Ama tabii...”

“Durum bundan çok daha karışık. Baban benim hikâyemin bir parçasıydı ama hiçbir şeyin *nedeni* değildi. Bunu çok iyi anlamalısın.” Gayet kararlı konuşmuştu. O anda sanki Joss on altı yaşındaydı, ben de dörttüm ve o her şeyi bilen Lynn’di.

“Babamın olumlu katkısı oldu diyemezsin ama.”

“Eh, hayır. Ancak bunu kendi kişiliğimin tuhaf özellikleri de dahil, her şey için söyleyebiliriz.” Joss’un göz çevresi kibarca kırıştı. “Senin için duyması zor. Farkındayım. Çok yeni. Oysa ki ben bu olayları yıllardır kafamda işliyorum.”

Gözlerimle odayı şöyle bir süzdüm, her tarafta kocaman kocaman mumlar yanıyordu. Bu mumlar servet değerindeydi, güneybatı Londra dünyasında okkalı hediyelerdi, yine de Joss sekizini birden aynı anda yakmıştı. On beş dakikadır burada oturuyordum ve şimdiden kokuları beni hipnotize etmişti. Yatışmıştım. Nihayet aramızda asılı duran konuyu irdeleyebileceğimi hissediyordum.

“Evet, e-postamda da yazdığım gibi... artık hepsini okudum,” dedim yavaşça. “Yeni kitabını.”

“Evet,” dedi Joss. Kısacık bir cevaptı fakat içindeki yükselmiş ayıklığı sezebiliyordum, başını bir kuş gibi yana eğdi.

“Bence çok... güçlü. Güç verici bir kitap olmuş. Hayır...” Doğru kelimeyi bulamadım. “Neden yazmak istediğini anlıyorum sanırım. Bence kadınlar bunu okumalı ve nasıl tuzağa düşebileceklerini görmeli, hatta belki bu yolla tuzağa düşmekten kaçınmalı.”

“*Kesinlikle.*” Joss gözlerinde yoğun bir ışıltıyla öne doğru eğildi. “Sylvie, bunu fark etmene çok memnun oldum... bu sansasyonel bir kitap olsun diye yazılmadı. Babanı ifşa etmek amacıyla da değilim. İfşa ettiğim biri varsa, o da benim, on altı yaşındaki halim, takıntılarım ve yanlış algılayışlarım, yürü-

düğüm yanlış yollar. Umarım yeni nesil kızlar bunlardan ders çıkarabilir.”

“Bence kitabı basmalısın.”

İşte. Ok yaydan çıktı. Haftalardır bunun etrafında vals yapıyorduk. Annemle, avukatlarla, Dan’le ve kendi berbat karmaşamla uğraşıyordum. İlk önce sesimi duyurmaya, ondan sonra gerçekten ne düşündüğümü çözmeye çabalıyordum.

Düzeltilmiş nüshayı okuduktan sonra *kavradım* Joss’un emelini; neler dediğini; kendi hikâyesini başkalarına yardımcı olması için kılavuz olarak yazdığını. Annem, babamın lafının geçmesinden ötesini göremiyordu. Dan, beni korumanın ötesini göremiyordu. Avukatlar, işlerini yapmanın ötesini göremiyordu. Fakat ben Lynn’i görebiliyordum. Akıllı, iyi kalpli, esprili, yetenekli Lynn negatif bir durumu alıp ilham verici bir şeye dönüştürüyordu. Ben Lynn’i nasıl susturabilirdim?

Annem beni bir vatan haini olarak görüyor, biliyorum. Ömrünün sonuna kadar Lynn’in yalan söylediğine inanacak; bu hikâyenin tümüyle bizim ailemizi üzme için yazılmaktan öteye geçmeyen, menfur bir kurmaca olduğunu savunacak. Anne-ciddi ciddi Joss’un cümlelerini okudu mu diye sorduğumda taramalı tüfek gibi söylenmeye başladı: “*Nasıl* doğru olabilir? *Nasıl* doğru olabilir?”

Ben de karşılık vermek istedim, “Eh, peki benim hayali arkadaşım nasıl doğru olabilir?” ama vermedim.

Joss başını öne eğdi. “Teşekkürler,” dedi sessizce ve bir süre sessiz oturduk.

“Masterson’ların botuyla açıldığımız günü hatırlıyor musun?” dedim sonunda.

“Elbette.” Gözlerinin içi gülerek kafasını kaldırıp baktı. “Ah, Sylvie, o küçücük can yeleğinle çok şirindin.”

“Yunus görmeyi ne kadar çok istemiştin,” dedim kahkaha atarak. “Hiç görmedim ama.”

O günden enstantaneleri hafızamda hep saklı tutmuştum. Masmavi gökyüzü, pırıldayan sular, Lynn'in kucağında oturup "Kumbaya" söyleyişini dinlemek. Elbette sonradan bunu "hayali" bir anıya dönüştürmüş, daha da sıkı tutunmuştum. Konuşmalar ve oyunlar icat etmiştim. Gizli dostluğumuzu ilerletmiştim. Lynn ve benim için kocaman bir fantastik dünya yaratmıştım; kaçabildiğim bir diyar.

En büyük ironiyse, eğer annemle babam bana Lynn'in gerçek olduğunu söyleseydi, muhtemelen zamanla onu unutup gidecektim.

Joss sessizliği bozarak, "Çocuklarıyla tanışmayı çok isterim," dedi. "Lütfen bir gün onları da getir."

"Tabii getiririm."

"Bazen burada yunusları görüyoruz," diye ekledi, gözü parlayarak. "Elimden geleni yaparım."

"Yakında yine gel. Aileni de getir. Cumartesi günü bol şans," diye ekledi.

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Seni davet edemediğim için kusura bakma..."

Joss'la tek başıma görüşmek bir şeydi. Onunla annemi aynı odada bulundurmak ise bambaşka bir şeydi. Annem, Joss'la teması geçtiğimi biliyordu ancak varlığını tanımamaya ant içtiği olaylar kategorisine giriyordu.

Joss başıyla onayladı. "Tabii. Ama aklım sende olacak," dedi ve beni kendine çekip sımsıkı sarıldı ve içimden, tüm bu olan bitenin arasında, iyi bir şeyin ortaya çıktığını hissettim. Yeni bir dostluk. Ya da yeni-eski bir dostluk.

Gerçek bir dostluk.

Derken göz açıp kapayıncaya dek pazar günü gelip çattı ve hazırlanmaya başladım. Makyaj: Tamam. Elbise: Giyildi. Saçlar: Spreylendi. Saçıma yapabileceğim başka bir işlem yoktu.

Çiçek ya da taşlı toka takmak bile komik dururdu.

Saçlarım ilk kırdığım günden bile daha kısaydı. Kuaföre gittim ve her zamanki stilistim Neil ağzı açık kalarak ne kadar kırpık kırpık olduğunu söyledi, düzeltmek için “ciddi anlamda makas atması” gerektiğini açıkladı. Yeni modelime “Twiggy” tarzı diyordu ki, bu onun tatlılığıydı çünkü Twiggy ile alakam yoktu. Öte yandan, model yüzüme yakıştı. Genel kanı buydu. İlk gördüğünde beti benzi atan herkes yavaş yavaş, “Biliyor musun, bu halini daha çok sevdim,” diyordu. Annem hariç tabii.

Son altı aydır, annemle çok fazla konuşmaya çalıştım. Defalarca onun evindeki koltuğa oturup değişik konuları gündeme getirmeye çalıştım. Ona saçlarımı neden kestığimi açıklamaya çalıştım. Neden sinirlerimin attığını. Neden bana artık bir çocuk gibi davranılmaması gerektiğini: Büyükler fikir alışverişi yaparken sen sus otur demek gibi. Tüm ‘Lynn’ meselesinin ne kadar yanlış ele alındığını açıklamaya çalıştım. Babama karşı hislerimin ne kadar karıştığını açıklamaya çalıştım. Annemle empati dolu bir sohbet etmek, içimi dökmek, anne kız yapmamız gerektiğini hissettiğim konuşmayı yapmak için çok kere çabaladım.

Ancak hep ters tepti. Hiçbir şey hedefi vurmadı. Annem ne gözlerimin içine baktı, ne geçmişi tanıdı, ne durduğu noktadan bir santim kıpırdadı. Ona göre babam hâlâ ailemizin o altın, dokunulmaz kahramanıydı, Joss kötü kadındı ve ben de dönektim. Annem bir çeşit kemikleşmiş gerçekliğe kilitlenmişti, etrafı babamın fotoğrafları ve düğün DVD’siyle sarılı halde yaşıyordu, kızlar ona gelince hâlâ DVD’yi açıyordu. (Ben artık izlemiyordum. Doymuştum. Belki bir on yıl sonra bir kere bakardım.)

Dolayısıyla en son brança gittiğimde, tek başıma, bunların hiçbirinden bahsetmedik. Annemin Lorna’yla nereye tatile gidebileceğinden bahsettik, Bellini yaptı ve ona hediye olarak

üst üste takılan yüzüklerden aldım çünkü indirimde 39.99 pound olmuştu (normal fiyatı 120.95 pound'du, ben tek bir yüzük fiyatına hepsini aldım). Günün sonunda annem, "Hayatım, çok güzel bir gündü," dedi ve bence samimiydi. Annem baloncuğunu seviyordu. Fanusunda mutluydu. Patlatmaya ve kırmaya istekli değildi.

"Anne!" Tessa üstünde bu güne özel seçilmiş kıyafetiyle –Chelsea forma üstü, tütü etek ve simli spor ayakkabı– koşarak odama girdi. Bir çeyrek saniye aklımdan duruma el koyup ona zorla internette gördüğüm, şahane toz pembesi Wild&Gorgeous marka elbiseyi giydirmeyi geçirdim. Tabii sonra kendimi tuttum. Kızlarıma zorla elbise giydirmeyecektim, ne saç stili, ne onlara ait olmayan bir düşünce için onları zorlayacaktım. Herkes istediği kişi olabilirdi. Bırakalım Tessa Chelsea forması, Anna da Gruffalo kostümü giysindi. Mükemmel nedimler olacaklardı. Ya da her ne olacaklarsa.

"Baba, 'Orada görüşürüz,' dedi," diye duyurdu.

"Tamam." Yüzümde güller açtı. "Teşekkürler."

"Geceyi ayrı geçirme" olayına girmemiştin, yani yeminlerimizi tazeleyecektik, bu bir nikah değildi ama mekâna ayrı ayrı gelmeye karar vermiştik. En azından bir parça sihri kalsın istedik.

Dan elbisemi görmemişti, o yüzden gelmiş geçmiş en şahane, straplez, uçuk gri Vera Wang gelinliğe servet döktüğümünden haberi yoktu. En azından, serveti döken ben değildim. Annem bana bu günün şerefine müthiş bir gelinlik almayı teklif etti, ben de reddetmedim. Babamın parasıyla ödenmişti. Bence bize borcuydu.

Dan ve ben, saçlarımı kesmemden birkaç hafta sonra para konusunu da konuştuk. Uzun bir süre onun babamın varlığından ötürü huzursuzluk duyduğunu düşündüğümü itiraf ettim, o da rahatsız görünerek omuz silkti.

“Olabilir,” dedi. “Babanla ilgili pek çok konuda rahatsızlık duyduğumu söyleyebiliriz.” Ardından ailenin geçimini sağlama konusunda biraz tıkanıldığını itiraf edince ben de, “Tıpkı baban gibi,” dedim ve itiraz etmedi.

Bunun üstüne ben de, aslında benim gelirimle geçinebileceğimizi (*bir sürü* değişiklik yaptığımız takdirde) kanıtlamaya çalıştım, o yüzden eski stereotipler ölmüştü. Dan gerçek bir feministse, ille de ekmek parasını çıkaran taraf olma ihtiyacı duymaz, aile birimimizi başka açılardan desteklerdi. Dan ki-barca dinledi, söylediklerimi onayladı ve sonra, “Aslında yeni ve büyük bir sipariş alıyoruz, o yüzden en azından şimdilik aileyi finansal olarak desteklemeye devam edebilir miyim?” dedi.

Çok şükür.

Maze marka vadi zambakları kokumu –Joss’un hediyesi– sıktım, ayakkabılarımı giydim ve aşağı inince kızları Dora’ya uzun uzun bakarken buldum.

“Konuşmasını istiyorum,” dedi kısa zaman önce ilk kez *Harry Potter* izleyen Tessa. “Dora, konuş.” Buyurgan bir edayla yılana seslendi. “*Konuş.*”

“Gerçek hayatta konuşan yılan olmaz,” dedi Anna, teyit etmem için bana bakarak. “Gerçek hayatta uydurma şeyler olmaz, değil mi anne?”

“Hayır,” dedim. “Olmaz.”

Onlara benim uydurma arkadaşımın gerçek hayatta canlandığını asla anlatmayacaktım. Şimdi kafalarını karıştırıp tuhaf bir konuya girmeye lüzum yoktu. Joss’la tanıştıklarında onu Joss olarak tanırlardı.

“Görüşürüz, Dora,” dedim kızları mutfaktan çıkararak. Dora’ya ısındığımı söyleyemezdim ama artık ona bakabiliyordum. Muhteşem bir yaratık olduğunu takdir edebiliyordum. Özellikle de mutfaktan taşındığını bildiğim için. (*Evet! Sonuç!*)

Esasında bütün bahçemiz en baştan yaratılıyordu. Oyun-

cak bebek evleri çoktan gitmişti, kızların umrunda bile olmadı. Yerlerine, Dan'e yeni bir outdoor oda yapılıyordu, sadece cam ve ahşap olan odaya ofisini kuracaktı ve Dora'nın kendine has yeri olacaktı. Ayrıca bahçemize sebze ekip yetiştirecektik.

"Madem bu kadar büyük bir bahçe uzmanısın," dedim bir gece Dan'e, "biz neden her gün kendi bahçemizde yetişen rokamızı marulumuzu yemiyoruz?" Dan kahkahalarla güldü ve peyzajcılık yapan arkadaşı Pete'i aradı, beraber yeni bir bahçe dizaynı çizdiler. Hatta sağlam yıllık bitkiler koymaya karar verdiler. Dan birdenbire önceden de bahçeye karşı ilgisini uyandırmaya çalıştığımı hatırladı ve kafası çok dağınık olduğu için özür diledi. Hiç gerek yoktu. Anlıyordum; başka işlerle meşguldü.

Ardından Mary Holland'ı öğle yemeğine çağırıp şifalı ot bahçesini planlamada yardımını istedik. (Kısmen de ona ve birbirimize, artık arada hiçbir yanlış anlaşılma ya da kırgınlık kalmadığını göstermek istedik.) Harikaydı çünkü John yan bahçenin çitinin üstünden bakıp konuşmamıza katıldı. Sonra o da bize geldi. Günün sonunda, çok güçlü ve entellektüel bir bahçecilik forumu yaptık, topu topu benim minik nane kekik yatağım içindi.

Mary o günden sonra bize birkaç defa daha geldi, Tilda ile de çok iyi anlaşıyordu. ("Neden *kullandığını* anlayabiliyorum," diye kulağıma fısıldadı Tilda, Mary ile tanıştıktan beş saniye sonra.) Bu arada Dan, John'a uğramayı ve işinden bahsetmeyi (aynı anda çaktırmadan dolapları dolu mu diye kontrol etmeyi) alışkanlık haline getirdi ve ben de sanki varlığımız daha gelişti gibi hissediyordum. DVD'lerde eski hayatımızı daha az izler olduk. Şimdiki hayatımızı kurmaya daha fazla odaklandık.

Hatta Dan artık çalışma odasını kullanmayacağı için kızların odalarını ayırabilecektik. (Elbette onlar odalarının ayrılmasını istemiyordu ve bahsedince bile ağladılar, Tessa, "Ama ben Anna'yı özlerim!" diye haykırdı, sanki Anna gidip başka

bir mahallede uyusun diye önermişiz gibi kardeşine yapıştı.)

Araba yolda bekliyordu, ön kapıyı kapatırken aklıma ilk düğünümüz geldi. Babamın beni evden çıkarışı. Benim bir Disney prensesi gibi görünüşüm. Pek çok şey gibi bu da bir ömür uzaktaydı sanki. Başka bir ben. Bugün beni ve kızları evden çıkarıp götüren kimse yoktu. Beni “teslim eden” kimse yoktu. Ben birisinden birisine verilen bir eşya değildim, bir şahıstım. Ve kendimi başka bir şahsa adamak istiyordum. Hepsi bu.

Ancak şık bir arabada olmak çok hoştu tabii. Ağır ağır süzülürken kızlar yoldan geçenlere el salladı, dudak parlatıcımı defalarca tazeledim ve söyleyeceklerimin üstünden geçtim. Ardından, tam hazır hissedemeden Willoughby House’un önüne yanaştık. Gerçek nikahım olmadığını, gerçek bir gelin olmadığımı ve gerçekten büyütülecek bir durum olmadığını bilmeme rağmen... aniden sinirlerim yay gerginliğindeydi.

Sürücü kapıyı açtı, elimden geldiğince zarafetle indim ve yoldan geçenler durup fotoğraf çektiler, özellikle Anna Gruf-falo kostümü içinde elinde bir buket çiçekle arabadan inince. Hepimizin elinde sarmaşıkla tutturulmuş okaliptus çiçeklerinden bir kış buketi vardı, Mary bu sabah bunları ve Dan’ın yaka çiçeğini bırakmıştı. Hepsi St Philip’s bahçesindendi. Bana kocaman sarılıp, “Senin adına çok seviniyorum,” dedi ve samimi olduğunu hissettim.

“Haydi gelin kızlar,” dedim, hepimiz sıralanınca. “Gidelim.” Willoughby House’un kapısını iterek açtım.

İçerisi efsaneydi. Her tarafta çiçekler ve yapraklar, merdivenin parmaklarından dökülüyor, şelale gibi akıyordu. Sıra sıra dizilmiş altın varaklı sandalyelerde oturan misafirler koridordan salona kadar içeriyi dolduruyordu. Müzik başladı ve yavaşça sandalyelerin arasından yürümeye başladım, neredeyse bir kilise koridoru oluşmuştu.

Birçok gönüllü buradaydı, buğulu gülüşlerle gülümsüyorlardı, hemen hemen hepsi başına pastel renk bir şapka takmıştı. Dan'ın anne babası çok şık giyinmişti, Sue'ya otuz iki dişimle güldüm. İki hafta önce onunla öğle yemeği yemiştik ve duyduğuma göre, Neville ile yeniden vals dersine başlamışlardı. Bayağı heyecanlıydı. Bugün kesinlikle uzun zamandır olmadıkları kadar rahattılar.

Mary de oradaydı, uçuk cam göbeği elbiseyle nefes kesiyordu... Taşlı şalıyla Tilda... Toby ve Michi... Yeni pembe bir döpiyes giymiş annem, heyecanlı heyecanlı Michi ile konuşuyordu (muhtemelen üst üste takılan yüzüklerinden satıyordu). John'u görünce yüreğim hop etti, göze çarpan o tüy gibi bembeyaz saçlarıyla bir sıranın ucunda tek başına oturuyordu. Gelmişti. Owen bu aralar hiç iyi olmasa da, yine de gelmişti.

Clarissa bir tarafta ayakta durmuş, herkesi videoya çekiyordu, Robert ise diğer kenarda o açıdan kaydediyordu. Yanından geçerken göz göze geldik ve başıyla selam verdi. İyi adamdı Robert.

Ve işte, tam karşımda, küçücük hah kaplı bir platformda ayakta duran Dan. Gözlerini iyice belirginleştiren, şık, mavi bir takım elbise giymişti. Saçları meşhur altın rengi vitraylı camdan süzülen güneş ışığında ışıldıyordu. Dan orada gururla dikilirken, benimle kızların yaklaşmasını izlerken bana bir aslanı anımsattı. Muzaffer bir aslanı. Mutlu ve asil. Grubunun başında ve mağrur.

(En azından benimle kafa kafaya elbette. Bence orasını anladınız.)

Willoughby House'u bir düğün mekânı olarak kullanma fikrinin ilham kaynağı bendim. Dan ve ben yeminlerimizi tazelemeye karar verdiğimizde mekân arayışına girdim, Google'da çıkan her yerde aynı vaatler vardı, elegan odalar, "tarih kokulu" bir yemek salonu derken düşündüm: Bir dakika, bir dakika, bir dakika...

Willoughby House'u nakte çevirmek diye buna denirdi. D   nler için biçilmiş kaftandı!

Lisansın gelmesi biraz zaman aldı ancak o günden bu yana,    nikah yapılmıştı (hepsi de gönüllülerin kızlarıydı), her gün yeni başvuranlar arıyordu. Evin bütün doğası de i ti. Durmadan içeriye   ek ya ıyordu, müstakbel gelinler ve d   n n yarattığı bir umut ve heyecan ortamı y kseli teydi. E lenceliydi. Burayı tekrar adamakıllı, yaşayan bir alana  evirmi ti.

Yalnız bu da değil, internet sitemiz açılmış ve t kırında i liyordu! Bilet ayırtabildi iniz, etkinlikleri okuyabildi iniz, tam donanımlı bir internet sitesi idi. (Online dükkân yakında açılacaktı.) Her girişimde içime ne e doluyordu çünkü herhangi bir internet sitesi değildi bu, *bizdik*. 3D dönen resimlere ya da ünlüler tarafından seslendirilmi  i itmeli turlara paramız yetmiyordu ama her sayfada birbirinden güzel  izimlerimiz yer alıyordu. Evin ve içindeki nesnelerin çizimleri, hatta *Aile Geçmişi* sayfasında Bayan Kendrick'in karakalem bir resmi duruyordu. Her sayfa bir öncekinden büyüleyiciydi ve eskiyle yeninin mükemmel simyası olmuştu. T pk  Willoughby House gibi. (Hatta Bayan Kendrick gibi, zira kendisi kısa süre önce mesajla mayı ke fetmi ti ve Clarissa'yla bana saat ba ı yeni bir emoji gönderiyordu.)

"Hepiniz hoş geldiniz." Bayan Kendrick  ne çıktı ve onu görünce gülmemek için kendimi sıktım çünkü    nmemi , bir cüppe edinmi ti. Lise mezuniyet c ppelerinden, hani kolları uzun uzun ve yakası k t, koyu mor c ppelerden.

Yani, üstüne çok yakı mı tı.

Yeminleri tazeleme seremonimizde resmi memurun kim olacağı sorusu ortaya atıldığında yasal bir seremoni olmadığını, o yüzden herhangi birisinin yapabileceğini d   nd k. Zaten ben de Bayan Kendrick'ten başkasını hayal edemezdim. Duyunca çok duygulanmı tı. Sonra bana her gün yüzlerce soru

sordu ve keşke başkasından rica etseydim diye pişman ettirdi.

Ancak şu anda orada dikilmiş, bütün bina onunmuş gibi herkese gülüyordu ki onundu tabii. “Bugün nikah yeminlerini yenilemek üzere Dan ve Sylvie’yi bu tarihi evde ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz. Ki burası çok esaslı bir malikanedir, hafife alınmamalıdır,” diye ekledi, geniş cüppe manşetleriyle dramatik hareketler yaparak. “Tanrı’nın birleştirdiklerini hiçbir kulu ayırmasın.”

Tamam... ne? Çok sıradan laflardı. Ama Bayan Kendrick keyifliydi, cüppesinin kollarını sağa sola savuruyordu ve var-sın olsun, ne olacaktı?

“Şimdi!” diye devam etti. “Sylvie ve Dan yeminlerini yazmışlar, o yüzden sözü onlara bırakıyorum.” Kenara adım attı ve dönüp Dan’le yüz yüze durdum.

Benim Dan’im. Altın rengi ışık başının üstünde bir haleydi. Gözleri kırış kırış ve sevgi doluydu. Üstesinden gelirim, sorun yok diye düşünüyordum... ama şu anda konuşamıyordum.

Dan bunu sezmiş gibi derin bir nefes aldı ve onun da tıkan-dığını anladım. Ne diye milletin önünde birbirimize duygusal konuşmalar yapmaya kalkmıştık ki? Bunu neden iyi bir plan sanmıştık?

“Sylvie,” dedi, sesi çatlayarak. “Yeminlerimi etmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum.” Öne eğilip kulağıma, “Yarın St Lucia’ya gidiyoruz, her şey ayarlandı. Dördümüz. Aile bala-yı. Sürpriz.”

Ne? Ne? Sürpriz olayını bitirdik sanıyordum. Bunu yapma-sı gerekiyordu. Gerçi aman Tanrım, St Lucia mı! Birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım, sonra öne eğilip kulağına fısıldadım.

“İçime külot giymedim. Sürpriz.”

Ha! Yüz ifadesi!

Dan geçici bir süre yeminlerini tazelemeyi unutmuş gibi göründü, o yüzden ben tam kendi konuşmama girişecekken holde

bir gürültü işitildi. Bir saniye sonra Dr. Bamford içeriye giriyordu. Şen şakrak bize el salladı ve bir köşede yerini aldı.

“Sürpriz,” dedim Dan’e. “O olmazsa olmaz diye düşündüm. Sonuçta her şeyi o başlatmıştı.”

“İyi hareket.” Dan gözleri yumuşayarak başını salladı. “İyi hareket.”

Ardından bir şekilde, ağlamadan, tökezlemeden yeminlerimizi ettik, herkes alkışladı ve şampanyalarımızı içtik. Clarissa eski gramofonda caz plakları çaldı, gönüllülerimizden bazıları derme çatma dans pistinde dans etti. Robert’ın büyük bir ilgiyle Mary ile konuştuğunu gördüm, hımmm, bu da bir *fikir*, Dan’in anne babası gösterişli bir hızlı adım dansına başladı. Neville gözlerini Sue’ya dikmişti ve ikisinin birbiriyle kusursuz senkronla hareket etmeleri gözlerimi sulandırdı. Ardından, Sue sanki onları izlediğimi sezmiş gibi gözlerime baktı, Neville’in omzunun üstünden bana gülümsedi ve ben de ona el salladım.

Gramofondaki plağı değiştiren Clarissa ile bakiştık ve ona sevecen bir gülüşle güldüm. Clarissa bir başka cevherdi. Üç ay önce bize Willoughby House’ta geçen bir hayalet hikâyesi yazdığını, hatta podcast olarak kaydettiğini açıklayarak hepimizi hayrete uğratmıştı. Kimseye söylemeden! Benim böyle bir öneride bulunduğumu duymuş, aklında kalmış ve çok sükse yapar diye düşünmüş güya. Şimdi hikâye internet sitesindeydi ve sürekli indiriliyordu, hepimiz Clarissa’nın hikâyesinin uzun ve tam halini bir gün yazacağını biliyorduk. Henüz kendisi farkında değildi sadece.

Burada Dan’le yan yana dikilirken, herkesi izlerken bana doğru eğilip mırıldandı, “Bayan Kendrick’e söyledin mi? Ya da Clarissa’ya?”

Ne demek istediğini anladım ve hayır anlamında kafamı salladım. “Daha değil,” dedim sessizce. “Biz dönünce.”

Willoughby House'ta başardıklarımızla gurur duyuyordum. Burayı eskisinden de çok seviyordum çünkü yeni hayat dolmuştu. Ancak hiçbir şey değişmezse hiçbir şey değişmezdi. Bu sloganı bir gün bir tişörtün üstünde gördüm ve bana çok mantıklı geldi.

Ben değiştim. Ufkum genişledi. Eğer gelişmeye ve değişmeye devam etmek istiyorsam, kendimi zorlamalıyım.

Sırada ne yapacağıma karar vermek biraz zaman aldı ama sonunda mükemmel şeyi bulmuştum. New London Hastanesi'nin çocuk koğuşunda yeni bir kampanyanın başındaydım. İlanın reklamını görmüş ve anında içimden: *Evet* demiştim. Büyük bir işti, Cedric ve kurulunu, yeteneklerimin sanat tarihi dünyasından o tarafa aktarılacağına ikna etmek zorundaydım fakat her düşündüğümde adrenalin pompalıyordum. Çocuklara yardım edecektim. Yepyeni bir bütçe yaratma seviyesine ulaşacaktım. Buradaki işimi başka birisi devralabilirdi, yeni bir göz ve enerjisi olan birileri.

Bazen bir şeylere çomak sokmak gerekiyor. Ben evliliğimize çomak sokmasaydım, dürtmeseydim, uzun vadede ne olacaktı? Bunu düşünmekten pek hoşlanmıyorum çünkü artık gereksiz, her şey ortaya çıktı ve biz iyiyiz. Ama varsayalım ki... bence hiç harika olmayacaktı.

Geri dönüp o halimize bakınca bence onca yıl evli olan o Dan ve Sylvie, birbirlerinden gayet memnundu, hayatı kabullenmişlerdi... farklılardı. Hiçbir fikirleri yoktu.

"Tebrikler!" Gümbür gümbür bir ses bizi selamladı ve Dr. Bamford'ın elinde kadehiyle bize doğru yaklaştığını gördük. "Sizi yeniden görmek ne hoş, davetiniz için teşekkürler! Buraya ziyarete gelmeyi hep istemişimdir, hiç yapamamıştım. Harika bir kitap koleksiyonu. Hele bodrum katındaki mutfak! Büyüleyici!"

"Sizi bugün davet etmemizi garip bulmuş olabilirsiniz." Ada-

ma gülümsedim. “Ama mektubumda da belirttiğim gibi, aylar önce sizi ilk gördüğümüzde gerçekten bir şeyleri başlattınız.”

“Ah canım!” diye haykırdı Dar Bamford ve hiç hatırlamadığından adım gibi emindim.

“Hayır, iyi oldu,” diye temin etti Dan. “Sonunda.”

Başım la onayladım. “Sonunda yani. Bize altmış sekiz yıl daha evli olacağımızı söylediniz ve oradan bir tetiklenmeyle... Eh, pek harika tepki vermedik...”

“Kafayı yedik,” dedi Dan dürüstçe. “Yani altmış sekiz yıl. Kaç kutu DVD set.” Kendi esprisine kahkahalarla güldü fakat Dr. Bamford duymamış gibiydi. Düşünceli düşünceli Dan’e bakıyordu. Bakışlarını bana kaydırdı, sonra Dan’e kaydırdı.

“Altmış sekiz yıl?” dedi sonunda. “Vay canına. Hımmm. Bir miktar fazla hesaplamış olabilirim. Öyle bir eğilimim var. Meslektaşım Alan McKenzie durmadan bu konuda kulağımı çekiyor.”

Fazla hesaplamak mı?

“Nasıl yani *fazla hesaplamak*?” dedim, adama bakakalıp.

Dan benden yarım saniye sonra, “Nasıl yani, ‘fazla hesaplamak’?” diye yineledi.

“Dr. McKenzie geçenlerde bana hesaplamamın rahat yüzde ellisini kesmemi tavsiye etti. Bu durumda sizin yaklaşık, şey diyelim... altmış dört yılınız oluyor.” Neşeyle sıırıttı, sonra kanepetepepsisinin geçtiğini fark etti. “Ah, tütsülenmiş somon! Bir saniye izninizle...”

Dr. Bamford kanepeleri kovalarken Dan ve ben birbirimize baktık, kalmıştık. Kendimi kandırılmış gibi hissettim. Altmış sekiz yılım vardı, şimdiyse sadece altmış dört.

“Altmış dört yıl mı?” Yutkundum. “*Altmış dört*? Çok azmış!”

Dan de benim kadar travmatize olmuştu. Sanki her saniyeyi sayıyormuşuz gibi beni kendine çekip sıktı. “Tamam, demek yalnızca altmış dört yılınız var,” dedi. “Hakkını verelim.”

“Daha fazla vakit harcamak yok,” diye onayladım hevesle.

“Küçük dalaşmalar yok.”

“Her anı yaşayacağız.”

“Alarmı daha erkene kuralım,” dedi Dan telaşla. “Her gün on dakika erkene. O şekilde biraz zaman kazanırız.” Öylesine telaşlanıp kaptırmıştı ki, içimden bir ses, *Bir dakika. Yine aşırı tepki veriyoruz*, dedi.

“Dan...” diye başladım. “Aslında kimse bilemez. Birlikte yetmiş iki yılımız da olabilir. Ya da iki. Ya da iki günümüz.”

Odadakileri şöyle bir süzdüm, birdenbire buradaki herkesi yeni bir açıdan görmeye başladım. Babamla çok daha uzun süre birlikte olacağını sanan annem o gevrek gülüşüyle buradaydı. Owen’sız bir geleceğe bakan John buradaydı, Tilda ile konuşurken bile gözlerinden hüznün akıyordu, ki Tilda da kendince umduğu gibi gitmeyen hayatıyla başa çıkma mücadelesindeydi. Dan’ın anne babası hâlâ kararlı bir ifadeyle dans ediyor, yürütüyorlardı. Mary ve Robert çekingen gülüşlerle kafa kafaya sohbet ediyordu, belki de yeni bir başlangıcın eşliğinde duruyorlardı? Ve kızlarım Chelsea forması ve Gruffalo kostümleriyle neşeyle dans ediyordu. Hepimizin arasında, en doğru fikir onlardaydı.

“Hadi.” Dan’ın koluna elimi koyup sıktım. “Hadi Dan. Hayatın akışına kendimizi bırakalım gitsin.”

Onu dans pistine çektim, herkes durup bizi alkışladı. Dan birkaç numara sergiledi, Tilda tezahürat yaptı ve kızlar kahkahalar atarak benimle birlikte döndü, döndü.

Ve kendimizi hayatın akışına bıraktık.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazarken uzun ömür, sadakat ve ortaklık konularında uzun ve derinlemesine düşündüm.

Yıllardır kitaplar yazdığım için çok şanslıyım, sadık ve harika okurlarıma mütemadiyen şükran duyuyorum. Yazarlar okurlarıyla “yeminlerini tazeleme” birimine sahip değildir ama ben yine de hepinize kadehimi kaldırıyorum. Okuduğunuz için çok teşekkürler.

Aynı zamanda bu fırsattan istifade, dünya çapındaki yayıncılarıma teşekkür etmek istiyorum. Bir kez daha birçok ülkede, İngiltere’de, Amerika’da, Kanada’da, Avrupa’da, Güney Amerika’da, Asya ve Avustralya’da yayınlandığım için çok şanslıyım. Pek çok yayıncımla yakineu çalıştım ve onlarla aramda harika uzun vadeli ilişkiler kurdum. Daha ziyaret etmediğim diğer ülkeler var ama kitaplarımın yayınlanması için ne kadar çok enerji ve coşku harcadığının bilincindeyim. Sonsuza dek şükran duyacağım.

Bilhassa temsilci ekibime teşekkür etmek isterim, çok yetenekli ve desteğini esirgemeyen bir grup insan, beni iyi an-

lamda defalarca şaşırtabiliyorlar. (Bu bir zorlu görev değil!) Araminta Whitley, Marina de Pass, Kim Witherspoon, Jessica Mileo, Maria Whelan, Nicki Kennedy, Sam Edenborough, Katherine West, Jenny Robson, Simone Smith ve Florence Dodd: Teşekkürler.

Aynı zamanda yazıya başladım başlayalı hayatımda olan Pano'ya teşekkürler. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.

Jenny Colgan, benim *Doctor Who* uzmanım olduğun için teşekkürler.

Son olarak, ne de olsa bu kitap evlilik hakkında, bu yüzden her daim harika olan kocam Henry ve çocuklarımız Freddy, Hugo, Oscar, Rex ve Sissy'ye de takdirlerimi sunmak isterim, bana destek oldukları, beni yüreklendirdikleri, beni güldürdükleri ve uzun vadeli sevginin neye benzediğini bana öğrettikleri için çok teşekkür ederim.

Hayatta en çok sevdiklerimiz, bizi en çok şaşırtanlardır.

Muhteşem ikizleri, aşk dolu bir yuvaları ve sevdikleri
işleri olan bir çift hayal edin.

Birbirlerine güveniyor ve sorunsuz bir gelecekleri olduğuna
inanıyorlar. Ta ki, bir doktor ziyaretine kadar.

Doktor yaptığı check-up'tan sonra onlara büyük bir ihtimalle 100
yaşını geçebileceklerini söylüyor. O andan itibaren

Sylvie ve Dan korkunç bir paniğe kapılıyorlar.

Çünkü 68 yıl daha evli kalacaklarını fark ediyorlar.

Bir süre sonra "Şaşırt Beni Projesi"ni harekete geçiriyorlar. Ama
proje istedikleri gibi gitmiyor. Sürprizler şok edici gerçeklere
dönüşüyor. Geçmişten bir skandal ortaya çıkıyor ve birbirlerini
aslında tanımadıklarını fark ediyorlar.

Sophie Kinsella, yine çok komik, gerçekçi ve romantik.

"Gerçekten eğlenceli."

The New York Times Book Review

"Hem tüm beklentilerinizi karşılıyor hem de sizi şaşırtıyor."

USA Today

"Yürekten. . . Bildik sorunlarla ilgili tatlı bir roman gibi başlayıp güven, aile ve
yargılarımız hakkında çok derin bir hikâyeye dönüşüyor."

Publishers Weekly

"Kinsella'nın son kitabı, hayranlarının beklediğine değecek."

Booklist

"Gerçekten eğlenceli. . . evliliğe ve düzeni bozmanın
gücüne heyecan verici bir bakış."

Kirkus Reviews

seri ka no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺29

DE
X
PLUS

www.dexkitap.com

f t i /DEXpub